

ЕЛИЗАБЕТ
АДЛЪР

СОБСТВЕНОСТ
на една ДАМА

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР
СОБСТВЕНОСТ НА ЕДНА
ДАМА

Превод: Силвия Нейкова

chitanka.info

Един от най-популярните диаманти в света изчезва. Аристократичното семейство, което го притежава е зверски избито. С това се изгубват следите на скъпоценното бижу.

Година по-късно ВЕЛИКОЛЕПНИЯТ СМАРАГД се появява в Женева. Дамата, която го продава на бижутера, е търсена от КГБ и ФБР. Издирва я и мъж, който притежава огромна власт. Той иска да получи онова, което би могло да наруши крехкото равновесие на силите в света...

Спиращ дъха разказ за невероятната съдба на няколко души, събрани от случайността, но свързани до живот. Богатства, прекрасни жени, аристократични семейства, безпощадно преследване и безгранична любов приковават вниманието ни до последната страница.

ЧАСТ ПЪРВА

ПРОЛОГ

Банкок

Момичето, което слезе от луксозното такси и застана пред хотела в ориенталски стил, беше високо, с дълги загорели крака, блестяща черна коса, развяваща се над красивите му рамене, и лице, което беше странна смесица от източни и западни черти. Въпреки жегата и наситения с влага въздух, тя изглеждаше елегантна и свежа в скъпия си ленен костюм и широкополата шапка. Премина покрай игривия фонтан във фоайето, където се чуваше камерна музика, и тръгна към магазините в задната част на хотела.

— Сестра ми е оставила един пакет тук — обясни тя на продавача в антикварния магазин. — Помоли ме да го взема.

Взе чантата с емблема на магазина „Джим Томпсън“ и тръгна към живописната тераса, украсена с орхидеи, която гледаше към реката Чао Фрая. Седна на един от столовете и си поръча чай. Изпи го, без да бърза. Чантата лежеше в краката ѝ, а момичето наблюдаваше оживеното улично движение. След половин час напусна терасата и слезе по стъпалата към реката. Там взе водно такси до центъра на града.

Сега вървеше бързо и се отдалечаваше от реката. Отново спря такси и поръча да я отведат до хотел „Дуси Танай“. Там, в дамската тоалетна, се преоблече в обикновена бяла тениска и дънки, внимателно зави ления си костюм и го сложи в чантата. Вдигна блестящата си черна коса на конска опашка и я завърза с бяла ластична лента. Сложи си ярко червило. Излезе от хотела през задната врата и скри очите си зад чифт скъпи слънчеви очила „Рей Бенс“, а не зад някоя евтина имитация на тази марка. И отново взе такси, което я отведе на Патпонг роуд. Шофьорът на таксито ѝ се усмихна лукаво в огледалото за обратно виждане. Той знаеше всичко за Патпонг — долнопробния квартал на баровете с червени светлини, на съмнителните клубове, на салоните за масаж и сексмагазините. Мислеше, че знае каква работа има тя там. Момичето парира опитите му да поведе разговор, плати му, като остави скромен бакшиш, и много ловко си проби път през

тълпите, които вървяха по тесните, слабо осветени, улички. Спря се пред тясна сива сграда в една от страничните улички. Сградата се губеше сред многото подобни на нея къщи. На малка очукана табела имаше някаква фирма. Името едва се четеше и тя се наведе, за да го види по-добре. Доволна, мина покрай рекламите, предлагащи лекарства за всякакви венерически болести, и се изкачи на втория етаж. Натисна звънеца и зачака отговор, а когато я попитаха за името ѝ, отговори тихо, полугласно. Вратата се отвори и тя се плъзна вътре, като я затвори решително след себе си.

Намираще се в тъмен и тесен коридор, в който се носеше слаба миризма на урина и химикали. В края му имаше още една врата. Тя премина по него, без да се колебае, и бутна втората врата.

Малка луминесцентна лампа осветяваше вехто бюро. Мъжът, който седеше зад него, се намираще в полусянка. Тя успя да види, че тялото му е огромно. Изглеждаше гротескно. Той изучаваше малък куп блестящи, вероятно скъпоценни, камъни. Вдигна глава и лицето му попадна в кръга от светлина.

— Влез, седни — каза той.

Тя седна свила устни. Мъжът ѝ беше противен. Лицето му беше дебело, очите приличаха на свински. Губеха се в гънките на плътта му. Бяха сиви и приличаха на малки камъчета. Гласът му беше гърлен и груб.

— Казах ти, че си губиш времето — изръмжа той.

Тя извади от чантата си нещо малко, увито в черна хартия.

— Мисля, че грешите, мистър Абис — отговори тя, като го гледаше как бързо развива хартията.

Когато видя какво има вътре, той рязко си пое дъх. Погледна я замислено, а после приближи лампата към себе си. Доближи бижутото до дясното си око и го запремята из дебелиите си свински пръсти. Приличаше на паяк, който си играе с красива пеперуда, преди да я изяде. След няколко минути махна камъка от обковката и го сложи на черното кадифе пред себе си. Облегна се назад в протритото кресло от черна кожа и кръстоса ръце на огромния си корем. Нейните сини, с бадемовидна форма очи мълчаливо срещнаха неговите.

Най-накрая той проговори:

— В целия свят има само един смарагд с такъв размер и качество. И той е изчезнал преди повече от седемдесет години. Мога

ли да знам как така се е озовал у теб?

Тя сви рамене.

— Не можеш. Нека просто да кажем, че не работя сама. Вашето решение е много важно за моите партньори.

Отново настана тишина. Той изучаваше и нея, и огромния смарагд, който лежеше помежду им.

— Този камък е изящно обработен — каза най-последно. — Не бих могъл да добавя нищо, за да подобря оригиналната изработка. И така? Какво точно искате от мен?

Тя се наведе напред и докосна камъка с един от дългите си, лакирани с ярък червен лак, нокти.

— Искам да го разрежете на две съвсем еднакви парчета. Два смарагда вместо един.

Стори й се, че в погледа му, тежък като олово, проблесна някакво чувство. Май беше докоснала дълбоко скрита струна в душата му.

— Да срежа камък като този? Луда ли си?

Той бръкна в чекмеджето на бюрото и извади бутилка уиски и малка чаша, цялата в петна. Вдигна бутилката и погледна момичето въпросително, но тя поклати глава. Гледа го мълчаливо, докато напълни чашата чак до ръба и я изпи на един дъх, отметнал глава назад. Бързо я напълни отново и този път тя забеляза, че ръката му трепери. Мъжът отново пресуши чашата на един дъх. Треперенето на ръцете беше причината мистър Абис, майстор в рязането и обработването на диаманти, сега да заема само една-единствена стая в гадната задна уличка на Банкок, вместо да се намира в офиса си в Париж, където беше работил повече от двацет години. Не струваше нищо онзи майстор на бижута, който нямаше сигурна ръка. Но нямаше и кой друг да свърши онова, което искаше тя. Този риск бяха обсъждали дълго и най-последно бяха решили да го поемат.

— Познавам този смарагд — каза той, като отново завъртя камъка в ръцете си. — Не се е появявал в Европа, откакто голямата тиара беше изпратена на Картие в Париж за преработка. А това беше преди осемдесет години. Смарагд, деветдесет карата и толкова съвършен... е уникален.

— Точно така. Той е уникален и поради това лесно се разпознава. Искаме да ни върнете два смарагда, мистър Абис, за да не могат да

бъдат разпознати. А стойността на всеки един отново да се измерва в милиони.

В очите му, прилични на речни камъчета, се появи алчност. Той въртеше камъка във всички посоки, подлагаше го под силната светлина на лампата и го изучаваше внимателно с лупа. А тя го наблюдаваше напрегната като струна. Смарагдът означаваше много за нея. Беше дошла при него, защото все още беше най-добрият — единственият, който можеше да свърши работата.

— Ще ви платим добре — каза тихо тя, — седем процента.

Погледите им се срещнаха.

— Не мога нищо да гарантирам — отвърна той. — Смарагдите са много крехки скъпоценни камъни. Едно трепване и той може да се превърне в боклук, от който да се произвеждат евтини дрънкулки. И трябва да кажа, че смарагдът като цяло е много по-ценен от двете половини, в които искате да го превърнете.

Тя приглади блестящата си черна коса. По челото ѝ бяха избили капчици пот. В стаята нямаше климатична инсталация и горещината беше непоносима. До обонянието ѝ достигаше и някаква кисела, неприятна миризма. Каза доста сдържано:

— Кога ще можете да го направите?

Той ѝ се усмихна и свинските му очички се скриха почти напълно в гънките плът.

— Петнайсет процента — предложи той тихо.

В гърлото ѝ се надигна смях. Опита се да го потисне и се закашля леко. Вече бяха ходили при онзи другия майстор в Израел, а и при онзи в Амстердам. Абис беше единствената им останала възможност.

— Десет процента — каза твърдо тя, изправи се и дръпна тениската надолу. Гледаше треперещата му ръка, която още стискаше диаманта. — Не знам — добави неуверено, — може би все пак щеше да е по-добре да свършим това в Амстердам...

— Добре, десет — побърза да се съгласи той.

— Имате на разположение един месец — каза тя и вдигна чантата си.

Той беше изумен.

— Един месец? Невъзможно. Трябва да изуча внимателно камъка, да го огледам от всички страни, да обмисля всички

възможности... Може да ми отнеме година...

— Един месец и десет процента. Такава е сделката. Можете ли да го направите или не?

Лакираните в яркочервено нокти нервно барабаняха по бюрото му. Той я гледаше шокиран. А после очите му отново се скриха в гънките плът. Усмивката му беше безрадостна.

— Да кажем, че за мен това ще бъде истинско предизвикателство — отговори мистър Абис.

Тя кимна с ръка върху бравата на вратата.

— Ние проявяваме голяма щедрост към вас, мистър Абис. Има още много там, откъдето взехме този. Можете да станете много богат, ако сте разумен. — Тя го погледна презрително. — А ако проявите алчност, партньорите ми знаят как да се справят с нея.

Тя затвори тихо вратата след себе си, а заплахата ѝ остана да виси във въздуха. Момичето бързо мина по коридора, през вратата в дъното, слезе по стъпалата и изчезна в тълпата на Банкок в часа, когато нощният живот на града беше в апогея си.

ГЛАВА 1

Москва

Сивата коса на мъжа, седнал зад бюрото в огромния кабинет в Кремъл, беше знак не само за напредналата му възраст, но също и за важния пост, който заемаше в Политбюро. Лимузината на маршал Сергей Соловски беше минала величествено по алеята, която от дълги години беше запазена единствено за московския елит. Беше прекарал дълго време в Сибир по времето на Сталин, защото се бе отдал на плътска страст в неподходящо време и с неподходяща жена — съпругата на Булганин, който беше един от „другарите“. На Соловски му беше харесало в Сибир. Дивата и мрачна природа му напомняше за безрадостното детство, което много би искал, но не можеше да забрави.

На бюрото му лежеше рекламен каталог на „Кристи“ в който се съобщаваше, че в Женева ще има продажба на красиви, подобрани бижута. На бюрото му лежеше и бележка от неговия брат и най-заклет враг, генерал-майор Борис Соловски, главнокомандващ на КГБ. Той настояваше да обърне внимание на камъка на страница петнайсети — огромен, свършен смарагд. Отново прочете бележката.

„Макар теглото на този смарагд да е само наполовина от теглото на известния смарагд на Иванов, няма никакво съмнение, че е същият. В света има само един с такова качество. Вярваме, че смарагдът е бил разрязан на две и че другата половина ще се появи на пазара след известно време. Ако си спомняш, миналата година се появи смарагд, който също принадлежеше на колекцията на граф Иванов, затова смятаме, че съкровището му най-сетне е излязло на бял свят.“

Той отново погледна каталога, за да провери кой го е отпечатал. Липсваше име. Диамантът беше описан само като „собственост на

една дама“. Сергей се облегна назад и се замисли. Знаеше по следите на какво се е впуснал брат му. То беше нещо по-ценно от скъпоценните камъни и даваше по-голяма власт дори от милионите на Иванов, които се пазеха в една швейцарска банка и чакаха собственикът им, или неговите наследници, да ги потърсят. КГБ искаше да намери човека, готов да продаде този смарагд, и да го заведе в Русия, преди някой друг да се е добрал до него. Борис Соловски имаше и личен интерес в цялата тази работа.

Сергей прокара уморено ръка през сивата си коса, историята на семейството на Иванов се беше запечатала неизлечимо в паметта му. Миналото най-накрая беше влязло отново в живота му и, по ирония на съдбата, той беше човекът, който трябваше да задвижи всичко. Натисна бутона на интеркома и каза на секретарката да извика сина му — Валентин Соловски, дипломата.

Вашингтон

На поверителната среща в Белия дом присъстваха само шестима мъже: самият президент, неговият секретар, министърът на отбраната, представител на въоръжените сили, шефът на ЦРУ и представител на Националната сигурност. Копия на рекламния каталог на „Кристи“ лежах на кръглата масичка в ъгъла. Президентът се спогледа със секретаря си, докато двамата слушаха внимателно Кал Уорендър — лъчезарен трийсет и осем годишен мъж със силно изрязани черти, който вече имаше значителна власт в Съвета по националната сигурност. Кал беше изминал несигурния път от Белия дом до Министерството на външните работи. И на двете места бяха доволни от него и имаха положително мнение за качествата му. Беше смятан за един от многообещаващите млади мъже във Вашингтон.

Кал казваше, че е бил в Женева, в салона на „Кристи“, под прикритието на потенциален купувач, който води със себе си специалист от „Картие“. За всеки случай. Беше видял и проучил смарагда и беше сигурен, че е част от съкровището на граф Иванов.

— Смарагдите са крехки скъпоценни камъни — говореше Кал — и е много рисковано онова, което са предприели, а именно — да го разрежат на две. Можело е да получат множество съвсем ненужни стъкълца. Рязането е извършено от майстор. В света има само трима

души, които са могли да го извършат. Единият е в Амстердам, вторият — в Израел, а третият — в Банкок. Сигурен съм, че ако се доберем до майстора бижутер, ще открием и загадъчния продавач, или по-точно — загадъчната дама.

Той подаде на президента репродукция на избеляла снимка от 1909 година, правена в Санкт Петербург, Русия. На нея се виждаше голямата тиара, украсена с различни скъпоценни камъни. В средата блестеше огромният смарагд. Жената, чиято глава тиарата украсяваше, не се усмихваше. Надписът говореше, че това е княгиня Анушка Иванова, а снимката е правена по време на нейната сватбена церемония.

— Остава фактът — каза съдържано президентът, — че която и да е жената, готова да продаде камъка, тя държи в ръцете си отговора на въпроса, който се мъчим да разрешим от седемдесет години. И ако Русия я открие първа, везните на световното равновесие ще се наклонят силно в нейна полза. Надбягването започна, господа. Каквото и да ви струва, където и да ви отведе. Трябва да намерите тази „дама“.

Дюселдорф

Висок, русокос мъж с изпито лице вървеше неспокойно из луксозния си офис в сградата на компанията „Арнхалд“, която търгуваше с желязо, стомана, оръжие, готови строителни конструкции и други и която беше известна в целия свят. Компанията „Арнхалд“ снабдяваше с оръжие всички държави, водещи война, още от времето на Наполеон, независимо от това, кои губят и кои печелят войната. Тя процъфтяваше каквото и да се случи. Беше не само сред водещите компании в бизнеса, беше придобила неограничена власт и сила.

Ферди Арнхалд престана да крачи напред-назад. Спря се пред големия прозорец и се загледа навън, без обаче да виждал натовареното улично движение. Улицата се намираше тринайсет етажа по-долу. Все още мислеше за рекламния каталог, който се намираше на бюрото му, отворен на страница петнайсет. Знаеше, че собственикът на смарагда заплашва сигурността и стабилността на компанията „Арнхалд“. Също така знаеше, че ако той намери „дамата“, неговата империя ще стане най-богатата и най-мощната в света. Трябваше да

намери жената и да се споразумее с нея, преди другите заинтересовани страни да са я открили.

Женева

Джени Рийс изкачи бавно и неохотно стъпалата, които водеха към хотел „Ричмънд“. Тя беше на двайсет и седем години, руса и, както майка ѝ обичаше да казва със смях, „почти съвършена“. „Ако носът ти беше малко по-малък, непрекъснато повтаряше майка ѝ, а косата ти три и нюанса по-светла, щеше да бъдеш кинозвезда.“ Разбира се, майка ѝ се шегуваше в моменти като тези, когато, необичайно за нея, се намираще в добро настроение. А иначе, през по-голямата част от времето, тя въобще не разговаряше с Джени. Майка ѝ беше починала преди няколко години, но Джени все си повтаряше, че може би сега тя щеше да бъде доволна от външния ѝ вид.

Докато растеше, чертите ѝ придобиваха съвършени пропорции. Красивият ѝ нос вече не беше прекалено голям за нежното ѝ лице, а благодарение на вълшебницата от фризьорския салон, косата ѝ вече беше с желаните три нюанса по-светла. Беше висока и с дълги крака и имаше стил. Но не беше кинозвездата, за която майка ѝ мечтаеше. Беше телевизионна репортерка.

Обикновено надущваше и отразяваше политическите сензации във Вашингтон. Докато чакаше екипът ѝ да се пригответи, тя, силно ядосана, се чудеше защо я бяха изпратили в Женева да отразява това най-обикновено събитие. Искаше да присъства на особено важната реч на президента за петролната индустрия в щата Тексас, защото вече беше направила своите проучвания и щеше да изрази собственото си мнение по въпроса... А после ѝ бяха казали, че понеже е жена, бижутата са в нейната област. Продуцентът беше изпратил в Тексас нейния съперник в телевизията, Мик Лонгуърт. Когато недвусмислено ѝ наредиха да замине за Женева, в очите ѝ се бяха появили сълзи на гняв. Най-сетне тя, въздържаната и хладна репортерка, беше показала някакво чувство.

— Кой се интересува от това, какви бижута продават и купуват богатите жени? — беше попитала тя високо и гневно.

— Има хора, които се интересуват — беше отговорил продуцентът, широко усмихнат. Усмивката му я беше подразнила и ѝ

се беше приискало да го ритне по прасеца. — Говори се, че във Вашингтон се интересуват от продажбата на бижута, а също и в Русия.

Беше предвидил следващия ѝ въпрос и беше добавил, че не му е известна причината, поради която правителствата се интересуват от една най-обикновена разпродажба на бижута. Тя трябвало да отиде в Женева и да разбере.

И ето, че три дни по-късно тя вече беше в Женева, в хотел „Ричмънд“, където се осъществяваше разпродажбата на „Кристи“. Операторите вече бяха заснели клиентите, които пристигаха — дискретни бизнесмени със стиснати устни, облечени в безупречни костюми, които внимателно прелистваха каталога. Елегантните им придружителки оглеждаха профилите си в множеството огледала и весело бърбеха. Всичко беше приключило и сега правеха външни снимки на хотела. Свежият ветрец, който подухваше откъм езерото, рошеше русата ѝ коса. Тя падаше върху лицето ѝ и Джени нетърпеливо я отмяташе назад. Мръщеше сините си очи, когато светлината на светкавиците попадеше върху лицето ѝ. Когато обективът беше фокусиран върху нея, тя започна заключителната си реч:

— И така, за всеобща изненада, смарагдът, известен като „собственост на една дама“, беше оттеглен от разпродажбата броеви мигове преди започването на търга. Говори се, че се е очаквало цената му да бъде около седем милиона. Сигурно някой е предложил много повече в личен разговор с продавача и смарагдът е бил продаден, без да се вдига много шум. Говори се, че сумата надхвърляла девет милиона долара. Но защо толкова много? Експертите непрекъснато повтарят, че камъкът е съвършен, няма никакви дефекти и е уникален по рода си. Хората от града шепнат на ухо, че това е само половината от известния смарагд на граф Иванов, за последно видян в руския двор на сватбата на княгиня Анушка, съпруга на един от най-богатите князе в царска Русия... Позволете ми да вметна, че в царска Русия е имало над двеста княжески семейства, повечето от които извънредно богати. Но княз Михаил — Миша Иванов — бил по-богат дори от самия цар, или поне така се мълвяло. В Санкт Петербург хората вярвали, че на царя било трудно да поддържа многобройните си дворци и прислуга, придворните си и техните семейства, поради което неведнъж оставал съвсем без пари. Но не и Миша Иванов. А той имал красива съпруга, през чиито пръсти парите изтичали като вода. Анушка Иванова била

елегантна, но много приличала на свраките: трябвало да притежава всичко, което блести. По нейно време тя била най-крупният клиент на „Картие“. Историята на смарагда е следната: той бил даден на един предшественик на княз Миша Иванов от индийски махараджа, когато князът пътувал из Индия. Князът дал вечеря, на която всички прибори били от злато. За да не бъде засенчен от госта си, махараджата отнел смарагда от най-любимия си... — Тя направи пауза и се засмя. — ... слон. Изглежда, махараджата обичал животното повече от всичките си съпруги. На княз Иванов прави чест, че веднага разбрал колко ценен е подаръкът, и то не само заради цената на камъка! Този предшественик на княз Миша Иванов бил добър бизнесмен и прибавил толкова много милиони към семейното богатство, че дори няколко поколения комарджии и разсипници не били в състояние да го намалят. Колкото и разточително да харчели, все оставало много.

По-късно с прочутия смарагд била украсена дворцовата тиара на княгинята. Това било извършено в парижкото ателие на „Картие“. Тиарата украсявали още двама и един огромни и блестящи като слънцето диаманти. Тиарата била толкова тежка, че причинявала главоболие на княгинята винаги, когато се налагало да я носи. Семейството на княз Иванов живеело в такова богатство и разточителност, че по време на революцията то станало причина за техния трагичен край. Князът бил изгорен жив заедно с имението си. Княгинята успяла да избяга заедно със свекърва си и двете деца — шестгодишния Алексей и тригодишната Ксения, но те замръзнали в гората. Зимата била ужасно студена онази година. Телата им били оставени на вълците. Известната колекция от бижута на княгинята изчезнала, а заедно с нея и тежката тиара и смарагдът, подарен на семейството от махараджата. И така, дали тази история не повдигна цената на камъка и при днешната разпродажба в Женева? Дали е вярна мълвата, че няколко правителства искат да се доберат до камъка? И ако е така — защо? Всичко, което знаем, е, че камъкът е бил продаден лично на някого, но дали купувачът е бил от Русия? Или от САЩ? Анонимният продавач, известен като „дамата“ в рекламния каталог, е защитен от секретността на швейцарските банки, но той е единственият, който може да разкрие тайната за богатството на семейството на княз Иванов — богатство, за което се говори, че е в безопасност в подземията на банките, където всяка година трупа лихви

и скоро ще се превърне в най-голямото съкровище на земята. Но онзи, който знае тайната, не се разкрива. „Дамата“, която днес е може би с девет милиона долара по-богата от вчера, е неуловима като призрака на княгиня Анушка Иванова. Нека бог даде мир на душата ѝ.

Джени отпусна уморено ръката си, която държеше микрофона.

— Това е, момчета — каза тя на екипа си. — Ще го преработя в студиото. А сега всички ще прием по едно. Защото съм уморена и съм отегчена до смърт от всичките тези бижута и приказки. Бих искала да съм, където ѝ да е другаде по света, но не тук, в този момент.

Мерленд

Старицата, която се беше отпуснала в широкото удобно кресло до прозореца, протегна покритата си със сини вени ръка към масата. Натисна копчето на дистанционното управление, за да изключи телевизора си, и се облегна уморено назад. И така, помисли си тя, това най-накрая се случи. Всичките години, през които се бяха крили, всичките години, през които се беше борила да спази обещанието си, бяха заличени само за един ден. Многократно ги беше предупреждавала, но този път не бяха я послушали. И тя знаеше, че го бяха сторили, за да ѝ запазят на нея, уморената стара жена, разкоша, на който беше свикнала. Бяха продали смарагда на Иванов от любов, но тя вече не се нуждаеше от нея, нито пък от дела, които да я доказват.

Жената се закашля, за да напълни отново дробовете си с въздух — действие, станало ѝ толкова привично, че дори не се замисляше за него. Мислеше за момичето, което току-що беше гледала по телевизията. Говореше за смарагда толкова безучастно, като че ли той се разиграваше на някоя игрална маса в Русия. Но нещата въобще не стояха така. Тя знаеше, защото беше там, когато това се случи. И знаеше какво търсят великите нации. Те бяха по следите на тайната, на която само тя, Миси О'Брайън, знаеше отговора — тя и онова руско циганче, на чиито плещи преди толкова много години беше паднала огромна отговорност. Отговорност, която можеше да промени света.

Дръпна едно от чекмеджетата на малката масичка до стола си и тя извади сребърно украшение, обградено с разкошни скъпоценни камъни. Най-отгоре се виждаше гербът на княз Иванов — глава на вълк — и пет диаманта, обградени с рубини и сапфири. Със златни

славянски букви беше изписан девизът на семейството: „Пази истината и честта“. Взря се в избледнялата снимка на княз Михаил Александрович Иванов, чиито прадеди служеха на руските царе още от времето на Петър Велики, и си спомни за първия път, когато го беше видяла — в огромната зала на имението му в Санкт Петербург. Беше се поколебала на вратата, впечатлена от грандиозността и разкоша. Очите ѝ бяха привлечени като от магнит от високия, рус и много красив мъж, застанал в края на мраморното стълбище, хванал за нашияника едно огромно породисто куче. И дори след време се питаше как е успяла да запази спокойствие, когато очите им се срещнаха.

Въздъхна и прибра снимката отново в чекмеджето. Никога, през целия си дълъг живот, не беше имала възможност да я покаже на когото и да било. Лицето на Миша, а заедно с него и тайните, бяха скрити дълбоко вече повече от седемдесет години.

Тогава, разбира се, тя все още беше Верити Байрън, но князът винаги я наричаше Миси и в дълбокия му глас се усещаше онази особена нежност, която предизвикваше тръпки у нея. Още тогава тя го обичаше, обичаше го и сега, повече от всеки друг мъж в обръкания си живот. И един ден, съвсем скоро, те отново ще бъдат заедно, отново ще бъдат млади и красиви и любовта им ще живее вечно. И тогава тя ще трябва да му обясни онова, което се е случило. Щеше да му каже, че се е опитала да спазва даденото обещание.

Но знаеше, че преди да умре, ще бъде повикана да обясни станалото на онзи последен останал жив човек, който истински я обича. Онзи, който беше продал бижутата и така невинно беше предизвикал международна криза.

Миси въздъхна и си спомни онази нощ, в която беше сложен край на стария ѝ живот и беше започнал новият. Тя се беше запечатала толкова силно в паметта ѝ, че дори времето не беше способно да изтрие ужаса и вината, които беше почувствала. Искеше ѝ се да умре по-скоро, защото само смъртта можеше да я спаси от спомените. Знаеше, че ако сега затвори очи, отново ще види онази сцена, ще види всички подробности, дори и най-малките. Така ставаше всяка нощ през дългия ѝ живот.

ГЛАВА 2

Русия, 1917

Нощта беше най-тъмната, която Миси си спомняше. Старата дървена шейна се плъзгаше безшумно по невидимата пътека, която се виеше между гъстите брези. След известно време очите ѝ свикнаха с мрака и тя виждаше белите снежни очертания на дърветата и ледените кристалчета, които се бяха образували по кожата, метната върху устата ѝ, за да я предпази от премръзване. После брезите изчезнаха и те навлязоха в борова гора. Не се виждаше нищо, освен черен мрак — гъст и осезаем като замръзнало кадифе.

Огромното куче Виктор беше любимото на княз Иванов. Главата му беше огромна, а козината — гъста и лъскава. Беше куче, обучено да лови не само лисици, но и вълци. Виктор рядко се отделяше от господаря си, но сега беше начело на впряга. Вървеше уверено по ледената пътека, която само той можеше да види.

Никой не говореше. Чуваше се само свистенето, когато металът се плъзгаше по снега, и тежкото дишане на кучетата. И мракът. Миси мислеше за отпразнуването на осемнайсетия си рожден ден, а това беше станало едва вчера. Варишния, красивото провинциално имение на княз Иванов, сега беше като под облак от страх и мрачност. Въпреки шампанското и смелата усмивка на Миша, тя знаеше за какво мислят всички. Че това е последното празненство в красивия им дом. Може би дори бяха за последен път заедно.

Можеше никога вече да не видят Варишния, а и да не се срещнат отново. Повечето от слугите вече бяха изчезнали. Бяха останали само готвачът и камериерката на Анушка, която беше францужойка и мислеше, че е над „въстанието на селяните“. Но вчера и те двамата, по нареждане на Миша, бяха хванали влака, който щеше да ги отведе до пристанището Талин на Балтийско море, откъдето можеха да се качат на кораб за Европа. Миси беше отказала да тръгне с тях. Нямаше истински дом в Англия сега, когато баща ѝ беше мъртъв, а освен това беше безнадеждно влюбена в Миша Иванов. Сега бягаше, за да спаси

живота си, далеч от въстанието на болшевиките, които опустошаваха страната, убиваха и грабеха без пощада.

Главата на Ксения се отпусна на рамото ѝ и Миси благодари на бога, че тя е заспала. Щеше да сънува и нямаше да усеща страха им. Но ѝ беше много неудобно, защото тежестта на детското тяло караше тиарата да се впила в ребрата ѝ. Княгиня Анушка беше твърдо решена да вземе бижутата си със себе си. В красивата ѝ спалня цареше хаос. Прочутите ѝ парижки рокли бяха небрежно захвърлени по леглата, а кожите ѝ бяха запратени на пода, където бяха стъпкани от множество крака. Всички чекмеджета бяха издърпани и Няня, най-старата бавачка на децата, бързаше да пришие скъпоценните камъни към подгъвите на роклите или някъде от вътрешната им страна. Но тиарата можеше да се скрие само от Миси, която имаше извънредно тънка талия. Миша беше пренебрегнал съвета на Картие да използват платина и беше останала чистата златна обковка. Досега не можеше да знае, че мекотата на златото ще им бъде толкова удобна при бягството. Анушка я беше завързала с панделка на гърба на Миси и беше възкликнала, че прилича на красива кукла. Прекрасните ѝ очи блестяха като самите бижута, косата ѝ с цвят на узряла пшеница обрамчваше лицето ѝ и падаше, разбъркана, по раменете ѝ, но Миси знаеше, че Анушка Иванова върви по въже, което е опънато между въодушевлението и отчаянието. Сега, в този момент, я погледна в мрака, за да види какви мисли я вълнуват. Анушка седеше тихо и неподвижно. Притискаше шестгодишния си син Алексей към тялото си. Беше го загърнала с черната си кожена наметка, която беше облякла въпреки настояванията на Миша да я остави, защото, казваше той, за по-голяма безопасност трябва да пътуват облечени като селяни или слуги.

— Глупости, Миша — беше отговорила тя и беше забола на рамото си букет дъхави теменужки, които бяха отглеждани специално за нея в оранжерииите на Варишня. Беше наклонила арогантно глава и го беше погледнала с онази своя особена, красива полуусмивка, която винаги се беше струвала студена на Миси. — Все пак — беше казала тя, — кой ще се осмели да стори нещо лошо на съпругата на най-великия от руските князе?

Миси прегърна още по-здраво малката Ксения, като се молеше думите ѝ да се окажат истина.

Майката на Миша, вдовстващата княгиня София, въздъхна, когато старата шейна премина през ледена бразда и ги раздруса силно. Миси я погледна разтревожено, но в падащия сняг успя да различи само очертанията на лицето ѝ. София беше на седемдесет и пет години, но никой не мислеше за нея като за стара жена. Разбира се, гъстата ѝ черна коса вече беше силно прошарена, но красивата ѝ костна структура си беше все същата. На все още гладката ѝ кожа и блестящите черни очи, наследени от някой предшественик — циганин, не липсваше нищо. Беше помолила сина си да ѝ позволи да остане във Варишния, красивото провинциално имение, в което беше дошла преди петдесет и пет години като млада невеста, или в Санкт Петербург, където любимият ѝ покоен съпруг беше погребан в голямата катедрала „Свети Петър и Павел“.

— Много съм стара, за да замина сега, Миша — беше го помолила тя, като за първи път се беше позовала на възрастта си. — Позволи ми да остана тук с теб и двамата заедно да срещнем онова, което идва.

Но той беше отказал да я слуша. Беше ѝ казал, че остава просто за да се погрижи да не сравнят Варишния със земята. Каза им, че няма никаква опасност и че ще се присъедини към тях в Крим след няколко седмици. И двамата знаеха, че той лъже, но тя се беше подчинила на желанията на сина си.

Снегът завали още по-силно и черният мрак се превърна в бяла вихрушка, но Виктор, хрътката борзой, неустрашимо вървеше напред, дългата му опашка правеше ясна диря в снега.

— Сигурно вече е минал повече от половин час, откакто тръгнахме — каза най-после София. — Не може да сме далеч от Ивановск.

Гласът ѝ се сниши до шепот, когато мракът беше прорязан от изстрели. Кучетата се втурнаха напред с пронизително скимтене, а шейната се изплъзна от контрола на пътуващите в нея. Миси успя да види отворените усти на кучетата и изплезените им езици, преди шейната да се удари в едно от дърветата. Тя падна на снега и бързо се превърна в нещо като огромна снежна топка. Ксения беше под тялото ѝ. Обзелият я страх беше толкова силен, че чувстваше горчив вкус в устата си. Страхът я задавяше, пречеше ѝ да диша, но тя стоеше и чакаше втората група изстрели — онези, които щяха да довършат и тях

със сигурността, с която бяха довършили кучетата. Но не се чуваше нито звук. Трепереща, тя повдигна съвсем леко глава и се взря в снежната виелица. Анушка лежеше на петнайсетина метра от нея. Дори падащият нагъсто сняг не ѝ попречи да види кръвта, която беше сплъстила косите ѝ и изцапала лицето ѝ. Алексей и София не се виждаха никъде. От гората долетяха дрезгави гласове, които сякаш спореха за нещо, и скърцането на обути в ботуши крака. А после от мрака изникнаха ярките светлини на няколко джобни фенерчета. По гърба на Миси полазиха тръпки на ужас. Мъжете не бяха войници, а шестима брадати селяни, облечени в груби и мръсни дрехи. Носеха няколко бутилки водка и карабини, а на главите на някои от тях се мъдреха скъпи кожени шапки. Очевидно отдавна се наслаждаваха на откранатата картофена водка и вече бяха много пияни. Миризмата на алкохол, която телата им излъчваха, беше толкова силна, че се усещаше дори в чистия въздух на боровата гора. Миси стисна силно очи, когато те се заклатушкаха към нея, скри лицето си и се помоли да не забележат силното ѝ треперене.

— Селянка — каза единият от тях с презрение, като повдигна раздърпаното грубо палто с мръсните си пръсти. — Можеш да я познаеш дори само по миризмата.

Останалите се засмяха дрезгаво.

— Обзалагам се, че е мъртва — каза някой от другите. — Цялата е оплескана с кръв, но просто за да се уверим...

Там, където кракът му се стовари, ребрата на Миси пламнаха от болка, но ужасът накара викът да замръзне в гърлото ѝ. Ботушите им отново заскърцаха в снега. Отдалечаваха се. Скупчиха се около Анушка. Русата ѝ коса падаше в безпорядък по черната пелерина, а скъпоценните камъни блестяха по ушите и врата ѝ. Изведнъж очите ѝ се отвориха широко и се втренчиха в шестимата брадати мъже, които я бяха наобиколили.

— Познавам ви — каза тя тихо, но Миси успя да долови думите ѝ. — Вие сте селяни от имението на княз Иванов. Ти, Микоян, дойде заедно със сина си във Варишня по Великден... А ти, Рубаков, и брат ти...

— Достатъчно! Стига! — извика мъжът, когото нарекоха Микоян. — В имението на княз Иванов вече няма да се празнува Великден. Сега то ни принадлежи, на нас, обикновените хора,

революционерите. — Мръсните му пръсти сграбчиха копринено меката ѝ коса. — А жени като теб ще служат за радост на нашите герои!

Микоян повдигна главата на Анушка и приближи лицето си до нейното, а Миси видя болката, изписала се по него.

— Но не преди и ние самите да се уверим какво е онова, което е радвало княза през всичките тези години, нали, другари?

Те се засмяха и му подадоха още една бутилка, а той пусна главата на Анушка, която се удари силно в ледената земя. Седна върху нея и изля огнената течност в гърлото си. Анушка простена от болка и извърна окървавената си глава. Микоян отметна кожената ѝ наметка. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато той сложи щика на карабината си.

Висок, тънък, пронизителен писък проряза нощната тишина. От дърветата изникна Алексей и се втурна към майка си.

— Не... не... не... — пищеше той. — Това е маман, княгинята, оставете я, вървете си...

Те се обърнаха към него и го взеха на мушка, а той продължаваше да тича към майка си, макар да се плъзгаше по леда и да напредваше бавно. В очите на Миси бликнаха горещи сълзи. Не се осмеляваше да помръдне, а много искаше да покрие ушите си с ръце, за да не чува жестокия им смях. Те сграбчиха Алексей за яката и го вдигнаха във въздуха. Той приличаше на малко скимтящо кутре, но продължаваше отчаяно да им се моли да пощадят майка му. Микоян насочи щика си към корема на момчето. Стоманеносивите очи на Алексей станаха черни — толкова силен беше страхът му.

— Ха, ето го и малкия княз! И как само крещи! Защи́тава майка си, ха-ха!

— Пуснете сина ми — помоли ги тихо, отчаяно, Анушка. Говореше величествено, като истинска княгиня, макар и повалена в снега. — Или, кълна се в бога, съпругът ми ще ви намери и ще ви нашиба с камшика си. А после ще ви обеси на най-високото дърво във Варишня... Всичките...

Микоян отметна глава назад и се засмя гръмогласно.

— Гледай, малко князче — извика той и блъсна Алексей към майка му. — Сега ще научиш нещо, на което никога няма да те научат у дома ти, в големия замък! Урок на живота е това! Урок за живота на

истинските мъже, мъжете, които са събирали гняв в душите си в продължение на хиляди години!

Алексей трепереше. Микоян насочи щика си към Анушка и разпра дрехите ѝ от врата до корема. И застина. Никога не беше виждал жена като нея, с кожа, толкова бяла и нежна, като коприна. Анушка затвори очи. Потрепери, когато той протегна мръсната си ръка и прокара длан по цялото ѝ тяло. Миризмата на тялото му проникна в ноздрите ѝ и започна да я задушаваша. Той грубо сграбчи едната ѝ гърда, а после, внезапно, извика гневно.

— Какво имаме тук? — крещеше той. Повдигна копринената ѝ камизола с щика си и скритите там диамантени пръстени и брошки паднаха на снега. Точно една секунда всички мълчаха и ги гледаха втрещено, а после паднаха на колене и се нахвърлиха на плячката си, като крещяха високо неприлични думи.

— Богати, богати — пееха си те и тъпчеха бижутата в джобовете си. Междувременно отпиваха големи глътки от водката.

А после се спогледаха, защото бяха разбрали, че там, откъдето идваха тези, сигурно има и още. Смеейки се, разкъсаха всичките дрехи на Анушка, снеха перлите от ушите и врата ѝ, разшиха подплатата на кожената ѝ наметка и взеха в шепи бижутата, които бяха скрити там. Когато се отдръпнаха, тя остана да лежи върху скъпата си кожена наметка, гола и треперееща от студ, страх и болка.

— Доведете момчето по-наблизо — нареди Микоян.

Отново се бяха скупчили около нея. В очите им гореше животинска страст. Алексей стоеше мълчаливо, а по детското му лице се стичаха сълзи. Главата му беше наведена. Не можеше да се бори със силните ръце на селяните. И тогава Микоян започна да развързва връзките на панталона си, а Миси затвори очи, за да не вижда ужаса, който се разиграваше пред нея. Но не можеше да запуши ушите си, за да не чува звуците, подигравателния смях, животинското ръмжене и отчаяните крясъци на Анушка. И непрестанното пицене на момчето:

— Маман, о, маман, маман...

Миси знаеше, че ако преживее тази нощ, ще си спомня тези звуци до края на живота си. Бяха шестима. Преди да са се изредили всичките, Анушка притихна. А после, внезапно, започна да се смее — див смях, смях на луд човек. Миси познаваше този смях. Беше го

чувала и преди, много пъти. Но този път изпитваше радост, защото знаеше какво означава това — че Анушка се е скрила в своя собствен свят, където никой не можеше да я достигне и да ѝ навреди.

— Престани, кучко! — извика мъжът, който беше върху нея в този момент. Гледаше я изненадан. А тя продължаваше да се смее.

Микоян вдигна карабината и се прицели между красивите ѝ очи.

— Престани, ти казах! — каза той с пиянско заваляне на думите.

Но Анушка не го чуваше. Не чу и пукота на изстрелите, нито свистенето на куршума, който прониза челото ѝ и превърна красотата ѝ в купчина натрошени кости и кървава плът. Настъпи тишина. Мъжете погледнаха първо Анушка, а после — Микоян, който все още държеше карабината, от чието дуло излизаше пушек. Мъжът, който държеше Алексей, отпусна хватката, но момчето не избяга. Продължаваше да стои там и да гледа втренчено онова, което беше останало от лицето на майка му.

— И така? — попита Микоян, като сви рамене. — Чий ред е сега? Тя е все още топла, а за онова, което ще правите, лицето не ви трябва.

И като избухна в груб, безчувствен смях, следващият от тях се отпусна върху тялото ѝ. Миси скри лицето си в дланите и започна да се моли. Молеше се за душата на Анушка и за безопасността на малкото момче, макар да се питаше дали нямаше да е по-добре да е мъртво и да не вижда какво става.

Мъжете пиеха и се смееха високо, затова не чуха тропота на приближаващите се коне. Но Миси го чу и вдигна очи, изпълнени с надежда. Дали Миша не идваше, за да ги спаси?

Капитанът от Народната революционна армия беше около трийсетгодишен, гладко избръснат, с дълъг сив шинел и кожена шапка. Дватамата младежи с него бяха облечени в казашки униформи, яздеха чистокръвни, издръжливи бойни коне, които очевидно бяха откраднали от царските елитни ескадрони.

— Мили боже — прошепна офицерът, за миг забравил, че вече не вярва в него и че е верен единствено на новия режим и на новия водач Ленин.

Той извади пистолета и тихо нареди на хората си да слязат от конете и да вземат групата селяни на прицел. Едва тогава забеляза Алексей.

— Чакайте — прошепна той нетърпеливо. — Задръжете, там има дете.

Микоян и другите селяни все още лежаха на снега, крещяха неприлични думи и се смееха с пиянски смях. Гледаха как следващият възсяда Анушка. Изведнъж капитанът се втурна рязко напред и скрита най-близо лежащия до него мъж.

— Стани! — изрева той. — Ръце горе!

Те се изправиха на несигурните си нозе и се заклатушкаха насам-натам, изненадани. Капитанът скрита и мъжа, който беше върху Анушка, и тогава младите лейтенанти се прицелиха. Като че ли освободен от магия, Алексей се обърна на пети и се затича към Миси. Хвърли се на земята до нея и взе ледената ѝ длан в своята.

— Миси, Миси — заплака той, — помогни ми, моля те, Миси, толкова се страхувам...

Тя стисна силно очи. Копнееше да вземе Алексей в прегръдките си, да го погали и утеши, да се опита да изтрие кошмара, през който беше преминал, но знаеше, че и тези мъже са техни врагове. Бяха различни, но все пак врагове. Вече бяха хванали Алексей, а ако се опиташе да му помогне, щяха да хванат и Ксения. А тя знаеше каква съдба ги очаква. Щяха да бъдат затворници при новия режим. Тя събра всичките си сили, каза си, че не би могла да му помогне, че не трябва да го прави. Трябва да спаси поне Ксения. Сълзите на Алексей закапаха по ръцете ѝ, а тя отправи тиха молитва към бога да ѝ даде сила да устои на молбите му.

— Вие, пияни, мръсни кретени! Трябваше да останете в кочината при другите свине — реवेशе капитанът. — Изправете ги и ги стройте в редица! — нареди той на хората си и те успяха да наредят селяните в редица.

Последва заповедта:

— Доведете момчето при мен!

Алексей застана пред него. Лицето му беше пребледняло силно, а в красивите му очи имаше единствено ужас. Капитанът го огледа от глава до пети.

— Познавах баща ти — каза той най-накрая. — Ако можех, щях да ти спестя преживяното тази нощ. Но станалото — станало. Трябва да го посрещнеш като мъж. А сега искам да видиш нещо, момче. Ще ти покажа как Народната армия ще отмъсти за майка ти. — Той

погледна безстрастно залитащата редица на малодушните селяни — хората, за които се предполагаше, че работи революцията. И даде команда: — Огън!

Алексей запуши ушите си с длани, за да не чува ужасените им писъци и ругатните им, но не затвори очи. Гледаше как телата им се сгърчват и падат на земята, опустошени от куршумите. Гледаше и докато последните спазми утихнат. А после вдигна глава и погледна капитана в очите, без да промълви нито дума.

— Ела — каза капитанът и му протегна ръката си, — вече трябва да тръгваме.

Но Алексей изтича при майка си. Коленичи и нежно зави голото ѝ окървавено тяло с черната пелерина. Взе ледената ѝ длан в двете си ръце и я обсипа с горещи целувки. А после се хвърли върху нея, зарови лице в меката кожа на гърдите ѝ и вдъхна познатия аромат на теменужки. До нея, приличен на капка кръв върху снега, лежеше пръстен с рубин. Ръката му инстинктивно се склочи около него. От далечината долетя ехото от силна експлозия, която оцвети в оранжево небето над високите борови дървета.

— Взривиха Варишня! — извика младият лейтенант.

— Глупаци! — възкликна ядосан капитан Соловски. — Не можем да контролираме действията на селяните. Трябва да ги спрем веднага, ако искаме да постигнем някога целите си.

Алексей гледаше мълчаливо озареното от експлозията небе. Лицето му беше безизразно. Пъхна ръка в джоба си и пусна пръстена там.

— Ела — каза отново капитан Соловски. — Трябва да забравиш станалото. — Алексей срещна погледа му. — Животът е пред теб — продължи да говори капитанът. — И, който знае, може би ти ще помогнеш да направим новата Русия най-великата държава в света. — Той се засмя на иронията, която се съдържаше в думите му.

— Да, може би ти ще станеш революционер от нов тип.

Алексей покорно го последва до конете, където капитан Соловски го повдигна и го постави на седлото пред себе си.

— Оставете телата на вълците — нареди той като че ли безгрижно и групата потъна в гората. — Съмнявам се, че ще ги има и на сутринта.

ГЛАВА 3

Трийсетте километра до Дворск изминаха в бавна езда. През цялото време момчето седеше на седлото пред Григорий Константинов Соловски. Следваха измамната, почти невидима пътека, задминаха гарата в Ивановск, където железопътната линия беше изцяло затрупана със сняг. Само светлините на малката хижа и пушекът, който излизаше от комина ѝ, указваха мястото, където беше малката частна гара на семейството на княз Иванов. И с всяка крачка на коня, Григорий си повтаряше, че е глупак.

Соловски беше офицер в новосформираната Червена армия. Той беше суров мъж, отгледан и възпитан при сурови условия. В живота му нямаше място за нежни чувства. Още един изгубен живот, независимо дали неговият, или този на детето, нямаше никакво значение. Онова, което беше важно за него, беше каузата на болшевиките, която в неговото съзнание се отъждествяваше с руския народ. Но безпомощността, изписана на детското лице, беше докоснала някаква струна в душата. Неговото лице имаше подобен израз в онзи миг преди четири години, когато и тримата му невръстни синове бяха умрели по време на тифусната епидемия. На него, гордия баща на четирима синове, които трябваше да бъдат част от нова Русия, му беше останал един-единствен син. И точно сега, и точно в тази гора, той не намери сили да остави още едно дете на смъртта.

Идеята му беше хрумнала съвсем внезапно. Знаеше, че поема риск, че може би другите ще поставят под съмнение предаността му към революционната кауза, ако разкрият тайната му. Но той отдавна изучаваше начина, по който работи човешкият ум, и знаеше, че рискът е минимален. Соловски се беше грижил за войници, които се бяха били на предния фронт във войната с Германия, беше изучавал характерите на затворници, подложени на зверски мъчения, и знаеше, че тези хора говорят малко и никога не задават въпроси. Оцеляваха само онези, които скътваха дълбоко в паметта си ужаса и трагедията на преживяното и не позволяваха на никого да надникне там. Онези, които си спомняха, полудяваха.

Следващите няколко седмици щяха да решат съдбата на младия княз Алексей Иванов. Момчето щеше да забрави сцената в гората, щеше да забрави какъв е бил през краткия си досегашен живот. Щеше да се превърне в сирак на революцията и осиновен син на Григорий и Наталия Соловски. Или щеше да се скрие в лудостта. Така да бъде.

Соловски произхождаше от Сибир, където хората бяха здрави, издръжливи и дръзки. Ако не бяха такива, нямаше да оцелеят. Сега живееше в малкия провинциален градец Полоцк, откъдето беше съпругата му. Полоцк се намираше в Беларусия, а там животът беше по-поносим, по-благ. Но в редките случаи, когато си беше у дома и се отпускате в компанията на приятелите си, обилна и вкусна храна и безкрайни чаши водка, той винаги им напомняше, че ги превъзхожда, защото е сибиряк. Когато алкохолът му замаеше главата и събудеше духа му, той се изправяше на крака и цитираше старата поговорка. „В Сибир — гърмеше гласът му, дълбок и басов, — в Сибир четиридесет градуса под нулата не се смятат за мраз.“ Правеше пауза и поглеждаше всеки един по отделно, за да привлече вниманието на всички. „Стотици километри не са голямо разстояние, литър водка не е истинско питие.“ Вдигаше чашата си, за да я напълнят отново, и добавяше, вече с усмивка: „И жената на четирийсет години все още не е стара“. А после отмяташе глава назад и изпиваше водката на един дъх, докато приятелите му се смееха гръмогласно и изказваха възхищението си. Соловски искрено вярваше, че онова, което говори, е истина.

И сега, докато издръжливият му боен кон си проправяше път през снежната виелица, той си спомни старата поговорка. Снегът замръзваше още преди да падне на земята. Животните се хлъзгаха, препъваха и пръхтяха уплашено. Соловски хвърли кос поглед към хората си. Едва успяваше да ги различи. Покриваше ги дебел слой сняг. Само очите им, обрамчени от покритите с лед мигли, си виждаха ясно. Соловски сви рамене. В младостта си беше преживял и по-лоши бури от тази. Трябваше да стигнат до Дворск. Той зави още по-плътно неподвижното дете с полите на шинела си. Не беше сигурен дали е живо. Докато бавно напредваха в ледената нощ, той си спомняше за своето собствено детство. Мислеше и затова, колко странен е понякога животът, за това, че той, син на поколения селяни, сега държи в ръцете си съдбата на сина на най-великия руски княз.

Григорий беше роден точно на границата между двете столетия и беше петнайсетото дете в семейството на работливи селяни, които живееха в това село, откакто родът им се помнеше. Соловски се бяха сродили с всички в селото чрез множество бракове. Баща му се беше оженил за своя втора, а може би трета, братовчедка. Беше баща на общо шестнайсет деца, пет от които преживяха детството, но майката на Григорий не живя достатъчно дълго, за да стане бабушка, не дочака внуци. Беше се омъжила на шестнайсет години и беше починала едва на трийсет и пет, макар и на тази възраст да изглеждаше вече като баба. Семейството живееше в колиба, построена от баща им за невестата му. Беше изградена от дървени трупи, които реката непрекъснато носеше от безкрайните гори на север. Най-близкият град, Новосибирск, се състоеше от купчина дървени колиби на брега на реката Об. Единствената причина за съществуването на града беше току-що завършената Транссибирска железопътна линия, която пресичаше реката точно в тази точка. Един от първите спомени на Григорий беше за онзи ден, когато баща му го беше завел да види линията. Григорий видя и влак, от който слезе слаб и строен, брадат мъж. Бледността на лицето му се сливаше със сивото небе. Мъжът гледаше мрачния пейзаж и няколкото селяни, които на свой ред наблюдаваха него. Погледът му се спря на малкото момче. Двамата се гледаха съвсем сериозно около секунда. Лицето на мъжа се озари от слаба, немощна усмивка и той каза:

— Ти, момче, си бъдещето на Русия. Никога не го забравяй.

Когато той се качи отново на влака, който потегли в същата минута, баща му каза, че мъжът се казвал Владимир Илич Ленин и че отивал на заточение в сибирските дебри. Много години по-късно, когато вече беше студент, Григорий беше прочел съчиненията на Ленин и онова, което той беше писал за Сибир. Там пишеше: „Сибир е дива, необитаема пустош. Няма градове, няма и хора“. И Григорий знаеше, че той отчасти е прав, защото мрачният и пуст пейзаж се сливаше с вечността и нищото.

Двете по-големи сестри на Григорий се омъжиха за дървосекачи и отидоха да живеят в далечния север. Той никога вече не ги видя. Двамата му братя се ожениха за свои братовчедки и се установиха да живеят в разрастващия се Новосибирск, където работеха на железопътната линия. Доколкото осемгодишният по това време

Григорий можеше да прецени, те не живееха по-добре от баща им. Макар че нямаше възможност да наблюдава живот, различен от своя собствен, нещо подсказваше на Григорий, че на света има и нещо друго, освен това просто селско съществуване. Понякога той заставаше на големия железопътен мост, който прехвърляше река Об, и се чудеше как ли е построен и кой ли има достатъчно знания, за да построи подобно нещо, което, на всичкото отгоре, не се срутва и не пада в реката. Питаше се откъде ли се получава това знание. Гледаше рядко минаващите влакове, които идваха от Москва и вървяха бавно-бавно, и махаше с ръка, докато те не изчезнеха в забравата. Останал на мястото си, той се питаше какви ли са пътниците, чиито лица беше зърнал за кратко, преди да изчезнат в онзи друг свят. Те идваха от места, за които той дори не беше чувал, от големи градове. А Григорий дори не знаеше как изглежда „градът“. Нощем лежеше буден и се вслушваше в далечната свирка на влака, която звучеше някак тъжно над сибирските полета. И когато най-после заспеше, сънуваше влака. Той не го изоставяше никога. Влакът и неговите пътници бяха загадка, която бедно момче като него никога не би могло да разгадае, защото е невежо и неграмотно като прадедите си.

Както си беше традицията, когато навърши шест години, го изпратиха да пасе кравите заедно с другите малки момчета от селото, а когато навърши осем, се издигна и започна да се грижи за конете. А когато навършеше шестнайсетата си година, щеше да бъде допуснат до семейния съвет. Щяха да го смятат вече за възрастен. За момичетата всичко беше различно. Караха ги да вършат по-черната работа — да носят вода от кладенеца, да събират дърва и съчки, и главно, да помагат на майките си в домакинската работа. В тяхното отдалечено от света село никога не бе имало училище, но в Новосибирск построиха едно. В него се учеха децата на началниците и администраторите, които работеха в местната железопътна гара.

Една зимна утрин Григорий измина пеш двайсетте километра до неугледния град и се изправи пред вратата на малкото дървено училище. Класната го погледна изненадано. Беше дребен за възрастта си, но набит и със здрави крайници като всички селяни. Беше навлякъл слоеве домашно плетени дрехи от дебела вълна, традиционния селски пуловер с висока яка, вълнени панталони и наметало. Беше обут в груби плъстени ботуши, завързани за краката му с лико, а рунтавите

му черни вежди бяха покрити с блестящ предутринен скреж. Но нямаше ни най-малко съмнение в сериозността на намеренията му. Той я погледна с дълбоките си черни очи и заяви, че иска „да се учи“.

— Но какво искаш да учиш, сине мой? — беше го попитала дамата и му се беше усмихнала.

Двамата бяха влезли в класната стая и топлината на печката беше започнала да разтопява скрежа, покрил веждите му. Струйки вода се стичаха по лицето му, но Григорий дори не забелязваше.

— Всичко — беше отговорил простичко той.

Учителката беше въздъхнала доволно. Цяла година беше се занимавала с малки деца, които никак не искаха да учат, а предпочитаха да тичат из снега и да се замерват със снежни топки през зимата и да се къпят в реката през лятото, и беше силно разочарована от професията, която си беше избрала. Сега щеше да има поне едно дете, което иска „да се учи“.

Уредиха така нещата, че Григорий да може да отседне в малката къща на учителката. Той спеше на тесен дървен нар до огнището през зимата и на верандата през лятото. Учителката го научи да чете и пише. А когато той овладя напълно тези умения, тя му показва целия свят чрез уроците по история и география и изостри ума му чрез занимания по математика и природни науки. В замяна той ѝ носеше вода и дърва и не обръщаше внимание на подигравките на другите деца, които му се присмиваха, защото вършеше „момичешка работа“. А понякога баща му оставяше на прага ѝ пресни яйца и топло краве масло.

Когато Григорий беше почти навършил тринайсет години, тя разбра, че го е научила на всичко, което знае. Но той искаше да учи още. Кандидатства и спечели място и стипендия в едно московско училище. Учителката го придружи до Москва и се погрижи за него. Но преди това го заведе при местния шивач, предприемчив евреин, който мислеше, че Новосибирск ще процъфти, и затова се беше установил там. Той уши на Григорий неговия първи чифт прилични панталони и палто, за които плати учителката. Изчервен и горд, Григорий се закле, че ще ѝ се отплати по някакъв начин.

Чувствайки се някак странно в новите си градски дрехи, Григорий най-после се качи на влака, който от толкова много години пресичаше живота му. Учителката го остави в училището и под

любопитните погледи на средношколците го целуна с обич за довиждане, преди да отиде в Санкт Петербург, за да се види със семейството си. Григорий остана сам. Изпитваше страх от новото си обкръжение.

Размени новите си дрехи за сива войнишка униформа и скри страха си под маската на агресивността. Но все още се изчервяваше от гняв, когато чуеше момичетата, облечени в кафяви манти и черни престилки, да се кискат зад гърба му, прикрили устата си с длани. Месец по-късно любимата му учителка загина при железопътна катастрофа близо до Москва по обратния си път към Сибир. Известно време и Григорий искаше да умре. Тя беше единствената връзка между неговото минало и новия му живот. Останал сам, той не знаеше как да се справи нито с миналото, нито с настоящето. Спаси го огромната му амбиция. Амбицията и магията на класната стая, на знанието. Успя да оцелее в училището, като се затвори в себе си. Не обръщаше внимание на закачките на елегантните градски деца и най-накрая те го оставиха на спокойствие. На осемнайсет години, и все още самотник, той влезе в Политехническият университет в Санкт Петербург, отново спечелил стипендия. Повечето от студентите бяха синове на благородници или на военни. Много малко бяха синове на работници, а още по-малко — синове на селяни. Григорий не се сприятели с нито един от тях. Изпитваше силна завист към синовете на благородниците, които се отнасяха към науките с такова безгрижно презрение и всяка вечер харчеха толкова много рубли за водка и циганки, колкото Григорий никога нямаше в джоба си. Една част от него искаше да бъде като тях, а друга част ги мразеше от дън душа, защото знаеше, че не е възможно да стане като тях. И тогава разбра, че той и другите като него формират нова класа, която един ден ще стане сила и с нея всички ще се съобразяват.

Младият Григорий стана доброволна жертва на новата идеология. Нетърпеливо изгълта всичко, написано от Маркс и Енгелс, Троцки и Ленин, защото те докосваха някаква скрита струна в душата му. Той беше човекът, на когото те говореха, селянинът, който, въпреки плъстените ботуши, се беше сдобил с образование и място в света. От неговия ум и знания щеше да има нужда новата Социалистическа демократическа работническа партия, когато настъпеше времето на революцията. Григорий стана член на партията и тайните събрания

огряваха цялата иначе безрадостна седмица. Скоро започнаха да му дават незначителна административна работа. Усърдието и предаността му му заслужиха уважението на останалите.

Когато завърши университета с титлата инженер, започна работа в железопътната компания в Москва. Най-после знаеше как да построи мост — неговата отдавнашна, момчешка мечта. Но тази мечта вече започваше да се стопява, изместена от нова — за обновена Русия, за народна власт, за класово равноправие. Григорий вярваше истински, с цялото си сърце, в тази утопия, в това, че революцията ще направи всички хора еднакви. Ставаше все по-активен член на Партията, пътуваше из страната, набираше нови членове, окуражаваше работническите комитети да стачкуват, да търсят правата си. Вождът на болшевиките, Ленин, мъжът, когото беше видял на неугледния перон в Сибир преди двайсет години, оставаше негов идол.

При едно от тези пътувания срещна Наталия. Тя беше на шестнайсет години, възрастта, в която неговата собствена майка се беше омъжила за баща му. Имаше млечнобяла кожа, розови бузи и блестяща руса коса, характерна за Белорусия. Наталия стана неговата единствена друга страст. За него нямаше никакво значение, че тя е необразована. Чувственият, страстен селянин у него беше влюбен в меките извивки на тялото ѝ, в млечнобялата ѝ гръд. Беше достатъчно само да докосне гладката ѝ съвършена кожа, да целуне червените ѝ като черешки устни, невинни като неговите, и да прокара ръце през косите ѝ. Нейното семейство смяташе, че той е изгодна партия за Наталия, и двамата се ожениха само след месец.

Григорий заведе невестата си в мрачната си стаичка в Москва, която беше негов „дом“. Бедното момиче от провинцията се опитваше да се справи с живота в големия град. В старомодния самовар винаги вреше вода, за да може тя да сервира чай на „приятелите“ когато те идваха посред нощ от различни тайни събрания. Тя винаги тайно се шокираше от факта, че те пият само водка. Но не разбираше нищо от разговорите им за „анархията“. А Григорий пътуваше толкова много, че тя често оставаше сама. Той знаеше, че тя е нещастна, и след няколко месеца, когато вече беше бременна с първото им дете, я заведе при семейството ѝ в Белорусия. Посещаваше я толкова често, колкото можеше. Четирима синове им се родиха бързо един след друг. Той беше щастлив. Влиянието му в Партията се увеличаваше с всяка

изминала година. И тогава — трагедията дойде — тифусната епидемия, която покоси хиляди хора, отне живота и на три от момчетата му. Остана им само Борис, най-малкият.

През 1914 година Русия започна война с Германия и Григорий беше извикан в армията. Заради предаността си и заради ездаческото си майсторство, той беше произведен в чин подофицер в кавалерията на царската армия. Но войната много скоро взе своите жертви. Загубите за Русия бяха огромни и той скоро беше издигнат до чин капитан. Беше се поболял от онова, което виждаше всеки ден на фронта. Смяташе, че няма смисъл да се хаби напразно човешкият живот. Преминаването по тесните кални руски пътища беше затруднено от бавното пълзене на обозните коли. Хората му бързо намаляваха. Врагът беше неумолим и неизтощим. Премръзналите и гладни войници биваха или изколени от врага, или умираха от дизентерия. Той беше безпомощен. Не можеше да направи нищо.

Революцията, за която работеше вече толкова много време, започна с народните вълнения в Санкт Петербург през февруари 1917 и се почувства веднага в недостига на хляб и въглища. След като се върна от фронта, Григорий помогна за сформирването на работническите революционни комитети. Скоро цар Николай беше принуден да абдикира. Но месеците минаваха и станаха ясно, че новото правителство не може да се справи с недостига на храна. Ленин се върна в Русия и под негово ръководство започна Октомврийската революция.

Звездният миг за Григорий дойде, когато беше представен на идола си. Ленин изглеждаше така, както си го спомняше той — с бледо лице, с брада, с крехко телосложение, с пронизващ поглед, който като че ли проникваше до самата душа на Григорий. Вече знаеше, че ако е необходимо, е готов да даде живота си за този човек. Беше убеден, че само Ленин би могъл да спаси Русия. Нищо не успя да разколебае вярата му.

Той погледна момчето, сгушено под големия шинел. И сега щеше да докаже, че може да направи достоен революционер от този малък представител на класата, която трябваше да бъде съборена.

Дворск представляваше просто мрачни дървени къщурки, скупчени по протежението на железопътната линия. Григорий беше разквартируван точно над пекарницата. Хлебарят разполагаше с количество брашно, което едва беше достатъчно да пече хляб за своето собствено семейство, но стаята беше топла и уютна и винаги имаше поне купа гореща картофена супа, парче ръжен хляб и чаша-две домашно сварена водка, с която да се преглътне. Хората му щяха да спят на пода в пекарницата. След като им каза да се стоплят и нахранят, Григорий отиде до гарата. Влакът от Санкт Петербург се очакваше в седем часа тази вечер, но часът дойде и отмина, а от влака нямаше и следа. Началник-гарата нямаше връзка с другите гари и никой не знаеше кога ще пристигне влакът — може би след часове, дни или дори седмици... Григорий нареди на началник-гарата да го уведоми незабавно, когато научи нещо. След това се прибра в пекарницата и занесе Алексей на ръце до стаята си. Положи го на тясното железно легло, на което спеше и самият той. Лицето на момчето беше бяло като тебешир, ръцете му бяха леденостудени, но очите му бяха широко отворени. В тях все още се виждаше ужасът от преживяното. Григорий седна на леглото до него и му заговори тихо на английски, език, който беше научил в Политехническият институт.

— И така, момчето ми — поде той, — от тази нощ нататък ти вече никога няма да си отново малък. Още сега трябва да се погрижим за бъдещето ти. Миналото вече няма значение. — Говореше рязко, отсечено. — Искам да изхвърлиш от ума си онова, което видя в гората. Баща ти и майка ти са мъртви. Ти вече не си син на Миша Иванов. Сега си мой син и се казваш Сергей... Сергей Соловски. Разбираш ли ме?

Алексей кимна, втренчил в Григорий огромните си сиви очи. Очите на баща му. Всъщност Алексей приличаше толкова силно на баща си, когато Соловски често беше виждал на страниците на вестник „Дума“, че Григорий непрестанно се страхуваше, че лесно могат да го разпознаят. Отново се запита дали беше постъпил правилно, но със свиване на раменете си каза, че вече е прекалено късно да отстъпва. Трябваше просто известно време да държи момчето далеч от очите на хората. Освен това експериментът много го вълнуваше. Щеше да се намеси в естествения ход на нещата. Той беше прост селянин, който благодарение на образованието си беше станал

част от новия елит. И ето, че сега той щеше да превърне младия княз в обикновен човек. И щеше да види какво ще излезе от него.

Когато момчето вече започна да заспива, Григорий загаси свещта. Уви се в шинела си и се излегна на пода до леглото. Само след минута вече беше заспал.

ГЛАВА 4

Женева

Кал Уорендър беше втренчил поглед в чашата си с шампанско. Повтаряше си, че идеята му се беше сторила великолепно. Светлината в бара на хотел „Бо Риваж“ беше приглушена, мека. Вътре беше уютно, макар през прозорците да се виждаше снежната виелица. Неочакваната буря беше станала причина да затворят женевското летище. И сега беше обречен на самотна вечеря, по време на която щеше да мисли непрекъснато затова, че се беше провалил и не беше успял да се добере до смарагда на княз Иванов. Противникът се беше оказал по-умен от него.

Валентин Соловски седеше на бара и мълчаливо пиеше водка с двама други руснаци. Изглеждаха толкова мрачни, колкото беше и самият Кал. Той се запита дали това не означава, че Валентин също не се е добрал до смарагда и че, като него, е изтървал следите на „дамата“. Но ако не руснаците, тогава кой беше купил камъка на Иванов? Знаеше, че на Валентин е възложена същата задача, която беше възложена и на него — да намери „дамата“, която продава камъка. И двамата — и той, и Валентин — знаеха, че не става въпрос само за пари, а и за мини.

Когато княз Иванов се беше срещнал с махараджата преди толкова много години, те си разменили подаръци, защото празнували сдобиването на княза със земи в Раджастан. Князът открил там ценни находища на волфрам — елемент, с чиято помощ се закалява стоманата. И правилно преценил какво значение ще има той за бъдещето. Но след революцията Русия си присвоила правата над мините, защото притежавала официалния документ, подписан от княз Миша Иванов. Сега те принадлежали на новата Съветска република, защото вече нямало частна собственост. Държавата притежавала всичко. По онова време автентичността на документите била подложена на съмнение, но тъй като нито един от членовете на фамилията Иванов не предявил правата си, по въпроса не било направено нищо. Въпреки че били ценни, мините като че ли нямали

значение за останалия свят. Но съвсем наскоро станало ясно, че в тях има залежи на изключително важни за съвременната индустрия елементи. И дори на такива от особена важност за военната защита на една държава. Или за войната. И сега целият свят беше готов да оспорва правата на Русия. Кал знаеше, че руснаците отчаяно се нуждаят от подписа на Иванов върху документа, който ще бъде неоспоримо доказателство за техните права. Ако те първи намереха „дамата“ щяха да се сдобият с подписа. И отново щяха да станат най-великата сила в света.

Кал отпи от шампанското, което трябваше да го ободри и развесели и може би да заблуди руснаците, че той празнува покупката на смарагда, но не можеше да престане да мисли за случилото се през последните няколко седмици. Беше получил желаната от него „картбланш“ да проведе свое собствено разследване и да открие мистериозния собственик на камъка на княз Иванов. Не беше молил за помощта на ЦРУ, нито за сложните процедури и издирвания на ФБР. Искаше да се справи сам, със собствени сили. Разбираше важността на задачата и знаеше, че успешното ѝ изпълнение ще го издигне в политическата йерархия. А и мислеше, че вече разполага с известна следа. „Много е просто“ беше се изказал той на срещата във Вашингтон. „Трябва само да намеря човека, разрязал камъка на две. Той ще знае кой е собственикът.“

Всичко започна като на игра. Беше отишъл първо в Амстердам, където се беше срещнал с Петер Ван Сталте, майстор бижутер и човек на честта. Ван Сталте му беше казал, че смарагдът не се е появявал в този град и че на него много би му харесало да свърши работата по разрязването, ако му се удаде възможност. „Много е рисковано“ беше казал той със смръщени вежди и беше подръпнал брадата си. „Дори най-сигурната ръка не би могла да гарантира успеха“.

В Йерусалим израелците бяха казали, че не само не са виждали смарагда, но че не биха се осмелили да извършат разрязването дори и да ги бяха помолили. Бяха добавили, че има само един човек, който би могъл да успее в това: Джером Абис. Но Абис беше изчезнал от Париж и от бижутерската сцена преди доста години след серия от неудачи, в които бяха замесени огромни и скъпи диаманти. Щайн беше поднесъл шепата си към устата си и беше казал: „Шотландското уиски, ето кое

съсипа кариерата на Джером Абис. Говори се, че е отишъл в Хонконг или може би беше Сингапур? Или пък може би Банкок?“.

Кал се беше доверил на информацията на Интерпол, според която бяха видели Абис в Банкок, един от главните бижутерийни центрове в Далечния Изток. Търсенето го беше отвело до една тясна задна уличка в квартала Патпонг. Видя старата, зацапана табела, която красеше олющената врата. Никой не отговори на позвъняването му. Хората от клиниката за лечение на венерически болести, която се помещаваше на първия етаж, казаха, че не са виждали Абис от няколко седмици. Цели два дни той разпитва от бар на бар, от улица на улица, за да открие собственика на сградата. А когато най-после се срещна с него, му се прииска да не го беше срещал.

Срещнаха се в офиса му в сградата на един бар, където неоновите светлини не угасваха. От огромните микрофони и тонколони се лееше дискомузика, която можеше да проглуши ушите. Полуголи тайландски момичета танцуваха лениво на сцената, а клиентите, които сякаш умираха от скука, оценяваха прелестите им. Когато Кал запита за собственика, двама мускулести бодигардове внезапно изникнаха сякаш от нищото и без да кажат дума, го сграбчиха за ръцете. Преведоха го бързо по мрачен и тесен коридор, докато стигнаха до задната страна на бара. Минаха покрай „салони за масаж“, където момичетата седяха и си бърбеха, докато чакаха клиенти, на които да покажат „уменията“ си. Едно от тях му извика и предизвикателно прокара длани по голото си тяло. „Опитай ме, господарю, ще те накарам да се чувстваш добре“ беше казала то и се беше изкикотило високо. Като стигнаха до една задна стаичка, двамата мъже го блъснаха грубо вътре. Тежката миризма на парфюмите на момичетата не можеше да премахне миризмата на пот, амоняк, силен дезинфекционен разтвор, затова той с благодарност вдъхна по-свежия и чист въздух в офиса. А после втренчи поглед в дребничкия мъж зад огромното бюро. Той не беше тайландец. Беше полуевропеец и изглеждаше така, сякаш нямаше възраст. Кожата му беше жълтеникава, а очите толкова тесни, че беше невъзможно да се определи цветът им или изражението им. Беше с крехко телосложение, приличните му на детски ръце си играеха неспирно с кехлибарената броеница. Огромният стол, в който се беше излегнал, го караше да изглежда още по-дребен. От двете му страни стояха още двама бодигарда, които

изглеждаха не по-малко заплашителни от първите. Кал почувства как устата му изведнъж пресъхна, а гърлото му се сви. Знаеше за подземния свят в Банкок, но не беше очаквал да се сблъска с него. Беше повече от очевидно с какво се занимава мъжът, седнал срещу него: наркотици, сводничество, лихварство...

— Молбата ми е съвсем обикновена, сър — беше казал той, като внимаваше да бъде учтив. — Търся един бижутер на име Абис.

Очите на човека срещу него го бяха изучавали мълчаливо около минута, а после той беше казал с висок, пронизителен глас:

— Защо?

— Защо? — беше повторил несигурно Кал.

— Защо търсите мистър Абис? Може би ви дължи пари?

— Не, о, не. Абис не ми дължи пари. Аз... имам работа за него.

— Покажете ми камъка, който ще искате да разреже той.

— Камъка? — Кал почувства как потта се стича по врата му, и се запита колко дълго още щеше да успява да заблуждава човека срещу себе си. — Оставих го в Амстердам. Той е много специален камък. Казаха ми, че само Абис може да го разреже.

Настъпи тишина, която дълго време никой не наруши. Той беше направил усилие да не отделя погледа си от лицето на мъжа. Искаше му се да може да види очите му. Проклинаше се, че позволи да изпадне в подобно заплетено положение.

— Лъжеш — беше казал най-накрая мъжът с тънкия си глас. — Абис е пияница. Отдавна е минало времето, когато е можел да реже камъни. Кариерата му е била съсипана в Париж преди години. Сега печели достатъчно само за пиенето си. Лъска и полира камъни за най-евтините пазари. Но не печели достатъчно, за да ми плаща. Мистър Джером Абис изчезна преди два месеца, като все още ми дължеше пари за определен вид услуги. Това беше... направо непростимо. Разбирате ли ме? — Усмивката му беше тясна и непроницаема като очите му, когато добави: — Човекът, който ми събираше наема, беше отстъпчив. И беше позволил на Абис да се измъкне — нещо, което е против правилата, наложени от мен. Разбира се, ние се погрижихме това повече да не се случва. Но мистър Абис... е, той все още ми дължи точно хиляда долара. Не са много пари, разбира се... но никой, никой, досега не е дължал пари на моята организация, никой не е успял да се измъкне. И така, мистър... Уорендър, щом мистър Абис е

ваш приятел, какво бихте казали, ако ви накараме да платите дълга му? Да кажем, че е приемливо, а? А в замяна ще ви кажа каквото знам.

Крокодилската усмивка бързо изчезна от лицето на мъжа. Кал остана загледан в него силно изненадан. Какво ли щеше да му каже този полуевропеец? Че е убил Абис заради хиляда долара? Смъртта вероятно беше едно от любимите наказания на тези копелета.

— Хиляда долара? — беше казал той и беше бръкнал в якето си за портмонето.

Мъжът, който стоеше най-близо до него, сграбчи ръката му. Кал почувства студеното острие на нож да се опира отзад във врата му.

— Да кажем, че... с лихвата... стават петнайсет хиляди? — беше предложил полуевропеецът и отново беше показал крокодилската си усмивка.

Кал беше кимнал. Мъжът беше направил знак с малката си ръка и ръцете му отново бяха свободни. Кал въздъхна с облекчение, че няма да се превърне в още една от анонимните статистически жертви, намерени в дълбоката река Чао Фрая. Но доста нервно беше казал:

— Вие, момчета, приемате ли пътнически чекове? Само се пошегувах, шегувах се... — беше побързал да добави, докато очите на полуевропееца се бяха превърнали в още по-тесни, гневни цепки, а устата му — в тънка резка. — Петнайсет хиляди долара, така ли? — Той взе петнайсет банкноти от по хиляда долара от портмонето си и ги постави на бюрото. — И сега ще ми кажете ли къде е мистър Абис?

Мъжът беше направил знак с ръка на един от хората си да премести парите от бюрото, а после беше казал:

— Мистър Абис беше проследен от Куала Лумпур до Сингапур, след това до Джакарта, където, както разбрах от свръзката си, търсел кораб за Истанбул. Проучването ми беше преустановено там. И тъй като сега дългът му е платен, то вече не е необходимо. Довиждане, мистър Уорендър.

Бодигардовете отново бяха хванали ръцете му и бяха започнали да го влачат по дългия коридор, а Кал се беше запитал откъде мъжът знаеше името му. Сигурно беше чул, че непрекъснато задава въпроси, и беше поразпитал тук-там за него. Не приличаше на човек, който ще остави нещата на естествения им ход. Момичетата, които уж правеха масаж, го бяха изгледали мълчаливо иззад завесите на кабинките си. И ето, че отново се беше озовал в бара, уязвим за червено-синята неонова

светлина и силната дискомузика. Изведнъж го бяха блъснали силно по гърба и той беше изхвъркнал на улицата, където с благодарност беше вдишал влажния зловонен въздух на Патпонг. Беше му се сторило, че вдишва самия живот.

Взе обратния полет до Истанбул. Валеше и красивите кубета и минарета бяха скрити от ниско надвисналите сиви облаци. Дори Босфора представляваше мрачна, потискаща гледка. Пристанището беше заобиколено от мръсен бедняшки квартал. В него бяха хвърлили котва няколко руски фрегати и турски кораби, които изглеждаха готови за бунището. Земята и морето се сливаха в призрачната влажна сивота. Беше се намокрил до кости, докато вървеше по доковете, за да търси незначителния служител, който, според Интерпол, можеше да му помогне. Срещу прилична сума, разбира се. Намери го, но още цели два дни, през които непрекъснато валеше, се рови из купища хартии и папки, докато намери онова, което му трябваше. Сравни снимката на мъжа на документа за имиграция със снимката, която му беше дадена от Интерпол. Не можеше да се сбърка кръглото лице, което блестеше от пот, дебелият врат, който се гънеше на няколко ката, нито пък малките свински очички и пълните устни. Рядката коса на Абис беше боядисана в червеникав цвят, а мустаците му бяха нова придобивка, но името беше последното, което потвърди неговата самоличност. Джером Абис очевидно не беше находчив. Беше се преименувал просто като мистър Джером... Жорж Джером, производител на облекло от град Ним, Франция. Беше писал, че идва в Истанбул, за да търси евтини памучни турски платове, които да продаде в Европа. Беше дал адреса на малък хотел в търговската част на града. Кал си преписа информацията, прибра в джоба си снимката на Абис, даде още петдесет щатски долара на нервния служител, който го придружи с благодарност до вратата, и тръгна към хотела.

Размени само една дума със служителя на рецепцията и нови петдесет долара му спечелиха разрешението да прегледа книгата за гостите през последните два месеца. Но мистър Джером не беше регистриран там. Няколко дискретни въпроса потвърдиха, че никой не е виждал човек с неговото описание. Кал разбра, че отново се е озовал там, откъдето беше тръгнал.

Покрай широките булеварди на съвременната, модерна част на Истанбул, растяха дървета и цветя, но тесни средновековни улички пресичаха хълмовете покрай новия град, където се купчеха дървени къщурки и мрачни дворове. Истанбул беше град, в който човек, ако иска, може лесно да изчезне. Кал знаеше, че едно е сигурно: Абис нямаше да се опита да упражнява професията си. Сигурно са му платили богато и пребогато за срязването на смарагда на княз Иванов. Той щеше да пропилее парите за шотландско уиски. Щеше да пие щастливо чак до смъртта си. Той сви рамене. Помисли си, че Абис най-вероятно ще свърши дните си, като се удави в реката.

Сега беше хванат в капан от снежната виелица в Женева, без да се е добрал до смарагда, нито до неговия собственик — бивш или настоящ. Замисленият му поглед се премести върху Соловски, който все още пиеше, застанал до бара, пазен от двамата други руснаци. В Соловски определено имаше нещо различно. Не само защото беше с една глава по-висок и няколко сантиметра по-широкоплещест от другите двама. Обноските му бяха първокласни, много по-добри от тези на другите. Увереност, комбинирана с благовъзпитаност, реши той — онова, което беше задължително за всеки дипломат. Внезапно Соловски се обърна и срещна погледа му. Кимна му безстрастно и се обърна отново към бара, като си поръча още една водка. Познаваха се само бегло, но Кал мислеше, че знае за Соловски повече, отколкото той — за него.

През целия си живот Валентин Соловски се беше обучавал за високия пост във външното министерство, който заемаше сега, на трийсет и шест години. Беше заемал поста аташе в руското посолство в Париж, беше военен аташе в Лондон, а последният заеман от него пост беше на културен аташе във Вашингтон. Париж, Лондон, Вашингтон, мислеше Кал, докато отпиваше последните глътки шампанско. Само най-доброто за сина на члена на Политбюро, маршал Сергей Соловски и племенника на страшния шеф на КГБ, Борис Соловски. Връзките бяха от особено значение дори в Народната република.

Валентин отново се обърна, но този път към вратата. Кал проследи погледа му. На входа на бара беше застанала колебливо

Джени Рийс. Беше красива, но като че ли в лошо настроение. Не се усмихваше. Кал беше срещал Джени Рийс няколко пъти на пресконференции в Белия дом и на приеми във Вашингтон. Знаеше, че е дяволски добра репортерка. Беше умна, винаги провеждаше свое собствено разследване по случаите и никой не можеше да повлияе на мнението ѝ. Беше пряма, честността ѝ беше безусловна. Освен това беше най-привлекателната репортерка на света — подробност, която не беше убягнала и на Валентин Соловски. Кал ѝ извика, докато тя вървеше към една маса до прозореца.

— Не възнамеряваш да пиеш сама, нали, Джени? — Той посочи с ръка чашата леденостудено шампанско. — Защо не дойдеш при мен?

Тя се поколеба, но после каза доста нелюбезно:

— Съжалявам, но имам нужда да остана за малко сама. Искам да помисля.

— Ние всички имаме нужда от това — прошепна Кал и отново потъна в стола си.

Тя зае мястото си до празната маса, отметна назад разкошната си руса коса и помоли келнера за чаша натурален портокалов сок с лед. Никакъв алкохол, помисли си той изненадан. Работният ден беше свършил и повечето репортери щяха да се отбият в бара, за да изпият бутилка-две. Щяха да празнуват като деца, избягали от училище. Джени Рийс трябваше да има някаква наистина сериозна причина, за да се държи така. Той въздъхна и си наля още една чаша шампанско. Много му се искаше тя да беше казала „да“. Забеляза, че Соловски отново се е обърнал към бара и се е заслушал в нещо, което му говореше един от другарите му. Кал погледна часовника си. Осем и половина не беше прекалено за вечеря в този град, нали? Е, по дяволите, и да беше. Защото Кал беше много гладен. Той кимна на Джени и на Соловски и тръгна към ресторанта на хотела.

ГЛАВА 5

Джени наблюдаваше изпод спуснатите си клепащи как Кал излиза от бара. Беше във форма, помисли си тя, нямаше коремчето, което беше характерно за политиците от Вашингтон и което говореше за много и обилни бизнес обяди и партита, давани с политически цели. Джени знаеше, че Кал се смята за добра партия на брачния пазар. Беше на подходяща възраст, необвързан, с добра външност, честен и надежден. Беше висок, с кафяви, спокойни и замислени очи, с твърда черна коса и с тяло, стегнато и мускулесто, точно такова, каквото жените обичат да галят. Имаше репутацията на мъж, който ще стигне до върха. Какво повече би могла да иска за партито си една градска домакиня? Или пък жената от съпруга си? Но у Джени се прокрадваше чувството, че за Кал работата е по-важна от всичко. Като нея и той беше влюбен в работата си.

Тя огледа посетителите в бара и разпозна някои от хората, които бяха наддавали на търга същия следобед. Видя и някои други почти познати й лица, но те не я интересуваха, защото не можеха да й бъдат полезни в обществения живот. Беше готова да си признае, че и тя като Кал е извънредно амбициозна. Присви очи, за да огледа по-добре гърба на високия русокос мъж, който стоеше до бара. Валентин Соловски. Какво ли правеше той тук? Не беше го видяла на търга, но каква друга причина можеше да има за присъствието му в Женева? Нямаше заседания на комитета на Обединените нации, а и ако имаше срещи, които бяха толкова важни, че изискваха неговото присъствие, тя щеше да знае. Но пък, от друга страна, във Вашингтон имаше достатъчно събития, които изискваха вниманието на културния аташе на Русия. Днес, например, в центъра „Кенеди“ щеше да се представи балетът на град Киров. Самият президент щеше да присъства, а в руското посолство щеше да има изискано събиране, подходящо за случая. Беше поканен целият дипломатически корпус. Събитието беше едно от най-важните в културния календар. Така че, щом Соловски беше в Женева вместо във Вашингтон, имаше много важна причина. А също и Кал Уорендър! Ръката й трепереше и докато оставяше чашата на масата,

ледът се удряше в стените ѝ. Мили боже, мислеше тя, ами ако клюките се окажеха истина? Русия и Америка се надпреварват да достигнат до смарагда на княз Иванов. Искаха да спечелят на всяка цена. Но защо? И защо са позволили на някой друг да ги победи в борбата? Дали наистина зад всичко това стояха билиони долари в швейцарска банка? Какво преследваха всички? Или, както се говореше, държавите се домогваха до нещо по-различно от пари? Тя приглади черната си пола и се изправи. Имаше само един начин да разбере. Излезе от бара и тръгна към ресторанта, като през цялото време се чувстваше неудобно под погледа на замислените кафяви очи на Валентин Соловски.

— Здравей! — Тя внезапно удостои Кал с ослепителна приятелска усмивка и се спря до масата му. — Ще имаш ли нещо против, ако сега се възползвам от поканата ти да се присъединя към теб? Човек, хванат в капан от снежна буря, се чувства нещо самотен. Съвсем сам в чужда страна... Знаеш какво имам предвид, нали?

— Разбира се. — Той скочи на крака, а метрдотелът издърпа стола назад и тя се настани до него. Келнерът напълни чашата ѝ с шампанско. Тя я вдигна в подобие на тост. — Ще празнуваме ли? — попита невинно.

Кал се усмихна.

— Сега, след като ти си тук, съм готов да празнувам.

Тя подпря лакти на масата и се наведе към него.

— О, хайде, изясни се, Кал — прошепна съвсем сериозно. — Ти купи смарагда днес, нали?

Той сложи ръце на гърди — жест, който трябваше да изрази престорения му ужас.

— Защо да правя нещо такова? Както и да е, не бих могъл да си го позволя със заплатата, която получавам в Белия дом. Аз съм едно бедно момче от Ню Джърси.

Погледите им се срещнаха и тя каза:

— Купил си го заради правителството на Съединените щати. Клюките все пак се оказаха истина.

Той небрежно сви рамене.

— Не си хванала, когото трябва, Джени. А и клюките са се оказали лъжа.

— О, хайде да говорим по-късно за това — предложи тя и с нервен жест отметна косата от лицето си. — Ти си имал тежък ден, а аз

умирам от глад. — Тя хвърли поглед на изисканото меню и въздъхна. — Вече съм неспособна да вземам решения. Всичко, което искам, е добра храна: ребра и пържено в „Монти“.

Келнерът придоби измъчено изражение, а Кал се засмя.

— Защо не ме оставиш да поръчам вместо теб? — Той заговори бързо с келнера, а после се обърна отново към нея. Очите им пак се срещнаха. Хубави очи, помисли си тя. Но беше готова да се обзаложи, че могат да гледат и много твърдо, неумолимо. В Кал Уорендър имаше нещо, което я предупреждаваше, че той може да бъде много опасен противник. — Мисля, че храната ще ти хареса — каза той тихо, — но въпреки това ти обещавам, че ще те заведе в „Монти“ веднага щом се върнем във Вашингтон.

— „Монти“ е в Лос Анджелис. Беше любимото ми заведение, когато бях дете. — Тя въздъхна. — Жалко, че очакванията ни и разбиранията ни за удоволствие се променят, когато пораснем... От ребра и пържено към омари и трюфели, от млечни шейкове към шампанско...

— О, не знам, но ми се струва, че промяната не е лоша... — Засмяха се и той я потупа насърчително по ръката. — Ще ти издам една тайна. Изглеждаш по-ядосана и от мен, а аз съм момчето, което не успя да се сдобие със смарагда.

— Шегуваш се! — Очите ѝ се разшириха от учудване. Тя се втренчи в него. — Тогава кой го е взел?

Кал вдигна рамене и кимна с глава по посока на вратата.

— Може би нашият приятел Соловски? — предположи той.

— Значи е вярно — прошепна тя и загледа руснака, който си пробиваше път към една маса точно срещу тяхната. Можеха да го виждат, но не можеха да чуват разговорите му. Преди да седне, Соловски им се поклони.

— Не знам дали е вярно, но ще ти кажа още нещо, което ми се струва странно — каза Кал. — Соловски е сам. — Веждите му се повдигнаха въпросително и той обясни: — Важните клечки на Русия никога не са сами. Някои непрекъснато кръжи зад тях, за да са сигурни, че няма да издаде някоя важна тайна на Запада. А зад този наблюдател винаги има още един, който дебне него. За човек, важен като Валентин Соловски, е наистина много странно да бъде сам. Чудя се как е успял да се освободи от двамата, които бяха с него в бара.

— Може би им е казал, че ще си поръча сандвич в стаята, а после се е измъкнал и е дошъл в ресторанта, за да се нахрани както трябва — отговори тя с усмивка. — Обзалагам се, че не може повече да ги гледа.

Кал се засмя и се загледа в нея. А тя глътна един омар, като присви очи от удоволствие.

— Не знам за Валентин — каза тя, — но сега аз съм щастлива. — Тя погледна руснака. — В бара ми се стори, че той е мрачен и нещастен, но руснаците винаги изглеждат така, нали? Характерно е за расата им.

Погледът ѝ не се отделяше от Соловски, докато той изучаваше менюто. Лицето му беше очарователно, завладяващо. Изглеждаше толкова романтично с тези дълбоки сиви очи и гъста, гладка, тъмноруса коса. И тази чувствена, страстна уста... Изведнъж той вдигна рязко очи и улови погледа ѝ. Тя почувства как се изчервява, сигурна, че е прочел мислите ѝ.

— Ще ти кажа нещо — каза тя бързо на Кал. — Той прилича на кинозвезда. Очаквам да го видя в главната роля заедно с Грета Гарбо в „Ниночка“. Ако се кандидатира за президент на Русия, „Гласност“ ще процъфтява. Ще бъде много популярен поне сред женското население на САЩ.

Келнерът им наля още шампанско и Кал ѝ каза:

— Значи ти си от Калифорния? — Думите и тонът му показваха интерес. — Онзи тип момиче, за което мечтаят всички момчета?

Тя сви рамене.

— В Калифорния има много високи, загорели, дългокраки, страхотни блондинки. Точно затова заминах оттам — добави тя с усмивка. — Конкуренцията беше жестока. Да, родена съм в Лос Анджелис. Там съм отраснала. Да, играя добре тенис, но не съм била клакьорка. И не, не искам да се върна там.

Кал си отхапа от вкусното хлебче.

— Семейството ти още ли живее там?

— Родителите ми бяха разведени. Не познавам баща си. Мама почина преди няколко години. — Тя отново сви рамене. — Нямам причини да се връщам там. Домът, това е мястото, където си окачам шапката, както гласи поговорката. А за мен това е Вашингтон.

Лицето ѝ беше омекнало. Докато говореше за майка си, по него се беше изписала мъка. Кал си мислеше, че тя сигурно е била много

красиво и възпитано малко момиченце, такова дете, за каквото си мечтае всяка майка — русо, синеоко, красиво и умно.

— А не се ли стремиш към Ню Йорк? — попита я той. — Големите личности, новините в шест, топ интервюта, Барбара Уолтърс...?

Тя се засмя.

— Аз съм като теб. Политиката е моята игра. Все едно съм прикрепена към Белия дом и дипломатическите мисии, винаги готова да отразявам секса и скандала в кръговете на властта. За мен Вашингтон е бляскав и вълнуващ като Париж. Освен това, притежавам удобна малка къща на Енстрийт в Джорджтаун, врата до врата с една от най-известните вашингтонски домакини. Тя, разбира се, има осем спални и иконом, който извежда малкото пуделче на разходка, докато аз имам една-единствена спалня и огромно куче, за чиито разходки също плащам. Но си живея славно. Мога да наблюдавам как пристигат гостите ѝ и кой с кого си тръгва. И винаги съм първата — добави тя с усмивка, — която подушва скандала. Та той обикновено започва на прага на къщата ми.

— Семейството ти имаше ли пари? — попита той, опита съомгата и кимна одобрително.

Тя поклати глава.

— Не, поне невинаги. Мама понякога си намираще работа. Беше актриса. Понякога се скъсваше от работа, друг път не можеше да намери.

Разговорът замря за секунди, защото вилците им заработиха усилено. Гледаха се. И двамата харесваха това, което виждаха.

— А ти? — попита тя. — Как е протекъл твоят живот?

— Роден съм в Бронкс. Родителите ми продадоха къщата на компанията, която построи паркинг на мястото. Спечелиха достатъчно, за да се преместят в Ню Джърси. Решението взеха те, не аз! Бях умно дете, работех упорито и влязох в едно от най-добрите училища на източния бряг на реката. Оттам отидох да уча в Харвард, политически науки, а после в държавния колеж „Кенеди“. Останалото вероятно вече знаеш.

Тя кимна.

— Окей. А сега бих искала да разбера какъв е истинският Кал Уорендър.

Той я гледаше в недоумение.

— Искам да кажа, познавам краткото резюме на живота ти, но кой всъщност си ти? Къде живееш? Какво правиш, когато не си в Белия дом? Какво обичаш? Какво мразиш? Какво е най-важно в твоя живот — като изключим политиката, разбира се? — Изчака секунда и нежно добави: — Има ли в живота ти някоя специална жена?

Кал я погледна в настъпилата тишина.

— О, хайде — прошепна тя, — представи си, че сме героите в роман на Съмърсет Моъм. Двама непознати, възпрепятствани от бурята, и единственото нещо, което ни забавлява, е да споделим миналото си. — Сега той се усмихваше и тя въздъхна облекчено. Не искаше да си помисли, че е шумна и нахакана репортерка, която на всяка цена иска да се добере до някоя история.

— Не, в живота ми няма специална жена — отговори той. — Просто нямам време. Не че ще кажа, ако някоя „специална“ ми застане на пътя.

Усмивката му беше завладяваща. Тя също се засмя.

— На това се казва: „Изяж своето парче от тортата, докато можеш“. Знам, защото, също като теб, и аз съм много заета.

— Чух, че си честна и уважавана жена — каза той и вдигна чашата си за тост. — За специалните хора, които никога не пресичат нашите пътища.

— Какво те мотивира, Кал? — попита го тя и отпи от шампанското си. — Какво е онова, което те прави политик? Да не би да си роден за тази роля в живота така, както музикантите и художниците се раждат с таланта си? Или твоят талант е придобит?

Той я гледа известно време и реши, че маниерите ѝ, както и всичко у нея, му харесват. После каза:

— Сега разбирам защо си добър репортер. Умееш да задаваш точните въпроси, които ще ти разкрият всичко за темата или обекта. И ги задаваш по такъв очарователен и ласкателен начин, че хората не могат да не ти отговорят. Не мога да твърдя, че имам „талант“, но предполагам, че винаги съм искал да бъда политик. И най-вероятно съм по научил нещичко за света на политиката. В моето семейство политиката винаги се обсъждаше, обикновено много горещо, на вечеря. Понякога и на обяд, и на закуска дори. Взех решението си съвсем рано в живота. Бях едва седемгодишен, когато родителите ми

ме заведоха във Вашингтон. Искаха да видя столицата, да почувствам „мястото, където живее властта“ така каза татко. Спомням си колко въодушевен бях и как ми се зави свят, като видях широките булеварди и високите, подпрени на колони, сгради. Помислих си, че градът е великолепен като Париж. И никога не промених мнението си. Все още обичам да си спомням за онова дете от Бронкс, което направи екскурзия до Белия дом заедно с майка си и баща си и за първи път почувства у себе си амбицията да стане политик. Разбрах, че искам да бъда част от всичко това. Исках да бъда там, в Белия дом, където се вземат решенията исках да помагам, пък било то и на най-ниското равнище. Бях съгласен дори да разнасям пощата — всичко, само и само да вляза през онези врати. Милиони момчета са имали същата мечта, предполагам — добави той с усмивка. — Но аз направих нещо по въпроса и успях. За мен светът на политиката все още е по-въълнуващ дори от света на киното.

— Завиждам ти за целенасочеността — каза тя, изпълнена с възхищение. — Всички казват, че си предопределен да се изкачиш до върха.

Той сви рамене.

— Може би. В града непрекъснато се обзалагат за това-онова — нещо, което не ми харесва особено, но върви заедно с работата.

— Говорят, че си от онази рядка порода хора — честен политик — опита се да го предизвика тя.

— Надявам се, че съм такъв — отговори той сериозно. — А сега да видим какво мотивира теб, Джени Рийс?

Тя се замисли за миг, а после каза:

— Не съм сигурна. Може би съм искала да докажа на майка си, че съм способна на нещо, въпреки че тя вече е мъртва. Животът ѝ беше толкова труден, тя непрекъснато си мислеше, че не се справя... Мисля, че го правя и заради двете ни.

Погледът му беше изпълнен с разбиране и съчувствие. Мислеше, че причината, поради която е постигнала успех, е много тъжна.

— Изкупление на майчините грехове? — попита той.

Тя се усмихна горчиво.

— Не, нищо толкова възвишено. — Гледаха се мълчаливо, докато тя най-сетне каза оживено и малко рязко: — А ти? Какво друго мотивира пословичната ти амбиция?

— Пословична?

Тя се засмя, като видя изненадата му.

— Сигурно знаеш, че си мъж, изцяло отдаден на професията си — истински политик и може би бъдещ президент? Нима не четеш статиите, които пишат за теб, мистър Уорендър? — Тя прокара длан през дългата си гъста коса и се засмя: — Кажи ми къде живееш. Не, нека позная... Уотъргейт?

— Как отгатна?

— Лесно. Политик, при това ерген, може да живее единствено близо до Белия дом, където да ходи по всяко време. Освен това някой трябва да се грижи за него. Уотъргейт е идеалното място — камериерка, пералня, ресторант в приземния етаж, малки магазинчета, където можеш набързо да си купиш риза или вратовръзка...

— И не е много далеч от мястото, където живееш ти — каза той и също се засмя. — Може би някой път ще ме поканиш на домашно приготвена храна. Точно това е нещото, което липсва на всеки политик ерген във Вашингтон. Винаги се храни навън, особено на обяд.

— Ти сигурно мислиш, че не мога да готвя — каза му тя, изпълнена с възмущение. — Но аз се научих от баба си още когато бях малко момиченце.

— А тя беше ли добра готвачка?

— Най-добрата, макар да трябва да призная, че гозбите ѝ не бяха така вкусни като това. — И тя вкуси с наслада от шоколадовия десерт, покрит с карамелизирана захар. — Никога не ям десерт. Виж само какво може да направи една непредвидена снежна буря. Изцяло те изважда от контрол.

— Изглеждаш така, като че ли живееш само от лунна светлина и шампанско — каза той с поглед, изпълнен с възхищение.

Тя се засмя.

— Да, така изглеждам, но не го постигам лесно.

— Бих казал, че и нашият руски приятел не е безразличен към прелестите ти — каза Кал тихо. — Цяла вечер не сваля поглед от теб.

Джени се изчерви, протегна ръка към чашата си и я преобърна. Келнерът побърза да попие разлятото шампанско, а Кал каза изненадан:

— Не очаквах, че Валентин има толкова огромно влияние върху теб.

— Съжалявам... Предполагам, че просто съм уморена. — Тя отново прокара длан през косата си, този път малко по-нервно отпреди. — Хайде да изпием по едно кафе във фоайето. Струва ми се, че някой свири на пианото.

Соловски също се беше изправил. Очите им се срещнаха, той се усмихна и се поклони. Докато вървеше, тя чувстваше погледа му върху себе си и излезе от ресторанта почти на бегом.

Навън снегът продължаваше да вали и да затрупва улиците, но вътре в хотел „Бо Риваж“ всичко беше луксозно и спокойно. Фоайето беше приветливо и удобно, светлината — мека, завесите — копринени и се носеше аромат на цветя. В огромната камина гореше весел огън, а младият мъж, който свиреше на пианото, лесно преминаваше от Коул Портър към Дебюси. Джени погледна Кал, който седеше до нея на дивана, облицован с дамска на розови райета. Трябваше да го накара да ѝ каже всичко, каквото знае, но как? Единственият начин беше да говори на неговия език. Наведе се към него и го докосна по ръката.

— Кал — поде колебливо тя, — аз съм на кръстопът и в живота, и в кариерата си. — Очите му ѝ показаха, че той разбира какво иска да му каже, и тя продължи: — Изпратиха ме тук да свърша работа, която ми беше неприятна и не я исках. Правех различни планове, например да покрия за новините посещението на президента в Хюстън, но началството ме изпрати на тази продажба на бижута. Защото съм жена.

Кал отпи от блендите си.

— Джени — каза той замислено, — не може да се отрече, че си жена. А жените разговарят с други жени за бижута.

— Точно така! — отговори тя тържествуващо. — И затова трябва да се отнасят с мен като с обикновена жена. Съгласен ли си?

Той кимна.

— Предполагам, че е в интерес на кариерата да използват всичко, каквото можеш да предложиш.

— Имам нужда от помощта ти, Кал — прошепна тя. — Знам, че почти съм се докопала до голяма и важна новина, но никой не иска да ме изслуша. Кал, ако успея да изясня какво има в тази история за княз Иванов, ще стана репортер от национална величина. Мисля, че можем да си бъдем полезни един на друг. Ти ще ми кажеш нещо, което много бих искала да знам, и аз ще ти кажа нещо, което ти би искал да знаеш.

— Например? — попита той, като внимателно поставяше лъжичка захар в кафето си.

— Като например кой е купил смарагда — каза тя тихо.

Очите на Кал придобиха твърдо изражение.

— Ти знаеш?

— Научих непосредствено след търга — каза тя някак прекалено прибързано. — Купих по едно питие на всички от екипа си в бара на хотел „Ричмънд“. Отивах към тоалетната и забелязах, че вратата на залата, където се беше провел търгът, беше леко отворена. Разбира се, надникнах вътре. Залата беше празна, но на масата лежеше червената книга, онази същата, в която вписваха всички продадени бижута. Помислих си, че може би са записали и кой е купил смарагда. Та нали той беше оттеглен от продажбата само секунди преди започването на търга. Не ми остана време да помисля дали онова, което правя, е етично — призна тя и го погледна виновно. — Червената книга ме изкуши така, както ябълката е изкушила Ева. Сърцето ми биеше толкова силно, че бях сигурна, че някой ще го чуе, ще дотича и ще ме хване на местопрестъплението. Че ще свърша дните си в някой швейцарски затвор. Но, както и да е, приближих се на пръсти до масата и хвърлих един поглед... Беше там, на първата страница: огромен свършен смарагд, четирийсет карата, „собственост на една дама“ продаден за девет милиона и двайсет и шест хиляди.

— Проявили са голяма небрежност — каза тихо Кал.

Тя сви рамене.

— Тяхната грешка беше истински късмет за мен.

Сърцето ѝ се сви, като видя как мълчаливо е свел поглед към недокоснатото си кафе. О, господи, май нямаше да се хване, беше проиграла възможността си...

— Просто се опитвам да видя дали няма и нещо друго, което бих могъл да получа срещу моята информация — каза той най-после.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Не за първи път ѝ правеха такава явно предложение, но не беше го очаквала от Кал Уорендър.

— Не ме разбирай погрешно — каза ѝ той с усмивка. — Просто се чудя дали не бихме могли да си помогнем още малко един на друг. В кариерата.

— Съгласна съм на всичко — каза тя, сдържала дъха си от предпазливост да не развали сделката. — Ще направя всичко, каквото

мога, за теб.

Кал разбираше, че златна възможност му се предлага на тепсия. Соловски се интересуваше от Джени, а Кал искаше да знае какво търсят руснаците. Тя сигурно знаеше как да използва красивите си сини очи. И не за първи път някой използваше жена, за да измъкне информация.

— Добре, Джени Рийс — каза той, — ти ще ми кажеш кой е купил смарагда, а аз ще ти разкажа всичко, каквото знам.

— Откъде да знам дали мога да ти вярвам? — попита тя предпазливо.

Той вдигна ръка и каза с усмивка:

— Честна скаутска!

— Смарагдът е купен от търговец от Дюселдорф. Казва се Маркхайм.

Кал смръщи вежди. Не от това име имаше нужда той, но все пак и то беше следа. Надяваше се, че вече знае повече от руснаците. Каза:

— Добре, Джени, извади тефтера и химикала си. По-добре е да не включваш магнетофона си, защото онова, което ще ти кажа, е поверително. Поне докато Белият дом не му даде гласност. — Направи пауза и наблегна на следващите си думи: — Това е въпрос на национална сигурност. Предупреждавам те, че го споделям с теб, само защото искам да те помоля за помощ.

— Разбира се, каквото кажеш — съгласи сетя нетърпеливо.

— След революцията — каза той — Русия била разтърсвана от междуособици. Освен това великите нации не одобрявали новия режим и неговите действия и отказали финансова помощ на новата държава. Съветският съюз нямал пари, които да вложи в селското стопанство, и хората гладували. Поради липса на пари замряла и индустрията, което пък довело до липса на стоки, които да се продават както на вътрешния, така и на външния пазар. Революционерите конфискували банковите сметки и цялата собственост на благородническата класа и били заети единствено с това да продават навън най-ценното богатство, на Русия — картини, бижута и антикварни предмети. Продавали ги дори на нищожна цена. Знаели за милионите, които княз Иванов има в една швейцарска банка, и направили всичко възможно да сложат ръка върху тях, но, разбира се, без документ с подписа на княза, който да им преотстъпи правата си,

не могли да се справят със сложната банкова система на Швейцария. Без подписа на Иванов нямало милиони. Тайната полиция, която се явява предшественик на КГБ, тогава били известни като ЧК. Те вярвали, че някои от членовете на семейството на княз Иванов все пак са успели да избягат. Било намерено само едно тяло, това на княгиня Анушка, макар очевидци да твърдели, че са видели и мъртвото тяло на княз Миша. Претърсили цяла Русия за другите членове на семейството — бабата, шестгодишното момче и малката му сестричка. Търсили също в Европа, Съединените щати и дори в Южна Америка. Не ги намерили, но КГБ не сметнали случая за приключен. През всичките тези години семейството на княз Иванов било като трън в кожата им. То било символ на всичко онова, което революционерите мразели, а дори не можели да вземат в ръце богатството им. И мислят, че който и да продава сега смарагда — а са повече от сигурни, че е принадлежал на княз Иванов, — трябва да е член на фамилията Иванов. Искат да намерят „дамата“ — последната представителка на фамилията — и да вземат подписа ѝ върху документа, който ще им осигури достъп до парите.

Джени каза:

— Значи е вярно. Винаги и зад всичко стоят билиони долари.

— Билиони. Но дамата не се е осмелила да ги потърси, защото е била силно уплашена. Вярвала в заплахата, че ако руснаците намерят следите ѝ, ще я убият. Предполагам, че си въобразявала, че понеже смарагдът е срян на две, ще мине незабелязан на пазара за бижута. А може би е мислела, че бижутата са вече забравени, че руснаците преследват само парите. Но не можеш да маскираш исторически бижута като тези само като ги разрежеш на две.

Джени го погледна остро.

— Има още нещо, нали? — попита тя.

Той я погледна невинно.

— Нещо друго?

— Ти знаеш — отговори тя, като махна нетърпеливо с ръка, — какво още преследват руснаците. А какво иска Америка?

Той поклати глава.

— Това не мога да ти кажа. Поне засега. По-късно, когато всичко приключи, обещавам ти, че ще имаш цялата история. Но първо трябва

да открием Маркхайм и да разберем кой му е продал смарагда. Трябва да намерим „дамата“ преди руснаците.

Тя отклони поглед. Загледа се замислено в буйния огън. Кал я гледа известно време, а после каза:

— Споменах, че ще имам нужда от помощта ти, но тя не е точно за мен, Джени Рийс. А за страната, която е и твоя родина. Искам да разбереш от Валентин Соловски дали той не е купил смарагда чрез посредник, например Маркхайм. И ако не е той, тогава — кой?

Тя имаше много уплашен вид, когато каза:

— Защо аз?... Мислех, че обучават хора за шпиони.

— Ти няма да си шпионин, Джени — каза той нежно. — Само ще зададеш няколко съвсем невинни въпроса. А това не е опасно. Всичко, което трябва да направиш, е да си останеш добрата репортерка, която си, и да говориш със Соловски така, както разговаря днес с мен. Нали измъкна от мен желаната информация? — Той кимна по посока на Соловски, който сега седеше до прозореца и гледаше навън в снежната нощ. — Защо ли не ти дам малко време да поразмислиш? Хайде да се срещнем утре на закуска и да ми кажеш какво си решила. Девет часа добре ли е? — Тя кимна, но очите ѝ все още изразяваха страх, затова той омекна малко. — Наистина няма от какво да се страхуваш — каза той. — Преследват потомката на княз Иванов, не теб. — Той хвана тънката ѝ нежна ръка, целуна леко върховете на пръстите ѝ и добави с усмивка: — И освен това ти не си Мата Хари. Ти си просто една дяволски добра репортерка, която се е впуснала по дирите на интересна история. Изключителна история. Запомни ли?

Той махна небрежно с ръка и тръгна към вратата. А Джени, като че ли движена от необяснима сила, обърна глава към мъжа, който седеше до прозореца. Очите ѝ срещнаха тези на Валентин Соловски. Джени премисли възможностите и взе решение. Вече знаеше как ще постъпи.

ГЛАВА 6

Валентин Соловски дълго време седя самотен на масата си в ресторанта, където нямаше други посетители. Само един келнер стоеше прав до вратата, през ръката му беше праметната чиста бяла кърпа, и търпеливо чакаше известния гост да довърши бутилката „Шато Марго“. Соловски беше поставил стола си така, че можеше да вижда бушуващата навън виелица. Като руснак, беше свикнал с подобни гледки. Не беше очаквал обаче снежната буря и затварянето на женевското летище. Отпи още една глътка от превъзходното бордо, задържа го на езика си, за да се наслади на вкуса му, но умът му беше на много мили далеч — в Москва, в мига, в който се срещна с баща си.

Денят, който беше променил живота му, започна като всеки друг ден. Беше се събудил рано в малкия, но елегантно обзаведен апартамент, който се намираше на булевард „Кутузовски“. Сградата беше стара, с високи тавани и украсени с гравюри мраморни камини, които по някакъв начин бяха останали непокътнати след революцията. Преди няколко години сградата беше разделена на апартаменти, които бяха раздадени на изтъкнати членове на партията. Благодарение на постове на Валентин в чужбина, трите стаи, които той заемаше, бяха обзаведени с руски антикварни мебели и картини, които бяха донесени обратно от Париж. А кухнята му беше обзаведена с модерни американски кухненски приспособления и електроуреди, макар само кафемашината да изглеждаше употребявана. Лавиците, които заемаха пространството от пода до тавана, съдържаха книги на няколко езика и покриваха различни области от живота и знанието. Валентин Соловски говореше френски, английски, немски и италиански, както и руски, и някои от неговите диалекти. Изненадващо за такъв ревностен член на Партията, по стените не висяха картини, изобразяващи Революцията, нямаше пропагандни лозунги, нито снимки на работници, застанали гордо до някой трактор или пък до модерна заводска апаратура. Но имаше портрет на Ленин. Другите единствени снимки бяха поставени в рамки и се намираха върху малка масичка във всекидневната стая. Едната беше на дядо му, Григорий Соловски, и на нея той беше на

шейсет години — тъмнокос и мургав, стъпил здраво на късите си крака на селянин и прегърнал с една ръка съпругата си. Нейната руса коса беше изцяло побеляла, но сините ѝ очи бяха все така по детски невинни и блестящи като на младо момиче. Бяха умрели един след друг в разстояние само на няколко седмици преди десет години — той от рак на мозъка, а тя от сърдечен удар.

До тяхната снимка беше тази на чичо му, Борис Соловски, суров и строг. Главата му беше гола като билиардна топка, от носа до устата му се спускаха горчиви линии, а веждите над черните му, излъчващи фанатизъм, очи, бяха винаги смръщени. Борис не се беше женил никога, въпреки че клюките за неговите любовни похождения се шепнеха от ухо на ухо из цяла Москва. Говореше се още, че е садист не само в любовния си живот, но и като шеф на КГБ, какъвто беше от седем години.

Най-голямата снимка беше на бащата на Валентин, Сергей Соловски, и на неговата майка, Ирина, заснета в техния сватбен ден. И двамата се усмихваха пред обектива. Тази беше любимата снимка на Валентин, защото той никога, през целия си живот, не беше виждал баща си толкова щастлив, колкото беше на снимката. Ирина изглеждаше достатъчно млада, за да му бъде дъщеря, но не можеше да се отрече, че любовта озарява сладкото ѝ лице. Бяха красива двойка: Сергей — висок, рус, с волева брадичка, с ястребови очи Ирина — дребничка и крехка балерина, с тъмна копринена коса, прибрана назад в класическата прическа на танцьорките. Всички движения на майка му бяха много грациозни, независимо дали танцуваше в „Болшой театр“ или копаеше в градината на вилата, която имаха в провинцията. На последната снимка тя беше сама на сцената. Ирина, дъщеря на селски дърводелец и неговата неграмотна съпруга, изглеждаше като принцеса в одеждите на Аврора от балета „Спящата красавица“. Апартаментът беше дом на Валентин в продължение на десет години, освен в случаите, когато беше в чужбина по работа. Той се надяваше, че ще го напусне само за да се изкачи по стълбицата на властта. А искаше това повече от всичко друго на света.

Като всички руски младежи, Валентин беше членувал в Пионерската организация, а по-късно, когато беше навършил четиринайсет години, в Комсомола — комунистическата организация на младежта. Религията и бог никога не бяха имали място в живота му,

защото децата бяха учени да се посвещават единствено на Партията. Много малко от тях не се подчиняваха. Валентин още си спомняше как съучениците му се бяха подигравали с две момчета, чиито родители ходеха на църква. Животът на семейството беше станал непоносим и съвсем скоро те „се преместиха“ от Москва в далечните, замръзнали северни земи. Той знаеше, че онези, които не членуват в Комсомола, няма да могат да продължат образованието си в университет. Разбира се, в неговия случай — син на член на Партията, който заема важен пост — тези въпроси бяха немислими. Той автоматично беше включван във всичко в образованието и другите сфери, което можеше да му помогне да се издигне в политическата йерархия. Беше завършил Московския университет, четеше трудове по международна политика и международно право, а една година беше служил като кадет в неизвестната „Спецназ“ в лагер близо до град Рязан, Белорусия. Мотото на полка им беше: „Винаги готов за саможертва в името на социалистическата родина“. Живееха с тази вяра и бяха обучавани да се подчиняват на нарежданията на началниците без колебание, независимо колко крайни са те. Скоро станаха експерти по политическите убийства и тероризма. В малките бараки бяха натъпкани по сто войника, които работеха ден и нощ. Упражненията и маршировките не спираха нито за миг. Всяка неделя на някои от тях беше даван отпуск, за да отидат до най-близкия град. Но да посетят семейството си, им се разрешаваше само ако някой от роднините им починаше. Плащаха им колкото да си купуват цигари и тоалетни принадлежности. Алкохолът беше строго забранен. Валентин никога не разбра защо младежите искаха да се обучават в „Спецназ“, макар че като кадет неговата съдба беше по-различна от тяхната. На него му харесваха усилените физически упражнения, но ненавиждаше насието, принудата да служи цяла година, а още по-силно ненавиждаше последвалите шест месеца служба на границата с Афганистан. Но знаеше, че така изпълнява дълга си.

Целта му беше пределно ясна още от детските години. През целия си живот беше заобиколен от хора, които притежаваха голяма политическа власт — дядо му, баща му, чичо му и техните приятели. И също като баща си, той имаше един-единствен друг интерес — музиката. Когато беше момче, баща му често го водеше в балет — театъра, за да гледат как танцува майка му на симфонични концерти

или на опера. Сядаха един до друг на тапицираните в червено меки седалки в московските концертни зали и се потопяваха в музиката. В тези моменти Валентин чувстваше баща си близък както никога. А след това Сергей го водеше да вечерят в любимия му ресторант. Ръководеше го старо циганско семейство. За изненада на Валентин, баща му знаеше всички техни песни. Понякога той дори пееше, докато циганите свиреха на китарите и балалайките си.

Но Сергей Соловски се тревожеше за сина си. Когато на Валентин предложиха първия, отговорен пост на служител в Министерството на външните работи, той го предупреди да не следва толкова целенасочено амбициите си.

— Не изключвай предварително любовта от живота си, Валентин — беше му казал той, докато двамата се разхождаха в градината на извънградската си вила, след като бяха дали празнична вечеря, за да отпразнуват назначението на Валентин. — Тя е едно от ценните, истински човешки чувства, които са все още достъпни за руснаците.

— Разбира се, че няма, татко — беше отговорил той, силно изненадан. Но дори тогава знаеше, че неговата цел, а именно да стане един от руските водачи, винаги ще бъде на първо място. Животът се простираше пред него и всяка крачка го приближаваше към целта и той се беше заклел, че няма да позволи на никого и на нищо да застане на пътя му. Искаше да съедини отделните държави, които формираха съюза, така както те никога не бяха съединявани от времето на Ленин и революцията. Беше се заклел, че ще направи родината си световна сила.

Всичко вървеше, както го беше планирал. Бързо следваха назначение след назначение. Той винаги си осигуряваше важните постове в чужбина, които му позволяваха да изучава силните и слабите страни на другите нации.

Винаги научаваше по нещо ново. Щеше да използва знанието по-късно.

Беше много изненадан, когато баща му го повика преди три месеца. Помоли го да остави за малко Вашингтон, защото работата била важна и спешна. Беше обаче още по-изненадан, когато му разкриха какъв е проблемът. Бижутата на княз Иванов най-после се бяха появили на пазара. Русия искаше да открие човека, който ги

притежаваше, и да го върне в страната. Отговорен беше чичо му Борис, който „помоли“ Валентин да изпълни задачата.

— Но защо аз? — беше започнал да протестира той, докато нетърпеливо крачеше по червения килим в огромния кабинет в Кремъл. — Защо просто не пуснете КГБ по следата?

Очите на баща му имаха странен израз, когато той отговори:

— Въпросът е много „деликатен“. Америка знае защо ни е необходим човекът, който продава бижутата. Ти трябва да си нашият човек на фронта, Валентин. Като дипломат, ти пътуваш навсякъде по света без ограничения и без да привличаш вниманието, можеш да присъстваш на търговете и да търсиш загадъчната „дама“. Ще обсъдиш въпроса с Борис утре — беше завършил баща му и беше протегнал ръка, за да заглуши по-нататъшните му протести. — А сега трябва да тръгвам за телевизионната станция в Останкино. Ще предават концерта на победителите в националния конкурс за млади изпълнители. Защо не дойдеш с мен?

Валентин познаваше баща си добре, затова не повдигна въпроса за смарагда по време на пътуването до телевизионната станция. Щом Сергей не искаше да говори, сигурно си имаше причина. А и той знаеше, че се подслушват колите дори на главните шефове в Партията. „Доверие“ не беше дума, която е на почит сред служещите в Кремъл. Когато пристигнаха, Сергей освободи лимузината, като каза на шофьора да се върне след два часа.

Като завърши телевизионната програма, той помоли сина си да се поразходят. Отидоха в парка „Дзержински“ и мълчаливо тръгнаха из Ботаническата градина. Минаваха покрай столетни дъбове и други красиви дървета.

— Много ми е трудно да ти кажа онова, което трябва да знаеш — беше казал най-после Сергей. — Мислех, че тайната ми ще умре с мен, така както умря тази на дядо ти.

Валентин го беше погледнал с нескрита изненада.

— Знам, че понякога си се питал защо аз и чичо ти Борис сме толкова различни — поде Сергей. — Сега мога да ти кажа. Защото аз бях осиновен от Григорий Соловски, когато бях на шест години.

— Осиновен? — извика Валентин, спрял рязко на място и втренчил безумен поглед в баща си. — Това не е важно — беше

побързал да добави той. — За мен няма значение кой си. Ти си син на Григорий Соловски. Ти си моят баща.

— Но то има значение за Борис — беше отговорил спокойно баща му. — Той беше тромаво и непохватно момче и ми завиждаше, че съм различен от него. На шест години вече говорех френски и английски като аристократите, а не с руски акцент, присъщ на по-простите хора. Бях по-умен от него и яздох по-добре. Възприемах бързо и бях по-добър ученик. Той ревнуваше, а аз се ужасявах от него. Борис беше жесток, беше обезумял от завист. Днес биха го нарекли „психопат“. — Той се обърна с лице към Валентин. — Трябва да разбереш, че Борис е не само мой, но и твой враг. — Сергей сви рамене. — За него черното си остава черно, а бялото — бяло. Няма средни пътища, няма средни цветове, като сиво например. Онзи, когото иска да отстрани, го убива.

Известно време вървяха мълчаливо, а после Сергей продължи да говори:

— Онова, което тревожи Борис, е фактът, че Григорий никога не каза на семейството си кой съм аз. Каза само, че съм сирак на Революцията. Но Борис подозираше, че съм аристократ, и винаги, когато можеше, се опитваше да узнае кой съм. И когато разбра, реши да ме убие. — Той въздъхна уморено, с досада. — Цял живот вървях по въжето, опънато между двете ми самоличности. Бях едновременно и човекът, какъвто бях по рождение, и човекът, в който се бях превърнал. Трябваше да бъда верен и на двете — и на рожденото си звание, и на придобитите ценности. И до мен, винаги готов да ме хване в капан, беше Борис. И затова реших да изживея живота си сам. Бях решил, че няма да е честно да се ожения, защото някой ден можеха да открият истинската ми самоличност, да ме арестуват и убият. А после, много години по-късно, срещнах майка ти и се влюбих. Вече бях по-възрастен и си казах, макар да беше егоистично от моя страна, че щом Борис досега не е разбрал нищо, никога няма да разбере. В деня, когато дойде на сватбата ми, Борис се усмихваше мило. Целуна булката, смееше се, шегуваше се. Никога не го бях виждал толкова щастлив. Когато заминахме на меден месец, той ми подаде плик. „Малка изненада за теб, Сергей“ каза той, а в очите му светеше онова злобно пламъче, което помнех от детските години. А после добави: „Дали не трябваше да кажа Алексей?“. Никога няма да забравя смеха

му. Звучеше като смях на луд и аз вече знаех, че той наистина е луд. — Гласът на Сергей трепереше, когато каза: — В плика беше снимката на истинския ми баща.

Сергей замълча. Продължаваха да се разхождат из парка, а Валентин се чудеше, силно озадачен, защо снимката на истинския му дядо е била толкова важна.

— Естествено, разбрах, че Борис знае истината — каза Сергей най-последно. — По време на медения месец чаках да видя какво ще предприеме. Чаках дни, седмици, месеци. Бях като човек, качен на гилотината, който чака острието да падне. Най-последно разбрах, че Борис знае истината, но няма истинско доказателство. Фактът, че много приличам на мъжа от снимката, както и ти, Валентин, не беше достатъчен да убеди съда, че един от облечените във власт членове на Партията не е онзи, за когото се представя. Можеше да бъде чисто съвпадение и като ме обвинеше, Борис щеше да изложи на риск собствената си кариера. Имаше нужда от доказателство. Но през всичките тези години той носеше дубликат от снимката в портмонето си. Той знае, че аз знам, че не е забравил.

— Сигурен съм, че вече няма значение кой е бил баща ти — каза Валентин, за да му вдъхне надежда.

— Има значение — отговори тихо Сергей и извади от джоба си пръстена, който винаги беше носил със себе си. Той представляваше звезда от огромен червен рубин в богато украсена златна обковка. Подаде го на Валентин и каза: — Това е всичко, което ми остана от нашето наследство. Моето истинско семейство беше едно от най-богатите в Русия. Бяха от такава важност, че заемаха второто място, след царя, в списъците на ЧК, които осъждаха хората на смърт. Моят баща, и твой дядо, беше княз Миша Иванов. На нашето семейство принадлежат билионите и мините. И твоята братовчедка, твоя кръв и плът, трябва да намериш и да доведеш обратно в Русия. При Борис и на сигурна смърт.

И тогава, докато се разхождаха бавно в парка, Сергей му разказа какво се случи през онази дълга и тъмна нощ в гората преди толкова много години. И Валентин видя как целият му живот се разбива пред очите му.

* * *

Валентин пресуши и последната капка превъзходно бордо, даде извънредно щедър бакшиш на келнера и излезе бавно от ресторанта. Влезе във фоайето и се настани до прозореца. Кал Уорендър седеше до камината и разговаряше оживено с американската телевизионна репортерка Джени Рийс. Завиждаше и на двамата за спокойствието на ума и душата. Тя беше американската красавица, за каквито мечтаят всички чужденци като него — с дълги крака, красива и крехка, уязвима. Отпи от кафето и се запита за какво ли разговарят, така погълнати един от друг. Но през цялото време в подсъзнанието му звучаха думите на баща му: „Твоята братовчедка, твоя плът и кръв, трябва да доведеш обратно в Русия, на сигурна смърт“. Той веднага беше разбрал, че Борис иска „дамата“ не заради държавата, а защото тогава ще може да потвърди онова, което знае за Сергей. Борис искаше да види баща му мъртъв.

Валентин беше разбрал още в началото на кариерата си, че никой не може да постигне политическа власт, без да направи някаква саможертва. Човек, който непрекъснато е изложен на общественото мнение и преценка, може по всяко време да бъде призован да даде обяснение за действията си. От него се очакваше да бъде пример за останалите. Той дълго време беше обмислял своите възможности. На първо място беше дългът му към родината. Равновесието на силите беше също от първостепенно значение, а сега то беше нарушено. Ако той намереше „дамата“, която явно беше потомка на княз Иванов, и я върнеше в Русия, неговата родина не само щеше да си възвърне парите, които мислеше, че по право ѝ принадлежат, но, което беше още по-важно, щеше да придобие изключителни права върху индийските мини. Имаше само един начин да спаси живота на баща си, а и своя собствен, и в същото време да запази интересите на Русия. Трябваше да намери „дамата“ преди американците. И после да я убие, преди Борис да се добере до нея. Мислеше с горчивина за това, че обучението му в Рязан щеше най-после да му бъде от полза. Но той щеше да бъде много по-милостив палач от чичо си Борис, който обичаше да измъчва жертвите си. Надпреварата беше в стихията, помисли си той уморено. И без значение как щеше да го постигне и

кого щеше да използва за целта, той трябваше да намери „дамата“ първи. Извърна глава от прозореца и срещна погледа на Джени Рийс. Кал Уорендър си беше отишъл и тя беше сама. Той взе чашата си с бренди и тръгна към нея.

— Мис Рийс — каза той, като посочи прозореца, — виждам, че и двамата сме станали жертва на бурята. Дали няма да ме съжалите заради самотата ми и да изпиете с мен едно питие?

Джени си пое дълбоко дъх и го погледна прямо, право в очите.

— За мен ще бъде удоволствие, мистър Соловски — каза тя.

ГЛАВА 7

Мериленд

„Прекрасните ливади“ бяха точно онова, което името им подсказваше: много акри равна земя, покрита с кадифена трева. Стигаха чак до езерото, където, от своя прозорец, Миси можеше да наблюдава зеленоглавите патици, които си правеха гнезда близо до брега. Внезапният и ненавременен студ не беше успял да навреди на черешовите дръвчета. Клоните на върбите, надвиснали над водата, също бяха покрити със зеленина.

— Денят е особено красив — каза сестра Сара Милгрим и се усмихна весело. — Може би по-късно ще излезем на разходка. Искате ли? И ще можем да видим отблизо гнездата на патиците.

— Те не са просто патици, те са зеленоглави патици — поправи я категорично Миси. — Познават се по зелената глава. И съм ви казвала поне хиляда пъти, Сара, да не ми говорите като на малко дете, нито пък като на изкуфяла старица. Умът ми си е съвсем наред. — Сестра Милгрим едва забележимо трепна, докато решише косата ѝ. — И не дърпайте толкова силно, моля ви.

Сестра Милгрим се усмихна. Тази сутрин Миси беше в едно от лошите си настроения. Нищо не можеше да се скрие от нея. Тя винаги разбираше какво се крие зад усмивката на сестрата — дали фактът, че пак се е скарала с приятеля си, или пък фактът, че вече две седмици все ѝ се пада нощното дежурство и беше уморена до смърт.

— Имате такава красива коса, Миси — отбеляза тя, като бавно прокарваше гребена по дългите, меки като коприна, кичури. — Среброто наистина много отива на цвета на очите ви. Те приличат досущ на теменужки.

— Теменужки? — каза Миси някак отнесено. — О, не, очите на Анушка бяха като теменужки. Ако затворя очи, бих могла да ги помириша дори сега...

— Анушка, хммм? Е, обзалагам се, че косата ѝ не е така красива като вашата. Сигурно сте били много красива, когато сте били млада. Обзалагам се, че момчетата непрекъснато са тичали подир вас.

— Не бяха момчета — каза Миси. — Всички те бяха вече мъже... и четиримата. — Тя въздъхна. — И единственият, за когото не се омъжих, беше онзи, когото истински обичах. Моята първа любов.

— Казват, че първата любов била най-истинската — каза сестра Милгрим с усмивка. Гледаше с любопитство образа на старицата в огледалото. — Значи съжалявате, че не сте се омъжили за него?

Миси затвори очи и каза:

— Той умря. Това се случи толкова отдавна, че вече няма значение.

Сестра Милгрим я погледна, а после завърза косата ѝ и я вдигна, както обичайно, на кок. Очите на Миси още бяха затворени и, независимо от думите, всичко в нея издаваше, че миналото все още има огромно значение за нея.

— Съжалявам, Миси — побърза да каже сестра Милгрим. — Какво ще кажете, ако ви приготвя чаша превъзходен билков чай? Нали точно такъв обичате? Ще се върна веднага.

Миси чу затварянето на вратата. Отново беше сама с мислите си. Но за какво мислеше тя и нима можеше да подхвърля по този начин името на Анушка? Дали все пак не започваше да губи разсъдък си? Предполагаше, че се е изгървала, защото мисли само за това. Трябва да бъде по-внимателна, особено след онова, което току-що беше гледала по телевизията. Милгрим можеше да си спомни, че в предаването бяха споменали името Анушка, и лесно да събере две и две, за да получи четири. А сега Миси се страхуваше, много се страхуваше за Ана. Къде ли беше тя? Защо не се обаждаше по телефона? Тя въздъхна дълбоко. Когато всичко това започна, Миси нямаше ни най-малка представа, че то никога няма да свърши. Ако тогава Явентлов не ги беше намерил в гората, сега тя нямаше да седи тук, а съкровищата на княз Иванов щяха да изчезнат като толкова много други.

Русия

Събуди се и с наслада откри, че се гуши в топли, меки като пух, завивки. Беше облечена в чиста, розова памучна нощница. Ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали, чувстваше бодеди, докато животът бавно се връщаше в тях. Пламъците на огъня играеха по дървените стени, а някъде отблизо долиташе шепотът на гласове. Тя се огледа наоколо

объркана. София седеше до масата в средата на стаята, както винаги с изправен гръб, и наливаше горещ чай в една чаша. Виктор се сушеше пред силния огън, а дългата му козина миришеше като тази на мокра овца. Малката Ксения бърбеше весело на английски с пет малки бледи дечица, които я гледаха така, като че ли беше деветото чудо на света. Разбра, че това трябва да е къщата на началник-гарата, и спомените изведнъж се върнаха. Започна да трепери и по бузите ѝ отново се затъркаляха сълзи.

— Остани, където си — каза тихо мадам Явентлова. — За момента си в безопасност. Съпругът ми ви откри в гората и ви доведе тук. Ще ти направя чай, а по-късно, когато се почувстваш по-добре, ще хапнеш малко от вкусната супа, която съм приготвила.

Кафявите ѝ очи излъчваха дълбоко съчувствие и Миси разбра, че тя знае какво се е случило. Отпи от чая, като се стараеше вниманието ѝ да бъде погълнато само от приятните топли глътки, които се стичаха надолу по гърлото ѝ, но не успяваха да разтопят леда, обхванал сърцето ѝ. Спомняше си как лежеше в снега и искаше да умре, когато капитанът беше заминал заедно с Алексей. „Соловски, Соловски“, мислеше тя, изпълнена с мъка. Името му се беше запечатало в паметта ѝ. Предполагаше, че преживяваният шок е забавил ударите на сърцето ѝ. Крайниците ѝ бяха натежали, беше изпаднала в летаргия, прилична на смърт. Кръвта ѝ течеше във вените, но като ледена вода. И тя си спомни как малко по малко се беше предала на вцепенението, което означаваше сигурна смърт. Спомни си, че беше чула тихото приближаване на първия вълк, как дъхът му беше раздвижил косата ѝ. И тогава беше разбрала, че няма да може да умре спокойно, отпусната на снега. Щеше да бъде изядена от вълците. Звярът се въртеше несигурно около нея, побутваше я с лапите си, а тя си спомни онова, което ѝ беше казал Миша: че вълците се нахвърлят само на мъртви човешки тела и рядко атакуват живи хора. А после чу приближаването на цяла глутница, която излезе от гората и затича към нея. Изведнъж се чу ужасно ръмжене и тя надигна глава, за да види как Виктор разкъсва гърлото на първия от вълците, а после се нахвърля на глутницата, нападнала тялото на Анушка. А после се върна, скимтейки жално, при нея. Кафявите му очи я бяха погледнали умолително. От разкъсаното му ухо капеше кръв. И тогава, като сгряваща топлина, през тялото ѝ беше преминала тръпка, желание за живот. Та тя беше само на

осемнайсет години и въпреки преживяния ужас силата на младостта се беше пробудила. Освен това тя носеше отговорността за Ксения. Трябваше да спаси дъщерята на Миша. Опита се да седне, но краката не ѝ се подчиниха, а сърцето ѝ заби толкова лудо, че едва успяваше да си поеме дъх. А после ѝ беше причерняло. И не помнеше вече нищо, докато не се събуди тук, в къщата на Явентлов в Ивановск.

София седна до нея на леглото. Взе ръката ѝ и каза:

— Слава на бога, че си добре, Миси. Ако не беше ти, внучката ми щеше отдавна да е загинала заедно с останалите. Единствената утеха, която ми остана след тази ужасна нощ, е, че Миша не живя достатъчно, за да разбере как са умрели съпругата му и синът му.

Миси се почувства така, все едно са ѝ изтръгнали сърцето. Гледаше втренчено София, а старицата тъжно кимна.

— О, да — прошепна тя, — сигурна съм, че Миша е мъртъв. Чувствам го ето тук. — Тя се удари по гърдите със свитата си в юмрук ръка. — Защо, питам аз. Синът ми беше добър човек. Като баща си и дядо си, той беше земевладелец за пример. Обичаше хората си и се грижеше за тях с нежност като баща. Бореше се за техните права в парламента. Защо убиха човек, добър като него? Кой друг щеше да се грижи за тях така, както го правеше Миша? — Черните ѝ очи бяха изпълнени с мъка, когато добави: — И как можаха да направят това с Анушка? — Тя извърна глава и втренчи поглед в огъня. — Явентлов не успя да намери тялото на Алексей — каза тя след дълга пауза. — Реши, че вълците са го изяли.

— О, но... — понечи да каже Миси, но размисли. Нямаше смисъл да наранява София още повече, като ѝ каже каквото знае за Алексей. И без това изпитваха силна мъка, която трудно понасяха. Пък и за него нямаше надежда. Обърна лице към стената и изпадна в безсъзнание. Когато се събуди за втори път, пердетата все още бяха спуснати. Само мадам Явентлова беше будна и месеше хляб от ръжено брашно. София лежеше на дюшек, пълен със слама, до огнището, а Ксения се беше сгушила в нея. Кучето лежеше близо до тях. От останалите нямаше и следа и Миси реши, че те спят в съседната стая. Мадам Явентлова ѝ кимна и каза тихо:

— Значи се събуди най-после. А сега ще хапнеш малко от супата. О, да — добави тя, когато Миси поклати отрицателно глава и вдигна

ръка, за да изрази несъгласие. — Ще имаш нужда от всичките си сили, а също и от цялата си изобретателност, за да оцелееш.

Миси седна на дървения стол до масата от борово дърво, която блестеше от чистота, и внимателно се заслуша в плана на семейство Явентлови. Съпругът ѝ казал, че на влаковете не може да се разчита. Единственото сигурно нещо било, че се движат винаги със закъснение. Въглищата не били достатъчно и огнярите хвърляли в огъня дървета и пънове, които изгаряли бързо и влакът често спирал сред снежната пустош. Явентлов трябвало да чака, докато получи сигнал от голямата гара на север от Ивановск за потеглянето на влака оттам. И тогава започвал да го чака да пристигне.

— И колко е пътят от там до тук? — попита тя.

Мадам Явентлова сви рамене. Никой не знаел. Пътуване, което в нормални времена траяло четири часа, сега можело да продължи четири дни и дори повече. Каза още, че трябва добре да се дегизират. Войниците търсели всички благородници, които се опитвали да избягат. Миси беше втренчила поглед в купата със супа и се питаше как се случи, че тя, дъщеря на известен професор от Оксфорд, сега се смята за бегълка, за предателка, и то от страна, която дори не беше нейна родина.

Всичко беше започнало толкова весело преди малко повече от година. Тя и баща ѝ се бяха отправили на още едно пътуване около света, този път, за да нагледат археологическите разкопки в Турция. Професор Маркърс Октавиърс Байрън беше на повече от петдесет години, когато се беше оженил за младата, красива и дългокрака Алис Лий Джеймс. Беше силно изненадан, когато три години по-късно тя му роди момиченце, което кръстиха Верити. Кой знае защо, винаги я наричаха Миси. Смъртта на Алис Лий беше истинска трагедия. Беше починала от настинка, която се беше превърнала в пневмония, когато Миси беше едва на осем години. След смъртта на майката, баща и дъщеря бяха станали много близки. Нямаха други живи роднини. Той беше цялото ѝ семейство. А той, от своя страна, я обожаваше. Вземаше я със себе си навсякъде, където отидеше. Когато навърши четиринайсет години, беше ходила на археологически разкопки в Гърция, Индия и беше помогнала да разкрият неизвестна гробница в Египет. Но неин дом си оставаше високата и малко занемарена къща на тихата залесена уличка в съседство с „Тринити колидж“ в Оксфорд.

Баща ѝ непрекъснато ѝ повтаряше, че е красива, но тя мислеше, че той се лъже и ѝ го казва само защото приличаше на майка си. Тя имаше дълбоките теменужени очи на Алис, нейната млечнобяла кожа и права кестенява коса. Миси винаги беше смятала, че е прекалено слаба за тогавашната мода на закръглени красавици. Скулите ѝ изпъкваха, носът ѝ, макар да беше прав, беше доста едър, а устата ѝ беше прекалено чувствена. Освен това дългите ѝ крака я правеха по-висока от всичките момчета, които познаваше.

В къщата на семейство Явентлови супата лежеше недокосната на масата, а тя седеше със затворени очи, за да извика в паметта си познатото лице на баща си. Той беше висок и слаб мъж и беше леко прегърбен от многогодишното писане на исторически трудове. Имаше сива брада и светлосини очи. Носеше сако от туид, избеляло от годините. От него се носеше миризмата на хубави, първокачествени цигари и старо, отлежало вино. Миси преглътна сълзите, които бликнаха в очите ѝ, когато си спомни как почукваше на вратата на кабинета му и се слушваше, за да чуе обичайната му, изказвана на латински, покана: „Митра“. Той винаги ѝ се усмихваше и оставяше книгата, за да ѝ посвети цялото си внимание. Но понякога, когато се върнеше от училище, тя го намираще дотолкова погълнат от миналото, че я гледаше с празни очи и с такова учудване, че беше сигурно, че не си спомня коя е тя. Но професорът не забрави нейното образование. Каза ѝ, че ще получи най-доброто, такова, каквото получават повечето момчета, и я изпрати в известното Оксфордско подготвително училище, където тя беше единственото момиче. Приеха я само защото баща ѝ беше изтъкнат учен, но тя беше свикнала с мъжкото обкръжение и успя да се сближи с тях толкова лесно, все едно че беше „едно от момчетата“. Но когато един ден се върна от училище и каза, че би искала да играе ръгби, дори професорът разбра, че може би е прекалил и е време да я изпрати в училище за млади дами. Все пак беше доволен от факта, че момчешкото училище беше укрепило духа ѝ. Тя не се страхуваше от нищо.

Миси въздъхна, отвори очи и объркано се огледа в тясната стая, където рускинята месеше хляб. Изведнъж детството и Оксфорд ѝ се сториха много, много далеч. Професорът смяташе да останат в Турция цяла година. На север от Ефес се правеха важни разкопки, които доведоха до вълнуващи разкрития. Въпреки нейните протести, че през

лятото там ще бъде непоносимо горещо, че комарите сигурно ще ти изядат, че водата ще бъде топла и блудкава, а и едва ли ще я има в изобилие толкова далеч от който и да е град, баща ѝ се държеше като малко момченце, на което са обещали нова играчка. Нищо не можеше да го спре да я вземе веднага в ръцете си. В края на краищата, се беше съгласил на компромис. Щяха да останат в Турция през май и юни, за да избегнат най-силните горещини, и да се върнат пак през есента. А през юли и август щяха да се възползват от дългогодишната покана на княз Миша Иванов да посетят Санкт Петербург. Професорът му беше станал и учител, и приятел по времето, когато князът учеше история в Оксфорд. Двамата си кореспондираха години наред.

Но в Турция професорът беше стоял буден нощ след нощ и беше записвал неуморно бележките си на трепкащата светлина на свещта, без да помисли за нашествието на комарите. И само след три седмици беше съборен от маларична треска. Разкопките се водеха в местност, отдалечена от цивилизацията, на стотици мили от най-близкото село, а в лагера нямаше лекар. Лекарствата, които бяха взели със себе си, не помогнаха кой знае колко и той бързо се обезводни. Миси се грижи неуморно за него цяла седмица и положението му рязко се подобри. Беше ѝ казал, че няма търпение да се върне към работата си, но на нея ѝ се стори, че очите му все още излъчват умора, а ръцете му треперят. Вече изглеждаше наистина като старец, беше си помислила с разкъсваща я болка. Как ѝ се искаше после да беше настояла да се върнат в Англия, но отново беше направила компромис. Щяха да заминат за Русия, където баща ѝ щеше да се възстановява във вилата, истински палат, на княз Иванов на брега на полуостров Крим.

Вилата наистина приличаше повече на мраморен палат — просторен, хладен и луксозен. Имаше огромен брой слуги, които задоволяваха всяка тяхна прищявка. Но тя не забелязваше нищо, защото професорът изведнъж легна отново на легло. Въпреки най-добрите медицински грижи, Маркърс Октавиърс Байрън почина само след два дни. Последните му думи бяха: „Грижи се за себе си, Миси. Пред тебе се разкриват много и добри възможности“. Стисна съвсем леко ръката ѝ и без дори да въздъхне, си отиде завинаги. Миси нямаше никакви други роднини. Без баща си, беше съвсем сама в света.

Погребаха го на следващия ден в безупречно поддържания двор на Ортодоксалната църква, разположена на хълма, който гледаше към

морето с цвят на индиго. Княз Миша нямаше време да пропътува хилядата мили от Санкт Петербург до вилата, за да оплаче приятеля си, но залата на църквата беше изпълнена с множество негови приятели, които прекарваха ваканцията на морския бряг и ѝ изказаха своите съболезнования. Те я окуражаваха и я придружиха обратно до вилата на княз Иванов. Накараха я да изпие безброй чаши чай и я гледаха с очи, които издаваха искрена мъка.

— Защо тя не плаче? — шепнеха си загрижено те един на друг, защото бяха свикнали с дълбоките излияния на чувствата, присъщи на руснаците. — Толкова е млада... само на шестнайсет... и съвсем сама на света, както каза Миша Иванов...

Сълзите бяха дошли на следващия ден, когато беше останала сама в частния влак на княза, който я отвеждаше в Санкт Петербург, където щеше да остане с княза и семейството му. И когато най-после стигна там и видя Миша, животът ѝ се промени. Така, както баща ѝ беше предрекъл, че ще стане.

Огромните къщи на семейството бяха пълни с много роднини — стари неомъжени лели, овдовели втори братовчедки — и всички живееха щастливо заедно, заети с иглите, куките и клюките. Още един човек не можеше да навреди на никого и го приемаха с пословичната руска гостоприемност. Но Верити Байрън беше специален гост и всички ѝ съчувстваха в нейната мъка и самота. Тъй като нямаше семейство, при което да се върне, тя скоро стана една от тях. И беше, разбира се, безнадеждно влюбена в княз Миша Иванов.

Като се връщаше към миналото сега, на Миси ѝ се струваше, че времето беше отлетяло много бързо. От цялата си душа копнееше да може да върне часовника назад. Ако не бяха отишли в Турция, баща ѝ щеше да е още жив, ако не се беше влюбила в Миша Иванов, а си беше отишла у дома в Оксфорд... ако нямаше революция и нещата си бяха останали постарому... сега тя нямаше да бяга, за да спасява живота си, и нямаше да носи двойната отговорност за едно дете и една стара жена.

Минаха два дни, преди влакът най-сетне да си пробие път през затрупаните със сняг линии до Дворск. През цялото време Алексей не отрони нито дума. Огромните му, изпълнени със страх, очи следваха

неотлъчно Григорий докато той крачеше неспокойно из пекарницата и се ядосваше на нередовността на влаковете. Ако Григорий не беше там, Алексей нямаше да изяде купата рядка супа и парчето ръжен хляб, който беше току-що изваден от фурната. Когато и да си облечеше палтото и да тръгнеше към вратата, Григорий откриваше, че Алексей е застанал до него и го гледа мълчаливо. Следваше го като куче, предано на новия си господар.

Старата парна машина, задвижвана с цели планини от дърва, издишаше пушек, който се забелязваше ясно в мъгливата студена утрин. Изведнъж перонът се оказа задръстен от многобройна тълпа. Хората се блъскаха и викаха, всички искаха да се качат и на без това вече препълнения влак. За Григорий имаше запазено купе, което беше по-луксозно от останалите и се даваше само на железопътни служители. Във влака нямаше нито отопление, нито осветление, но седалките бяха меки, а кондукторът им донесе мляко, супа, малко хляб и свещи. Те пътуваха луксозно, ако се направеше сравнение между тях и останалите пътници, които се блъскаха в купетата и коридора, някои от тях седнали на куфарите си, а други — направо на пода. Влакът често спираше и всеки път Григорий скачаше на перона, отиваше при машиниста и рязко разговаряше с него. Но машината беше стара, а горивото — недостатъчно. И влакът пъплеше бавно, бавно. По протежение на линията патрулираха войници, облечени в зелени униформи. Те изискваха от пътниците да показват документи за самоличност и разрешение за пътуване. И като най-висш служител, Григорий често беше повикван да отсъди някой спор. Макар че беше суров човек, той все още се чувстваше близък с хората от селски произход. Знаеше, че те се опитват да стигнат при семействата си, и се отнасяше меко с тях. Но случаят с момичето от Англия беше друг. Тя стоеше права в коридора, а двама войници я бяха хванали здраво за ръцете. На Григорий направиха впечатление две неща: беше много красива, но със студена, европейска красота, и беше много ядосана. Теменужените ѝ очи хвърляха мълнии към двамата войници.

— Кажете им веднага да свалят ръцете си от мен — нареди Миси на отличен руски език. — Няма право да се отнасят с англичаните така.

Тя се обърна и го погледна и едва сдържа дъха си, когато го позна. Почти изказа на глас въпроса, който не излизаше от ума ѝ нито

денем, нито нощем: „Къде е Алексей?“. Но не го направи. Заби поглед в ботушите на Соловски и прехапа долната си устна. Тя и София бяха взели решение по време на дългото чакане в къщата на Явентлови. Трябваше да забравят всичко, което принадлежеше на миналото. Трябваше да гледат само напред, ако искаха да оцелеят. А Миси отчаяно се беше вкопчила в живота. Само една дума на Григорий беше достатъчна и войниците я пуснаха. Тя разтри китките си, като избягваше погледа му. Беше нервна, защото се питаше дали я е познал. Устата ѝ беше пресъхнала от страх. Скри ръцете си зад гърба, за да не види той, че треперят. Соловски продължаваше да я гледа мълчаливо. Главата я болеше от умора и напрегнатост. Пътуваха във влака вече повече от дванайсет часа и макар да се бяха облекли в катове топли селски дрехи, в които приличаха на стари селянки, от премръзване ги пазеше само топлината на многото чужди тела. Мадам Явентлова им беше приготвила малък пакет с храна, но те се осмеляваха да ядат през деня, защото се страхуваха, че някой от гладните селяни може да измъкне храната от ръцете им. Много от пътуващите бяха пияни, защото непрекъснато надигаха шишета с домашно приготвена картофена ракия. Ядяха само под прикритието на мрака. Не знаеха колко дълго ще продължи пътуването, затова бяха разделили хляба и пирожките на малки дажби. Не смееха да заспят през нощта, защото се страхуваха за живота си. Казваха си, че могат да понесат всичко. Че влакът най-сетне ще стигне в Санкт Петербург. Оттам щяха да вземат влак за Ялта, намираща се на полуостров Крим, където хората бяха все още верни на благородниците. Там щяха да бъдат в безопасност. Нямаха документа, нито багаж, парите им бяха съвсем малко, но все някак щяха да се справят. Но ето, че в този момент животът им зависеше от това, как ще протече разговорът ѝ със Соловски. Като го погледна, тя разбра, че трябва да измисли правдоподобна история, защото очите му ѝ казваха, че е чувал много истории и е видял много неща.

Соловски остана мълчалив дълго време. Изучаваше я с поглед. Дали не беше видял страх в очите ѝ? Той сви рамене. Имаше право да се страхува, хваната от тези двама огромни войници, прилични на зверове. И все пак, какво правеше тя, млада и красива чужденка сама във влака в тези опасни времена?

— Коя сте вие? — попита той най-накрая. — И къде са документите ви?

Миси си пое дълбоко дъх и каза:

— Аз съм вдовицата на Морис О'Брайън, американски инженер, който беше на служба в Санкт Петербург. Съпругът ми беше убит преди три седмици, когато бомба паднала върху завода и разрушила част от него. Пътувам със свекърва си и малката си дъщеря. Мислехме да се приберем у дома през Финландия, но за там нямаше влакове. Чакахме повече от седмица и аз реших, че ще е най-добре да се върнем в Санкт Петербург и да видим какво става...

Григорий я слушаше мълчаливо. Отдавна се беше усъвършенствал в изкуството да гледа хората втренчено, без да премигва, и така да спира лъжите на устните им. Но това момиче вирна брадичка и каза уверено:

— Бихте ли казали на хората си да ни оставят да пътуваме спокойно?

Соловски даде команда и войниците бързо се оттеглиха по коридора. Върнаха се само след няколко мига, като водеха София и Ксения. Виктор вървеше зад тях и ръмжеше, докато те нервно чакаха какво ще се случи. Григорий ги гледаше внимателно. Старицата беше облечена бедно, но у нея имаше нещо, което говореше за класа. Без да иска, Григорий изпита онова чувство, което кара селянина да свали шапката си пред господаря. Той пхна ръце дълбоко в джобовете си и се обърна към детето. Знаеше, че децата винаги говорят истината.

— Как се казваш, момиченце? — попита той на английски.

— Казва се Алис Лий О'Брайън — побърза да се намеси Миси.

Алис Лий беше името на мъртвата ѝ майка. Сдържа дъха си и втренчи поглед в Ксения. Животът им зависеше от думите на дете, което още не беше навършило три години. Дланите ѝ бяха мокри и хлъзгави от пот. Не се осмели да погледне към София, когато Соловски повтори въпроса:

— Как се казваш, момиченце?

Ксения го погледна със замечтания си поглед, който Миси познаваше добре. Изведнъж лицето ѝ засия и златистокафявите ѝ очи светнаха. Тя започна да навива една къдрица на по детски пълното си пръстче, усмихна се доверчиво на Соловски и каза:

— Азалий. Казвам се Азалий О'Брайън!

Инстинктът подсказа на Григорий, че нещо не е наред, и той изгледа детето с твърд поглед, но то отново му се усмихна и продължи да навива къдрицата на пръстчето си. Знаеше, че трябва пак да повтори въпроса, но се страхуваше, че ще изглежда като неграмотен селянин в очите на тези чужденци.

— Проверихте ли багажа им? — попита той войниците.

— Багажът ни беше откраднат — побърза да каже Миси, — а също и документите ни. Имаме само онова, което е на гърба ни.

— Извинявам се от името на моите сънародници — каза Григорий със съвсем официален тон. — Ще бъде радост за мен да ви дам документ, който ще ви позволи да пътувате необезпокоявани. — Той изпрати единия от войниците да донесе един формуляр от неговото купе, и добави: — Ще ви дам и един съвет. Полуостров Крим е единствената врата, през която може да се излезе от Русия сега. Не се бавете в Санкт Петербург. Отидете право на гара „Курск“ и вземете първия влак, който заминава на юг, преди да е станало късно.

Миси едва повярва на очите си, когато той попълни и подпечата формуляра.

— Желая ви безопасно пътуване, мадам — каза той с усмивка.

Очите им се срещнаха, когато тя взе документа от ръцете му и прошепна:

— Благодаря.

И се отдалечи бързо по коридора, като блъскаше хората, които ѝ препречваха пътя, и чувстваше замисления поглед на Соловски върху себе си.

ГЛАВА 8

Париж

Лейла Казан се наслаждаваше на неочаквания лукс да прекара един ден съвсем сама в дома си в Париж, на булевард „Сейнт Луиз“. Денят беше студен и мрачен и щеше да завали сняг, но тя не пропусна възможността да излезе да подиша чист въздух след препълнените задушни зали и задимените, задушни стаи на фотостудиото, където прекарваше по голямата част от времето си. Беше облечена в лилаво вълнено сако, дънки и ботуши. Дългата ѝ черна коса беше прибрана назад, беше без грим и изглеждаше съвсем различно от стройния модел, който можеше да се види по страниците на модните списания. Единствено необикновените ѝ очи с бадемовидна форма, но яркосини, издаваха коя е.

Когато беше само на седемнайсет години, беше открита от агент, който се хранеше при „Барни“. Той я беше завел при най-известния фотограф в града, който беше настоял веднага да я снима така, както си беше — обикновена ученичка, облечена в тениска и дънки. Фотографът беше подсилил странната смесица от Изтока и Запада, която беше тя. И преди дори да се усети, вече се снимаше за „Вог“. Вместо да отиде да учи в Сорбоната, както мислеше, Лейла държеше в ръцете си календар за цялата година напред, в който нямаше нито един свободен ден. Разбира се, сега трябваше на всяка цена да живее в Европа. Но от самото начало тя беше настояла да има по два свободни месеца всяка година, защото, макар да беше щастлива в парижкия си апартамент, домът ѝ, семейството ѝ, с неговите неумиращи традиции, бяха в Истанбул. Беше избрала да живее на булевард „Сейнт Луиз“ защото, макар да се намираше в самото сърце на Париж, кварталът приличаше на малко селце. Имаше само осем улици и всички хора се познаваха. И въпреки че лицето ѝ беше световноизвестно, никой не я безпокоеше. За съседите си тя беше просто Лейла.

Докато вървеше по улицата, слабата светлина, която идваше от Сена, омекотяваше цвета на фасадите на къщите, датиращи от седемнайсети век, и те изглеждаха сиви. Над главата ѝ се виеха

птички, а под грациозната извивка на арката Понт-Мари се стрелна баржа. Но Лейла не забелязваше красотата, която я заобикаляше. Обикновено тя не успяваше да устои на вкусния ягодов сладолед, но днес задмина продавача, без дори да го погледне. Купи си кофичка кисело мляко от магазинчето на ъгъла, без да каже нито една излишна дума, и остави прекрасните си ленени чаршафи в пералнята на „Ру ла Регретиер“, като само набързо поздрави с „бонжур“. Продавачът в магазина за плодове поклати примирено глава, като видя как тя разтревожено сви вежди. Очевидно, мадмоазел Лейла днес имаше много по-важна работа от тази просто да убие деня. Лейла се върна бързо обратно, като през цялото време мислеше за новините, които беше гледала по телевизията снощи. Предаваха направо от хотел „Ричмънд“ в Женева, имаше много репортери от различни страни и тя седеше, скована от страх, и слушаше докато те говореха за историята на смарагда, за мълвата, която заобикаля загадъчната „дама“, и размишляваха на глас затова, кой може да е тайнственият купувач. Показаха набързо красив съветски дипломат и американец от Държавния кабинет във Вашингтон, чийто поглед беше особено остър. „Нито едно бижу в света досега не е предизвиквало такъв фурор“, предаваше телевизията, а сърцето на Лейла се свиваше.

— Кой би си помислил? — беше прошепнала тя. — Кой би си представил, че може да стане така?

Разбира се, двете с Анна знаеха каква е причината за тази тайнственост, но не се бяха отнесли сериозно към нея. За тях това беше просто една стара и вече неактуална история — толкова много време беше минало, толкова вода беше изтекла, нещата бяха съвсем различни... Как би било възможно все още да съществува някаква опасност? Когато бяха успели да продадат смарагда на търга без много шум и без никакъв скандал, се бяха поздравили с това, колко са умни. Но сега излизаше, че са били прекалено умни, прекалено самоуверени. Бяха позволили на успеха да приспи бдителността им. Макар и разрязан, смарагдът на княз Иванов се отличаваше и специалистите лесно го разпознаваха.

Тя бързо изкачи стъпалата към входа на сградата, огледа се нервно зад себе си, когато влезе в малкия асансьор, и припряно натисна копчето за последния етаж. Още отвън чу звъна на телефона, но той престана, докато тя стигне до апарата, и Лейла ядосано тропна с

крак. Червената светлина на секретаря светеше. Тя натисна копчето за прослушване на записите и познат глас каза: „Лейла, Анна е. В голяма беда сме. Не знам как точно и защо се случи така, но като че ли целият свят иска да притежава смарагда. Трябва да говоря с теб. Да се срещнем утре сутринта в десет и половина пред входа на Лувъра. О, Лейла, какво направихме? Знаем, че вероятно си много заета, че ще летиш за Милано или за някъде другаде, но трябва да говоря с теб. Моля те, не ми отказвай...“

Машината предаде тракването на слушалката, но гласът на приятелката ѝ като че ли все още се долавяше във въздуха. Лейла се отпусна отчаяно на един стол.

— О, дядо — прошепна тя и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи, — вината е твоя. Заради твоите приказки, че нашето семейство трябва да бъде предано на семейството на княз Иванов до гроб, заради твоята клетва всички твои деца и внуци трябваше да се закълнат във вярност. И виж сега в какво се забърках.

Тя имаше странното чувство, че по някакъв начин дядо ѝ, Тарик Паша, знаеше какви са мислите ѝ и щеше отново да ѝ напомни защо, освен любовта, която изпитват към княз Иванов, трябва да бъдат предани на потомците му дори след всички тези години.

Русия, 1917

София крачеше из малката стаичка, която беше неин затвор вече повече от месец, и мислеше какво биха могли да направят и къде биха могли да отидат.

Дългото пътуване на юг се беше оказало още един кошмар, който щеше да бъде по-добре да забравят. Тя си мислеше, че всичко ще бъде наред, когато се доберат до Ялта. Че ще отидат във вилата на княз Иванов, където приятелите им щяха да се срещнат с тях и да им организират прехвърляне в Константинопол, а оттам — в Европа. Знаеше, че не биха могли просто ей така да избягат и да се скрият в парижкия си апартамент или във вилата в Довил и да потърсят помощ от старите си приятели. Миша ги беше предупредил, че ЧК ще ги преследват като дивеч, като плячка и че ако ги хванат, ще ги измъчват, докато не предадат на болшевиките цялото си богатство. А когато болшевиките се сдобият с него, ще ги избият. Всичките до един.

Стигнаха в Ялта по тъмно и с благодарност задишаха чистия, сладък морски въздух. За разлика от областите на север, тук все още се усещаше полъхът на лятото. Въздухът беше като въздуха на свободна държава, или поне те го усещаха така. Усмиваха се един на друг, докато следваха тълпата навън от гарата, а Азалий дори подскачаше до тях.

— Мадам, мадам!

София се обърна при звука на познатия глас. Беше началник-гарата, който беше почти на нейната възраст и който я познаваше още откакто тя се беше омъжила. Но досега не беше я наричал другояче, освен „Ваше Височество“.

— Мадам — каза той тихо, но в гласа му се усещаше силна тревога, — съжалявам, че трябва да ви посрещна с такава липса на уважение, но сега дори стените имат уши. Всичко се промени, мадам, навсякъде има шпиони, а опасността дебне. Вашата вила... — Той направи пауза и поклати тъжно глава. — Вече е реквизирана и е пълна с хора на ЧК, които се преструват, че не са такива. Ако ви видят, ще ви арестуват. О, мадам... — Той отново поклати тъжно глава. — ... къде ще отидете сега?

София можеше да се сети само за още едно място. Тъй като беше опасно да вземат такси, те вървяха цели два часа по обиколните пътища до малката колиба, която тя беше дала преди петнайсет години на пенсиониралия се техен кочияш. Там той живееше със съпругата си. Почука на вратата и зачака със страх отговора им. Не се съмняваше в предаността на слугата, който беше служил в домакинството им петдесет години, но знаеше, че страхът може да бъде толкова властен господар, колкото и предаността. Съмненията ѝ бързо бяха заменени от облекчение, когато ги приеха гостоприемно на секундата.

Но тя знаеше, че дните, които могат да прекарат в колибата, са преброени, защото кочияшът се страхуваше, макар да се опитваше да не го показва. Тя виждаше страха в очите му всеки път, когато той им носеше храна и последните новини за войната, която се беше развихрила на полуостров Крим. Същата тази сутрин той ѝ беше казал, че флотът е преминал на страната на болшевиките. Времето течеше бързо, а с него изтичаха и възможностите им.

София Иванова престана да крачи из стаята и погледна през прозореца. Погледът ѝ прекоси широката синя ивица на залива и се

спря на зелените хълмове зад него. Не можеше да види вилата на семейството си, защото беше скрита зад дърветата, но си я спомняше ясно: широките бели колони, покритите със зелени плочки кубета, безупречните градини и мраморните тераси, украсени с живи ярки цветя, фонтаните и басейните и безкрайните паркове от разцъфнали дървета и храсти, по които са накацали красиви птички. Тя беше толкова близо, отсреща на хълмовете, а като че ли беше на мили далеч. София затвори очи и си представи, че е там, щастлива със семейството си. Чу отново безгрижния им смях, смесен с песента на птичките и тихия шепот на морето, отново усети аромата на портокаловия цвят, летните рози и олеандровите храсти. Въздъхна и отвори очи. Върна се в реалността. Никога вече нямаше да влезе във вилата на княз Иванов.

Изведнъж през залива до нея достигна ехото на изстрели и тя погледна разтревожено през прозореца. Никога не излизаше от колибата, но Миси и Азалий понякога се осмеляваха да излязат. Представяха се за чужденката вдовица О'Брайън и нейната дъщеря. София подскочи, когато изстрелите прозвучаха отново. Идваха от хълма, където се намираше старата църква и където Миси беше завела детето на разходка. София ужасено покри лицето си с ръце. „О, не“, молеше се тя наум. „Не и малката ми внучка, не и Миси. Пощади ги, моля те, господи, те са толкова млади. Моля те, вземи мен вместо тях.“ Тя падна на колене и за първи път заплака.

Мекотата на есента се беше стопила, но ранните декемврийски дни на полуостров Крим все още бяха приятни. Миси седеше на един от мраморните надгробни паметници и дъвчеше стръкче трева. Гледаше как Азалий тича из красивия църковен двор, как подскача на топлата слънчева светлина, а Виктор, радостен, рипа до нея. Той лаеше доволен, че отново е на свобода. Надяваше се, че присъствието на две такива радостни същества ще успокои духовете, ако все още има такива на това място. Гробът на баща ѝ също беше тук, но тя знаеше, че духът му не е тук. Винаги си го представяше в дома им в Англия, седнал зад бюрото, очакващ я...

Ялта се простираше под тях. Белите къщи се редяха, също като палмите, около синьото като индиго море. Стръмни пясъчни пътища водеха към зелените хълмове и прекрасните летни вили на

благородниците. Тук-там сред зелените чадъри на боровете и акациите се подаваха потъмните на цвят кипариси, устремени към небето. Изведнъж сред спокойната тишина се разнесоха изстрели и Виктор спря да подскача. Прозвуча още един изстрел и през тялото на кучето премина тръпка. Миси сграбчи Азалий и двете се скриха зад един от мраморните надгробни паметници. Чуха се още изстрели и, този път, глас, който даваше команди. Идваха откъм групата дървета, растящи на върха на хълма само на около двеста метра от тях.

И изведнъж тя ги видя. Бяха трима татари, облечени в традиционните за тях дрехи и препасани с пояси от овча кожа. Никъде не се виждаха болшевиките, но тя предполагаше, че те се крият в дърветата. Знаеше, че ако престрелката се придвижи към тях двете, ще попаднат под кръстосан огън. Трябваше да го избегнат.

— Азалий — прошепна тя на детето, — сега ще играем на една игра.

Момичето я погледна доверчиво и сърцето на Миси се сви. Войниците щяха да стрелят по всичко, което се движи. Ами ако Азалий се препъне и падне? Погледна назад, към възвишението на хълма. Татарите, които сега владееха оръдието, ги бяха забелязали и нетърпеливо им даваха знаци да останат на мястото си. Тя отново приклепна зад камъка и закри Азалий с тялото си. Каза тихо на Виктор да стои мирно.

— Това ли е новата игра, Миси? — попита Азалий, когато оръдието наново прогърмя иззад дърветата. Ехото се понесе отвъд хълмовете.

Миси надникна иззад камъка и видя татарите да правят някаква маневра. Сега оръдието беше насочено точно към мястото, откъдето идваха изстрелите на болшевиките. Едва когато се прицели прецизно, мъжът зад оръдието започна стреля. Миси притисна главата на детето към гърдите си, но не можеше да отдели погледа си от мястото на действието. Видя как болшевиките излизат от гората, вдигнали високо ръце, за да покажат, че се предават. Татарите не показаха никаква милост към тях. Гюлетата попаднаха право в телата им и ги превърнаха в кървава маса. Главният сред татарите изпрати един от хората си в гората да провери дали няма още врагове, скрити там, и тръгна към Миси. Беше висок и арогантен, въоръжен с карабина и меч. Миси се сви, когато ядосаният поглед на сините му очи се спря първо

на нея, а после на детето. Питаше се как ще завърши всичко това. А после, за нейна изненада, Виктор спря да скимти. Размаха опашка, скочи в краката ѝ и спокойно свря муцуната си между предните си лапи.

— Не знаете ли, че тези дни е опасно да се разхождате по хълмовете? — беше извикал той на руски, но със силен акцент. — Можеше да бъдете убити!

— А също и вие — отговори му тя.

Той се усмихна и показа съвършените си снежнобели зъби.

— Такава ми е работата. И не искам разни чужденци дами се пречкат в краката. — Като наклони глава на една страна, той се втренчи в Азалий. — Ксения? — запита той, силно изненадан.

Тя го погледна, изпълнена със съмнение.

— Не ме ли помниш? — попита той. — Обикновено размивах и теб, и брат ти, като правех така. — Той приклепна до нея, дръпна мустаците си и наподоби лицето на клоун.

— Тарик! — Тя се засмя щастливо и го прегърна. — Това е Тарик!

Той погледна Миси и се усмихна.

— Казвам се Тарик Казан. Баща ми беше главен градинар във вилата на княз Иванов. Миша и аз играехме заедно като деца, когато семейството му идваше тук през ваканциите. Разбира се, отдавна не съм го виждал. Армията ме изпрати на Балтийско море, а после, когато неприятностите започнаха, в Севастопол. А сега сме изпаднали дотам, че трябва да се бием тук, на тези хълмове! — Блестящите му сини очи като че ли бяха малко уморени, но той отново се усмихна. — Но все още не сме победени — добави той, изпълнен с вяра. — Този меч принадлежи на семейството ми още от времето на Чингис хан. Убил е много мъже в името на свободата. Ние, татарите, ще се бием до края и ще спечелим!

Миси въздъхна облекчено. Той се оказа приятел и може би щеше да им помогне. Тя бързо му разказа какво се беше случило. По излъчващото сила лице на Тарик се затъркаляха сълзи, но той не направи опит да ги изтрие.

— Князът беше мой приятел — каза той тихо. — С радост бих умрял вместо него.

— Моля ви за помощ — каза тя. — Трябва да стигнем в Константинопол, но е много опасно. Нямаме документи, а княгиня София може лесно да бъде разпозната. Революционерите завладяха банките, преди да изтеглим пари, и сега нямаме нищо. Живеем от милостта на двама бивши слуги.

Тя замълча и зачака отговора му.

— Имайте ми доверие — каза тихо Тарик Казан. — Ще ви помогна.

Тарик Казан беше истински татарин. Родословното му дърво можеше да бъде проследено до шестнайсети век, преди Иван Грозни да сведе расата им до бездомни чергари, които се скитат по руските степи. Някои от неговите прадеди се бяха върнали в Турция, а други бяха останали да живеят близо до Черно море, където по хълмовете можеха да се видят и кубетата на ислямските джамии и тези на руските ортодоксални църкви.

Роднините на Казан се бяха разпръснали из областта. Някои от тях работеха като работници в овощните градини, други като пастири на говеда, трети като работници в лозята. Макар сега да изпълняваха такива скромни длъжности, те не забравиха, че някога са били горд войнствен народ, известен с майсторската си езда и ожесточеността в битките. И когато в 1917 година избухна руската революция, те решиха, че няма да позволят на никакви си руски селяни да им нареждат къде да отидат и какво да правят. Бяха готови да защитават принципите си и създаваха на Народната революционна армия много проблеми.

Тарик беше на трийсет години, висок и широкоплещест, със силни ръце. Имаше гъста, къдрава черна коса, гъсти черни мустаци, високи татарски скули и искрящи сини очи. Когато се усмихваше, разкриваше зъби, големи и бели, като на жребеца, който яздеше с такава грация и лекота. Имаше горещ темперамент. Беше нетърпелив и много интелигентен. Бил войник в царската армия, когато срещнал и се оженил за китайско момиче. Имаха три деца — син Михаил, кръстен на приятеля от детинство княз Михаил Иванов, и две дъщери.

Беше чул онова, което хората говореха, а именно, че княз Иванов заема второто място след царя в листа на ЧК на обречените на смърт.

Знаеше, че ако не действат бързо, ще загинат и те. Обеща на Миси да ги спаси, а сега трябваше да измисли как. Както винаги, отиде при съпругата си, Хан-Су, за съвет. Тя живееше в колибата на стар рибар близо до морето. Успяваше някак си да изхрани семейството си с малкото пари, които той ѝ изпращаше от време на време, и със зеленчуците, които тя отглеждаше в градината зад колибата. Хан-Су беше дребничка, прилична на птичка, грациозна жена с дълга, блестяща черна коса, която винаги носеше вдигната на кок. Изтеглените ѝ нагоре черни очи излъчваха древна мъдрост. Тарик беше свикнал да разчита на нейната преценка.

— Какво да правя, Хан-Су? — попита я той. — Обещах на момичето, че ще ги заведа на безопасно място. Ще го направя... защото така трябва.

— Трябва незабавно да ги изведеш отгук — каза му тя. — Не под прикритието на нощта, защото точно това очакват онези от ЧК, а посред бял ден. Нека първо да прехвърлим детето. Ще ѝ дадем букет цветя, които да носи, все едно че отива на посещение при приятели. Никой няма да я заподозре, ако е сама. По-късно младото момиче ще изведе кучето на разходка. Ще тичат по морския бряг, а после тя ще пийне нещо разхлаждащо в близкото кафене. Ще се шляе по плажа, докато не стигне тук. Старицата ще трябва да облечем като селянка — в черна рокля и шал, да прилича на бабушка. Ще носи кошница със зеленчуци, която аз ще ти дам. Ще каже, че иска да се отбие в няколко къщи, за да ги продаде, и ще върви по улиците, докато стигне до нашата къща.

— А след това? — попита нетърпеливо той.

— Трябва да отидеш при онзи крадец, Василий Мюргенев. Той направи цяло богатство от издаването на фалшиви документи. Използва многото официални гумени печати, които е откраднал от общинските офиси и чуждестранните посолства. Кажи му, че искаш документи, които да прехвърлят трима души в Константинопол, а после в Европа. Той ще иска много пари, но можеш да се пазариш с него. А докато документите излязат, жените ще останат тук с мен. Ще говоря с началника на пристанището в Алупка. Той е наполовина китаец и е от моята провинция. Ще помогне да ги качим на някоя лодка.

— Хан-Су, ти си прекрасна! — извика Тарик и страстно я прегърна, а тя само се усмихна.

— Миша Иванов беше твой приятел — отговори спокойно тя. — Наш дълг е да помогнем на семейството му. Има само един проблем, Тарик. Ще струва много, много пари.

Лицето му помръкна, като си спомни думите на Миси, че те не разполагат с никакви пари, а после гордо изправи гръб.

— Остави това на мен, Хан-Су — каза ѝ той. — Аз ще намеря парите.

На следващия ден той отново отиде в църковния двор, където си беше уговорил среща с Миси, за да ѝ каже какво да правят. Всичко вървеше гладко като часовников механизъм и още следобеда на третия ден тримата и кучето бяха настанени в рибарската колиба. Една седмица Тарик патрулира по хълмовете и събра по една рублия от всички бедни, но предани войници и от офицерите от бялата гвардия. Чукаше на вратите на хората, на които имаше доверие, и обясняваше, че трябва да помогнат на трима души да избягат от Русия. Беше рисковано, но той с радост поемаше риска, защото беше поел отговорността за семейството от мъртвия си приятел Миша Иванов. Дори да струваше живота му, не би се отказал.

Нощта, в която трябваше да заминат за Алупка, където ги чакаше малката рибарска лодка, която щеше да ги отведе в Константинопол, Тарик се върна в колибата, като носеше бутилка водка.

— Не е някоя приготвена от селяни — каза той с весел смях и напълни чашите им. — Тази вечер ще вдигнем тост за княз Иванов. Нека споменът за него да живее дълго.

След като изпразниха чашите си, София му подаде малка велурена кутийка и каза:

— Каквото има да се случва, ще се случи, Тарик. Ти направи, каквото можа, а останалото е в ръцете на бога. Давам на теб и Хан-Су това с моята, и с тази на сина ми, благодарност. Ти си смел и предан, Тарик Казан, и синът ми те обичаше много, защото бяхте истински приятели.

Тарик втренчи поглед в бляскавата диамантена огърлица, която лежеше върху черното кадифе във вътрешността на кутийката. Беше толкова изненадан, че не можеше да намери думи, с които да отговори.

— Ваше Височество е много щедра към съпруга ми — намеси се бързо Хан-Су, — но ние, разбира се, не можем да приемем такава отплата. Радостни сме, че ви помагаме. Не ни дължите нищо.

Крехката китайка и високата руска аристократка се гледаха с уважение. Тарик затвори кутийката и я подаде на София.

— Това не е отплата, Хан-Су, а ще доставите радост на такава стара жена като мен, ако приемете подаръка ѝ — каза София твърдо.

Хан-Су се поклони ниско.

— За нас ще бъде чест, Ваше височество — отговори тя.

София и Миси изминаха двайсетте километра до Алупка на гърба на малки, но здрави магарета, а Тарик носеше детето. Той носеше още и праметната през рамо автоматична карабина и стария меч, който висеше на бедрото му. Беше тъмна и безлунна нощ, но Тарик беше свикнал с мрака и лесно разпозна малката рибарска лодка, която ги чакаше. Тя беше толкова черна, колкото и нощта, защото всичките ѝ светлини бяха изгасени. Когато лодката се плъзна тихо от брега в синьото като индиго море и се отправи към Турция, Тарик и семейството му се молеха ден и нощ за София и нейната внучка, макар да знаеха, че могат да не ги видят никога вече.

ГЛАВА 9

Истанбул

Една година след като бяха помогнали на Миси и семейството на княз Иванов да избягат, бялата гвардия на Русия най-сетне беше победена и Тарик и Хан-Су също бяха принудени да побегнат заедно с децата си в малка, пропускаща вода лодка през Черно море. Когато стигнаха в Константинопол, Хан-Су успя, само с няколко тихо прошепнати думи, да охлади горещия темперамент на съпруга си и да го подчини на волята си. Вместо да продадат подарената им от София огърлица в някоя от задните улички на града, където тя се страхуваше, че могат да разпознаят бижутото и да се доберат до тях и където, освен това, щяха да им платят нищожна сума, тя го изпрати тайно на роднини в Хонконг. Там огърлицата беше направена на няколко парчета и беше продадена за много пари, достатъчни, за да започнат живота си наново.

Отново Хан-Су беше тази, която реши да вложат парите в малък товарен кораб, който да пренася стоки през Средиземно море, например подправки, килими и копринени завеси, мед и сребро и да се връща, натоварен с жизненоважни машини и дори оръжие. Междувременно семейството живееше оскъдно в малка дървена къщичка на върха на един от многобройните градски хълмове, близо до моста над Босфора.

С таланта за управление на парите, какъвто имаше Хан-Су, и с решителността и въодушевлението, с които Тарик се впусна в бизнеса, линията за товарни превози „Казан“ скоро започна да просперира. Купиха още един кораб, по-голям от първия, по-нов и издръжлив на по-дълъг път. Турските фабриканти знаеха, че могат да разчитат на корабите на компанията „Казан“, а и чужденците им имаха доверие, затова те вървяха пълни и в двете посоки. Тарик купи още кораби и бизнесът се разрасна, а Хан-Су влагаше парите в банки. След пет години те притежаваха вече малка флотилия и процъфтяващ бизнес. Бяха поставени основите на корабната империя „Казан“.

След десет години те вече бяха сред най-богатите семейства в Турция. Бяха се преместили в красива къща палат на европейския бряг на Турция, близо до Босфора. В градините им растяха ароматен жасмин, лимонови дръвчета, фонтани разхлаждаха въздуха, а птичките го изпълваха с нежни трели. Когато някой от корабите на Тарик се отправеше на пътуване от Европа за Азия, той минаваше край вилата на Казан, където вдигаше всичките си знамена и пускаше сирената. Тарик беше много красив в бялата моряшка униформа и офицерската шапка, които сега носеше, застанал, с дясната ръка на стария меч, който винаги висеше на бедрото му, на балкона, откъдето поздравяваше преминаващите кораби.

Тарик Казан никога не позволи на членовете на семейството си да забравят, че дължат всичко това на благородните Иванови.

— Без тях можеше все още да сме бедни селяни — викаше той на децата и внуците си. — Тяхната огърлица постави основите на нашето богатство. Семейство Иванови вече ги няма, много от тях са мъртви, а други са кой знае къде. Но помнете, че наш дълг ще бъде винаги да им помагаме. Наше главно задължение е да им бъдем предани. Когато умра, това задължение ще предам на вас, децата ми и внуците ми. Това е моето завещание. А един Казан винаги изпълнява дълга си.

Единствената мъка на Тарик беше болестта, от която заболя единайсетгодишният му син Михаил и която засегна единия му крак, който остана по-къс от другия и абсолютно неподвижен. Докато детето се възстановяваше, той го окуражаваше да прави упражнения. Беше наел специалисти физиотерапевти, които да се грижат за укрепването на физиката му. Като че ли за да компенсират слабостта на крайниците, торсът на младия Михаил Казан беше здрав като на бик. Макар и с направено специално за него седло, той яздеше коня си така, все едно беше член на ордата на татарите. Беше отличен стрелец и ловец. Беше душата на семейните събирания. Двете му сестри бяха вече омъжени, а родителите му — баба и дядо. Годините след бягството им от Русия се бяха изнизали бързо, но Тарик не позволи на семейството си да забрави произхода си и предаността, която дължеше на семейството на княз Иванов.

Михаил беше вече на двацет и две години. Притежаваше силата и добрия външен вид на баща си, а също така и неговия горещ

темперамент. Хан-Су реши, че трябва да му намерят съпруга, която да го поохлади малко. Знаеше дори за кое момиче иска да го ожени.

Рефика беше на осемнайсет години, дъщеря на богат турски banker и неговата съпруга францужойка. Беше красива, с тъмнокафяви очи и руса коса, наследена от майка ѝ. Беше добре образована и имаше много идеи. Беше също така с твърд характер, което особено много допаднаше на Хан-Су, защото тя знаеше, че на мъжете от семейството Казан им трябва силни жени.

Тя много умно устрои първата им среща. Избра за нея топла нощ, в която да подухва лек ветрец. Рефика, облечена в бледозелена шифонена рокля, пристегната в тънката ѝ талия с колан, обсипан с бижута, седеше между родителите си. Беше олицетворение на скромността. Тарик я гледаше с пронизващия поглед на сините си очи. А тя усещаше, че той наблюдава всяко нейно движение. Чакаха пристигането на Михаил. Сестрите му се суетяха наоколо, предлагаха сладки на гостите, докато съпрузите им разговаряха с бащата на Рефика. Хан-Су се извини за закъснението на сина си с усмивка, макар вътрешно да кипеше от гняв. Знаеше, че той сигурно все още е при жената, на която беше купил апартамент в старата част на града, и че закъснява нарочно, защото иска Рефика да го види, като влиза в стаята. Искаше тя да види, че е сакат.

Очите на Рефика срещнаха тези на Тарик и тя му се усмихна обезоръжаващо. Приблужи се и седна в краката му на мека копринена възглавничка.

— Казан Паша — каза тя с нежния си, приличен на музика, глас, — чух, че вие се славите като най-добър сред мъжете и че хората, които работят при вас, се възхищават както на вашата смелост, така и на уменията ви да ръководите бизнеса. Чух също, че всички, които ви познават, ви обожават, макар да сте известен като „султана Казан“. И сама мога да видя, че сте красив мъж и все още изглеждате по-добре от много млади мъже, но погледът ви е особен, жесток, когато погледнете към мен. Това ме тревожи, Казан Паша, защото вие още не ме познавате.

Устата на Тарик увисна, той я гледаше слисан.

— Жесток? — повтори той. — Не, никога... Аз съм жесток само с враговете си и с онези, които се опитват да ме измамат.

— Това означава ли, че съм ваш враг? — продължи да пита тихо тя.

— Не..., разбира се, че не. — Тя го беше объркала с прямотата си.

— Нима имате чувство, че се каня да ви измамя тогава? Или пък да измамя сина ви?

— Да ме измамите... Не, не мисля, че...

Тя приглади полите на шифонената рокля, които обгръщаха красивите ѝ крака, и каза:

— Добре, Казан Паша. Значи между нас няма проблеми, нито пък тайни. Надявам се, че винаги ще бъде така. — Тя вдигна гордо глава и проследи с поглед Михаил, който накуцваше към тях. Сините му очи бяха свирепи и сини като тези на баща му. — Син, който много прилича на баща си — каза тя и се усмихна дяволито, а Тарик разбра, че синът му е намерил подходящата за него съпруга.

Слабият и сгърчен крак на Михаил нямаше значение за Рефика. Онова, което виждаше тя, беше високият красив мъж, който я гледаше, изпълнен с подозрение като баща си. Но Рефика не се страхуваше. Знаеше какво иска и как да очарова мъжете — умение, което беше научила от майка си, францужойката. В края на вечерта Михаил не искаше да я пусне да си отиде. Беше свикнал със сексуалните прелести на различни жени, които обитаваха една след друга апартамента му в старата част на града, а също и с чара на прекалено срамежливите момичета от добри семейства, които никога не разменяха повече от две думи с него. Рефика беше смесица от двете. Беше от добро семейство, образована и възпитана, но не беше срамежлива. Не беше нахална. Възбуждаше мъжа, но не знаеше какво е сексът. И изведнъж, за първи път, той се влюби. Ухажването не трая дълго. Ожениха се през септември, в един дъждовен ден, което беше рядкост за това годишно време. Синът им, Ахмед, се роди „точно девет месеца по-късно“, както обикновено казваше Тарик с гръмогласен смях, в случай че някой се осмели да се усъмни в мъжествеността на мъжете от семейството Казан. Скоро дойдоха и три малки момиченца.

Ахмед беше дребничко и тихо момченце, което никак не приличаше на смелия си и шумен татко. Приличаше на Хан-Су. Имаше същата черна коса и същите бадемовидни черни очи. Само кожата му беше светла като тази на майка му. Рефика и Хан-Су скоро разбраха, че

той е много интелигентен, и настояха да му се даде най-доброто образование, въпреки протестите на Тарик, че внукът му трябва да се занимава преди всичко с такива мъжки занимания като езда, стрелба, пиене и жени. Той много често си задаваше въпроса, как на двама силни и страстни родители може да се роди дете като Ахмед. И въпреки всичко беше най-гордият дядо, когато през 1954 година Ахмед завърши Харвард.

След като две години ходи и в бизнес колеж, Ахмед се върна в Истанбул и се зае със семейния бизнес. Тарик бдеше над него като ястреб и го засипваше с въпроси, когато той предложеше някакви промени или подобрения. Но въпреки недоверието му, беше впечатлен от хладната и спокойна самоувереност на Ахмед.

— Изглежда, силата на момчето е в мозъка му — каза той на Хан-Су шеговито, но все пак гордо, когато даде разрешение на Ахмед да построи първия танкер, пренасящ петрол.

Тарик беше на седемдесет и три години, когато през 1960 година почина Хан-Су. Тя почина в съня си, толкова кротко и спокойно, че той дори не разбра кога си е отишла.

— Но тя не беше болна, нищо не я болеше! — викаше той, изпълнен с безмерна мъка.

Всичките му деца и внуци се бяха събрали около него, а той се срамуваше от сълзите в очите си. Мъжете не се гордееха със способността си да обичат истински.

Когато Хан-Су си отиде, Рефика и Михаил станаха официални патриарси в семейството. Михаил ръководеше корабната компания толкова успешно, колкото го беше правил и баща му. Той притежаваше неговия плам, а съпругата му — здравия разум на Хан-Су. Тарик запълваше дните си, като прекарваше дълго време в офиса в компанията на Ахмед, който беше влюбен в работата си. Старият и младият мъж заедно измисляха все нови и нови планове как да направят империята си още по-силна, да построят супертанкери, които да могат да могат да оспорят на гърците монопола върху бизнеса с петрол. Всеки път, когато внукът му успееше да надхитри конкуренцията, Тарик се смееше тихичко и самодоволно. Внукът му показваше разсъдливост, хладнокръвие и мъжество, които го правеха истински член на фамилията Казан.

Ахмед беше на трийсет и две години, когато се ожени за красива шведка, руса и синеока. Заведе я да живее в голямата къща край Босфора, която официално все още принадлежеше на дядо му. Дъщеря им Лейла се роди през 1966 година. Беше красиво дете с бадемовидни като на прабаба си очи, но сини като на Тарик. Косата ѝ беше черна и тежка, като от коприна. Тарик я обичаше най-много от всичките си внуци и правнуци. След като беше посветил целия си живот на момчетата от рода, това момиченце успя да го очарова и да превземе сърцето му. Започна да я води навсякъде със себе си веднага щом възрастта на Лейла позволи това. Водеше я в огромния офис, където тя си играеше с моделите на корабите и драскаше по хартиите на бюрото му в конюшните, където тя се запозна с конете и ги обикна на пътувания с яхта, на които обикаляха всички средиземноморски пристанища. На втория ѝ рожден ден той я попита къде би искала да го отпразнуват.

— Искам да съм с теб, дядо Паша — каза тя, като го погледна с обич. — Искам да отидем и там, където досега не си ме вземал със себе си.

И така, той я заведе на обяд в клуба на яхтсмените, където към нея се отнесоха с цялото уважение, което заслужаваше толкова пораснала млада дама, и където тя си поръча любимия си кебап от агнешко месо и сладолед. Тарик с радост си признаваше, че се гордее повече с малката си внучка, отколкото с бизнес успехите и богатството си.

Когато Лейла навърши четири години, Ахмед и съпругата му решиха да я вземат със себе си при едно пътуване до Париж. Когато разбра, Тарик каза доста троснато:

— Не можете да отделите внучката ми от мен. Ако тя дойде, ще дойда и аз.

Ахмед погледна съпругата си и сви рамене, а тя въздъхна примирено. Отдавна беше научила, че никой не може да каже „не“ на свекъра ѝ.

Той седеше на пейка в Люксембургската градина и гледаше как Лейла си играе с топката, когато една жена го заговори.

— Тарик Казан? — каза тя с учудване. — Възможно ли е да сте наистина вие?

Той я погледна, смръщил вежди. Да, това лице изплува някъде от миналото... Разбира се, тогава то беше по-младо, а теменужените очи бяха уплашени, ужасени от стрелбата, тя притискаше до себе си малко момиченце, а до тях стоеше огромно куче...

— Миси? — Гласът му трепереше, когато се изправи бавно на крака. — Миси? Наистина ли сте вие? — Той я прегърна и двамата се засмяха и заплакаха едновременно.

— Не съм ви забравяла дори за миг — говореше тя. — Как бих могла, след като вие ни спасихте живота, и то като поехте такъв огромен риск?

— Как са княгиня София и Ксения? — запита нетърпеливо той.

Миси поклати глава.

— Княгинята ви спомена, преди да умре — каза тихо тя. — Каза, че сте един от най-смелите и предани мъже, които е срещала, и че наистина сте били най-добрият приятел на сина ѝ. — Тя се поколеба. — Като всички нас, Ксения има нова самоличност. Съмнявам се, че си спомня за семейството на княз Иванов. — Той погледна надолу с изненада, когато видя, че тя притиска към себе си малко момиченце.

— Това е нейната дъщеря, Анна. Тя е на десет години.

Очите на Тарик се изпълниха със сълзи, докато гледаше крехкото русокосо дете, което беше последната издънка на могъщия някога род. Той взе малката ѝ ръчичка в своята и я целуна.

— Моите най-смирени почитания, княгиньо — каза той, а тя го погледна с нескрита изненада.

Тарик извика Лейла и гордо я представи.

— А сега отидете да си поиграете заедно — каза той на двете момиченца. — Ние, възрастните, искаме да си поприказваме малко.

Гледаха след двете момиченца, които нетърпеливо се втурнаха към тревата. После той извърна глава и впи поглед в Миси. В кестенявата ѝ коса не се забелязваха бели косми. Сега тя беше късо подстригана според модата и се къдреше около врата ѝ. Забелязваха се леки бръчици около устата, които може би бяха причинени от смях, а може би и от мъка и напрежение. Но кожата ѝ беше гладка и все още млада. Беше висока почти колкото него, слаба и елегантна. Той с възхищение отбеляза, че дългите ѝ крака са толкова съвършени, че биха подхождали и на трийсет години по-млада жена.

— Разкажете ми какво се случи — помоли той.

И мълчаливо заслуша, докато тя му описваше живота, който бяха водили и в който имаше както бедност, така и възходи, и над който винаги беше царувал страхът.

— Имате ли нужда от пари? — попита той.

Миси поклати глава.

— Тревожа се единствено за Анна. Майка й... — Тя сви рамене. — ... е точно като Анушка.

Тарик кимна. Знаеше какво има предвид тя.

— Анна има нужда от семейство — каза Миси. — А това е нещо, което аз не мога да й дам. Не съм подходяща компания за детето. Доведох я в Париж за промяна, на малка ваканция, но знам, че е самотна. Вижте само колко е щастлива, че може да поиграе с Лейла. А вие, Тарик, как сте? Все така красив, както винаги. — И тя го погледна с усмивка.

— Аз преуспях — каза той гордо. — Диамантената огърлица, която ми даде княгиня София, положи основите на моето богатство. Ако не беше тази нейна щедрост, нямаше да имам нищо сега. Не позволих на семейството си да го забрави. Сега поне ще можем да върнем част от дълга си. Анна Иванова има семейство. Семейството на Казан ще се отнася с нея като със собствена дъщеря. Изпратете я при нас, Миси, и тя отново ще бъде княгиня.

Миси се засмя и каза:

— Тя не се казва Иванова, Тарик, и няма да знае, че говорите за нея, ако я наричате така. Тя не е руска княгиня, а просто едно обикновено американско момиче. Но ви благодаря за милото предложение.

— Яхтата ми е в Монте Карло. Елате поне да прекарате известно време с нас на нея — предложи импулсивно той. — Помислете за това, колко ще се радват децата. — Той нетърпеливо зачака отговора на Миси, защото не искаше да се разделят завинаги. Тя беше единствената останала му връзка с миналото, със семейството, което обожаваше и от което се възхищаваше. Видя колебанието, изписано на лицето й, и извика: — Никой никога не казва „не“ на Тарик Казан.

Миси се засмя толкова звучно, че хората се обърнаха към тях.

— О, добре тогава — съгласи се тя. — Ще бъде добре за Анна.

За Тарик двете седмици, които прекара с внучката на Миша Иванов, бяха истинска радост. Нищо не можеше да се сравни с това да

гледа как внучката му играе с Анна, така както той беше играл с Миша Иванов. Единственият проблем беше в това, че не искаше да я пусне да си отиде.

— Казахте, че майката на Анна няма време за нея. Защо тогава не искате да я пуснете да дойде да живее при нас? — молеше той Миси всяка нощ, след като децата си бяха легнали, а те седяха на палубата и вдъхваха аромата на средиземноморските нощи. — Ще ми бъде като внучка, като моя собствена кръв. Вижте само как разцъфна, как блестят очите ѝ, как се смее. Тя и Лейла са като сестри. Какво можем да загубим, Миси? Вие също сте добре дошла. Къщата ми е достатъчно голяма, за да побере всички хора, които обичам. Богат съм и на Анна няма да липсва нищо. Когато умра, ще наследя част от богатството ми. Съгласете се. Нека дойде да живее при нас, защото там ще бъде щастлива. — Той я поглеждаше и добавяше: — Помислете как би постъпил Миша Иванов.

Профилът му, издаващ сила на характера, се очертаваше ясно на фона на тъмносиньото нощно небе и Миси си мислеше, че мракът го прави да изглежда като младеж. Но Тарик беше стар. Кой можеше да каже още колко време му остава на тази земя? А дали синът му и внукът му щяха да искат Анна, след като той си отиде от този свят? Представи си каква врява ще вдигне семейството му, когато разбере, че е оставил част от богатството си на Анна. Знаеше, че не е честно да ги товари с такова бреме. Не, Анна беше единствено нейна грижа и отговорност. Тя трябва да бди над нейната сигурност така, както го беше правила и досега. А какво ще стане, когато тя умре? Миси въздъхна тежко. Можеше само да се надява, че господ ще прояви добрина към тях и ще ѝ остави достатъчно време на този свят, за да може Анна да порасне и да започне сама да се грижи за себе си.

Нощ след нощ Тарик говореше за Анна, използваше различни доводи, за да убеди Миси, а тя го слушаше мълчаливо. Не казваше нищо, но се изкушаваше. Майката на Анна не се интересуваше от детето и дори не искаше да го вижда. Но нещата бяха по-сложни. Макар Анна още да не го знаеше, тя беше потомка на княз Иванов и ако се разкриеше истинската ѝ самоличност, тя щеше да бъде в опасност. Знаеше, че не е възможно да пусне Анна в Истанбул, но волята ѝ отслабваше с всеки изминал ден.

— Тя ще има истинско семейство, истински дом — говореше с гордост Казан. — Като член на нашето семейство, към нея ще се отнасят с уважение.

Миси промени решението си, но само заради щастието, изписано на лицето на Анна, когато тя играеше с Лейла. Макар Анна да беше шест години по-голяма, двете деца веднага си допаднаха и се разбираха прекрасно. След две седмици вече бяха неразделни.

— Ще се съглася на следното — каза тя на Тарик в нощта, преди да си заминат от Париж. — Анна може да идва при вас през лятната ваканция. Три месеца всяка година.

— Господ да ви благослови! — извика той и острите му черти се озариха от усмивка — толкова широка, че белите му зъби блеснаха на лунната светлина. Сега обаче блясъкът им се дължеше на белотата на изкуствения материал, а не на природата.

На следващата сутрин, когато се разделяха, Лейла прегърна Анна и двете сърцераздирателно заплакаха.

— Ще се видим след няколко месеца — обеща Анна и помахаша с ръка. Двете с Миси се бяха настанили в огромната лимузина на Тарик, която щеше да ги откара на гарата. — Не ме забравяй, Лейла.

Всяка година, след тази случка, на Миси в Америка биваха изпращани билети първа класа, за да хванат влака, а после и кораба до Монте Карло, където Тарик и Лейла ги посрещаха на яхтата си и ги откарваха в Истанбул. Тарик беше прав: момичетата бяха като сестри и нямаше никакво съмнение, че той обичаше Анна толкова силно, колкото и Лейла. Огромното семейство Казан стана нейни чичовци, лели и братовчеди. Миси знаеше, че Анна е по-щастлива, отколкото някога е била, защото те й дадоха стабилността и любовта на семейството, което винаги й беше липсвало. Вместо една, сега Тарик имаше две правнучки. Сега, освен Лейла, вземаше навсякъде със себе си и Анна и всяка сутрин, когато казваше молитвата си, изказваше и благодарността си, че му е дадена възможност да върне дълга си и да покаже уважението си и любовта си към потомците на Миша Иванов.

Когато Тарик навърши деветдесет години, случаят беше отпразнуван с подобаваща грандиозност. Луксозната му къща край Босфора беше изпълнена с цветя. Дълги маси бяха разпънати във всички стаи. Ястията бяха много и отбрани. На терасата свиреха музиканти. На дърветата бяха окачени разноцветни светлини. Бяха

поканени петстотин гости, които бяха помолени да облекат, турски народни носии. Миси си помисли, че сега къщата изглежда точно така, както е изглеждала, когато е била построена по времето на Отоманската империя преди триста години. Тарик се наслаждаваше на тържеството, заобиколен от семейството и приятелите си, и остана до края, до четири след полунощ, когато си отиде и последният гост. След кратка почивка, в шест сутринта вече беше на крак, както обикновено, за да каже молитвата си и да изпие първата си чаша кафе. В шест и половина облече флотската си униформа и сложи кепето, обточено със златна лента, препаса меча си и излезе на терасата. За негова изненада, седемнайсетгодишната Анна вече беше там, подпряна на мраморните перила, и гледаше замечтано към Босфора, позлатен от утринните слънчеви лъчи. Когато го видя, тя се усмихна и каза:

— Защо сте станали толкова рано, Казан Паша? — Обикновено, тя го наричаше така. — Трябваше да поспите още малко.

Тарик се засмя и с обич разроши дългите ѝ руси коси. Анна не беше голяма красавица като Лейла, но беше привлекателно момиче — високо и стройно, със здравата костна структура на Иванови и прекрасни, изразителни сини очи. В този момент в тях блестеше обичта, която тя изпитваше към него. Тарик беше убеден, че Миша Иванов щеше да е доволен от начина, по който той беше решил да му се отплати.

— Дали тези думи не трябваше да ти кажа аз? — засмя се той и се облегна на перилата до нея. — Все пак аз съм дядото, а ти си внучката.

Тя сложи ръката си върху неговата и каза:

— Не можах да спя. Тържеството по случай рождения ден беше най-великото преживяване в моя живот, Тарик Паша. Беше като вълшебна приказка. Никога няма да го забравя.

— Нито пък аз, моя малка щерке — каза тихо той. — Виж, идва моят кораб „Хан-Су“. Кръстен е на покойната ми съпруга. Виждаш ли, Анна, хората, които служат на моите кораби, са свикнали да виждат капитана си, когато минават през Босфора.

Засмя се щастливо и смехът му се понесе над водата. Той поздрави величествено кораба, който се плъзна край тях, надул сирените и издигнал всичките си знамена. А после, без да каже нито дума повече, Тарик се свлече в краката ѝ.

— Казан Паша! — изпищя Анна и взе главата му в дланите си. Но сините очи на Тарик вече не виждаха нищо. Той беше мъртъв.

Погребението, което се състоя веднага след тържеството по случай рождения му ден, беше особено тъжно, но също така грандиозно. Точно такава си го беше представял самият Тарик. Огромният бронзов ковчег, обсипан с руски и турски емблеми, беше теглен по истанбулските тесни улички от осем черни коня. Уличното движение спираше там, където бавно и тържествено минаваше дългото погребално шествие. Службата беше прекъсвана на няколко пъти, защото хората плачеха високо, а някои от тях почти припаднаха. Макар да беше строг, старецът беше обичан от всички. Беше погребан в азиатското гробище, което се намираще на един от хълмовете към Босфора. Там, още преди много години, Тарик Паша беше построил великолепна мраморна гробница за себе си и Хан-Су. Приживе той често посещаваше гробището, за да посети съпругата си, която обичаше и уважаваше до последните си дни.

Както беше обещал, Анна наследи част от богатството му и, за изненада на Миси, нито един член на семейството не възрази.

— Татко ни каза, че дължи много на княгиня София и никога не би могъл да върне дълга си — каза Михаил, вече истински паша в семейството и наследник и на бизнеса, и на мечата. — Естествено, ние ще уважим желанието му и също ще изпълним дълга си към вашето семейство. Освен това ние всички обичаме Анна. Тя е член на нашето семейство.

И така, след шейсет години Тарик изплати дълга си и седемнайсетгодишната Анна стана с един милион долара по-богата. По-голямата част от парите ѝ си останаха вложени в корабната империя „Казан“.

Но това се случи отдавна, а сега Лейла Казан седеше сама в парижкия си апартамент и желаше от цялото си сърце да не се беше съгласявала да помогне на „сестра“ си, въпреки че много я обичаше.

ГЛАВА 10

Дюселдорф

Самолетът, който летеше за Дюселдорф, беше полупразен и Джени с благодарност се отпусна на седалката. Нощта се беше оказала дълга, трябваше да поспи малко, а сградата на летището беше претъпкана. Сега поне можеше да остане насаме с мислите си. Мислеше за Валентин Соловски. Не за руския дипломат, който обикновено беше много сдържан, а за мъжа.

Бяха си говорили до пет часа сутринта, седнали до пламтящия огън, докато бурята бушуваше навън. А ето, че днес не можеше да си спомни нито една дума от разговора. Те веднага почувстваха привличането, което се породило между тях. И не само защото той беше така дяволски красив. Тя беше познавала много красиви мъже през живота си, повечето от които бяха абсолютни самовлюбени егоисти и за които жената беше само поредният декоративен аксесоар. Не, Валентин беше... различен. А и трябваше да си признае, че я очароваше опасността, която общуването с него пораждаше. Очите му издаваха възхищението му. Беше ѝ направил един-два ненатрапчиви комплимента, но не ѝ беше дал никакви аванси. Тя имаше неудобното чувство, че той знае какви са мислите ѝ, още преди тя да ги е осъзнала. Може би той прилагаше успешно някаква нова руска стратегия за приспиване на противника, помисли си тя, затвори очи за момент, а после, когато самолетът най-после излетя, си сложи черните очила. Ако беше така, тактиката му беше проработила. Умът ѝ беше зает с плана, предложен от Кал, и тя му разказа за работата си като телевизионен репортер, а после го помоли да позволи да го включат в серията очерци за бележити личности, които подготвяше за своята програма.

— Може и да се съглася — каза той със смях, — макар да не мисля, че съм достатъчно известен, за да се включа в съревнованието.

— Шегувате ли се? — отговори тя. — Американските жени просто ще ви погълнат.

— Нима? — попита той и се усмихна мързеливо. Дълбокият му глас накара стомаха ѝ болезнено да се свие. Но тя бързо си спомни задачата, с която беше натоварена, и му разказа колко много ненавижда шефа си, който я изпратил в Женева. — Мислех, че продажбата на бижута е нещо обикновено и недостойно за моя талант — каза тя, — но сега разбирам, че съм сбъркала. Знам, че истината ще излезе найвече рано или късно, и искам да бъда първият репортер, който ще я съобщи на света. Аз съм амбициозна и ако успея да се добера първа до истината, ще дам тласък на кариерата си. Освен това — добави тя, като го погледна изпод спуснатите си мигли, — вече знам част от истината, нещо, което никой друг не знае.

Тя отпи от брендите си и зачака със страх отговора му, който щеше да покаже дали се е хванал на въдицата.

— На всички е известно, че и Русия, и Америка искат смарагда — каза Соловски, като не я изпускаше от погледа си. Тъмносивите му очи говореха, че и той знае много тайни. — Но си признавам, че имам нужда от малко помощ, за да си изясня нещата.

— Какво ще кажете за КГБ? — попита невинно тя.

Той се усмихна.

— Има моменти, когато КГБ е безполезно, моменти, когато трябва да подходим по-деликатно към нещата. Разбира се — добави той, като събра длани и смръщи вежди, — ако КГБ се намеси, в играта ще възникнат правила, на които всички ще трябва да се подчиним. Но в този случай — Той се наведе напред и се взря дълбоко в очите ѝ. — ... ако трябваше да помоля някого за помощ, щях да бъда отговорен за съдбата и безопасността му. И никой нямаше да знае кой е човекът, който стои зад гърба ми.

— Имате предвид шпионин — прошепна тя. Страхът накара гласа ѝ да затрепери. Всичко беше толкова различно, когато тя беше казала същите тези думи на Кал. Но той беше приятел, а сега тя „преговаряше“ с „врага“. Валентин помоли келнера да им донесе кафе и още малко бренди, а после сухо каза:

— Предполагам, че ще има и някои доста мелодраматични описания.

Джени навлажни устни с език. Беше се заела със съветската власт, а беше чувала прекалено много истории за хора, които просто „изчезвали“, затова премисляше два пъти, преди да каже нещо. Но

трябваше на всяка цена да открие истината. За нея тя означаваше всичко — не само за Кал и за страната ѝ.

— Е, ако наистина имате нужда от някого — каза тя и нервно прокара ръка през русите си коси, — може би аз ще открия онова, което искате.

— А какво точно е то? — попита той, облегна се назад и се усмихна. — Нима четете мислите ми, мис Рийс?

— Искате да знаете кой е купил смарагда.

Той изчака келнера да сервира кафето и да се оттегли.

— А не искате ли вие да знаете защо ние се мъчим да открием купувача?

— Вече знам, искате да намерите „дамата“, за да може Русия да си присвои парите ѝ.

Той изведнъж придоби далечен, отчужден израз, когато каза:

— Ако това е истина, не се ли тревожите какво ще стане с нея, когато я намерим?

Джени знаеше, че въпросът касае билиони долари, но сега, докато седеше до огъня с Валентин Соловски, Русия изведнъж ѝ се стори толкова далечна, колкото бяха останалите планети в Слънчевата система. У тях заговориха древните инстинкти, тези на мъжа и жената, и тя знаеше, че може да му се довери.

— Знам, че вие няма да позволите да ѝ се случи нещо лошо — каза тихо тя.

Валентин кимна.

— Вие сте много добър съдник на човешките характери, мис Рийс. — Усмихна се и взе ръката ѝ. — Мисля, че можем да стиснем ръце, за да скрепим сделката. — Тя кимна и той каза: — Тогава първият въпрос, който ще ви задам е: с Кал Уорендър ли работите?

Тя почувства как бузите ѝ пламват, и каза, прекалено прибързано:

— Кал? Не, разбира се. Ние сме стари приятели... движим се в едни и същи социални кръгове във Вашингтон.

Той кимна.

— А сега ще ми кажете ли кой е купил смарагда?

Тя го погледна колебливо.

— Нима не решихме да си имаме доверие един на друг? — попита той. — Аз държа на думата си, Джени. Ще имате цялата история.

Той отново взе ръката ѝ и леко я стисна, а тя си помисли, че кожата на дланите му не е нежна и мека като на човек, свикнал да седи зад бюрото. Ръцете му бяха силни, а дланите — корави. Като си пое дълбоко дъх, тя каза:

— Вероятно не сте очаквали точно този отговор, който ще ви дам. Смарагдът е бил купен от търговец от Дюселдорф. Името му е Маркхайм.

— Маркхайм? — Соловски смръщи вежди озадачен, а после, изведнъж, челото му се проясни. — Разбира се, сега всичко ми става ясно. — Усмивката му беше така заразителна, че тя на свой ред се усмихна. — Вие вече ми помогнахте, Джени. Сега ще ви кажа как можете да ми помогнете още малко.

Облегнала се удобно назад, докато самолетът кръжеше над летището в Дюселдорф, Джени мислеше какво да предприеме. Всичко изглеждаше много просто. Разбира се, Валентин не беше споменал нищо за другата „тайна“, която всички преследваха, онова, което Русия искаше всъщност, но тя знаеше за парите. После, когато Валентин ѝ каза кой е човекът, с когото ще се срещне, нещата дойдоха на мястото си. Усмихна се при мисълта, какво би казал Кал, ако знаеше в какво се е впуснала. Но тя се беше измъкнала с пукването на зората, като беше пропуснала нарочно уговорената закуска в девет часа. Романтичната нощ беше отминала и студената светлина на деня я беше накарала да разбере, че историята е много по-сложна, отколкото ѝ се беше сторило отначало. Щеше да играе играта по свой собствен начин и ако беше достатъчно умна, щеше да открие истината.

Фоайето на хотела беше пълно с бизнесмени, които размахваха платинените си кредитни карти. Сърцето на Джени се сви, когато тя разбра, че сигурно ще има търговски панаир. Беше избрала този хотел, защото беше толкова голям, че спокойно можеше да се загуби сред тълпата. Въздъхна примирено и се нареди на дългата опашка пред рецепцията.

— Разбира се, мис Рийс — каза чиновникът с равен глас, — има съобщение за вас, което ви чака от няколко часа.

— Но никой не знае... — възкликна тя изненадана и взе плика от него.

„Здравей, Джени — прочете тя, — съжалявам, че те изтървах тази сутрин. Аз съм долу, в стая 516. Защо не изпием заедно по един чай? Кал.“

— По дяволите! — простена тя. Той да не беше ясновидец? Откъде би могъл да знае, че тя е тук? Май нямаше да е толкова лесно да се отърве от него, както си беше мислила. Като влезе в стаята си, хвърли бележката на масата и се обади в офиса си във Вашингтон с молба да ѝ дадат номер, който само тя да може да ползва. Окачи дрехите си в гардероба, взе душ и се почувства сто процента по-добре. Обаждането от Вашингтон дойде точно когато изсушаваше косата си. Тя си записа номера и веднага го набра.

След разговора си сложи грим и слезе до стая 516. Докато чукаше на вратата, от асансьора излезе келнер. Той буташе количка, на която имаше сребърен чайник, две чаши, чинийки и лъжички, чиния хрупкави сандвичи и куп френски кифлички. Тя се втренчи в него изненадана, когато той спря пред вратата на Кал, която незабавно се отвори.

— Точно навреме, Джени — усмихна ѝ се Кал. — Сигурно си се научила на точност след толкова много време в телевизията.

— Искам да знам къде криеш кристалната си топка — отговори му тя и влезе в стаята. — Откъде, по дяволите, знаеше, че ще дойда тук? И как дойде преди мен? И откъде знаеш точно кога да поръчаш чая?

Той сви рамене.

— Аз съм седми син на седми син — каза той някак механично. — Знаеш, че те винаги имат скрити заложиби. — Усмихна се, когато тя го погледна озадачено. — Добре тогава, ще се изясня. Ако си налееш чай. Сигурен съм, че имаш нужда от него след напрегнатия си ден.

— Откъде знаеш колко напрегнат е бил денят ми? — попита тя и се изчерви.

— Знам — каза той и задъвка спокойно сандвича си с пушена херинга. — Но не знам какво налага дните ти да бъдат такива. Когато не дойде в девет часа, се обадох в стаята ти. Казаха ми, че вече си платила сметката. Не точно така решихме нещата снощи. Спомняш ли си? Когато те видях за последен път, ти трябваше да се срещнеш със Соловски и да поговорите малко с него. Бях загрижен и смятах, че трябва да разбере къде си и какво, се е случило с теб. — Сви рамене и

си взе още един сандвич. — Не беше трудно. Портиерът беше уредил полета ти и запазил стаята ти в хотела. Ако искаш да станеш шпионка, Джени, ще трябва да действаш по-тайно.

— О, по дяволите, по дяволите! — възкликна тя и остави с тласък чайника на таблата. Беше силно ядосана.

— Господи, какъв език! — каза той шеговито.

— Това още не обяснява как така ти се оказа пръв тук, нито пък чая — каза тя с въздишка.

Той ѝ се усмихна подкупващо.

— Казвал ли ти е някой колко си красива, когато си ядосана? Сините ти очи мятат мълнии, бузите ти горят в розово... окей, окей... — добави бързо той. — Летях дотук с военен самолет. Наредих на портиера да ми съобщи, когато пристигнеш, оставих ти един час да вземеш душ и да се освежиш и... воала!

— Сбъркал си си работата — каза тя с леден глас. — Трябвало е да станеш частен детектив.

— Не съм чак толкова добър — каза той с усмивка. — Хайде вече да поговорим по работа.

Тя го погледна над ръба на чашата си. Очите му вече не бяха засмени и вече не ѝ напомняха за красивите червени есетри. Придобиха неумолим израз, когато той я помоли за обяснение.

— Не съм длъжна да ти казвам всичко — отговори тя предизвикателно.

— Трябва да ми кажеш всичко, свързано с изминалата нощ — каза той и в гласа му се долавяше стоманена нотка. — Помниш ли? Ние сключихме сделка. Искан да знам какво толкова се случи между теб и Соловски, че днес тръгна така внезапно за Германия. Можеше да ти се случи всичко. Снощи мислех, че сме заедно!

— Заедно сме. — Тя избягваше погледа му, като се преструваше, че яде кифличка.

— Не бива да ядеш това — каза той неодобрително. — Помисли за холестерола си и за калориите.

— О, добре! — Тя остави кифличката на таблата. — Соловски иска от мен да му помогна.

— И?

— Казах му, че ще го направя, ако и той ми помогне.

Кал се мъчеше да улови погледа ѝ.

— Това е много сериозно, Джени — каза той тихо. — Аз съм ти приятел, на твоя страна съм, но не можеш да даваш обещания на момчета като Соловски и да не ги спазиш.

Тя сви рамене.

— Какво толкова сериозно има? Той е просто мъж, като теб.

— Не съвсем. Първо, Соловски е руснак, и едва след това е мъж.

Тя го погледна предизвикателно.

— Правя само онова, за което ти ме помоли. В името на родината, помниш ли? Освен това той ме помоли същото, което и ти. И ми каза дори още по-малко. Но все пак спомена за билионите долари.

— Нима? — Кал изглеждаше замислен. — Но защо реши да напуснеш Женева, без да ми кажеш?

— Нямах търпение да тръгна, това е всичко. Трябваше да обмисля и някои лични проблеми... Трябва да преразпределя графика си. Щях да ти се обадя, когато пристигнех.

— Така ли? И какво ще правиш сега?

— Аз. Още не съм мислила. Ще ти кажа.

Той кимна и погледна часовника си.

— Добре — каза. — Помни, че си обещах. Трябва да се погрижа за едно-две неща. Сигурно си уморена, нали снощи не си спала. Защо не ми се обадиш сутринта и да решим какво ще предприемем?

Изведнъж той стана напълно делови и тя откри, че върви към вратата. Срещата беше свършила!

— Но...! — възкликна тя.

— Но какво, Джени Рийс?

Червеникавокафявите му очи отново излъчваха нежност и тя въздъхна облекчено.

— Помислих, че наистина ужасно ми се сърдиш. Правя каквото реша. Не съм свикнала да ми държат сметка. Свикнала съм да работя сама.

— Няма проблеми — каза той рязко. — Само не изчезвай отново, без да ми се обадиш. Тревожа се за теб.

Тя се върна бавно в стаята си. Беше изтощена. Искаше й се той да я беше поканил отново на вечеря. Но после си каза, че не би могла да отиде, защото беше много уморена. Прекалено много неща се бяха случили за толкова кратко време и целият й живот се беше обърнал с краката нагоре. Искаше само да заспи, а утре трябваше някак си да

успее да се срещне с мъжа, който беше купил смарагда на княз Иванов. Макар да нямаше намерение да каже на Кал Уорендър.

Мерленд

Миси забодя диамантената брошка на деколтето на роклята си и се взря в огледалото, за да ѝ се възхити. Докосна златната глава на вълка, който брошката изобразяваше, и си спомни мига, в който Миша ѝ я беше подарил, а после и ужасното време, през което беше мислила, че я е изгубила завинаги. Брошката и неговата снимка бяха най-скъпоценните за нея неща. Следваха ги по ценност снимките на Азалий и любимата ѝ Анна. Разбира се, Миси имаше много бижута, но точно това олицетворяваше любовта ѝ към Миша и края на цяла ера в живота ѝ, защото, след като напуснаха Русия, тя беше принудена да живее в свят, за чието съществуване не знаеше.

Огледа се спокойно наоколо си. Апартаментът ѝ беше луксозен, стените бяха боядисани в блед прасковен цвят, завесите бяха копринени, килимите бяха в кремави цветове, а тук-там имаше и красиви турски рогозки. Познатите ѝ любими картини висяха по стените, а в изисканата мраморна камина гореше весел огън. Беше уютно. А навън, зад завесите, дръпнати, за да не пропускат вътре студената нощ, бяха зелените ливади, сенчестите дървета и езерото, по което плуваха лебеди и зеленоглави патици. Векове я делиха от Константинопол в края на 1917.

Константинопол

Бяха пристигнали там само с няколко рубли, които Тарик им даде. И те скоро се стопиха, защото трябваше да плащат за стаята, която заемаха в малката дървена къща, разположена високо на хълмовете, които гледаха към Златния рог. София беше взела бижутата, скрити в полата на Миси, и ги беше занесла на един търговец — китаец, който, след като дълго време ги гледа през лупа, каза, че красивите обковки нямат стойност за него и ще плати само за скъпоценните камъни. За чанта бижута, които струваха цяло състояние, той предложи само двеста американски долара. Нямаха избор и приеха.

София каза, че няма да е умно от тяхна страна да се задържат в Константинопол, защото градът беше пълен с руски агенти. Трябваше да се преместят. Изпратиха Миси, за да им купи нови дрехи, обикновени, евтини и удобни.

Само след няколко дни бяха на гарата и чакаха Ориент експреса, който щеше да ги отведе във Виена. Не смееха да си поемат дъх, докато кондукторът проверяваше билетите и документите им. Този миг им се стори безкраен. Но той се усмихна, върна документите им и продупчи билетите им. „Приятно пътуване“ каза той и помилва Азалий по главата. София държеше Азалий за ръката, а Миси носеше куфара, в който бяха новите им дрехи и тиарата на княз Иванов, скрита под куп бельо. „Загубихме всичко друго, казваха те, но ще задържим тиарата. Тя е нашата застрахователна полица за новия живот, който ни очаква.“

Изпитаха облекчение, когато влакът потегли, а те седяха удобно настанени във второкласното купе. Казваха си, че най-после са свободни. Но трудностите още не бяха свършили. Руската тайна полиция патрулираше дори из влака и документите им отново бяха прегледани в Белград, където служителят с каменно лице им ги беше върнал неохотно, като че ли разочарован, че не е открил нищо нередно.

— Това не е добре — каза София. — Ако ни хванат, ще ни убият. Също и теб, Миси, макар да нямаш никакво участие в тази руска драма. — И пъкна в ръката ѝ пачка пари. — Вземи ги — прошепна тя — и си отиди у дома, в Англия, мила, докато можеш. Ти си още млада, животът е пред теб. Забрави случилото се, забрави семейството на княз Иванов. Моля те, умолявам те, върни се у дома си.

Миси погледна първо парите, а после пейзажа, който като че ли препускаше покрай тях. Мислеше, изпълнена с копнеж, за Оксфорд, за неговите красиви колежи и прекрасни павирани улици, за познатите книжарнички и кафетата, където можеше да изпиеш топла чаша чай. А после погледна Азалий, която си играеше щастливо с новата си кукла — бяха я купили в Турция — и се запита как ли би могла да остави старицата и детето на произвола на съдбата.

София поклати неодобрително глава, когато Миси отказа да приеме парите и да ги изостави.

— Само господ знае какво ще се случи с всички ни — прошепна тя, уморена и почти отчаяна от живота.

Рискованото пътуване продължаваше. Стигнаха до Будапеща, а после и до Виена, където си наеха евтина квартира близо до операта. Скоро откриха, че в Австрия има общност от руски емигранти. София все още се страхуваше, но Миси разговаряше с другите бегълци в кафенетата и от тях научи кои са местата, където могат да се продадат изгодно ценни вещи като икони и бижута, а също така, че не могат да очакват да получат пълната цена, защото пазарът бил завладян от руски благородници, които отчаяно се нуждаят от пари. Търговците използваха създалото се положение по същия начин, както се беше възползвал и китаецът в Константинопол. Казаха и още, че няма работа и че много от тях живеят в нищета. По-щастливите си бяха намерили работа като портиери в нощни клубове или келнери. Говореха, че в Париж е още по-лошо, че ЧК е навсякъде и продължава да търси благородници, изплъзнали се от неговата мрежа. Всеки ден, казваха емигрантите, научавали за още някой, който просто е „изчезнал“. Виена вече не била място, безопасно за онези, които имат какво да крият, нито пък Париж.

София махна всички диаманти от златната тиара и ги продаде на безценица. С тези пари в джоба, те започнаха дългото си и бавно пътуване към италианския бряг, откъдето си купиха най-евтините билети за Ню Йорк.

Корабът „Леонардо“ тръгваше от Генуа за Ню Йорк на своето последно пътуване. Беше стар, машините му бяха остарели, защото вече имаше нови технологии, боята му беше олющена, мебелите — стари и разнебитени, но щеше да бъде тяхно убежище цели две седмици. От бягството от Варишня бяха минали пет месеца. Тогава Миси лежеше в снега и искаше да умре, но сега знаеше, че в Ню Йорк ще започне нов живот. Защото беше само на осемнайсет!

Дългата ѝ кестенява коса се изплъзна от черната панделка и бризът я развя радостно. Миси се беше облегла на перилата на долната палуба. „Леонардо“ плаваше срещу течението на река Хъдзън, а Миси гледаше как очертанятията на Манхатън стават все по-близки и по-близки и се питаше какво ли още им предстои.

Документите им бяха щателно проверени в Емиграционната служба, но точно по това време много американци се завръщаха от Русия, подгонени от положението там, и инспекторът беше готов да изрази съчувствие към всички. Той се усмихна на Азалий и помилва

кучето по главата, а Миси и София гледаха с облекчение как той, най-после, подпечатва документите им. Сега те бяха истински американци. Новите им самоличности бяха вече законни.

Ню Йорк беше голям и шумен град, мръсен и потискащ. Беше ужасно студено. Наблизо откриха малка къща, в която се даваха апартаменти под наем. Тя изглеждаше чиста и добре поддържана в сравнение с останалите. Преброиха внимателно доларите и центовете си и разбраха, че апартаментите не са по джоба им. Може би щяха да успеят да наемат две стаи, и то в най-евтината, източна част на града, където щяха да могат да живеят, незабелязвани и необезпокоявани от никого. Просто още трима емигранти сред многото.

В края на краищата се оказа, че могат да избират единствено между тъмна стаичка с един прозорец и малко по-скъпа стая, също с един прозорец, който гледаше към улицата. Въпреки че бяха много бедни, София настоя да наемат стаята с изглед към улица „Ривингтън“. Тя имаше мивка и течаща студена вода и обща тоалетна по-надолу по коридора. Мебелировката се състоеше от старо желязно двойно легло, по-малко походно легло, мръсна дървена маса и четири различни по големина и форма дървени стола. Миси можеше да прочете мислите на София по лицето ѝ. София мислеше, че това е краят, че не биха могли да паднат още по-ниско. Но тя беше щастлива, че имат покрив над главата, и с радост купи няколко евтини чаршафа, три памучни одеяла и най-тънките хавлии, които намери. Купи също хляб, яйца и масло за вечеря и няколко кокала с малко месо по тях, за кучето. Купиха мушама на цветя, за да застелят дървената маса, и няколко борови клонки, за да освежат стаята. Беше месец март и още нямаше цветя. И тази вечер, когато седнаха да се нахранят с оскъдната храна, а кучето лежеше мирно в краката им, те се усмихваха една на друга и мислеха, че малката стаичка не е чак толкова лоша. След дългото бягане, криене и нескончаемия страх, сега тя им се струваше като рай. Най-после бяха в безопасност.

По-късно вечерта Миси настани Азалий в хлътналото походно легло, зави я грижливо и каза:

— Не се тревожи, София, утре ще си намеря работа. Скоро ще живеем в приличен апартамент.

Мерленд

Сега, обърнала поглед към онези отдавна отминали години, Миси се усмихна на спомена за оптимизма на младостта, за която варените яйца, парчето хляб, покривът над главата и няколкото клончета зеленина бяха само началото. Утрешният ден със сигурност щеше да донесе така желания успех. Да, младостта винаги вярваше в утрешния ден.

Свали брошката от роклята си и я постави в малката кутийка „Картие“. Извади от чекмеджето албума със снимките. Докато го разглеждаше, мислеше за това, колко красиво дете беше Азалий — толкова сладка, толкова тиха, толкова нежна. Мечтаното дете за всяка майка, дете, което всички обожаваха. Бедната Азалий, бедното малко момиче с трагична съдба, останало толкова отрано сираче. Кой можеше да я обвини за онова, което се случи по-късно? Тя със сигурност не можеше.

Миси затвори албума с въздишка, когато в стаята влезе сестра Милгрим. Носеше табла, върху която имаше чаша чай и хапче за сън. Миси не можеше да спи, ако не изпиеше и двете. Може би тази нощ по изключение нямаше да сънува кошмара, които отдавна я преследваше. Но знаеше, че надеждите ѝ са напразни.

ГЛАВА 11

Ню Йорк

Доиде още един задушен нюйоркски ден. Слънцето печеше непоносимо от жълтото небе, а малката стая изпълнена с миризмата на риба и гнило зеле, която идваше от товарните коли, спрели на улица „Ривингтън“. Несекващият шум на железните колела по калдъръма и дрезгавите мъжки гласове, които се пазаряха високо на руски, иврит и полски, на детските крясъци и пиццене, на пияниците, които ругаеха неудържимо докато се клатушкаха по улицата, мръсотията и сивата, разяждаща бедност изпълваха Миси с отчаяние. Би искала да можеше да затвори прозореца и с това едничко движение да остави всичко неприятно навън. Но щяха да се задушат в малката стая, тъй като горещината беше непоносима. Тя вече не им се струваше като рай. Като че ли се беше свила, беше ги хванала като в капан между четирите си стени. София лежеше на хлътнолото походно легло. Беше бледа. Сигурно беше болна, макар да твърдеше, че се чувства добре и че просто си почива. Азалий седеше на желязната решетка на камината, обгърнала с тънките си ръчички колене, и гледаше непрестанното улично движение четири етажа по-долу. Виктор беше изплезил език. Ребрата му стърчаха. Козината не можеше да скрие факта, че той непрекъснато гладуваше. Миси знаеше, че ако се погледне в огледалото, ще види собствените си ребра да стърчат. Това вече не я разстройваше. Отчайващият глад се беше свил на топка в стомаха ѝ. Всяка вечер тя си лягаше, вечеряла само с купа рядка супа и парченце чер хляб. Вече мислеше, че ще полудее, защото всяка нощ сънуваше храна: яйца, пилета, пресен хляб и сладко прясно масло. Но знаеше, че благодарение на находчивостта на София дължат и малкото храна, която слагаха на масата всяка вечер. Непрекъснато си задаваше въпроса, как жена като София, която едва ли някога се беше замисляла за храна, освен да нареди на готвача какво да сервира за обяд и вечеря, умее да се пазари с многобройните търговци от улица „Ривингтън“. Но София винаги се връщаше в късния следобед с мрежа зеленчуци, купени само за няколко цента, защото са наранени и започнали да

гният и до утре ще са вече напълно развалени. Винаги носеше на кучето завит във вестник кокал, който бе взела от някакъв милостив месар. По него обикновено имаше малко месо, което пускаха в супата. Понякога, но рядко, успяваше да се сдобие с черен дроб, бъбреци и дори мозък. Казваше на Миси, че често виждала селяните във Варишния да варят подобни неща. А сега сама приготвяше вкусни ястия от тях. Да, те ядяха благодарение на изобретателността на София, докато Миси търсеше работа.

Отначало се беше прицелила нависоко, сигурна, че ще си намери работа като асистентка на професор по археология в някой колеж, защото беше научила от първа ръка много неща за древността и разкопките. Но проблемът беше в това, че нямаше подходящи дрехи, само една синя пола и няколко памучни блузи. Нямаха пари да си купят нови дрехи, нито дори чифт прилични обувки. Заплатите навсякъде бяха много ниски. Когато платиха наема, тя пресметна, че няма да имат достатъчно пари дори за храна, камо ли за нови дрехи. После започна да търси работа като камериерка, защото знаеше, че им дават униформи, но всички големи хотели по Пето Авеню очакваха от камериерките си да живеят там, където и работят. Пък и заплатата едва щеше да стига да живеят в същата нищета, както досега. Опита да си намери работа като продавачка в новия универсален магазин „Мейси“, но веднага разбра от начина, по който я изгледа управителят, че не е достатъчно елегантна. И не само заради дрехите, помисли си тя, като се огледа в голямото огледало в магазина. Приличаше на беднячка. И в това беше проблемът — беше прекалено бедна, за да си намери работа. Каква ирония!

На следващия ден слънцето печеше все така жарко, а тя вървеше бавно по Деланси Стрийт, защото не искаше да се върне у дома и да каже, че отново не е успяла. Изведнъж се спря рязко пред кръчмата на ирландеца О'Хара. Простите думи, написани с тебешир върху черна дъска, ѝ замаяха главата, все едно че бяха изписани със златни букви. „Търсим допълнителен персонал. Молби се приемат вътре.“ Никога през живота си не беше влизала в кръчма, но сега премина без колебание през вратите. Алкохолните пари, миризмата на бира и стелещият се цигарен дим почти я задушиха, но вдигнала решително брадичка, тя тръгна към огромния мъж, застанал зад тезгяха.

Шеймъс О'Хара беше висок и красив, четирийсетгодишен ирландец, който приличаше на великан. Всичко у него беше прекалено голямо — от главата, покрита с къдрава рижа коса, до ръцете, които приличаха на парчета шунка. Носеше синя риза без яка, огромният му гръден кош я издуваше и копчетата заплашваха да се разпилеят във всички посоки. Навитите ръкави разкриваха ръце, изтъкани от мускули. Между зъбите му се подаваше пура. Докато пафкаше блажено, той проверяваше кранчетата на буретата с бира и си пееше „Ще те заведа отново у дома, Катлийн“. Гласът му беше приятен баритон, а говорът му беше белязан със силен ирландски акцент.

Втренчи се изненадано в момичето, което молеше за работа. Не можеше да е бездомно дете, защото беше много висока, а бездомниците бяха винаги дребни. Беше ясно, че гладува, защото беше изпита и бледа. Кожата ѝ беше придобила жълтеникав цвят, а под очите ѝ имаше огромни сини кръгове. Русата ѝ коса блестеше на слънчевата светлина, която влизаше през вратите. Беше чиста и спретната в бялата си блуза и синята пола. Глезените ѝ бяха толкова красиви, че привличаха погледите на всички мъже. О'Хара си помисли, че тя е много различна от чернокосите ирландки, които имаха едри кости и бяха уморени от живота и които той виждаше в кръчмата или в църквата „Сейнт Сейвиър“ в неделя. Ирландките бяха винаги загърнати в шалове, а след тях обикновено вървяха десет или дори четиринайсет деца. Като се поохранеше малко, това момиче щеше да се превърне в красавица. Но щеше да е трудно да ѝ намери работа, с която тя да се справи.

Освен това клиентите му бяха груби хора, а тя очевидно не беше от тяхната класа.

— Ами... Не съм сигурен, че имаме нужда от още хора — каза той, изпълнен със съмнения. На лицето ѝ се изписа отчаяние, той въздъхна и каза: — Истината е, че не ми се виждаш достатъчно силна, за да вдигнеш дори пинта бира.

— О, но аз съм силна, наистина съм силна — каза тя и сграбчи нетърпеливо ръката му. — Ще чистя, ще мия чиниите, ще разносям бирата... ще правя всичко. Нека да опитам, моля ви.

Миси се изпъна, за да изглежда по-висока и по-силна, О'Хара я изгледа замислено от главата до петите, отново въздъхна и каза:

— Добре, заради доброто ми сърце, ще те взема, момиче, но на изпитателен срок. Плащам долар на вечер. Започваш в шест и свършваш, когато кажа и не преди това. Разбра ли?

Миси не можа да отговори, защото сълзите я задушаваша. Кимна и изхвърча на улицата. Бързаше да се върне у дома и да съобщи радостната вест. О'Хара я последва до вратата и гледа след нея, докато тя не зави зад ъгъла. Чудеше се каква ли е нейната история. Защото в тази част на света всеки си имаше история.

Цял месец О'Хара не ѝ даде нито миг почивка. Тя чистеше мръсотията, останала от предната нощ, метеше пода, миеше стотици чаши. Ръцете ѝ почервеняваха от студената вода, но тя не се оплакваше. Излъскваше тезгяха до блясък, а също и масите, по които чашите бира оставяха кръгчета. Опитваше се да свикне с миризмата, носеше таблите с по няколко пинти бира, без да разлее нито капка. Сервираще ги на клиентите, без да се усмихва и бързо, защото нямаше търпение да се отдалечи от тях. И в края на всяка работна нощ слагаше тържествуващо още един долар в джоба си, срязваше пияниците, които ѝ се натискаха, и се прибираще на бегом в стаята, която сега беше неин дом.

София винаги беше будна. Чакаше я с чаша горещо мляко, подправено с канела, а Миси винаги заявяваше, че е прекалено уморена, за да яде, и буташе настрана чинията храна, която носеше от кръчмата.

— Азалий ще закуси с нея — казваше тя и хвърляше по някоя хапка на Виктор, който лакомо я поглъщаше. Изпиваше с благодарност млякото и се отпускате, изтощена, на малкото желязно легло. Знаеше, че София ще я изчака да заспи и едва тогава ще се качи на двойното легло и ще легне до отдавна заспалата Азалий. Но никога не каза на старицата, че се страхува да заспи, че се страхува от съня, който я спхождаше всяка нощ, съня, в който виждаше ужасеното лице на Алексей и чуваше гласа му, който я молеше за помощ.

Азалий беше единствената, за която новото положение нямаше значение. Играеше щастливо по мръсните улици с децата на съседите. Миси и София често се навеждаха от прозореца, за да я гледат, докато

тя, следвана винаги от Виктор, бягаше сред товарните колички, а русите ѝ плитки подскачаха на гърба ѝ.

— Погледни само тези деца — чудеше се София. — Банда парцаливи уличници и внучката ми е една от тях. — Тя го казваше със смях, но Миси знаеше, че много я боли.

Едно нещо Миси никога не каза на София. Това, че работи в кръчма, където клиентите са груби и недодялани, огромни и рижи ирландци като самия О'Хара. Много рядко в кръчмата влизаше по някой имигрант, който не беше ирландец. Но той разбираше, че е сбъркал, и бързаше да излезе. Когато бяха трезви, бяха приятни. Но като изпиеха по няколко уискита, ставаха съвсем различни: мъже, в чиито глави имаше само една мисъл. В кръчмата идваха и няколко редовни клиентки — бедни жени, обременени с грижата за многобройната си челяд, чиито съпрузи ги биеха и които пиеха, за да избягат от действителността. Те играеха ролята на курвите. Миси се правеше, че не забелязва как се сключват сделките, в които се продаваше женската плът. Мъжете се нахвърляха на жените като на парчета месо. Опитваше се да не брои минутите, които минаваха до връщането на мъжа, все още с разкопчани панталони, от задната уличка. Но в края на вечерта техните помътнели погледи често се насочваха и към нея.

Първия път, когато се случи, тя просто замръзна. Гледаше втренчено и недоумяващо огромната длан, която беше стиснала малката ѝ гърд. Черните, мръсни нокти се впиваха в плътта ѝ, но тя беше изпаднала в шок и не чувстваше болката. А после изпиця. О'Хара дотича и обсипа пияницата с ругатни.

— Ти, мръсно копеле — изрева той и удари мъжа по главата. — Свали ръцете си от нея! Тя е почитено момиче и е толкова млада, че може да ти бъде дъщеря. Ако много ти се иска, иди да си го намериш другаде. — Силно почервенял от гняв, той довлачи до вратата изненадания мъж, от чиято глава течеше кръв, и с един ритник го изпрати навън. — Само това заслужаваш — силен ритник! — продължаваше да вика той. А после се обърна към Миси: — Това място не е църква. Бизнесът си е бизнес, ако не можеш да се справиш с мъжете сама, изхвъркваш навън.

Миси не разказа на София за случилото се, но старицата разбра, че нещо не е наред. Тази нощ, докато нежно разтриваше подутите

глеzeni на Миси и втриваше глицерин в загрубелите ѝ и почервенели длани, тя каза:

— Не мога да позволя това да продължава. Трябва да напуснеш работата.

Миси я прегърна, изпълнена с отчаяние.

— Моля те, нека продадем бижутата — помоли се тя. — Както направихме в Константинопол. Сигурна съм, че сега сме в безопасност.

София отговори както винаги:

— Те не са обикновени бижута, те са наследствени бижута, известни на света. Великолепие като тяхното веднага се разпознава. Безценни са, но за нас са безполезни.

— Ами парите в Швейцария? Можем да отидем при адвокат, можем да изпратим документ, който да потвърди самоличността ти. Не мога да го понеса, София. Ти би трябвало да живееш като княгиня, а водиш живот, по-лош дори от този на руска селянка.

София отиде до масата, издърпа чекмеджето и извади парче от вестник, което беше изрязала едва преди две седмици.

— Не ти показах това преди — каза тя, — защото не исках да те тревожа.

Миси прочете краткото съобщение. В него пишеше за зверствата, допуснати в Русия, за убийството на царя и арестуването на царското семейство. ГУЛАГ арестуваше и убиваше дори невинни хора. Съобщаваше се, че тайната полиция все още издирва оцелелите от семейството на княз Иванов, че за режима на революционерите те олицетворявали всичко грешно и декадентско в „стара Русия“, че ЧК все още вярвали, че двете деца са избягали с баба си. ЧК ги търсело в цяла Европа, но търсенето още не е стигнало до Америка. Ако ги откриели, съдбата им със сигурност щяла да бъде като на царското семейство. Те също щели да бъдат брутално убити.

Миси мълчаливо допи млякото си. Онова, което беше казала София, беше вярно. Нямахше да успеят да се измъкнат, ако продадат бижутата. Пред погледа ѝ се ширна бъдещето, изпълнено с жестока борба за всеки долар. Сърцето ѝ се сви, защото знаеше, че единствено тя от трите можеше и щеше да се труди.

О'Хара я гледаше с нарастващо възхищение: беше силна, упорита и на него това му харесваше. Тя чистеше залата, докато той палеше първата си цигара за деня. Усмихна ѝ се:

— Ти си от онези жени, които са били необходими на първите заселници, момиче — каза той, докато тя лъскаше пода до блясък. — Родена си с пионерски дух.

Миси се облегна на дръжката на дългата метла и го загледа как с удоволствие вдишва аромата на тютюна.

— Тази цигара струва колкото четвърт моя заплата за една нощ — му каза тя. — Не мислите ли, че е време да ми повишите заплата?

Той се засмя и се задави с цигарения дим. Лицето му се зачерви и той започна да се удря с юмрук по гърдите.

— За бога, момиче, ти почти ме прати на оня свят с тези си думи — извика той възмутено.

— Два долара — каза тя и скръсти ръце на гърди. — Знаете, че ги заслужавам.

Гледаха се един друг над махагоновия тезгях като двама боксьори, които очакват гонга. А после в зелените му очи се появи весело пламъче. Като прокара длан през огненочервената си коса, той каза:

— Печелиш, момиче. Два долара на нощ, но само защото ти ги заслужаваш.

Миси ядосано тропна с крак.

— По дяволите, защо не ми ги предложихте, а ме накарахте да ви моля?

Той се облегна на тезгяха и се усмихна.

— Може би защото обичам да те гледам, когато си ядосана. Може би защото искам да видя каква е истинската Миси О'Брайън, когато не е умореното момиче, което си върши работата, говори малко и никога не се усмихва. Знаеш ли, че днес за първи път те чух да се смееш?

— Това е, защото няма за какво да се смея — отговори тя.

О'Хара всмукна още един път от цигарата и загледа как тя започна да мете праха по пода.

— Видях те на улицата с малкото момиченце — каза той и погледна лявата ѝ ръка, на която нямаше брачна халка. — Но не видях никакъв мъж да се навърта около теб. Какво ще кажеш?

— Бащата на детето е мъртъв — каза тя, без да го погледне.

Той кимна.

— Тъжно е, когато едно дете расте без баща, а за жената, е трудно да го отгледа сама.

Миси вдигна глава и го погледна изненадана.

— О, но... но... — каза тя, а после бързо възпря думите, напирани на езика ѝ. Разбира се, всички на улица „Ривингтън“ мислеха, че тя е майка на детето.

Тази нощ в джоба ѝ имаше два долара вместо един, а О'Хара собственоръчно ѝ напълни чинията с варено говеждо, зеле и картофи. Накара я да седне на масата, за да е сигурен, че е изяла храната. Като видя огромната чиния, пълна догоре, Миси изведнъж загуби апетита си. Погледна нервно О'Хара и изсипа съдържанието ѝ в торбичка, за да го занесе на София и Азалий. Той я погледна ядосано, но нищо не каза.

След това работата ѝ в кръчмата стана малко по-лесна. Понякога О'Хара я молеше да му помага и по обяд. Грижеше се за нея и внимаваше мъжете да не ѝ досаждат. И също така внимаваше тя да се храни. Широкото му красиво лице се озаряваше винаги, когато я видеше. Сега той ѝ плащаше щедро. Тя дори имаше няколко спестени долара, които криеше в куфара под леглото, където бяха и безполезните бижута.

Няколко седмици по-късно, докато носеше чашата уиски на един мургав, облечен в риза без ръкави, мъж, изпотена заради горещината в кръчмата, през вратата се втурна Азалий с Виктор по петите.

— Миси, о, Миси — изпищя тя, с което прикова погледите на всички. — Ела бързо! Баба...

Като подаде чашата на най-близкия мъж, Миси сграбчи нетърпеливо детето за раменете.

— Какво има? Какво се е случило със София?

Очите на Азалий бяха пълни със сълзи.

— Стоеше до огнището и бъркаше манджата. А после извика. И падна на земята, Миси. Не можах да я събудя.

Улиците бяха задръстени от хора, които се надяваха да се разхладят и да подишат чист въздух, но Миси грубо ги блъскаше с лакти и влачеше детето след себе си. Кучето ги следваше по петите.

Тя изкачи стъпалата на бегом и блъсна вратата. София лежеше до огнището. Очите ѝ бяха затворени, но сърцето ѝ още биеше. Миси благодари на бога, че поне е жива. Тя постави възглавница под главата ѝ и отчаяно започна да ѝ вее.

— София, София — викаше тя, — отново ще бъдеш добре. Всичко ще бъде наред. — Но знаеше, че изрича лъжи, защото София Иванова имаше вид на тежко болна.

— Припаднах заради горещината — каза София със слаб глас, когато се съвзе след няколко минути. — Нищо ми няма.

Но две седмици по-късно това се случи отново. Този път тя се оплака от болки в главата. Болката не искаше да си отиде, независимо от лекарството, което Миси купи от аптеката и изля в гърлото ѝ. Тя отказа да ѝ доведат лекар, защото нямала нужда от помощ. Но Миси знаеше, че тя не иска лекар, защото не могат да си го позволят. После една сутрин София не успя да стане от леглото. Лявата ѝ половина беше парализирана.

Миси изтича да доведе лекаря, на когото се закле, че ще спечели пари и ще му плати. Той беше стар евреин със сива брада. Беше мил старец.

— Страхувам се, че е прекарала няколко леки удара — каза той на Миси, — а това е довело до кървене в черепната кухина. Налягането е причинило болката, която може да бъде облекчена само с операция. — Той погледна колебливо към момичето и детето, които бяха застанали една до друга. Очите им, изпълнени с тревога, го гледаха с надежда, като че ли той можеше да вдъхва живот. Както се случваше винаги при подобни обстоятелства, на него му се прииска да не беше се захващал с тази професия. — Трябва да бъда честен с вас — каза той. — Тя е стара жена. Операцията може да я убие почти толкова сигурно, колкото и ударът. Всичко, което мога да направя, е да ѝ дам нещо, което ще облекчи болката.

Миси се опита да овладее паниката си.

— Не може... Не казвате, че тя... нали?

— Ние всички ще умрем, мила моя — каза той, изпълнен с внезапна нежност към нея. — Повярвайте ми, много по-лошо е, когато пациентът е млад. — Той отвори изтърканата си чанта, марка „Гладстоун“. — Ще ѝ бия инжекция морфин. Тя ще облекчи болката.

Ще се отбия да я видя утре сутринта. А вие трябва да се грижите за себе си и за детето си.

Миси сведе поглед към Азалий — толкова руса, толкова красива и толкова безпомощна. „За детето си“, беше казал лекарят. Ако София умреше, онова, в което всички вярваха, щеше да стане истина. Азалий щеше да бъде нейното дете.

Всяка сутрин тя с нетърпение чакаше идването на лекаря. Гледаше през прозореца с надеждата да го зърне между количките със зеленчуци.

— Тя не е по-добре — каза му Миси тревожно няколко дни по-късно. — Болката се засилва. Тя се опитва да не го показва, но аз го виждам в очите ѝ.

— Ще ѝ дам повече успокоителни. Те ще ѝ позволят да поспи спокойно. — Той изгледа остро Миси, която беше бледа и изтощена от липсата на сън и многото тревоги. — И вие трябва да поспите, момиче. А също и да се храните добре.

Миси не се засмя, защото в думите му нямаше нищо смешно. Вече цяла седмица не ходеше на работа и им бяха останали само няколко цента. О'Хара беше проявил любезност. Всеки обед им изпращаше чиния с храна, но тя вече не искаше да приема неговата милостиня. Знаеше, че ако още тази вечер не се върне в кръчмата, той ще трябва да ѝ намери заместничка.

В пет часа тя даде на Азалий обичайната вечеря — постна яхния и парче вчерашен хляб, купен от фурната на Хестър Стрийт, където ароматът на пресния хляб, на сусамените гевречета и дъхавите кифлички ѝ беше замаял главата.

Искаше да вкуси от всичко това, но трябваше да се задоволи да купи парче вчерашен ръжен хляб. Изми София и изсуши деликатното ѝ лице с чиста ленена хавлия, която, както всичките им дрехи, переше сама и сушеше на рамката на прозореца. Имаше дни, когато прането ѝ пречеше да вижда съседните сгради. Между съседите не можеше да има тайни по отношение на бельото. Прането показваше, че дрехите на всички в този квартал са доста износени. Повдигна главата на София, за да ѝ даде поне малко супа, но княгинята прошепна няколко думи на благодарност, след което отново падна в безсъзнание на възглавницата.

Ръцете ѝ още стискаха тези на Миси в стоманена схватка, все едно че се беше вкопчила в живота, все едно че ако я изпуснеш, щеше да отплава нанякъде в мрака.

Миси напръска лицето си със студена вода, застана пред огледалото и прибра косата си, после си облече чиста памучна блуза. Беше толкова слаба, че полата едва се крепеше на хълбоците ѝ. Тя я прикрепя на талията си с широк кожен колан. Даде на Азалий малка черна дъсчица и няколко цветни тебешира, купени за два цента от количките долу, и ѝ каза:

— Ето ти нещо, с което да се забавляваш, мъничката ми. Наблюдавай баба си и ако тя има нужда от мен, знаеш къде да ме намериш. — Прегърна я. Не искаше да я оставя сама. — Ще се опитам да не закъснявам много — обеща ѝ.

Застанала с ръка на дръжката на вратата, Миси се поколеба. Азалий седна на стола до леглото, стиснала дъската в ръка, но продължи да я гледа с огромните си, уплашени кафяви очи. Миси обаче знаеше, че просто няма избор. Ако не работеше, нямаше да ядат. Извика на Виктор да легне до вратата.

— Застани на пост! — нареди му тя.

Той се подчини и тя благодари на бога, че го имаха, защото иначе би се страхувала да ги остави сами.

— Обичам те, моя малка майчице — чу тя вика на Азалий, докато слизаше по стълбите, все още разкъсваща се между двете си задължения.

— И аз те обичам, душице мила — извика тя в отговор и изтича надолу, преди да е променила решението си.

Тази вечер в кръчмата имаше повече посетители от обикновено и тя не можеше да седне нито за минута. Носеше пълните чаши, събираше празните и после пак, и така до припадък. Но дори тези груби мъже се заинтересуваха за здравето на бабата и тя си помисли, че те все пак не са толкова лоши, преди да ги хване алкохолът. О'Хара ѝ направи сандвич с говеждо месо и остана до нея, докато тя го изяде. В края на вечерта той пъкна в ръката ѝ допълнителни пет долара.

— Ти си добро момиче, Миси О'Брайън — каза ѝ той. — Макар името ти да е ирландско, ти си толкова ирландка, колкото е и Зев Абрамски.

— Кой е Зев Абрамски? — попита тя и сложи, с благодарност, петте долара в джоба си.

— Не ми казвай, че все още не си ходила при Абрамски? — възкликна О'Хара и се засмя, че чак коремът му се затресе. — Сигурно си единствената жена от Източния квартал, която не е ходила при него. Зев е евреин и е съдържател на заложна къща, която се намира на ъгъла между „Орчард“ и „Ривингтън“. Той дава например двайсет centa за празничната риза на съпруга ти, а те ще ти помогнат да изкараш до петък. Благодарение на него хората от квартала са още живи. А в петък хората получават заплата и му се изплащат или пък мъжете остават без празнични ризи. Хайде, лека нощ, Миси, и добър късмет.

Докато бързаше по слабо осветената улица, Миси си мислеше, че наистина ще има нужда от късмет. Виктор позна стъпките ѝ отдалече. Когато тя отвори вратата, той замаха с опашка, за да я поздрави. Азалий се беше сгушила на леглото и спеше дълбоко. Като въздъхна облекчено, Миси си наля чаша мляко, пусна в него малко канела и го затопли, спомняйки си с носталгия времето, когато София приготвяше среднощното ѝ питие. Отиде на пръсти до леглото и се усмихна, като видя, че тънката ръка на Азалий стиска здраво тази на баба ѝ. Но усмивката замръзна на лицето ѝ, когато погледна София. Очите ѝ бяха затворени, лицето ѝ беше абсолютно спокойно, но устните и бяха посинели. Миси я докосна. Тялото ѝ беше студено.

— Не! — прошепна ужасена тя. — Не, не може да бъде.

Но беше истина. Княгиня София Иванова беше умряла, блажено отпусната в прегръдката на внучката си.

ГЛАВА 12

Роза Пелерман от долния етаж изпрати най-голямата си дъщеря, деветгодишната Соня, до улица „Хестър“, за да доведе лекаря. Нареди на останалите си две дъщери да се погрижат за Азалий и остана при Миси до идването на лекаря. Новината се разнесе из целия квартал и скоро стаята се напълни с жени, които носеха малко храна или напитки и предлагаха помощта си. Измиха София и я облякоха в чисти дрехи, а Миси се запита какво би правила без тях. Тя постави абаносовия кръст на София в изстиналите ѝ ръце и едва сега осъзна колко слаба и крехка е тази старица. Докато беше жива, София изглеждаше силна и всяваше страх. Първия път, когато Миси я видя, София отиваше някъде по работа и беше облечена в жълта копринена рокля с дълъг шлейф. Ушите и шията ѝ бяха украсени с диаманти, дългата ѝ гъста черна коса беше украсена с диамантена диадема и носеше красиво ветрило от щраусови пера. А сега тази велика княгиня беше сведена до обикновен човек от смъртта, която е еднаква за всички. Тя вече нямаше нужда от бижута, а само от чисти дрехи и бял чаршаф.

— Направихме всичко, което можахме, Миси — каза Роза Пелерман. — Трябва да повикаш погребалния агент.

Миси я погледна с празни очи.

— Погребалният агент?

— Да, човека от погребалното бюро — обясни търпеливо Роза. — Той ще се погрижи за ковчег и погребението.

Миси дори не се беше сетила за това. Нямаше представа колко струват тези неща, но колкото и да струваха, беше сигурна, че не разполага с достатъчно пари.

— Ако въпросът опира до парите — каза Роза, сякаш прочела мислите ѝ, — трябва да се обърнеш към градския съвет. Тя няма да е първата от този квартал, която ще погребат в безплатен боров ковчег. Няма защо да се срамуваш от това.

Миси погледна отчаяно към отец Фини. София се страхуваше да посещава Ортодоксалната руска църква на Седма източна улица, затова

ходеше в църквата „Сейнт Сейвиър“. Отецът я познаваше и уважаваше.

— Тя е права, мила моя — каза той и сложи съчувствено ръка на рамото ѝ. — Давам ти честната си дума, че старата дама ще бъде погребана достойно. Ще ѝ бъде отслужена литургия, преди да я погребат в „Потърс Фийлд“.

— „Потърс Фийлд“? — повтори Миси, все още озадачена.

Жените, които бяха наобиколили леглото, се спогледаха. Беше очевидно, че момичето не знае нищо нито за живота, нито за смъртта.

— Общинското гробище, мила моя — обясни отец Фини. — Но ти трябва винаги да помниш, че за бога всички мъртъвци са еднакви. София е на небето. Само нейните тленни останки ще бъдат погребани в гробището на бедняците.

Миси се хвърли на колене до леглото. Искаха да погребат княгиня София Иванова в гробището на бедняците!

— Не! — извика тя. — Не, не! Вие не разбирате. Тя трябва да има великолепно погребение! Ще намеря отнякъде необходимите за това пари.

Жените поклатаха глави, размениха полугласно по няколко думи и излязоха от стаята. Тя остана сама със свещеника.

— Не бива да позволяваш на тези неща да те тревожат, детето ми — каза ѝ отец Фини. — Ти си млада и трябва да се грижиш за дъщеря си. Нека оставим старицата да си почива в мир. Да не вдигаме много шум. Аз мога да извикам погребалните служители от градския съвет вместо теб. Всичко ще свърши много бързо.

— Никога! — плачеше Миси. — Никога, никога, никога...

Отец Фини въздъхна и коленичи до нея, за да се помоли. Когато каза молитвата, той се изправи и каза:

— Ще дойда утре сутринта и ще се погрижа за всичко. Църквата е тук и може по всяко време да ти даде утеха, детето ми, и помни, че ние вярваме във вечния живот. Но аз все пак ще кажа молитва за душата на София.

Миси остана дълго на колене. Роза Пелерман беше изразила желание да се грижи за Азалий и Миси беше сама до трупа на София. Горчивите сълзи скоро пресъхнаха, изместени от тревогата. Смръщила вежди, Миси се питаше откъде да вземе пари за погребението. Имаше само един отговор.

Кръчмата беше ярко осветена и пълна с народ. Тълпа мъже се беше скупчила около дългия бар, докато курвите се бяха разположили като кралици около масите, пиеха уиски и се смееха дрезгаво и неприлично. Няколко бедни жени, преметнали шалове през раменете си, пиеха долнокачествено вино с лимон и се опитваха да не мислят за нищетата и безсмислеността на съществуването си. Някой свиреше популярни мелодии на пианото, а под глобусите на лампите се стелеше синкав цигарен дим, който много приличаше на ирландската мъгла. О'Хара беше зад бара, наливаше уиски и бира толкова бързо, колкото можеше. Една млада жена събираше празните чаши и разнасяше пълните. Сърцето на Миси се сви. О'Хара не си беше губил времето. Тя вече беше без работа. Зави се по-плътно в шала и си проби път към бара.

— О'Хара — прошепна тя, когато привлече погледа му, — трябва да говоря с теб.

Той кимна, извика на момичето да поеме работата зад бара и даде знак на Миси да отиде в задната стаичка.

Тя нервно zakрачи по персийския килим в тясната малка стаичка. За първи път беше допусната в жилището му. Всъщност тя едва познаваше мъжа, който беше неин работодател. Мебелите бяха тежки и от тъмно дърво. Очевидно бяха донесени от родината му. Имаше няколко избелели снимки, поставени в рамки по стените, и два масивни стола. Над камината висеше тъмночервена дамаска с ресни, която я покриваше през лятото, а на лавицата над нея беше поставена висока ваза. Миси се досещаше, че всичко в стаята е точно така, както е било в дома на мъртвата му майка в Ирландия.

О'Хара отметна тежката червена завеса, която отделяше апартамента му от бара. Прекоси малката стая само с две крачки и взе ръката ѝ в огромните си длани.

— Наистина съжалявам, Миси. Какво да кажа, за да те утеша, момичето ми? Мога само да кажа, че беше живяла достатъчно. Време ѝ беше да умре. Аз се тревожа за теб, защото си сама с детето. — Той се поколеба, после очевидно взе решение, пое си дълбоко дъх и каза: — Много мислих, Миси. Защо не ми позволиш да се грижа за теб и Азалий? Печеля достатъчно, за да ви осигуря дом и прилично съществуване. Какво ще кажеш?

Усмихна ѝ се така, като че ли предложението му беше най-обикновеното нещо на света, а тя го погледна втрещена.

— Не мога! — възкликна ужасена тя. — Не мога просто така да живея тук с теб. Какво ще си помислят хората?

— Помислят? — повтори той озадачен. — Нищо. Защото аз те моля да се омъжиш за мен, Миси.

— Да се омъжа? — повтори тя, все едно не беше чула добре.

О'Хара запристъпва от крак на крак. Явно се чувстваше неудобно. А после, съвсем неочаквано, застана на едно коляно. Широкото му, красиво лице стана толкова червено, колкото беше и косата му, когато той каза:

— Миси, кълна се, че не съм казвал тези думи на никоя друга жена. Обичам те, Миси. Ти си най-красивото момиче, което съм виждал. Ти си силна и имаш дух, а това ми харесва. Най-смирено те моля да станеш моя жена.

На Миси ѝ се зави свят. Нещо не беше наред. Като че ли сънуваше кошмар: тя едва познаваше О'Хара, а той нея — въобще. Не знаеше, че тя е отлично образована, че е дъщеря на оксфордски професор, не знаеше, че тя е същото онова момиче, което беше влюбено толкова силно в Миша Иванов, че не би могло да го забрави. О'Хара не познаваше Верити Байрън! Жената, която той познаваше, миеше чашите в бара му, ядеше подарената ѝ храна, беше вдовица и майка на четиригодишно момиченце. Тя дори се съмняваше, че той вярва на историята ѝ с овдовяването. А тя го познаваше само като очарователен ирландец, който управлява кръчмата си с желязна ръка. Шеймъс О'Хара обаче беше порядъчен човек и ѝ правеше чест с предложението да се омъжи за него. Ако го направеше, вече нямаше да има парични проблеми, Азалий щеше да има дом и баща, който да се грижи за нея, а тя щеше да има съпруг, на когото да се опре. Предложението я изкушаваше. Тя затвори очи и си спомни лицето на Миша, гордо и силно, интелгентните му сиви очи, които гледаха право в нейните, и разбра, че би било грешно да се омъжи за този добродушен гигант. Азалий не би могла да има друг баща. А тя нямаше никога да обича отново.

О'Хара се изправи.

— Лицето ти ми подсказва, че мъката не ти дава покой — каза той. — Всъщност моментът не беше подходящ за предложение за

женитба. Ще ти оставя време да помислиш, Миси. Може би по-късно ще бъдеш в настроение да разсъждаваш над онова, което казах. Имаш ли пари в момента?

Тя го погледна с празни очи. Точно сега не можеше да го помоли за заем, защото щеше да му бъде длъжница. Каза:

— Просто исках да бъда сигурна, че ще запазиш работата ми.

— Тя си е твоя, Миси, върни се, когато си готова — каза той и стисна ръката ѝ.

Отметна завесата и я задържа, докато тя премине в кръчмата, откъдето бързо излезе на Деланси Стрийт. Вървеше, без да вдигне поглед от мръсния тротоар, а умът ѝ беше постоянно зает с проблемите.

В къщата, разположена на ъгъла на „Орчард“ и „Ривингтън“ още светеше един от прозорците. Тя надникна и видя много рафтове, пълни с различни неща. На всяко от тях беше забодено малко розово етикетче, а зад тезгяха, в сянката, седеше мъж. „Зев Абрамски, собственик на зложна къща“, спомни си тя думите на О’Хара. „Благодарение на него хората от квартала са още живи.“ Миси остана до прозореца още малко, дълбоко замислена. А после се обърна и тичешком зави зад ъгъла. Върна се обратно в стаята, където лежеше мъртвата София, а под леглото имаше куфар, пълен с бижута.

Зев Абрамски не живееше самотно, защото така искаше. Самотата му беше наложена от обстоятелствата. За нея имаше различни причини. Беше на двацет и пет години, нисък, с крехко телосложение и бледа кожа. Гъстата му черна коса беше гладко сресана назад, имаше чувствителни кафяви очи, твърди, категорично присвити устни и тесни длани с дълги пръсти. Беше извънредно придиричлив. Два пъти седмично посещаваше градската баня, всеки ден обличаше чиста бяла риза. Прането си даваше в китайската пералня на „Мот стрийт“, а китайката използваше приходите от зложната къща, за да залага на маджонг. Дори в най-горещите дни Зев носеше синя вратовръзка, защото мислеше, че тя поставя психологическа бариера между него и дрипавите обитатели на Източния квартал. Живееше съвсем сам в две прашни стаи зад магазина, обзаведени с мебели, непотърсени от предишните си собственици. Единственото нещо,

което той някога беше купил, беше старото пиано, което почти изпълваше едната от стаите. Беше го купил от магазин за продажба на употребявани мебели и цели четири години го беше изплащал на вноски. Беше се научил да свири, защото музиката му доставяше огромно удоволствие. Другото му хоби бяха книгите, които запълваха всяко едно свободно пространство — маси и столове, лавици и шкафчета. Книгите запълваха празнината в живота му. Единственото, което правеше, беше всеки ден, с изключение на съботата, да обръща табелата с надписите „отворено“ и „затворено“ и да заключва магазина за през нощта. Зев беше живял на ъгъла на „Орчард“ и „Ривингтън“ тринайсет от своите двайсет и пет години. Почти всички жители на квартала бяха негови клиенти, но нито един от тях той не можеше да нарече свой приятел. Казваше си, че това е така, защото бизнесът му е такъв, но знаеше, че не е вярно. Страхуваше се от приятелството. Всяка вечер, освен петъчната, когато ходеше в еврейската църква, той се разхождаше бавно по „Деланси стрийт“, а после вечеряше в ресторанта на Ратнър с купа супа, чиния гъби и каша „Варнишкес“, любимото му блюдо от булгур и юфка. А после се връщаше, заключваше вратата, която водеше към магазина и реалността, и се потапяше в мечти и сънища. Мечтите много често бяха свързани със създаването на семейство. А понякога просто си спомняше живота си. Сядаше на пианото и нежно прокарваше пръсти по клавишите. Музиката се лееше свободно, а той си спомняше детството си на северните брегове на Русия. Лятото беше зелено и слънчево, той бягаше свободно из високата трева. Зимите бяха студени и снежни и той винаги се подхлъзваше, докато вървеше до баща си по замръзналата вода на реката. Но независимо от студовете, на него му беше топло и приятно в коженото палто и ушанката. Спомняше си как държеше ръката на майка си и подтичваше до нея, докато тя бързо крачеше из града, за да се скрие у дома от арктическият студ. Спомняше си дървеното си креватче, което се намираще до огъня, и въздишките на баща си, който шиеше на машината дори и през нощта. Спомняше си и готовите дрехи, които виждаше преметнати на облегалката на стола на сутринта още щом отвореше очи. Спомняше си миризмата, която се носеше от тоалетната в двора, и миризмата на тебешир, която изпълваше класната стая. Спомняше си и своя първи ден в училището, нежния аромат, който имаше косата на момиченцето, седнало на чина

до него. Спомняше си как скърцаха ботушите му и как кънтяха стъпките му по дървените тротоари на малкия град погледите на момчетата, които кой знае защо бяха негови врагове смеха им, когато се докопваха до шапката му и започваха да я ритат като футболна топка, докато той стоеше мълчалив и с каменно лице. Не знаеше защо те постъпват така, знаеше само, че е различен. Спомняше си дъха на майчината кожа, когато я целуваше за „лека нощ“ и тежката миризма на восъчните свещи приятния мирис на празничната петъчна вечеря — пилешка супа и риба. Малката стаичка се изпълваше от страстната мелодия на пианото, докато Зев си спомняше звуците, които го изпълваха с ужас, макар да не разбираше защо... Почукването на вратата в мрака, разменените шепнешком думи между баща му и чичо му, думите, които не разбираше, но от които се страхуваше. „Храмът е изравнен със земята, преследване, полиция, погром, несправедливост, убийство, евреин.“ Беше на седем години. Пътуването през нощта, тъмните улици на Архангелск. Майка му носеше сребърния свещник, който беше принадлежал и на прапрапрабаба ѝ, завит в синьо платно. Потъналият в мрака кораб, миризмата на пресните дървени трупи, с които той беше натоварен, и ужасните сблъсъци с леда, които претърпяха, докато прекосяваха Северните морета. Виждаше отново уплашеното лице на майка си, чуваше отново молитвите, които баща му мълвеше... А после се озоваха в големия град и се настаниха в къща на една павирана улица. Той не биваше да излиза навън, в случай че... „В случай че какво“, задаваше си този въпрос и трепереше от страх. А те дори подстригаха до дъно черните му къдри, „за безопасност“, както казаха. Спомняше си все същите мъже в черни костюми, все същите петъчни миризми, еднообразната храна, неизменно уплашените очи и тихия шепот...

Огромният кораб на три етажа ги погълна в трюма си заедно с другите бегълци. По онова време не знаеше значението на думата „имигрант“. Не им разрешаваха да излизат на палубата. Той не успя дори да зърне морето. Не им достигаше въздух, беше горещо, задушно. Непреставаният бебешки плач, караниците на децата, оплакванията от глад и жажда, вонята, приемането на деградацията. И бурите, силното клатушкане на кораба. Той се издигаше и спускаше, а неговият човешки товар изпълваше трюма с молитви, проклетия и ругатни, писъци и страх, повръщане. Звуците и миризмите на онова време се

бяха запечатали в паметта му, в душата му, бяха завинаги свързани със страха и паниката, с потта и треперенето на ръцете, със свиването на сърцето... Още виждаше баща си — болен, легнал на избелялото синьо платно, в което някога беше увит свещникът. Лицето му — разкривено от болка и страх.

Дизентерия. Думата се беше врязала в съзнанието му, все още ярка като пламък. Скоро броят на бледите, агонизиращи лица се увеличи. Скоро на никого вече не му пукаше за вонята и деградацията. Искаха просто да умрат. Майка му си отиде първа, легнала кротко до баща му, който я гледеше разтревожено. Скоро болката изчезна от лицето ѝ. Зев държеше ръката ѝ, щастлив, че тя се чувства по-добре. Но ръката ставаше все по-студена, докато се вкочани. Той изпищя: „Мама е мъртва“. Никой не го чу. Никой не му обърна внимание. Имаше още много мъртъвци — майки, бащи, деца... Хората бяха толкова уморени, че не забелязваха нищо. Баща му умря само след няколко часа и Зев покри и двамата със синьото платно. Дълго време им говореше, опитваше се да не вярва на действителността. А после рухна и заплака неудържимо. На следващия ден вратите на трюма се отвориха и капитанът им нареди да излязат на палубата. Зев беше изпълнен със страх. Беше сам и не знаеше какво да прави. Но капитанът не му остави избор. След като целуна баща си и майка си, той сложи сребърния свещник в джоба си и изкачи стълбата. Вдъхна соления въздух и свежия бриз и видя, че плават срещу течението на голяма река, обградена от високи черни сгради. Наблюдаваше другите, за да види какво ще направят те. Моряците, отвратени, ги заблъскаха с грубите си ръце към брега. Той видя, че там ги чакат сериозни господа с островърхи шапки, които много приличаха на полицаите от родната Русия. Стомахът му се сви, а коленете му затрепериха и той зачака да го отведат. Слушаше въпросите, които те задаваха на другите хора. Той нямаше отговори. Нямаше родители, никой не го познаваше, нямаше пари... нищо. Щяха да го изпратят отново на кораба, към смъртта. Семейството, което вървеше пред него, беше многобройно. Децата бяха шест или седем. Не можеше да ги преброи, защото непрекъснато тичаха насам-натам и пищяха. Най-малките се бяха вкопчили в полата на майка си.

— Ако не ви чакат роднини, ще ви депортираме обратно — чу той думите на мъжете с островърхите шапки. Зев престана да диша и

зачака отговора им. Имали роднини, отговори мъжът и им подаде някакви документи. Мъжете бяха нервни, нямаха търпение да се отърват от тях и от неприятната воня на телата им. Дори не ти погледнаха. И Зев се смеси с техните деца, защото никой не се зае да ги брои.

Голямата зала, в която влязоха, беше пълна с народ, но нямаше кой да го посрещне. Никой не го познаваше. Никой дори не забеляза малкото седемгодишно момченце, което избяга навън от залата, ужасено, че могат да го хванат и да го върнат назад. Той се спря и втренчи поглед във високите тухлени сгради. Чуваше нови шумове, вдишваше нови миризми. А после заби поглед в новите кожени обувки, които му беше подарил чичо му. Беше стъпил в Америка.

Като стигнеше в спомените си дотук, Зев тръшваше капака на пианото и започваше да крачи из малката стаичка, защото не искаше да си спомня за малкото момче, което беше само в страната, чийто език не разбираше. Не искаше да си спомня и за онова, което последва. Вземаше някоя книга от рафта и се настаняваше в хлътналото кресло, от което тук-там се подаваше пълнежът, и се потапяше в историята на нечий друг живот.

За своите клиенти Зев беше мил човек, който говореше тихо и с акцент. Носеше му се славата на честен търговец. Разбира се, като всеки друг съдържател на заложна къща, предлагаше минимална цена, но, за разлика от другите, искаше разумна лихва. И не бързаше да си присвои нещата им, винаги се съгласяваше на някой и друг ден отсрочка, когато го помолеха. Понякога няколкото дни прерастваха в седмици. Зев Абрамски не се усмихваше често, но беше обичан от съседите си.

Зев гледаше света през решетките, които покриваха прозорците му. Познаваше всички — продавачите и работниците, курвите и почтените домакини, отец Фини и Раби Фаинщайн. Знаеше кое дете от кое семейство е, кой мъж има работа и кой няма, коя жена изневерява на съпруга си. Беше забелязал хубавото младо момиче с блестящата кестенява коса, което винаги вървеше бързо по улицата. Понякога то държеше за ръката русокосо момиченце, а по петите ги следваше огромно куче. Тя беше различна, у нея имаше класа. Беше невинна и

приличаше на дама — две неща, които привлякоха вниманието му. Очите му винаги я следваха, докато не изчезнеше зад ъгъла. Беше я забелязал и по-рано същата вечер, тогава, когато се беше спряла пред прозореца му. И не се изненада, когато звънецът на входната врата съобщи, че идва клиент. Видя я, застанала на прага, и веднага разбра, че се е случило нещо ужасно. Очите ѝ бяха като бездънни езера от сива мъка, лицето ѝ беше изгубило цвета си. Стоеше там, а видът ѝ подсказваше съмненията ѝ, че е попаднала на правилното място.

— Добър вечер — поздрави любезно той. — Как бих могъл да ви помогна?

Тя се изчерви силно.

— Имам нужда от пари — каза тя, протегна ръка и му показа диаманта.

Зев беше толкова изненадан, че едва дишаше. От пръв поглед разбра, че гледа камък с високо качество, който е поне четири карата. Хвърли ѝ бърз поглед, но тя се беше увила в шала така, че да скрие, доколкото може, лицето си.

— Откъде взехте камъка? — попита подозрително той.

— Беше... беше на баба ми — едва чуто отвърна Миси. Искаше ѝ се да не беше идвала, но трябваше да се сдобие с пари за погребението.

— Този камък струва много пари. Защо не го занесете на бижутера в града? Ще ви дадат добра цена.

— Защото... защото не мога — каза тя и се облегна и с двете си ръце на тезгяха. — Не ме питайте защо. Просто не мога.

— Защото сте откраднали диаманта, нали? — извика ядосано Зев. — Носите го в магазина ми, за да се отървете от него, а аз мога да ида в затвора... Нали така?

Теменужените очи на Миси се изпълниха със страх.

— Откраднала? О, не! Не, кълна се, не съм го откраднала!

— А откъде иначе сте се сдобили с такъв диамант?

— Казах ви истината — каза тя. Гласът ѝ трепереше. Знаеше, че всеки момент ще се разплаче, затова покри лицето си с ръце. — Баба ми умря — изхлипа тя. — И ми трябват пари, за да я погребя. Иначе ще отиде в бедняшкото гробище. Но дори заради това не бих откраднала.

Зев я погледна несигурно. Ако думите ѝ бяха истина, той искрено съжаляваше за нея, но просто не можеше да поеме риска да се опита да препродаде нещо откраднато. Трябваше да стои далеч от полицията, защото все още имаше какво да скрие от нея. Но причината, поради която тя молеше за пари, беше благородна, а и тя беше толкова млада и измъчена, че той искаше да ѝ помогне.

— Ако искате пари — каза вече по-нежно, — трябва да ми кажете как така камъкът се е оказал у баба ви. — Той я гледаше объркано, защото тя отново беше покрила лицето си с длани и хлипаше вече доста високо. — Аз познавам всички в квартала и знам с какво се занимават те. Давам ви честната си дума, че ще пазя тайната ви, каквато и да е тя.

Миси вдигна глава и го погледна. Питаше се дали може да му се довери.

— Тя го донесе със себе си от Русия — каза най-после.

— Русия!

Сега вече той разбра. Много хора, когато бягаха от родината, обръщаха парите си в диаманти. Камъните бяха малки и се криеха лесно и можеха да бъдат продадени, когато се установиш в нова страна. Но това означаваше, че тя също е рускиня!

— Как се казвате? — попита той развълнуван на иврит, но тя само поклати глава.

— Името ви — повтори той на полузабравения от него руски език. — И откъде идвате?

— Ние сме от Санкт Петербург — каза тя. — Казвам се Миси О'Брайън.

— О'Брайън? Значи съпругът ви не е руснак?

— Името на баща ми беше О'Брайън. Нямам съпруг.

Тя покри уплашено устата си с ръка. Беше забравила за миг измислената си история и ето, че той я беше хванал в лъжа. Зев извърна поглед объркан.

— Извинете ме — прошепна. — Не биваше да ви задавам този толкова личен въпрос.

Взе диаманта и го разгледа отблизо. Чувстваше изпълнения ѝ с надежда поглед върху себе си, но не каза нищо. Миси знаеше, че той чака тя да му разкаже повече за себе си, и не го обвиняваше.

— Името на баба ми е София Данилова — побърза да добави тя. — Избягахме заради революцията, заедно с много други.

Той побутна леко диаманта към нея и тя разбра, че няма да ѝ заеме пари. София се беше оказала права. Бижутата нямаха стойност за тях.

— Благодаря ви, мистър Абрамски — каза тя тъжно и пусна диаманта в джоба си. — Разбирам.

Зев гледаше след нея, докато тя вървеше към вратата. Крехките ѝ рамене бяха увиснали — все едно че носеше товара и мъките на целия свят върху гърба си. Самотата ѝ му напомни за онези отдавна отминали години и за онова малко самотно момче, което вървеше по нийоркските улици и нямаше къде да отиде, нито към кого да се обърне за помощ...

— Чакайте! — извика той и удари с юмрук по тезгяха.

Тя се обърна рязко. Очите ѝ гледаха уплашено.

— Ще ви заема само петдесет долара — каза. — Естествено, диамантът струва много повече, но аз няма да ви измамя. Ще го задържа, докато ми върнете парите, дори да трябва да чакам дълго.

Миси изпита огромно облекчение. Знаеше, че трябва да му каже истината.

— Печеля дванайсет долара на седмица в кръчмата на О'Хара. От тези пари плащам наема и храната на семейството. А и със заплахата за забраната на алкохола не знам още колко дълго ще мога да разчитам на тази работа. Трябва честно да ви кажа, мистър Абрамски, че може и никога да не ви върна петдесетте долара.

— Някога късметът ще се обърне — каза той, отвори малка дървена кутия и бързо преброи парите. — Петдесет долара. Да го наречем заем на кредит.

Миси не можеше да отдели поглед от малката купчинка пари, която значеше толкова много за нея.

— Хайде, отидете да погребете баба си както подобава — каза Зев, а гласът му беше изпълнен с нежност. — И нека бог да бъде с вас.

Подутите ѝ от плач теменужени очи срещнаха тези на Зев и той си помисли, че очите ѝ са създадени, за да се потопи в тях обичаният от нея мъж. Тя скри парите под шала си и си отиде. Звънецът иззвъня силно, когато тя затвори вратата. Зев втренчи поглед в бляскавия диамант, който лежеше на дървения, белязан от времето, тезгях. През

всичките тези години, които бяха изминали от смъртта на майка му и баща му, той не си беше позволявал да изпитва никакви чувства независимо през какво беше преминал, независимо какви ужасни неща беше виждал, но сега очите му се напълниха със сълзи. Непознатото момиче най-после докосна сърцето му.

Миси ликуваше, докато гледаше грандиозното погребение, което се полагаше по право на София. Разбира се, тя трябваше да бъде погребана до съпруга си в двора на църквата „Свети Петър и Павел“ в Санкт Петербург, но съдбата беше отредила друго. Въздухът беше пропит с тежката миризма на тамян и цветя, песента на църковния хор се лееше над главите им. Службата се извършваше в Ортодоксалната руска църква в Ню Йорк. Нямахме обаче роднини и приятели, които да я оплачат, както щеше да бъде, ако беше погребана в Русия. Нямахме го нейното семейство. На погребението присъстваха само тя и Азалий и двама безразлични мъже от погребалното бюро. Същите те бяха носили бронзовия ковчег по тясното стълбище на къщата, като проклинаха на всеки завой. Азалий стискаше силно ръката ѝ. Беше облечена в розова памучна рокличка, дългите ѝ руси къдри бяха прибрани назад и завързани с черна панделка. Беше бледа, но не плачеше. Миси се радваше, че парите не стигнаха да плати на оплаквачки, защото знаеше, че София не би желала да види внучката си цялата облечена в черно. Азалий държеше букет свежи цветя и гледаше сериозно наобиколилите ги жени и мъжете, които качиха ковчега на погребалната кола. Изведнъж на „Ривингтън стрийт“ настана тишина. Търговците престанаха да викат, жените престанаха да се пазарят и дори децата престанаха да играят, когато катафалката тръгна, последвана от Миси и Азалий, които вървяха пеш. Виктор изляя високо, скъса каишката и се втурна след тях. Изпревари ги и тръгна пред катафалката. Опашката му прорязваше въздуха със свистене така, както беше и в онази ужасна нощ, когато той теглеше шейната в гората. Миси стисна ръката на Азалий още по-силно. Вдигна гордо глава. Гледаше право напред, но се страхуваше да срещне погледа на хората, защото можеше да се прекърши и да заплаче. Без София се чувстваше самотна и безпомощна. Чу стъпки и се обърна изненадана да види О’Хара до себе си. Беше му горещо и се

чувстваше неудобно в ризата с висока колосана яка и връзката, завързана на старомоден възел на врата му.

— Помислих, че ще направя добре, ако те подкрепя в този момент — прошепна той.

По улицата се понесе шепот, когато още един мъж закрачи до него. Зев Абрамски не беше отишъл в църквата в събота, за да присъства на погребението на София Данилова. Миси беше разкъсвана от желанието да се смее истерично и да лее горчиви сълзи. Мислеше за малката им смешна, абсурдна процесия: ирландец — съдържател на кръчма — и евреин — съдържател на заложна къща, английско момиче и малко дете и куче, порода борзой. Такава беше компанията, която изпрати до гроба една от най-великите руски княгини.

Църквата „Сейнт Сейвиър“ беше осветена от хиляди свещи, а отец Фини отслужи голяма католическа литургия. Когато положиха ковчега със София в земята, Миси с тъга си помисли, че преди винаги беше съществувала надеждата, а сега... Погребението приличаше на игра, на коледно тържество, след което ежедневието винаги се връщаше. Но когато бучките пръст затрополиха по ковчега, тя разбра, че то е необратима действителност. Преди него тя беше дете. А сега трябваше да стане жена. Азалий я дръпна за ръката.

— Искам да си отида у дома — проплака тя на руски. — Искам да отида в истинския си дом. Искам татко и маман. Искам Алексей. — Миси я прегърна здраво и сълзите им се смесиха. — Уморих се от тази игра, Миси — изкрещя истерично тя. — Искам да си отида у дома, искам всичко да си бъде постарому. Искам да видя Варишня. Искам баба София Иванова да се върне.

Очите на Миси срещнаха тези на Зев Абрамски и на нея ѝ стана ясно, че той е разбрал думите на детето. Сега той знаеше, че тя го е излъгала. Че току-що бяха погребали София Иванова, а не София Данилова. Но лицето му беше безизразно, когато ѝ се поклони и каза:

— Моите съболезнования. Нека баба ви бъде вашият пратеник на небето и бъде приета от Бога.

После той се обърна и бързо се отдалечи. О'Хара гледаше след него озадачен, а после извади от джоба си часовника, който беше прикрепен със златна верижка.

— По-добре да се връщам вече в кръчмата — каза той ѝ бързо пъхна няколко долара в ръката ѝ. — Погребението винаги кара хората

да огладняват. Купи на себе си и на малката добра храна за вечеря и ще се почувствате по-добре. — Косата му се беше накъдрила още повече от горещината, той непрекъснато дърпаше яката на ризата си и попиваше потта от челото си с носна кърпичка на червени точки. — Помни какво ти казах, Миси. Не те карам да бързаш. Аз съм търпелив човек. Искам просто да знаеш, че ще бъда готов, когато и да кажеш. — И той се отдалечи надолу по улицата.

Когато гробарите започнаха да запълват гроба, Миси също излезе от гробищата. Но не мислеше за О'Хара и за неговото предложение за женитба, нито пък за Зев Абрамски. И тя като Азалий искаше невъзможното. Не искаше да се изправя лице в лице нито с нощния кошмар, нито с реалността, която я очакваше на следващия ден. Искаше просто да си отиде у дома, при татко.

ГЛАВА 13

Истанбул

Никой не можеше да каже, че Михаил Казан е старец. Осемдесетте години никак не му личаха, както беше и при баща му. Косата му беше бяла, но все така гъста, както когато беше на двайсет години. Мургавата кожа на лицето му нямаше бръчки, гъстите вежди и мустаци бяха все още черни. Той кипеше от енергия. Разбира се, все още ползваше абаносовия си бастун, но главно за да го размахва и така да подчертава думите или гледната си точка. И огненият темперамент, който беше наследил от баща си, не беше се охладил ни най-малко.

Ахмед Казан гледаше спокойно как баща му куцука из просторния офис, чиито огромни прозорци гледаха към Мраморно море, как размахва бастуна си и ругае глупостта на жените — и особено на внучките — и проблемите, които те създаваха на семейство Казан.

— Защо? — викаше той, а гъстите му черни вежди бяха силно свъсени. — Защо, питам те! — повтори той и тропна толкова силно с бастуна по паркета, че той се счупи. — Ба! — Той го захвърли с отвращение и куцукайки, отиде до бюрото. Въпреки парализирания си десен крак, вървеше по-бързо от мнозина. — Азил! — извика на секретарката си. — Донеси ми друг бастун! — А после отново се обърна към Ахмед: — Аллах, защо постъпват така? Защо Анна не е дошла при нас, при нашето семейство, щом е имала нужда от пари? И защо са й били необходими тези пари? Нима Тарик Паша не й остави достатъчно? Нима милион долара не са достатъчни, за да живее една Иванова така, както е свикнала? И защо Лейла, твоята дъщеря, й е помогнала?

Ахмед въздъхна. Беше свикнал с гневните изблици на баща си, но този беше по-сериозен от останалите.

— Предлагам, татко, вместо да се мъчиш да повишиш кръвното си налягане още повече със задаването на тези реторични въпроси, да попиташ самите момичета. — Той сви рамене. — Директен въпрос, директен отговор. Тогава ще знаем какво да предприемем.

— Предприемем? Погледни това! — Той хвърли в краката на Ахмед един турски вестник. — И това, и това... „Таймс“, „Интернешънъл Хералд Трибюн“, „Уол стрийт Джърнъл“, „Льо Монд“, „Фигаро“... Япония, Германия, всички говорят само за продажбата на смарагда. — Той въздъхна. — И особено Русия и Америка. И така? Колко време мислиш, че ще е необходимо на ЦРУ и КГБ да разберат, че Анна е продала скъпоценния камък?

— Няма да я открият. За швейцарските банки секретността е свещено нещо.

— Да, разбира се — извика Михаил и удари по пода с новия си бастун, — но дори в швейцарските банки работят хора. И винаги ще се намери някой, който може да бъде подкупен. Не, Ахмед, казвам ти, че имаме проблем. И бих искал поне да знам защо!

Той отиде до бюрото, натисна копчето за вътрешния телефон и нареди на Азил да му донесе парижкия номер на внучката му. Докато чакаше да му се обадят от другия край на жицата, тропаше нетърпеливо по бюрото. Най-сетне сладкият глас на Лейла му каза да остави съобщение на телефонния секретар.

— Лейла! — изрева страшно той. — Говори Казан Паша. Защо не си си вкъщи, когато се обаждам? Може би избягваш семейството си сега? Заради бедите, които ни навлече? Ти, ти и сестра ти Анна! Къде си? И къде е Анна? Нарещдам и на двете ви да вземете следващия самолет за Истанбул... И двете! И да кажеш на Анна, че ще се разправя със самия Казан Паша!

Остави с трясък телефонната слушалка и се усмихна на Ахмед.

— Ето — каза той, доволен от изпълнението си. — Това ще накара и двете да се страхуват. И така трябва, защото, мили сине, имам усещането, че и двете са в голяма опасност.

Ахмед знаеше, че баща му е прав. Проблемът беше взел световни размери. Кой знаеше каква е истинската история, която се крие зад желанието на толкова много нации да се сдобият със скъпоценния камък? По някаква причина те все още искаха да намерят потомците на княз Иванов, а той имаше чувството, че не е само заради билионите долари в швейцарските банки. Знаеше само едно: по-добре да разбере, и то бързо.

Когато се върна в офиса си, той също набра номера на Лейла и търпеливо изчака сигнала, след който можеше да остави съобщение.

Каза ѝ да се подчини на нарежданията на Казан Паша и веднага да се прибере заедно с Анна.

— И двете сте в голяма опасност — добави той. — Елате си у дома, за да можем да ви помогнем...

Следващото му обаждане беше до един човек, който имаше малък офис в Пирея. Мъжът беше член на известно, но обедняло семейство, собственици на корабна компания, които имаха достъп до всички слоеве на обществото и в бизнес средите. Той беше на тайна служба при Ахмед вече повече от трийсет години, от самото основаване на империята Казан, когато шпионираше техните гръцки съперници. Ахмед му плащаше извънредно добре, ако не прекалено, за да може у него винаги да съществува желанието за повече. Той беше роден за шпионин — умен, наблюдателен и без скрупули. По всяко време и във всяка страна, той можеше да намери „къртицата“. И сега Ахмед щеше да му възложи най-голямата си поръчка.

Лейла въздъхна облекчено, когато самолетът на „Еър Франс“ излетя от пистата. За няколко секунди Париж се ширна под тях, а после ги обгърнаха облаците, коланите автоматично се прибраха и стюардесата съобщи, че онези, които искат, могат да пушат. Над облаците слънцето печеше ярко на ясното небе. Истанбул се намираще само на няколко часа път. Лейла погледна към празното място до себе си. Мястото на Анна. Тя я беше чакала пред Лувъра тази сутрин, самолетните билети вече бяха в портмонето ѝ, но Анна не се появи. След цели два часа чакане тя бързо се върна в апартамента си с надеждата, че там я чака съобщение от нея, но червената светлина на телефонния секретар този път не премигна. Чака до последната секунда, а после взе такси до летището, откъдето отново прослуша съобщенията на телефонния си секретар. Нито дума от Анна. Лейла се беше поболяла от тревога.

Защо го бяха направили, питаше се тя, ядосана сега. Защо Анна просто не беше отишла при Казан Паша и не беше помолила за парите, от които имаше нужда? Но тя добре знаеше защо. Михаил щеше да я запита какво е направила с наследството си, а Анна не искаше да му казва. Силната руска гордост на Анна ги беше забъркала във всичко

това. Тя никога не говореше за миналото, но освен Миси и семейство Казан, миналото беше всичко, което тя имаше!

Лейла си спомни онова лято, което прекараха в Истанбул, когато тя беше на осем години, а Анна — на четиринайсет. Седяха на терасата и наблюдаваха залеза над Босфора. Слънцето приличаше на огромна червена звезда, потъваща в жълто златното море. Над тъмните хълмове вече се беше показала пълната луна, а въздухът беше изпълнен с аромата на цветя. Бяха само четиримата: Тарик и Миси, Анна и Лейла. Мълчаха, всеки потънал в собствените си мисли, а слънцето бързо чезнеше зад хоризонта. Мекият като кадифе мрак постепенно ги обгърна. Лейла седеше на турска възглавничка в краката на Тарик, а Анна се беше облегнала на перилата, вперила поглед в тъмната вода.

— Миси — каза тихо тя, — разкажи ми за Варишния и за дядо ми.

Лейла погледна към Миси, която седеше до Тарик, и видя как той взе ръката ѝ в своята, за да я успокои.

— Някои спомени са прекалено болезнени — каза той на Анна. — Миналото си е минало. То трябва да бъде забравено.

Миси отговори тихо:

— Но тя е права. Тя трябва да знае за семейството си. Трябва да знае истината.

Стори им се, че мълчанието няма да има край, докато чакаха Миси да събере мислите си и да започне разказа си.

— Първия път, когато видях Миша Иванов — започна тя тихо, — бях само на шестнайсет години и все още ме смятаха за дете. Облеклото ми също беше по детски спретнато, а косата — прибрана в опашка. Бях съвсем сама в Русия, а всъщност и в света, защото баща ми беше току-що починал, а няхах други роднини. Бях пътувала от полуостров Крим до Санкт Петербург в частния влак на княз Иванов, който ми приличаше на палат на колела. Той вървеше толкова гладко, та изглеждаше, че и колелата имат възглавнички. Но дори разкошът във влака не ме беше подготвил за великолепието на имението Варишния. Шофьорът на княза ме посрещна на гарата и ме откара дотам с лимузина. Спряхме пред мраморно стълбище и бяхме посрещнати от огромен, приличен на мечка, иконом. Пищността и великолепието на интериора ме смаяха. Залата беше висока три етажа, кремавите мраморни колони бяха украсени с резба, а на огромните прозорци имаше красиви копринени завеси. Подът беше покрит с

черно-бели мраморни плочки и килими в пурпурен цвят, които започваха от огромните двукрили врати и водеха чак до върха на мраморното стълбище. А на върха на стълбите стоеше висок рус мъж, стиснал в ръце каишката на огромно златистокафяво куче.

— Виктор! — извика Анна и седна в краката на Миси. — Кучето, за което майка ми непрекъснато говореше.

Миси кимна.

— Виктор беше най-добрият приятел на майка ти, когато тя беше дете. Нейният единствен приятел — добави тъжно тя.

— Какво стана после? — попита Анна.

— Макар да беше облечен в старо сако от туид, аз си помислих, че изглежда великолепно, като истински руснак — каза Миси. — Беше много висок, с широки рамене и вървеше с гъвкавата походка на атлет. Русата му коса беше гъста и съвсем права. Той я носеше малко по-дълга от тогавашната мода. Очите му бяха сиви и дълбоко разположени, а скулите му бяха високи. Беше най-красивият мъж, когото някога съм виждала. — Тя престанала говори за миг, а после едва чуто прошепна: — И когато очите ни се срещнаха, ми се стори, че времето спря.

Анна си пое дълбоко дъх от изненада и Лейла я погледна тревожно. Всички знаеха, че Миси е била влюбена в Миша, но сега за първи път тя го изказа с думи. Мракът се беше сгъстил и тя едва долови очертанията на Аниното лице. Анна беше подпряла глава на коляното на Миси и я слушаше внимателно.

— Твоят дядо беше един от най-богатите хора в Русия — продължи тя. — Имаше вила в Ялта, имение в Санкт Петербург, лятна къща, съседна на тази на краля в Царско село, и провинциалното имение Варишня. То беше любимият дом на дядо ти. Беше пълна противоположност на къщата в Санкт Петербург. Не беше и наполовина така грандиозно като нея и беше най-старата сграда, която съм виждала. Не беше проектирано добре. Изглеждаше така, като че ли са построили първо някои от постройките, а после набързо са добавили останалите. Имаше формата на буквата „L“, а тук-там бяха добавени още по етаж два. Над голямата зала се издигаше кубе в златно-зелени цветове. Отвън всяка една самостоятелна постройка беше боядисана в различни цветове. Вътре нямаше коридори, а просто поредица от дълги тесни стаи. От едната се влизаше в другата.

Подовете на всички бяха покрити с лакирани дървени греди. През лятото отваряха широко високите френски прозорци, за да влиза свежият бриз. Дори в най-горещите дни вътре беше хладно. А през зимата, когато навън духаше лютият северен вятър, във всеки ъгъл гореше буен огън. Варишния беше най-уютното местенце на света. И винаги беше пълно с хора. Всичките стари роднини на семейството живееха там. Много приятели им идваха на гости и, как ставаше така, не знам, но повече никога не се връщаха в домовете си. Там живееха неомъжените лели, вдовиците, братовчедите. Старите моми непрекъснато клюкарстваха. Странно, откъде знаеха винаги последните новини и скандали? Та те не ходеха в града от години! Имаше и много слуги. Управлението на такава голяма къща не е лесна работа. Сигурно имаше около хиляда стаи, макар никой да не ги беше броил. Дори сред слугите имаше йерархия. На върха беше Василий, икономът. Той беше в къщата още от времето на дядото на Миша. Беше стар и доста немощен, но Миша не искаше да го пенсионира. Казваше, че старецът е прекарал целия си живот във Варишния и ако го пенсионира, той ще умре. — Миси въздъхна, замисли се за миг и после продължи: — Няня беше следващата по важност. Тя също беше много стара, макар и не колкото Василий. Детската стая беше нейното владение. Там дори княгиня Анушка не можеше да й нарежда какво да прави. Единствено Няня знаеше от какво децата имат нужда. Обикновените прислужници носеха сини престилки, но тази на Няня беше бяла. Така дори гостите разбираха, че тя е човек, комуто дължат уважение. Понякога ръцете ѝ бяха толкова подути от артрит, че не можеше да изкъпе децата, и трябваше да стои до коритото и да недоволства, докато някоя от многобройните прислужнички свърши работата вместо нея. Но Малките Ксения и Алексей винаги се сгушваха в скута на Няня през нощта. Тя им разказваше приказки, преди да заспят. И след баща си, те обичаха най-много Няня.

Лейла смръщи вежди. Питаше се защо Миси не беше казала „след баща си и майка си“. Анна също никога не говореше за майка си, като че ли тя не съществуваше.

— После в йерархията следваше учителят немец и личната камериерка на Анушка, после камериерът на Миша. Камериерите и на двамата бяха французи и поради това се смятаха много по-важни от слугите руснаци. Движеха се с високо вдигнати глави и мълчаха

надменно. Но винаги, когато разговаряха двамата, шепнеха оживено, сложили длани на уста. — Миси се засмя. — Старите неомъжени лели все повтаряха, чете се държат така, като че ли са собственици на къщата. Накрая те последни напуснаха Варишня. Всички други бяха изчезнали като плъховете от потъващ кораб. Както и да е, имаше шестима главни готвачи и безброй слуги в огромната кухня. Спомням си, че имаше едно момиче, чиято единствена работа беше да пали лампите през нощта, а на сутринта да ги изнася и почиства. А друго пък само палеше пещите и поддържаше огъня. Имаше десетина градинари, а още и един слуга, който се грижеше само за тревния тенискорт. В конюшните имаше много коне, може би двацет или трийсет, но един от конярите се грижеше само за коня на Миша. Имаше специално отделение, където живееха кучетата. Баба ти, княгиня Анушка, мразеше да остава сама, затова в къщата винаги се събираха хора и се даваха партита. Понякога трябваше да обличаме карнавални костюми, друг път — народни носии. Но независимо в какво беше облечена, Анушка Иванова беше извънредно красива жена. Беше и най-величествената жена, която съм виждала. Изглеждаше като бронзова статуя с пшенично руса коса и очи като маргаритки. Беше млада, само на двацет и шест години, и много весела. Смехът ѝ беше заразителен. Но понякога тя не можеше да престане да се смее и се смееше без причина. Долавяше се, че под външната си веселост тя съвсем не е весела. Понякога необяснимо изчезваше от партито, друг път неимоверно се забавляваше. Понякога се заключваше в стаята си и оставаше там с дни и дори Миша не можеше да я накара да отвори вратата. Пускаше вътре само камериерката си, която ѝ носеше таблата с храната. Тя обаче винаги връщаше храната недокосната. Отначало това ми се видя доста странно, но всички го приемаха като нещо в реда на нещата. Просто Анушка си беше такава. Миша беше добър човек — каза тя и погледна Анна. — Смяташе, че е негов дълг да се грижи за слугите и работниците си и техните семейства. Грижеше се за тях с нежност, а те го наричаха батушка, което означава „малък татко“. Всеки месец ги събираше в залата, даваше им храна и бира и разрешаваше на всеки да изкаже мъката и тревогите си. Всяко семейство имаше своя собствена малка къщица и всеки мъж имаше работа. Дълго преди обществените реформи, княз Иванов беше дал на всяко семейство парче земя, където да отглежда собствени картофи и

зеленчуци. Дълго време в имението Варишния нито един човек не беше изпитвал глад. Миша беше построил училище и плащаше на учителката. На най-умните деца помагаше да отидат да учат в Москва. Построи и болница и плащаше на доктора. Бореше се за правата на народа в руския парламент. Правеше всичко възможно да убеди цар Николай да направи нещо за народа си. — Миси сви рамене и с въздишка добави: — Но, разбира се, умът на царя беше зает с много други неща. Синът му беше неизлечимо болен, а царица Александра вярваше, че единствено лудият монах, Распутин, може да го излекува. Ако синът им беше оздравял, може би царят щеше да намери време да се посвети на страната и народа си и историята на Русия щеше да бъде различна. — Тя направи пауза, помисли малко и продължи: — Анушка и Миша обожаваха децата си, Алексей и Ксения. Миша беше научил сина си от малък да язди, да плува и дори да държи карабина. Алексей също обожаваше баща си. На децата се позволяваше да се втурват в кабинета му независимо колко важна среща се състои там. Ако беше много зает, баща им поне ги целуваше и им даваше по един бонбон. Алексей приличаше на баща си — същите очи, същата тъмноруса коса и ясно изразени очи. А Ксения беше красавица като майка си. Косата ѝ беше по-светла, а очите ѝ бяха изпъстрени с бронзови точки. Имаше прекрасната кожа на Анушка. А също и темперамента на майка си. Анушка Иванова не беше спокойна дори миг. Сновеше, между Париж и Санкт Петербург, Варишния и Довил, Монте Карло, Лондон, Ялта, като че ли се страхуваше да остане на едно място. Отегчаваше се само няколко седмици след пристигането си, където и да отидеше. Децата бяха свикнали с нейните отсъствия. Когато се върнеше, тя винаги много ги глезеше. И те, разбира се, бяха доволни, че в къщата отново ще идват гости. Анушка купуваше всичките си дрехи от Париж. А обувките ѝ ги правеха специално за нея в Лондон и Рим. Във всяка една от къщите си тя имаше и специални касетки за бижута, които приличаха на пещерата на Аладин. Обожаваше теменужките, затова парфюмите ѝ винаги имаха техния аромат. Специалният парфюм, който правеха за нея в Париж, се наричаше „Анушка“ и, разбира се, никой друг в света не го използваше. Винаги имаше букетче теменужки, затъкнати в дрехите или кожата ѝ. Тя винаги миришеше на пролет. — Тя замълча, защото спомените я заляха.

— Моля те, продължавай — каза Анна.

Миси ѝ се усмихна и отново подхвана историята.

— Варишня беше особено красиво имение, когато валеше сняг. Гостите слизаха на частната гара на княза в Ивановск и пристигаха в къщата с шейни, теглени от кучета. Винаги познавахме кога някой идва, защото звънчетата на шейните пееха весело. И, разбира се, най-любимият гост на всички, на деца и възрастни, беше вдовстващата княгиня София Иванова, твоята прабаба. Тя ми разказа историята на женитбата на баба ти и дядо ти. Когато се срещнал с Анушка, Миша бил най-добрата партия на десетилетието. Годината била 1908, а той бил на двайсет и четири години. Бил завършил с отличие археология в Оксфорд, а после пътувал по света две години. Обичал всички спортове и винаги бил в отлична спортна форма. Но язденето било любимото му занимание. Анушка Николаевна Орлова била само на осемнайсет години и била племенница на царя. Семейството било благородно, но бедно. Анушка била известна като първа красавица и голяма кокетка. Всички млади мъже в Санкт Петербург били влюбени в нея и твоят дядо не направил изключение. Веднага щом я видял, попаднал под магията на красотата ѝ. Тя беше като живо произведение на изкуството, красотата ѝ беше съвършена. За никого не било от значение, че Анушка нямала прилично образование. Умът ѝ бил жив и тя говорела с еднакво увлечение както за последната мода, така и за театър, пиеси и романи. Била отлична танцьорка и звездата на всички балове. За никого нямал значение фактът, че е егоистка и сприхава, че понякога се държи странно. Мъжете я засипвали с цветя и любовни поеми, с бижута и внимание. Майка ѝ обаче винаги връщала бижутата. Трябвало да мисли за репутацията на дъщеря си, която била по-скъпа от всички диаманти на земята. А тя си играела с Миша — един ден го приемала, на другия — не. Той изгарял от ревност и мислел, че съперникът му ще му я отнеме. След като дълги седмици мислил, той най-после ѝ предложил брак, когато тя го оставила в Санкт Петербург сам, за да охлади чувствата му, и отишла на гости при приятели в провинцията. Тя приела да бъде негова съпруга. София ми каза, че тяхната сватба била най-грандиозната в Русия през последните години. Още на сватбеното тържество Анушка сложила семейната тиара на Иванови, на която блестял диамантът, подарен им от махараджата. На сватбата присъствали царят и цялото му семейство. Въпреки че катедралата „Свети Исак“ била огромна, пак не успяла да побере

всичките гости. А после в имението, което гледало към Нева, била дадена богата гощавка. Миша завел съпругата си в Америка на меден месец, който обаче траял три месеца. Анушка настояла да се позабавят и в Европа на връщане. Имала нужда от още нови дрехи, от още бижута. Миша бил млад и много влюбен. Угаждал ѝ във всичко. Когато тя най-после се уморила да пазарува, извикала всичките си приятели на яхтата на Иванови и дълго пътешествали по Средиземно море, минали през Босфора, плавали и по Черно море, а после се върнали в Русия. София каза, че по това време Миша вече знаел, че има проблеми. Имало дни, когато Анушка отказвала да става от леглото, лицето ѝ пребледнявало силно, а очите ѝ били втренчени някъде в далечината. Понякога плачела без причина, не истерично, но безкрайно дълго. Сълзите се стичали по безкръвното ѝ лице, а Миша не знаел как да ги спре. Опитвал всичко, но напразно. Когато се върнали в Санкт Петербург, нещата се влошили. Анушка се заключила в стаята си и не пускала никого. Миша извикал София, а тя — майката на Анушка. Илона Орлова им казала, че Анушка е свръхчувствителна и много напрегната. Тя винаги се изтощавала до краен предел с безкрайните балове и забавления, а после неминуемо изпадала в депресия. Най-добре било просто да я оставят сама да излезе от това състояние. Но София се тревожела и извикала най-добрия психиатър от Швейцария. Той им казал, че тя има маниакалнодепресивен синдром. Но фактът, че била още толкова млада, щял да подпомогне лечението. И така, младата брачна двойка прекарала три месеца в санаториум в швейцарските планини, където Анушка се лекувала. Когато се върнали, тя изглеждала по-добре и отново се впуснала в забавления. А Миша бил тих човек, който се радвал на живота в провинцията. През зимата не обичал нищо повече от това да седи до огъня във Варишня, да чете книги по история или да преследва вълци. А Анушка харесвала Варишня само тогава, когато ѝ разрешавали да организира там екстравагантни партита и да събира приятелите, които имала навсякъде по света. Тя била най-обичаната домакиня и все още най-красивата жена в Санкт Петербург. Постепенно животът на двамата тръгнал в различни посоки. Анушка ставала все по-непредсказуема и странна. Алексей се родил три години след тяхната женитба и за известно време Анушка се променила. Обичала много детето и го вземала навсякъде със себе си. Но само след няколко

месеца отново заживяла постарому. Ксения се родила три години след Алексей. Миша правел отчаяни опити да върне съпругата си при себе си, да я приобщи към своя начин на живот. Но не. Скоро нейното поведение станало причина за клюки. Говорело се, че флиртовете на Анушка прераствали в любовни отношения. Споменавали се дори имена. Клюките ставали все повече и повече. Но Анушка била толкова красива, че всички и прощавали екстравагантностите и лошото поведение. Прощавали ѝ всичко. Говорели, че всички мъже в Санкт Петербург са влюбени в Анушка Иванова. Освен нейния съпруг! Но Миша продължавал да се грижи за нея. Отнасял се към нея като с крехка порцеланова кукла, която може да се счупи всяка минута. Разбирал, че тя се държи така против волята си, защото е болна. Тя не можела да контролира нито действията, нито чувствата си. Била като сламка, носена от вятъра. Но когато изпаднала в дълбока депресия винаги се връщала у дома, при Миша.

— О, Миси — прошепна Анна и дори на лунната светлина Лейла можеше да види, че тя плаче. — О, Миси, сега разбирам.

Миси погали нежно меката руса коса на Анна.

— Сега, когато си достатъчно голяма, Анна, трябва да ти кажа още нещо. — Тя се поколеба, защото не знаеше как да го каже. Но като помисли малко, продължи: — Аз и дядо ти бяхме влюбени един в друг.

Сините очи на Анна станаха кръгли като луната, а Лейла несъзнателно изправи гръб, стегна се. И двете заслушаха нетърпеливо. Разказът на Миси им звучеше като приказка от „Хиляда и една ноци“ — бижута, принцеси и интриги... Дали Миша не е удушил лудата си съпруга? Или пък е имал харем?

— Миси! — предупреди я Тарик, но тя се усмихна и поклати глава.

— Анна трябва да знае всичко — каза тя. — Има това право. — А Анна хвана ръката ѝ здраво, когато тя продължи да разказва: — Макар че бях само на шестнайсет години, когато видях Миша се влюбих от пръв поглед. И макар той да беше княз, и при това толкова красив, а аз да бях малка и не дотам впечатляваща с хубостта си, знаех, че това не е просто сляпо увлечение. Беше като... като да се върнеш у дома, да намериш точно този, единствен в света човек, който ти подхожда. Разбира се, той не каза нищо. Щеше да развали момента, а и не беше необходимо. Знаех, че и той изпитва същото към мен. Баща ми

беше току-що починал и Миша се грижеше за мен. Не ми оставяше свободна минута, за да не мисля много за миналото. Анушка отсъстваше през по-голямата част от времето. Той ме водеше на опера, на балет и на вечеря и балове в домовете на приятелите си. И, разбира се, ми показа любимата си Варишня. Яздехме заедно из имението, посещавахме училището и болницата, отбивахме се в къщите на работниците да изпием по чаша чай, да видим някое ново бебе или теленце. По уважението, което хората му засвидетелстваха, виждах, че го обичат. Той говореше с тях като с равни, като с човешки същества, каквито бяха. Децата от селото изтичаха напред да го посрещнат, момчетата се надпреварваха кое ще хване коня му за юздата, а момичетата танцуваха щастливо около него. — Миси въздъхна и Анна стисна ръката ѝ по-силно. — Миша и аз ставахме все по-близки. Но близостта беше близост на душите, нали разбираш. Никога не говорехме за „любов“. Поне докато не навърших седемнайсет години. Тогава, на рождения ми ден, той ми подари диамантена брошка, целуна ме и ми каза, че ме обича. Как мога да ти кажа какво почувствах тогава, когато ме взе в прегръдката си? Знаех само, че там ми е мястото. А той каза, че не е искал да го каже, че вече е женен, пък и аз съм много малка, но че ако си отида, животът му ще бъде празен. Войната с Германия не отиваше на добре. Миша беше офицер от кавалерията и често го викаха на фронта, а Анушка непрекъснато гостуваше на приятели. Прекарваше повече време в чуждите къщи, отколкото в своята собствена. Всеки ден пишех на Миша и понякога получавах отговор, написан набързо и съвсем кратък. Пишеше, че му липсват децата, Варишня и аз и винаги завършваше писмото с: „С любов, Миша“. Бях сама в Санкт Петербург с децата и слугите. Без Миша се чувствах така, сякаш нямам място в света. Нямах настроение да се забавлявам, докато на фронта загиваха млади мъже. Един ден изведох Алексей на разходка. Санкт Петербург беше като Венеция, построен на устието на река, с множество малки мостове, които свързваха отделните островчета. Онзи ден отидохме в „Новая дереня“, острова на циганите, който беше любимият както на Алексей, така и на мен. Там живееха всички известни цигански семейства. Преди много, много години някакъв предшественик на княгиня София се бил оженил за циганка от семейството Табор. Бяха високи и красиви, с блестящи черни очи. Всички мъже имаха големи мустаци, а

момичетата имаха дълги къдрави черни коси. Носеха огромни кръгли обеци. Мъжете свиреха на балалайки и китари и пееха, а момичетата танцуваха, червените им поли се въртяха, а ние хвърляхме по някоя и друга монета в чинийката, която един възрастен мъж подаваше на зрителите. Алексей беше красиво дете, толкова рус, че изпъкваше ясно сред тях. Те, разбира се знаеха, чий син е той и винаги го глезеха. Предлагаха му сироп и сладки, пресен хляб и сладък конфитюр. Но онзи ден една старица от семейство Табор ме помоли да оставя Алексей при дъщеря ѝ и да вляза сама в къщата ѝ. Бях малко озадачена, но я последвах в стаята. Беше тъмно, светеше само една червена крушка. Имаше само една кръгла маса, застлана с червена покривка, и два стола. Тя ми направи знак да седна. Отиде до рафта и взе оттам кристална топка. Спомням си, че аз се усмихвах, защото мислех, че иска да спечели някоя допълнителна рублина, като се престори, че гадае бъдещето ми. Светлината на лампата заигра по лицето ѝ, когато тя взе топката в двете си ръце и се втренчи в нейните дълбини. Гледах я мълчаливо. Лицето ѝ беше сбръчкано. Сигурно беше на повече от седемдесет години, но косата ѝ беше съвсем черна, а ръцете ѝ бяха много красиви — с дълги тънки пръсти и красиво оформени овални нокти. Когато ме погледна, очите ѝ ме хипнотизираха. Бяха като огромни черни басейни. Нещо ме привличаше към нея. Когато тя заговори, аз се наведох към нея, неспособна да откъсна очите си от нейните. „Претърпяла си голяма мъка и си съвсем сама на света, каза тя, но си обградена с любов.“ Бях удивена от истината на думите ѝ. Знаех, че руските жени вярват на предсказанията на циганките, но аз самата винаги гледах скептично на това. Мислех, че това е само забавна игра, още един начин да се спечелят пари. „Но не любовта ще ти донесе щастие“, каза тя и внезапно спря наред изречението. А после бързо каза: „Много си млада, трябва да се върнеш в родината си, не бива да оставаш тук“. Отново се втренчи в кристалната топка, а аз проследих погледа ѝ, питайки се какво ли ще види там. „В живота ти има любов и отчаяние, а щастieto не е там, където ти мислиш, че ще го намериш. Любовта винаги ще ръководи живота ти и заради нея ще поемеш огромна отговорност.“ Погледна ме странно и добави: „Отговорност, която може да промени света“. Разбира се, бях заинтригувана, исках да чуя нещо повече, но тя рязко отблъсна топката и отиде до вратата, където

отметна завесата и ми направи знак да изляза. Предложих ѝ малко пари, но тя сложи ръцете зад гърба си и поклати глава. „Господ да те пази, малката ми“, беше всичко, което каза. Не мина много време и предсказанията ѝ започнаха да се сбъдват. Нещата отиваха на зло в Русия. Войната продължаваше, а в градовете и селата имаше размирици. Всичко се развиваше много бързо. Болшевиките скоро се сдобиха с власт. Много хора напуснаха Русия, докато още можеха, но други, като Миша, останаха, за да защитават интересите си. Той вярваше на хората си, а и защо не? Беше се грижил за тях по-добре, отколкото дори бащите им. Но доверието му беше излъгано. Те се подведоха по обещанията на болшевиките за богатство и земя. Сега, когато минавахме през селото, жените прибираха децата си в къщите и затваряха вратите. Един по един слугите изчезнаха. Във въздуха се усещаше опасност и Миша се опита да ме убеди да си замина. Аз не го послушах. Дойде осемнайсетият ми рожден ден. Анушка отново беше в депресия и прекара деня в леглото. София, Миша и аз вечеряхме с неомъжените лели и братовчедките. Тъкмо вдигахме чашите си с шампанско за тост, когато някой заблъска силно по вратата. Беше приятел, докторът от съседния град. Беше дошъл да предупреди Миша, че тълпите стават все по-големи, че прилагат насилие и трябва да бягаме. Стариците и Миша отказаха да заминат. Той обеща, че ще ни настигне в Крим след няколко дни. Когато тръгнахме, каза: „Грижи се за децата ми вместо мен, Миси“. Погледнах в очите му и видях съдбата му: А после той каза: „Обичам те“ и ме целуна.

Настъпи тишина, която дълго време никой не наруши. Лейла не смееше да диша, за да не развали магията на момента. Всички чакаха следващите думи на Миси.

— Никога вече не го видях. — Гласът на Миси трепереше. — Останалото го знаеш. Анушка беше убита в гората по време на нашето бягство. Също и Алексей. С помощта на Тарик Казан, София и аз избягахме в Америка заедно с Ксения.

Луната беше вече високо и заливаше терасата с бялата си светлина, а Лейла не можеше да откъсне поглед от Миси и Анна. Анна притисна ръката на Миси до бузата си, по която се стичаха сълзи.

— Миша и аз не станахме любовници — каза тихо Миси. — Бях млада и невинна, а Миша беше джентълмен.

— О, Миси — прошепна Анна, — толкова съжалявам. Не биваше да те питам за миналото. Но сега се радвам, че го направих, защото те разбирам по-добре.

— И аз се радвам, душичке — каза Миси. — Но това се случи много, много отдавна, а баба ти и аз взехме решение да погребем миналото, за да можем да продължим да живеем. Обърнахме поглед към бъдещето. И ти трябва сега да направиш така.

— Обещавам — каза Анна. Но дори тогава Лейла се питаше как Анна ще успее да удържи това свое обещание.

Но изглеждаше, че Анна ще се справи. Години наред не споменаваше нищо за този разговор или за миналото. А после, изведнъж, беше отишла при Лейла и ѝ беше казала, че има нужда от пари. Спешно, незабавно.

— Поискай от дядо — предложи Лейла. — Щом е належащо, той ще ти даде колкото пожелаеш.

Но Анна беше отказала. Каза, че Тарик Паша вече е изплатил дълга на честта, който е имал, и че това е нейна отговорност. И после беше казала на Лейла за бижутата. Всичко изглеждаше толкова лесно, когато тя обясняваше. И когато бяха успели с лекота да продадат диаманта, бяха отишли дори по-далеч. На Лейла ѝ харесваше ролята на куриер. Обичаше да ходи в Хонконг, облечена в скъпи костюми, сложила черни очила, и да се среща с мистър Абис. Сега разбра, че това е била най-лесната част от играта. А най-трудното предстоеше: трябваше да се изправи срещу гнева на Казан Паша.

ГЛАВА 14

Дюселдорф

Имението на Арнхалд доминираше над цялата околност. Издигаше се над върховете на дърветата, построено на най-високия хълм. Беше толкова огромно и толкова сиво, че приличаше на мавзолей. Беше построено от прапрапрадядото на Ферди през 1825 година, за да отпразнуват успеха на компанията. Негова заслуга беше, че от момче за всичко в магазина за платове на майка си се беше издигнал до един от най-богатите барони. А това беше постигнал чрез производството на стомана. Докато спечели богатството си и титлата си, Фердинанд Арнхалд се беше нагледал на евтини сгради. Затова беше построил имението. То беше от солиден сив камък, с по-големи и по-малки кулички, извити готически прозорци и галерия с колони. С колони беше украсен и порталът. Беше обградено от градини във френски стил, на които обаче липсваше френският чар, и от стотици акри гори. Отвътре стените бяха облицовани със скъпи, но наистина разкошни дървени ламперии. Подовете бяха покрити с мраморни плочи, а камините бяха от оникс. Преддверието беше с високи прозорци, покрити с цветно стъкло, което му придаваше вид на църква. Стълбището беше от дъбово дърво и беше украсено богато с дърворезба.

Ферди Арнхалд седеше в кабинета, чиито стени бяха облицовани с дъбово дърво. Преди него, кабинетът беше принадлежал на баща му, дядо му, працядо му и прапрацядо му. И те като него обичаха да седят в люлеещия се стол, който беше покрит с тъмночервено кадифе. А пред него на бюрото лежеше смарагдът. У него въобще не съществуваше съмнение, че това е смарагдът на княз Иванов. Не го тревожеше нито това, че смарагдът беше разрязан на две, нито това, че беше платил много пари за него. Всъщност той смяташе покупката му за своя победа. Нима не го беше измъкнал изпод носа на конкурентите си в самия ден на търга? Онова, което го тревожеше, беше, че макар да е с девет милиона долара по-беден сега, все още не знае коя е загадъчната „дама“. Акционерите бяха казали, че не знаят нищо за нея, а

швейцарските банки бяха отказали да отговорят на въпросите му. Металните свръзки на стола изскърцаха, когато той го бутна назад, и той си отбеляза наум, че трябва да каже на иконома да го смаже. Домакинството на семейство Арнхалд винаги работеше като часовников механизъм. Беше така още от времето на Фердинанд Арнхалд и сега той нямаше да позволи стандартът да падне. Още си спомняше как прабаба му се гневеше на иконома, ако не успееше да отвори вратата, щом автомобилът ѝ спре отвън на алеята. Тя не се интересуваше, че той беше служил двайсет години на семейството ѝ и страдеше от артрит. „Не искам нищо по-малко от съвършенството“, викаше тя, когато баща му казваше, че е свикнал с иконома и дори го обича. „Ако той вече не е най-добрият, трябва да си отиде.“ И той наистина си отиде, но само за да бъде последван от цяла редица икономи, нито един от които не можеше да се нагоди към тираничния нрав на прабаба му, нито пък можеше да се сравнява с безупречността на стария иконом. Но това беше послужило за урок на Ферди и дори в тези времена, когато трудно се намираха добри домашни прислужници, той не можеше да понася такива неща като неправилно подредена маса, слой прах по горната част на рамките на картините или пък скърцащи врати, столове и други. Знаеше, че хората, които работят в къщата му, не го обичат, както не го обичаха и работниците в петте огромни завода „Арнхалд“. Знаеше какво си говорят шепнешком за него. „Той е стоманено подобие на баща си, казваха те, и ръководи работата с железен юмрук като прабаба си.“ И беше вярно, той много приличаше на баща си — същите светлосини очи и руса коса, отметната назад и откриваща широкото му чело, същият прав нос и волева брадичка, същото високо и грижливо поддържано във форма тяло.

Съпругата на Ферди го обвиняваше, че му липсва човечност. Арлет беше французайка. Когато я беше видял за първи път, тя беше красива като кукла и волна като птичка. Имаше игриви черни очи, гъста и къдрава черна коса, големи и добре оформени гърди и много тънка талия. Разбира се, за такива богати мъже като Ферди Арнхалд винаги се намираха момичета и той винаги водеше по едно, увиснало на ръката му. Но малката Арлет го беше покорила с чувствения си парижки чар. Още преди той да се осъзнае, вече бяха женени. Прекалено късно се беше сетил, че се е омъжила за него заради парите

му, а по това време тя вече беше бременна: Ферди Арнхалд никога не би се развел с майката на своите деца. Отначало беше силно разочарован от факта, че бебето се оказа момиче, но скоро го обикна. Малката му дъщеря приличаше на майка си, но имаше силната воля на неговото семейство. Нейната снимка все още стоеше на бюрото му, макар тя да бе загинала преди десет години. Беше нещастен случай по време на езда, а тогава тя беше само на четиринайсет години. Времето беше излекувало раната, но все още не беше намалило горчивината от загубата. А после той беше решил, че не е необходимо да се развежда с Арлет, защото тя му служеше като причина да се отървава от другите жени, които се домогваха до богатството му. Разбира се, щеше да се разведе с нея на минутата, стига да пожелаеше. А междуременно й беше осигурил охолен живот в луксозен апартамент в Монако.

Ферди отиде до картината, която висеше на стената над камината. В къща като тази на Ферди, толкова богата и така великолепна, пълна с предмети с неограничена стойност, картината беше направо незабележима: посредствено нарисувана гора, а подписът беше на съвсем непознат художник. Неговият прапрапрадядо я беше окачил там преди векове, за да скрие сейфа, вграден в стената, защото мислеше, че ако окачи скъпа картина, ще привлече крадците и ще им покаже съкровището, което се крие в стената. След като натисна скрития бутон, Ферди изчака картината да се отмести на една страна. После набра комбинацията и отвори сейфа. В него нямаше нищо ценно за обикновените крадци. Но онова, което беше вътре, беше особено ценно за неговите врагове. Сейфът беше пълен с хартии и документи. Той взе един кафяв плик и го занесе до бюрото. И дълго разглежда снимките, които бяха вътре.

Първата снимка беше на дядо му и беше направена на втората му сватба. Тогава той беше на петдесет и две години и изглеждаше така, както изглеждаха всички мъже от семейството: висок, мускулист и стегнат, русокос. Булката беше млада и много красива, а лицето й излъчваше любов. Втората снимка беше на същата жена, но този път тя седеше на стол. Беше положила ръката си на главата на усмихнато русокосо малко момиченце, което се беше облегнало на рамото й. Третата снимка беше избеляла и малко окъсана от непрекъснато разглеждане. Беше на княгиня Иванова и на нея тя носеше всеизвестната тиара. За хиляден път Ферди сравни лицето на Анушка с

това на русокосото дете. Гледаше внимателно и ги сравняваше детайл по детайл. Приликата не можеше да се отрече. Той отблъсна снимките с ръка към края на бюрото и извади от плика няколко документа. Бяха за серия погасени заеми на Съветската социалистическа република и датираха от 1920 година. Те даваха правото на компанията „Арнхалд“ да използва мините в Раджастан, включително и мината, която беше принадлежала на княз Иванов. Тези мини съдържаха волфрам, така необходим за закаляването на стоманата. Без него заводите „Арнхалд“ щяха да преустановят производството си. Цели седемдесет години заводите „Арнхалд“ работеха за Съветите, защото знаеха, че са им преотстъпили право на собственост върху мините, което не притежават. А сега мините бяха още по-ценни, защото новите технологии разчитаха на волфрама. Арнхалд беше готов да ги купи. Този път обаче щеше да се погрижи за законността на всичките документи. Точно това се беше опитвал да постигне и дядо му. Този път нищо нямаше да го спре.

Той погледна нетърпеливо часовника. До три часа оставаше една минута. Една минута след три телефонното обаждане щеше да е вече закъсняло. Той започна да брои минутите, а после и секундите. Когато в три часа и пет минути телефонът извъня, той вдигна слушалката и изрева:

— Закъсня! — Направи пауза, а после меко каза: — Моите извинения, очаквах обаждането на друг човек. — Взе химикал и нетърпеливо надраска някакви букви на едно от листчетата, пръснати по бюрото му. А после, докато слушаме, започна да си рисува. И несъзнателно скицира образа на княгиня Иванова, с тиарата на главата. — Американската телевизия? Господи, защо американската телевизия иска интервю от мен? Въпроси от общ интерес, казвате? Хм, серия телевизионни очерци за великите хора на индустрията? А с кого разговарям? — Той остави химикала и в гласа му започна да се долавя предпазливост. — Не съм сигурен, че бих могъл да ви отделя от времето си, мис Рийс. Ще видя... Защо не ми се обадите утре. Да, в офиса.

Той замислено остави слушалката. Джени Рийс беше американската репортерка, която предаваше за новините от Женева. Дали беше чисто съвпадение, че точно тя му се беше обадила? Дали не беше разбрала, че той е купил смарагда? И, ако е така, откъде?

Сигурно не от Маркхайм? Все още мислеше за Джени Рийс, когато телефонът отново иззвъня. Беше телефонното обаждане, което очакваше. Обаждаше се неговият човек, който работеше в швейцарска банка.

— Да? — Гласът му звучеше малко кисело. Слуша известно време, после съвсем тихо каза: — Разбирам. Закъсняхте с обаждането! — добави остро. — Това не бива да се случва и друг път.

Остави телефонната слушалка и се отпусна в кожения люлеещ се стол. Замисли се дълбоко. Вече знаеше отговора на загадката, но не този отговор беше очаквал. Току-що му бяха съобщили, че смарагдът е бил продаден от корабната империя „Казан“ със седалище в Истанбул.

* * *

През целия път, докато седеше в таксито, Джени се питаше защо прави това. Дали за да помогне на страната си, или за да удовлетвори амбициите си? Или заради красивите сиви очи на Валентин Соловски? Какъвто и да беше отговорът, Ферди Арнхалд я очакваше. И сивите покриви на имението му вече се виждаха над дърветата.

Къщата се появи неочаквано пред погледа им, докато пътуваха по дългата, покрита с чакъл, алея. Беше сива и непоносимо геометрична. Единственото човешко нещо тук беше мраморният фонтан, разположен в средата на парка. Водата се изливаше от гърлата на десетина великолепни делфина, а Нептун беше възседнал единия от тях, размахал тризъбеца си. От изток духаше студен вятър. Когато шофьорът отвори вратата на таксито, няколко пръски от фонтана попаднаха върху нея. Тя каза на шофьора да я изчака, а той ѝ хвърли изпълнен с възхищение поглед. Джени се зарадва, защото той подсказваше, че изглежда добре. За тази среща се нуждаеше от всичката си самоувереност. Щеше да ѝ бъде тежко.

Още преди да е докоснала звънеца на входа, вратата ѝ отвори иконом в раирани панталони и бяло сако, въведе я в антрето и я помоли да почака. Антрето беше огромно, почти квадратно, а стените му бяха покрити с множество снимки на заводите „Арнхалд“, показващи развитието им от основаването до превръщането в истинска империя. Дебелият килим беше в пурпурно виолетов цвят завесите,

които покриваха готическите прозорци, бяха в същия цвят. Джени седна на крайчеца на единия от столовете до стената и си помисли, че преддверието прилича на зъболекарска чакалня, където няма дори огледало. Зарадва се, че е облякла консервативния бежов костюм марка „Армани“. Беше вдигнала русата си коса на кок и изглеждаше достатъчно професионално, за да обсъжда проблемите на големия бизнес. После сви рамене, защото си спомни какво беше казал Кал: че трябва да използва всичко, което има, за да напредне в кариерата. Но все още се чувстваше малко неуверена, когато икономът се върна и каза, че баронът е готов да я приеме. Беше чакала дълго, прекалено дълго.

Последва го по старомодното широко стълбище от дъбово дърво. Минаха покрай няколко огромни портрета, изобразяващи отдавна починали членове на фамилията Арнхалд. После тръгнаха по дълъг коридор. Кабинетът на барон Фердинанд Арнхалд беше така мрачен, както и останалата част от къщата. Той седеше зад огромно, покрито с кожа, бюро, и бързо пишеше нещо. Вдигна поглед, покани я с жест да седне и продължи да пише. Джени въздъхна и седна на посоченото ѝ място. Ферди продължи да пише още няколко минути. Беше свикнал да преценява хората само с един-единствен бърз поглед. Беше млада, извънредно привлекателна и много нервна. И все пак беше твърдо решена, иначе не би била тук.

— И така, мис Рийс — каза той най-последно, заобиколи бюрото и се ръкува с нея. — Радвам се да ви видя, макар да не съм сигурен за какво е тази наша среща.

Джени бръкна в чантичката си и му подаде няколко листа хартия.

— Моите документи — каза тя с усмивка. — В случай, че искате да се уверите, че съм тази, за която се представям. А ето и факса от моята телевизионна компания, с който ми нареждат да проведе интервюто. Сега онова, от което имам нужда, е вашето съгласие, барон Арнхалд.

Той седна в края на бюрото и започна да я поглъща с поглед. Усмивката на Джени стана по-широка.

— Разбира се, програмата няма да се излъчва само в Америка — побърза да добави тя. — Във Франция много се интересуват от очерци като тези. Хората се интересуват от успеха. Все пак, бароне, говорят, че сте един от най-богатите хора на земята. И една от най-интересните

личности в Европа. Мисля, че можем да започнем с обиколка на къщата докато вие ми разказвате семейната история. А после, може би, бърза обиколка на заводите и вашите офиси. Искам да ви кажа, че в серията очерци са включени и други имена, например Агнели, Гети, Уестминстърският дук — всички, на които прадедите са основали династии и които се занимават със семеен бизнес, при това се радват на голям успех и много власт.

Тя го погледна неуверено изпод спуснатите си клепачи и му подаде листа. Дали щеше да се съгласи? Внезапно, барон Арнхалд се усмихна. Скръсти ръце на гърди и каза:

— Трябва да призная, че се чувствам поласкан, че съм включен в този лист на знаменитости, както и от думите ви, че зрителите биха искали да понаучат нещо за такъв нищожен като мен човек.

Джени също се усмихна, облекчена.

— Страхувам се, че не мога да приема такова изказване, сър. Прегледах някои факти за вашето семейство и бизнеса ви. Намерих всичко за много впечатляващо и съм сигурна, че и зрителите ще сметнат така. Например, научих, че вашият прапрапрадядо, основателят на династията, бил малко тираничен по природа, но кипял от енергия и добронамереност.

— Първият Фердинанд Арнхалд. Кръстен съм на него — каза замислено баронът. — Да, предполагам, че всеки един от мъжете в семейството е оставил по нещо след себе си. Но, разбира се, в нашия свободен век не бива да забравяме и жените от семейство Арнхалд. Например, онази дама, която имала магазин за платове и чийто син положил основите на бизнеса. Била необразована, бедна и вдовица и все пак нейната воля и нейната мъдрост довели сина ѝ до успеха. Тя успяла да обобщи знанията, които имала за клиентите, и да ги превърне в концепция за успешен бизнес. Заслугата на Фердинанд Арнхалд била много по-малка. Тя дори настояла да живеят в близост до завода. Искала да вижда пламъците на пещите, защото само тогава можела да бъде сигурна, че предприятието върви добре. Съгласила се да се преместят едва когато грохнала от старост, а синът ѝ построил тази къща. Тя станала пример за всички мъже от семейство Арнхалд — те се женели винаги за жени със силен характер. Моята баба, която ме отгледа след смъртта на майка ми, също беше интересна личност.

Той посочи към портрета в цял ръст, който беше окачен зад бюрото му. На него беше изобразена висока жена в кремава сатенена бална рокля. В черната ѝ коса бяха втъкнати розови рози. Чертите на лицето ѝ бяха правилни, атмосферата на рисунката беше романтична, но очите на жената гледаха надменно от платното, като че ли нямаше търпение да позира и смяташе работата на художника за не дотам важна. Личеше, че обича да командва.

— Мисля, че тя вероятно е била най-силна от всичките жени в рода. Заповядваше на всички около себе си: на слугите, на работниците, на директорите на заводите. Дори баща ми и то чак до смъртта му. А после се скри от очите на света и се посвети на мен.

Джени го погледна, изненадана. Не беше очаквала чак толкова лични разкрития, особено на този ранен стадий.

— Научих всичко, което знам, от нея — каза тихо Арнхалд. — Тя беше за мен и майка, и баща. Беше мой съветник в бизнеса и съдник.

— Съдник?

Той сви рамене и смени темата.

— Нима дойдохте в Европа, специално за да се срещнете с мен, мис Рийс? Или имахте и друга работа?

Джени се изчерви. Беше умен и я свари неподготвена.

— Аз... Всъщност, да. Дойдох, за да предавам продажбата на бижута от Женева. Онази, около която толкова много се говори. И всичките онези клюки за разни руснаци. Потомците на княз Иванов.

Той се усмихна.

— Сигурен съм, че никой не вярва на тази стара история.

— Всъщност хората вярват. И даже чух приказки, бароне, че вие самият сте купили смарагда.

Тя сдържа дъха си. Арнхалд заобиколи бюрото и застана зад него. Седна на кожения люлеещ се стол и постави длани на бюрото. Сините му очи приличаха на парченца лед, когато я погледна и каза:

— Това ли е истинската причина, която ви води тук днес? Да ми задавате смешни въпроси за неща, които никак не ме интересуват?

Джени поклати глава и побърза да каже:

— Не, бароне, но се озадачих. Защо ви е на вас да купувате смарагда? Просто няма смисъл. Освен ако не сте колекционер на редки бижута.

— Не се интересувам от скъпоценни камъни, мис Рийс — каза той остро. — Нито от смарагди, нито от рубини, нито от диаманти. Стоманата е моят бизнес.

Натисна копчето, с което викаше икономата, отиде до вратата и я отвори. Джени започна ядосано да хапе долната си устна. Интервюто беше към края си. Тя беше проиграла шанса си. Освен ако наистина не е купил смарагда и не се е ядосал, че са го разкрили. Докато се изправяше, хвърли любопитен поглед към бюрото му. Барон Арнхалд не подреждаше нещата си. Бюрото беше отрупано с малки рисунки. Тя можеше да се закълне, че видя скици на смарагда и дори на тиарата. Изгърва нарочно чантата си на земята, коленичи и успя да погледне по-отблизо. Да, тиарата беше, но как да вземе листа? С крайчеца на окото си забеляза, че Арнхалд я гледа и започва да губи търпение. Нямаше как. Вдигна чантата си и отиде до вратата, изпълнена със съжаление.

— Съжалявам, ако ви ядосах, бароне — каза тя тихо. — Та това е само една глупава мълва. То наистина няма нищо общо с моите очерци. Само отговорих на въпроса ви защо съм в Европа.

Той кимна рязко и ѝ подаде ръката си. Тя беше студена като погледа му. Сбогува се кратко и категорично с думите:

— Довиждане, мис Рийс.

Беше по средата на коридора, когато го чу да вика името ѝ. Обърна се изненадана.

— Мис Рийс — каза той, — ще ви се обадя кога да дойдете за интервюто. То може и да се окаже интересно все пак.

Тя мисли за него по време на пътуването до Дюселдорф. Питаше се какво ли искаше да каже. Дали наистина искаше да направят очерк за него? И дали скицата означаваше, че наистина е купил смарагда? Арнхалд беше загадка. И, разбира се, нямаше да ѝ каже какво е направил или какво смята да прави. Беше се ядосал на намека във въпроса ѝ. Но тя знаеше, че гневът не е достатъчно доказателство за Валентин Соловски. Трябваше да премине към стъпка втора от плана. Помисли отново за инструкциите, които той ѝ беше дал. Трябваше да отиде в офиса на Маркхайм на „Фридрихщрасе“ по-късно през деня. Соловски ѝ каза, че клиентите на Маркхайм са от целия свят и заради часовата разлика той стои до късно в кабинета си, за да отговори на всички телефонни обаждания. Трябва да му каже, че знае за неговата

роля на агент. Да му каже, че информацията е важна за нейната кариера на телевизионна репортерка, и да му предложи подкуп, за да ѝ каже за кого е купил смарагда, като му обещае, че ще запази всичко в абсолютна тайна. Джени преглътна, като си помисли за големината на подкупа. Един милион долара. О, добре, нали казват, че всички телевизионни репортери са всъщност неуспели актьори. Нима ще ѝ бъде толкова трудно да играе ролята на Мата Хари за малко? Но се чувстваше не съвсем уверена. Искаше и Кал да е посветен във всичко това. Когато се върна в хотела, позвъни в стаята му, но ѝ казаха, че е заминал. Беше ѝ оставил бележка, в която я молеше да му се обади във Вашингтон. Тя въздъхна разтревожено. Кал беше далеч и не можеше да ѝ помогне. Беше сама. Изчака да стане шест и половина и взе такси, което да я откара на Фридрихщрасе.

Офисът на Маркхайм беше на десетия етаж на висока модерна сграда. За високото, облицовано с мрамор, фойе, имаше два входа — от две различни улици. Имаше магазини и четири асансьора. Макар че беше вече късно, имаше много хора. Джени натисна бутона на асансьора. Двама бизнесмени излязоха от кабинката, а тя влезе и нервно прокара ръка през косата си. Асансьорът безшумно потегли нагоре.

Офисът на Маркхайм беше в самия край на коридора. Тя натисна звънеца и погледна право в шпионката на солидната на вид махагонова врата. Очакваше да види окоето на Маркхайм, взряно в нея. Обаче никой не отговори на позвъняването. Тя натисна отново звънеца и чу звъна му вътре. Пак никой не отговори.

— По дяволите! — каза тя тихо и се обърна изпълнена с отчаяние. — Точно вечерта, когато аз идвам да го видя, него го няма.

Това означаваше, че вместо да вземе самолета в девет за Париж, където щеше да се срещне с Валентин, трябва да прекара още една нощ в Дюселдорф и да се опита да го намери утре. Питаше се дали Маркхайм не е бил на телефона и дали няма сега да отвори вратата... Натисна отново звънеца. Не получи отговор и опита дръжката. За нейна изненада, не беше заключено. Пристъпи бързо вътре и затвори вратата сред себе си.

— Мистър Маркхайм? — извика тя и се огледа, изпълнена с любопитство.

Малката чакалня пред офиса беше обзаведена с вкус с антикварни мебели и прекрасни картини. Но, разбира се, че така трябваше да бъде. Та нали бизнесът на Маркхайм беше точно този. Осветлението работеше, а на масичката пред дивана имаше две чаши кафе. Джени се приближи. Кафето беше още горещо, което означаваше, че Маркхайм е някъде наблизо. Вратата към офиса му беше откряната и тя отново извика името му. После отвори вратата по-широко. И тук осветлението работеше, а Маркхайм седеше зад бюрото си, леко наклонен на една страна. Тя задиша тежко. Чувстваше се като престъпник, заловен на местопрестъплението.

— О, извинете ме — каза тя и се изчерви, — не знаех... — Маркхайм не се помръдна и тя го погледна нервно. — Мистър Маркхайм?

Гласът ѝ трепереше. Заобиколи бюрото и застана пред него. Очите на Маркхайм бяха изцъклени, той имаше малка кръгла дупчица в средата на челото. Беше мъртъв. Завладя я паника. Щеше да изпици, да припадне, беше в стаята с труп — с трупа на убит човек. Потисна писъка, който напираше в гърлото ѝ, и се обърна рязко. Страхуваше се, че може да срещне убиеца. Но стаята беше празна. Погледна отново Маркхайм. Кръвта в ъгълчето на устните му вече беше засъхнала. Този път паниката се оказа по-силна. Тя бързо претича през двете врати, по коридора, който беше празен и тих. Изведнъж коридорът ѝ се стори не безличен, а опасен. Ами ако убиецът я беше видял да влиза? Ако я чакаше зад някоя от затворените врати? Ако я хване, ако я убие така, както беше убил Маркхайм? Джени се опита да си спомни на какво ги бяха учили в курсовете по самоотбрана, но паниката отново се оказа по-силна, натисна бутона за асансьора и заподскача от нетърпение, докато го чакаше да дойде.

Двете жени, които бяха в кабинката, я изгледаха любопитно. Вратите се затвориха и те потеглиха надолу. Веднага щом вратите се отвориха, тя изскочи във фойето, а после, все така бързо, и на улицата. Вдиша студения нощен въздух и се спря, за да престанат коленете ѝ да треперят. Повървя малко, после спря едно такси.

Когато се върна в хотела, хвърли нещата си в куфара, извика портиера, слезе с него във фойето и каза на рецепцията, че заминава. След половин час вече пътуваше към летището. Когато стигна там, отиде право в бара и изпи чаша бренди. Загледа таблото на което в

осем и половина щеше да се появи съобщение за нейния полет. Почувства се в безопасност едва когато самолетът се издигна във въздуха. Щеше да се върне в Париж, при Валентин.

ГЛАВА 15

Париж

Както обикновено, летището на Женева беше претъпкано. Преобладаваха компаниите млади скиори и групите на забързаните бизнесмени. Валентин закъсняваше. Провери на първото гише за информация за полета на „Бритиш Еървейс“ за Лондон. Носеше само малкото си дипломатическо куфарче, което му позволяваше да се придвижва бързо. Отиде до изхода. С крайчеца на окоото си забеляза двамата мъже, които го следваха на разстояние от около петдесет метра. Бяха с черни шлифери и носеха дипломатически куфарчета. Но в неговите очи изпъкнаха толкова ясно, все едно че носеха червените значки на КГБ.

Настани се на мястото си. Стюардесата предложи да вземе връхната му дреха, но Валентин поклати глава. Прие брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“ и хвърли — поглед назад. Точно в този момент единият от мъжете на КГБ отметна червената завеса, която отделяше класите в самолета, и огледа пътниците. Очите му останаха безизразни дори когато погледът му срещна този на Валентин. После той смирено се оттегли във втора класа, а стюардесата поклати недоволно глава след него. Валентин наблюдаваше внимателно пътниците, които се качваха на борда. Когато чу гласа на капитана да казва: „Затворете вратите, моля...“, той се изправи, грабна куфарчето си и отиде в предния отсек на самолета.

— Извинете ме — каза той на стюардесата, като се усмихна извинително. — Реших да не летя с този полет. Спешна работа.

Само след секунди той вървеше бързо, по тунела, който щеше да го отведе от самолета на „Бритиш Еървейс“ в този на „Еър Франс“. Пътниците за Париж тъкмо се качваха на борда. Погледна към изхода. Тълпата намаляваше, а от хората на КГБ нямаше и помен. Валентин се усмихна, като си представи физиономииите, които щяха да правят, докато го чакат да слезе на „Хийтроу“.

Хотелът на „Сен Жермен“ в Париж беше малък, а чарът му намаляваше с всяка изминала година. Тапетите бяха избелели, леглото беше високо и старомодно, а американците винаги го намираха и за много малко. Но чаршафите бяха снежнобели, на нощното шкафче имаше ваза с цветя, а прозорецът гледаше към очарователно задно дворче.

Валентин излезе изпод душа и се зае да изсушава косата си с хавлия. След което погледна часовника си. Беше осем часът вечерта. Нямаше съобщение от Джени, което означаваше, че ще вземе полета в девет часа. Ако, разбира се, не беше променила решението си. Но той се съмняваше, че ще го направи. Джени Рийс знаеше какво иска и беше твърдо решена да го получи, дори това да означаваше допълнително натоварване. Освен това той имаше чувството, че тя желае да го види също толкова силно, колкото и той — нея. Знаеше, че това не е редно, че е истинска лудост, но беше факт — нямаше търпение да я види отново. Облече се бързо в дънки и бежов кашмирен пуловер, излегна се на леглото с ръце под главата и се замисли. Преди да тръгне от Москва, беше направил необходимите проучвания. Искаше да узнае всички подробности за историята на семейството на княз Иванов и мините в Индия. Когато Джени му беше казала за Маркхайм и за неговата връзка с Дюселдорф, за него беше лесно да събере две и две. „Арнхалд“ от години плащаха наем на Русия, за да използват мините. Сега той знаеше, че в играта е замесен и трети.

Ферди Арнхалд. Казваше си, че Джени доброволно е поела ролята на жертвата в неговия план. Тя искаше да се издигне в професията си, а той имаше нужда от информацията. Сделката беше почтена. Разбира се, тя го беше попитала защо Русия иска да намери „дамата“ и се беше наложило да ѝ каже за парите. Но не и за мините.

— Трябва да разберете — беше казал твърдо той, — че след Революцията правителството конфискува частната собственост, както и богатството на благородническата класа. Всичко принадлежи на народа, такова беше кредото на болшевиките. Те вярват, че в швейцарските банки са парите на Русия, а не на княз Иванов. За тях това е така. Но, за нещастие, банките мислят другояче. Те ще предадат парите само срещу подписа на наследника на княза, ако е останал такъв. Естествено, ние нямаме търпение да намерим „дамата“. Надяваме се, че ще успеем да я убедим, че е неин дълг да помогне,

като руския, на Съветския съюз да получи парите, които по право му принадлежат.

— А ако тя откаже? — беше попитала Джени.

— Тогава ще потърсим правото си в международните съдилища.

— Вие няма да... Искам да кажа, че за дамата не съществува реална опасност?

Той се беше засмял.

— Революцията отдавна свърши. Ние не сме диваци. Цивилизовани сме, също като вас. И дори не искаме парите от продажбата на семейните бижута. Всичко, което искаме, е тя да се завърне в Русия с онова, което ѝ принадлежи.

Джени беше въздъхнала облекчено, а той беше продължил да говори, да ѝ описва какво точно иска от нея. А тя седеше, облегната удобно назад на дивана в хотела „Бо Риваж“ и мислеше. Валентин я наблюдаваше мълчаливо и поглъщаше с поглед гладкото ѝ овално лице, широкото чело, сините очи и меките устни, толкова сладки, когато не бяха стиснати твърдо — маска, която трябваше да скрие нейната уязвимост и да покаже на всички, че тя е добра професионалистка. Беше облечена в скромна черна рокля, а русата ѝ коса блестеше на светлината на лампите.

Той мислеше, че тя е най-красивата жена на света. Тя беше доловила погледа му и онова, което той ѝ казваше.

— Добре — беше казала тихо, — ще го направя, Валентин.

И после бяха говорили само за работа. Бяха уговорили и тази среща в Париж.

Той отметна завесите и погледна надолу към малкото задно дворче. Автоматично провери и дали има някой на отсрещния прозорец. Щорите бяха спуснати. Беше повече от сигурен, че се е отървал от хората на КГБ. Но, кой знае, може би не беше така. Те също бяха много умни. Валентин си помисли за баща си, когото беше оставил в Москва. Той сигурно се тревожеше. Хиляди пъти беше прехвърлял в ума си историята, която баща му му беше разказал. Не се съмняваше в нейната правдивост. Но колкото и да се опитваше, не можеше да мисли за себе си като за внук на княз Миша Иванов. Неговият дядо беше селянинът Григорий Соловски, мъжът, който беше обичал истински и когото той също беше обичал — толкова силно, все едно беше негова плът и кръв. Не беше честно миналото да се връща,

да преследва и баща му, и него. Та нали баща му е бил още малко и съвсем безпомощно момче, когато онова се е случило. Единственото му престъпление било, че е син на богат аристократ. „Не мога да позволя баща ми да страда заради това — повтаряше си непрекъснато Валентин. — Не мога да позволя да бъде разкрит. И не само заради мен, а и заради Григорий. Цялото ни семейство ще бъде изложено на показ и дискредитирано. Защо Борис не може да го проумее?“ Проблемът беше в това, че не знаеше каква игра играе Борис. Дали той наистина смяташе, че той ще изпълни неговия план и ще застане против баща си? А дали просто не беше погълнат от мечтата да се покрие със слава, като върне на Русия богатството на княз Иванов, и да заеме мястото си в сградата на Червения площад? Валентин знаеше, че Борис е непредсказуем и жесток. Баща му също беше казал, че той няма да се спре пред нищо. „Нито пък аз“ — мислеше Валентин мрачно.

Беше единайсет часът, когато телефонът най-после иззвъня. Гласът на Джени трепереше. Беше във фойето. Той ѝ каза да се качи бързо. Веднага разбра, че нещо не е наред. Лицето ѝ беше силно преbledняло, зениците на очите ѝ бяха разширени от ужас. Той я прегърна, за да я успокои.

— Какво има, малката ми? — попита я.

Тя трепереше толкова силно, че отначало не успяваше да каже и дума. А после всичките страхове и чувства, които беше потискала по време на пътуването, изведнъж взеха надмощие над нея и тя се разплака. Валентин взе палтото ѝ и я накара да седне на леглото. Свали ботушите ѝ и разтри премръзналите ѝ ходила. Отиде до барчето и ѝ наля чаша уиски. Остана наведен над нея, докато тя го изпи. Тя вдигна към него очи, в които все още имаше сълзи.

— Маркхайм... — прошепна — е мъртъв. Застрелян е... Убили са го...

Той седна до нея.

— Къде? Къде го намери, Джени?

— В офиса му. Отидох там след срещата си с Арнхалд... Щях да му предложа подкуп, както беше казал ти. Само че... само че... О, Валентин... — Тя отново заплака и се хвърли в прегръдките му. — ... някой го беше убил малко преди аз да вляза там. Може би само минути преди това! Кафето беше още топло...

— Видя ли те някой, когато влезе в офиса? Или когато излезе?

— Две жени в асансьора ме видяха да слизам надолу. Но не мисля, че забелязаха каквото и да е. Само това, че много бързах.

Тя зарови лице на гърдите му и тихо заплака, а Валентин я прегърна и въздъхна. Питаше се кой ли се е добрал до Маркхайм. И защо го е убил? Или Маркхайм беше приел подкуп и беше издал името на купувача, след което е бил убит, за да не каже на още някого, или пък купувачът е сметнал, че Маркхайм може да го издаде и самият той го е убил.

— Джени — каза съвсем спокойно, — а какво стана при Ферди Арнхалд? Той ли е купил смарагда?

Тя седна и започна да попива сълзите с носната кърпичка, която той ѝ даде.

— Не съм сигурна. Но със сигурност знаеше нещо, защото реагира бурно, когато споменах за смарагда. Каза, че не се интересувал нито от смарагди, нито от рубини. — Тя погледна Валентин. Уискито я беше стоплило. Сега, когато беше с него, се чувстваше по-спокойна. — Арнхалд има навика винаги да си драска нещо. И последните му скици бяха там, до телефона. Той беше нарисувал смарагда и тиарата на княз Иванов.

— Справила си се добре — каза той и отново седна на леглото до нея. — Съжалявам за Маркхайм. Повярвай ми, Джени, нямаше да изпратя теб, ако знаех, че ще се срещнеш с насилието.

Тя кимна. Дълбоките му сиви очи, които криеха толкова много тайни, я поглъщаха. Тя не можеше да отмести поглед от тях, от него. Наведе се към него, привлечена от погледа му.

— Ще ми повярваш ли, Джени, ако ти кажа, че много ми липсваше? — попита той и взе ръцете ѝ в своите.

Тя отново кимна. Той я притисна към себе си, а устните ѝ се разтвориха под натиска на неговите. Ръцете му се заровиха в косите ѝ и нежно погалиха тила ѝ. Скоро напрежението и болката изчезнаха. А когато той започна да я люби, всичко — Маркхайм и Арнхалд, Русия и Америка — беше забравено.

Много по-късно тя лежеше, свита на кълбо до него, а той спеше. Дъхът му галеше бузата ѝ, а ръцете му здраво и сигурно я прегръщаха. Тя си спомняше всичко, което беше чувала за любовта от пръв поглед. Хората смятаха, че тя е възможна. Сега и тя вярваше в това.

ГЛАВА 16

Истанбул

На летище „Ататюрк“ една кола чакаше Лейла.

— Добре дошла у дома, мис Лейла — усмихна ѝ се шофьорът. — Казан Паша те очаква. Трябва незабавно да те отведе в неговата къща.

Лейла се усмихна, като си помисли колко типично беше за Михаил Казан да очаква от нея да се подчини на писмото и да вземе следващия полет от Париж до Истанбул. И, разбира се, той се беше оказал прав. Изненада я обаче фактът, че отиваха в къщата край Босфора, която сега използваша предимно като лятна вила. И Михаил, и Ахмед си бяха построили просторни модерни къщи на стръмния хълм Йеникоу. Прозорците бяха широки и много високи и откриваха красивата гледка на ширещия се долу проток. Досети се, че за Михаил е много важна. Той мислеше, че всички стени, освен тези в лятната вила, имат уши.

Пътуването от летището като че ли нямаше край. Шофьорът караше бавно, защото в квартала „Еминону“ винаги ставаха задръствания, а движението по моста „Галата“ винаги беше натоварено. Когато излезе на по-широкото шосе, което водеше към Йеникоу, той подкара бясно колата. Стомахът на Лейла се свиваше от безпокойство, защото срещата с дядо ѝ приближаваше.

Денят беше студен, но слънчев. Тя обаче не забелязваше как слънчевата светлина играе по водата. Минаха край квартала „Бибек“, където тя беше ходила на училище, край древния замък „Румели Хазари“, а после през Емирган, където стръмният скалист бряг водеше към красивия парк със същото име. Старите и грозни докове при Истинай бяха разчистени и сега заливът представляваше красива гледка. Беше останал само един док. Малкото кораби, които бяха спрели там, се нуждаеха от ремонт на подводната част. В по-дълбоките води лежеше на една страна и огромен, приличен на хотел, руски танкер, чиято кърма беше украсена със сърп и чук. Лейла му хвърли замислен поглед, когато минаха край него. Сърпът и чукът бяха толкова огромни, че заплашваха да катурнат кораба. Лейла знаеше, че

корабът може да носи товар около половин милион тона, което беше повече, отколкото всеки един кораб на баща ѝ можеше да носи. Ахмед се страхуваше, че може да причини екологична катастрофа, и залагаше на сигурността на танкерите си. Колата мина покрай мрачния танкер и взе завоя, който водеше към Йеникоу. Там се чуваше тръбенето на сирените на фериботите, които пътуваха към и от Тарабая. А после завиха рязко и влязоха в алеята, която водеше към къщата, построена от Тарик Паша.

Всичко изглеждаше така, както и преди, още по времето на Тарик. Простата, бледозелена дървена фасада с огромните бели тераси дворът, покрит с чакъл, където дърветата хвърляха гъста сянка фенерите, които като че ли идваха от епохата на викторианците и останките от хилядолетните колони и статуи, които бяха намерени при разкопки в Анадола. А вътре — контрастът на скъпия лукс. Дебели турски килими и ниски, тапицирани с коприна, дивани, големият хол с мраморния под и блестящите плочки, произведени в Измир, и дългата, покрита с цветя, тераса, която гледаше към Босфора, където семейството често се събираше през летните вечери както в миналото, така и сега. Къщата беше пълна със съкровища — антични турски сребърни предмети, редки стенни рисунки от Бурса, древни ръкописи от Персия. Имаше още порфирни колони и скални парчета с рисунки по тях, на някои от таваните бяха изрисувани древни сюжети или битки от времето на Отоманската империя. Лейла никога не влизаше през огромните дървени порти, без да си спомни за працядо си. Всъщност, когато Тарик и Хан-Су бяха строили семейния си дом, те не знаеха, че строят и нещо като музей, в който споменът за тях дълго ще живее.

Чакаха я в кабинета на Тарик Паша. Баща ѝ, Ахмед, побърза да я прегърне. Погледна с нетърпение зад гърба ѝ, за да види Анна, но...

— Къде е тя? — извика гръмогласно Михаил и закуца към нея. Влачеше десния си крак по-силно от друг път, а бастунът му удряше гневно по мраморния под.

— О, дядо, не знам — извика тя и избухна в плач.

Настани се до един от прозорците, които гледаха към Босфора, зарови лице в дланите си и заплака горчиво. Михаил я гледаше озадачен.

— Не плачи, Лейла — каза той мрачно и седна до нея. — Просто дядо ти е в едно от лошите си настроения. Знаеш, че това нищо не означава. Гневът му ще премине. — И той несръчно погали тъмнокосата ѝ глава.

— Не плача за теб, дядо — каза тя и продължи да риде. — Плача за Анна. Тя трябваше да се срещне с мен. Билетът ѝ беше в чантата ми, но тя не дойде. Нямахме съобщение от нея, нищо. След онова, което каза ти, аз започнах много да се страхувам за нея.

— Обадох ѝ се и у дома ѝ, и в офиса ѝ — каза Ахмед загрижен. — Нямахме я и на двете места. И никой не знаеше къде е.

— Ако има достатъчно разум, сигурно се крие някъде — извика Михаил. — И ако има ум, а аз мисля, че има, ще дойде тук веднага щом може.

Лейла вдигна глава и отметна от лицето си няколко мокри от сълзите кичура.

— Не, няма да го направи — извика тя. — Тя се страхува да си дойде у дома.

Ахмед хвърли гневен поглед към баща си и каза:

— Не ти ли казах? Винаги крещиш и се гневиш, вместо да зададеш най-обикновените въпроси на света...

— Сега това няма значение! — изкрещя Михаил отново. — Хайде да видим какво се крие на дъното на тази история! Лейла, първото нещо, което искам да знам, е защо Анна продаде смарагда.

— Трябваша ѝ пари, за да плати почивния дом на Миси. Сметките са огромни. Нямах представа, че тези места струват толкова скъпо, докато тя не ми каза. Но само най-доброто беше достатъчно добро за любимата ѝ Миси.

Майкъл кимна, за да изрази одобрението си.

— Права е. Но защо е имала нужда от пари? Ами онзи милион долари, който ѝ даде Тарик?

— Анна беше само на седемнайсет, когато наследи парите. Плати многото дългове, които семейството ѝ беше направило, и си купи къщата в Лос Анджелис — каза тя. — После някой им даде лош съвет и изгубиха голяма част от парите в неправилно инвестиране. Имаха достатъчно, за да може Миси да живее в охолство, докато отиде в старческия дом. — Лейла стисна здраво ръцете на дядо си и каза: — О, дядо, не разбираш ли? Анна се срамуваше да иска пари от теб. Каза, че

семейство Казан са върнали дълга си и сега тя сама носи отговорността. Но беше невъзможно със заплатата си да плати сметките на Миси. Тогава ме извика и ми каза, че е намерила разрешение на проблема. Каза, че през всичките тези години Миси държала под леглото си картонен куфар. Тя мислела, че там са скътани скъпите за нея спомени — стари снимки, дневници, такъв род неща. Но когато Миси заминавала в дома „Феърлоунс“, тя показала на Анна легендарните бижута, които стрували милиони долари. Дала ѝ куфара, за да го пази. Разбира се, тя ѝ напомнила, че КГБ е по петите на потомците на княз Иванов, но Анна не ѝ повярвала. Казала, че от Революцията са минали много години, че сега Русия е различна заради „перестройката“. И двете мислехме, че това вече няма значение за никого. Но решихме все пак да бъдем предпазливи. Миналата година продадохме на такава разпродажба един диамант и всичко мина без много шум. Но смарагдът беше огромен. Знаехме, че ще трябва да го разрежем. Анна откри един пропаднал бижутер, а аз занесох камъка в Банкок. На мистър Абис.

Ахмед кимна и каза:

— Името ми е познато. Дълги години живя в Париж, където всички го уважаваха. Свърши много работа за Картие, докато не го изхвърлиха. Поели сте огромен риск, Лейла. Можело е да съсипе камъка. Колко му платихте?

— Обещах му десет процента. Мислехме, че ще вземем два милиона за камъка. Анна изпрати на Абис двайсет и пет хиляди, за да свърши работата. Останалото щяхме да платим после, след продажбата. — Тя се усмихна мрачно. — А сега мистър Абис ще забогатее повече, отколкото е предполагал.

— Нима не знаете — каза тихо Ахмед, — че такъв свършен смарагд, и то с такъв размер, е нещо изключително рядко? Че ще привлече вниманието на всички експерти? „Картие“ сигурно още пазят скицата и плановете на тиарата. Те, а и светът, щеше веднага да разпознае смарагда на княз Иванов, както и да сте го срязали.

— Но ние мислехме, че това вече никого не интересува — въздъхна Лейла. — Мислехме, че камъкът няма значение вече. И пак питам: защо някой би се интересувал от смарагда на княз Иванов?

Михаил започна да крачи нервно из стаята.

— Не е само смарагдът — каза той. — Княз Иванов има билиони долари в швейцарските банки.

— Билиони? — Лейла го погледна силно изненадана. — Искаш да кажеш, че историята е вярна? Че наистина има билиони долари? И те принадлежат на Анна?

— Разбира се, че историята е истина! — изкрещя Михаил. — И дядо ти го знаеше. А също и Миси. — Той нададе стон. — Не каза нито на Азалий, нито на Анна, защото мислеше, че опасността още съществува. КГБ има силна памет, Лейла. Те са като слоновете, никога не забравят.

— Не е само това — намеси се Ахмед. — Моят шпионин има много и отлични връзки. Той не само стигна до купувача, но разбра причината, поради която е бил готов да заплати каквато и да е цена за смарагда. Той иска онова, което искат и Русия, и Америка. — Те го гледаха с отворени уста, докато той им разказваше историята на индийските мини. Най-накрая той каза: — Русия притежава документите за собственост, които са фалшиви. А Америка не може да направи нищо по въпроса, докато не намери наследника на княза. С други думи — Анна. Ако руснаците я намерят първи, ще я върнат в Съюза. Ще я накарат да подпише документите и ще си присвоят билионите. Ще я накарат да подпише и документ, с който индийските мини ще станат наистина притежание на държавата. — Той мрачно сви рамене. — И, разбира се, никой няма да я види нито чуе, повече.

— Сега разбираш, мила внучке — Михаил взе съчувствено ръцете ѝ в своите, — защо Анна е в голяма опасност. Трябва да я намерим и да я доведем в Истанбул. Тук, с нас, тя ще бъде в безопасност.

— Ти и Анна сте допуснали много сериозна грешка — каза все така тихо Ахмед. — Очевидно, Анна е искала да остане анонимна, ето защо ти си внесла парите в швейцарската банка на името на компанията „Казан“.

— Щяхме да ви кажем — побърза да каже Лейла. — Анна мислеше, че така е по-безопасно. Каза, че това е просто една банкова сметка и никой няма да може да ни проследи.

— Анна е използвала номера на сметката на компанията, същата, в която преди години беше внесена сумата от наследството ѝ. Но банковите сметки напоследък претърпяха промяна и се е наложило да

внесе парите с чек на открита сметка на името на корабната компания „Казан“. — Ахмед сви рамене. — Ще бъде много лесно за купувача, както и за друга заинтересована страна, да проследи такъв чек. Всичко, от което ще има нужда, е компютърен специалист, който да проникне в компютърната система на банката. И не изпитвам никакво съмнение, че в момента поне едно лице, купувачът, вярва, че нашата компания е продала смарагда. — Той отново сви рамене. — Ще трябва да чакаме и да видим какво ще се случи.

— Кажете ми — намеси се бързо Михаил — дали Анна е споменавала някога името Арнхалд?

— Имаш предвид немския концерн за стомана? — Тя се замисли. — Да, веднъж. Каза, че докато опаковала нещата на Миси, намерила снимка на барон Арнхалд изрязана от списание. Спомням си думите ѝ. Тя каза, че това е много странно, но не зададе никакви въпроси на Миси. Каза, че щом Миси не е споменала нищо дотогава, значи или не е важно, или не иска да ѝ каже.

— Ние вярваме — каза Ахмед, — че Ферди Арнхалд е купил диаманта. Също като баща си и дядо си, той страда от мания за величие. Той е кралят на оръжията и ако сложи ръце върху мините, ще контролира и средствата за защита и нападателните оръжия в целия свят. Купил е смарагда, защото е вярвал, че ще го заведе при „дамата“. При Анна.

— Но ние не знаехме нищо нито за билионите, нито за мините — извика Лейла, изпаднала в отчаяние. — Дори не си представяхме, че тази стара история, която Миси ни разказа, ще се окаже истина. Мислехме, че миналото си е минало. Веднъж завинаги погребано.

— И вероятно така щеше да стане, ако не бяха мините — каза остро Михаил. — Още нещо, Лейла. Знае ли Анна къде са документите за собственост на мините? Защото те са онова, което целият свят желае да докопа.

Блестящите сини очи на Лейла се разшириха от ужас.

— О, дядо, Казан Паша — прошепна тя, — сега си спомням. Бяха в куфара, при бижутата. Беше един стар документ, пожълтял от времето и оръфан по краищата. Мислехме, че няма никаква стойност, но Анна го запази, защото на него бяха подписът и печатът на княз Иванов. Каза, че ще го носи със себе си, в случай че се наложи да потвърди самоличността си в банката. Но тя не знае нищо за мините и

парите. О, Казан Паша — завайка се тя, — документът е в чантата на Анна.

ГЛАВА 17

Москва

Генерал-майор Борис Соловски се взираше в копието на разкодираното съобщение, което лежеше на бюрото му. Беше от Валентин и адресирано до Сергей. Беше съвсем кратко. Валентин още не бил открил доказателства за това, кой е купил смарагда, но определено не били американците. Имало няколко други следи, по които вървял. А междувременно дали Борис няма да смъкне охраната от него, защото, като дипломат, не бил свикнал нито на това непрекъснато тичане, нито на преследването. А двамата мъже на КГБ били толкова мудни и тъпи, че биели на очи. Щял да изпрати съобщение отново след няколко дни.

Борис удари гневно с юмрук по бюрото. Валентин беше точно като баща си — арогантен, много умен и прекалено красив. Той се облегна назад. Голата му глава блестеше на светлината на лампата, а пълното му замислено лице пламтеше от гняв. Беше стиснал устни и бръчките от носа към устата му се бяха врязали по-дълбоко, смръщените му вежди бяха слезли още по-ниско над малките остри очички. Винаги беше мразил доведения си брат. Още от самото начало беше разбрал, че Сергей е различен. Изглеждаше различно, държеше се различно, говореше различно — когато въобще си отвореше устата. Това копеле Сергей дори миришеше различно.

Когато баща му беше довел момчето у дома, им беше казал, че е сираче на Революцията, че се казва Сергей и че сега ще бъде техен син. Беше видял как в очите на майка му светна съчувствие към мръсното и изтощено момченце. Тя незабавно го беше взела в прегръдките си. Беше го притиснала към пълната си гърд и зашепнала тихо успокоителни думи. Още същия ден в сърцето на Борис беше пламнала ревността, а през следващите години огънят се беше разгорял и превърнал в омраза. Това, че баща му се гордееше с всяка една постъпка на Сергей, само засилваше омразата. Скоро тя прерасна в ненавист.

Когато Борис беше на единайсет години, а Сергей — само на седем, по-малкото момче го превъзхождаше в почти всичко. Нямаше съмнение, че на баща им това също е ясно. Григорий не криеше факта, че се гордее с успехите на Сергей в училище. Вече беше взел два класа напред и беше в класа непосредствено след Борис. Баща им непрекъснато хвалеше усърдието на Сергей, но Борис трябваше да работи два пъти по-старателно, за да изкара прилични оценки, а Сергей вършеше абсолютно всичко със завидна лекота. Но имаше неща относно новия му брат, които баща им не знаеше. Тайни, които Борис знаеше, защото спеше в една и съща стая със Сергей, който понякога говореше насън. И най-странното от всичко беше, че Сергей говори на чужд език. Борис не знаеше на какъв, защото никога в живота си не беше чувал чужда реч. Но знаеше, че в стара Русия благородниците говорели френски и английски така добре, както родния си език. И подозираше, че Сергей произхожда от аристократично семейство. Беше твърдо решен да разбере какво говори брат му насън, но успяваше да различи само три думи — татко, маман и Миси. С усилие на волята стоеше буден през нощта и напрягаше слух в тъмнината. Но майка му започна да се тревожи от дълбоките сенки под очите му и преbledнялото му лице. Започна да му дава билки за сън, които на всичкото отгоре имаха много неприятен вкус.

Един ден бяха излезли на езда — той, Сергей и баща им. Имаше една висока дървена ограда, която той непрекъснато се упражняваше да прескача, макар за това да му беше необходима цялата му смелост. И най-последно беше успял. Чувствайки погледа на баща си, той препусна в галоп и прескочи тромаво оградата. Успя да се задържи на гърба на коня, защото беше стиснал с всички сили гривата му. Зад себе си чу тропота на копита и възторжения вик на баща му, когато Сергей успя да прелети над оградата толкова грациозно, все едно че конят му имаше криле.

Без съмнение, новият му брат обожаваше баща им. Вървеше след него непрекъснато. Григорий се смееше тихо и му казваше да го остави за малко сам, да си гледа неговата работа. Въпреки това сивите очи на Сергей го следваха неотлъчно. Приличаше на малко игриво кученце, което чака знак за разходка от любимия си господар. Тогава Борис беше решил, че на всяка цена ще открие тайната на Сергей и ще го

изобличи пред баща им като лъжец. Закле се, че ще разбере всичко, дори с цената на живота си.

Сега, като си спомни тази клетва, той стисна ръце в юмруци. Ако беше по-умен, щеше да убие Сергей още преди години. А ето, че сега ще трябва да се разправя и с него, и със сина му. Сграбчи съобщението и прекоси червения килим. Спря пред тежките двойни врати. Двамата въоръжени войници отпред веднага отдадоха чест и той също вдигна ръка за поздрав. А после с маршова стъпка прекоси фоайето, слезе по мраморното стълбище, прекоси вътрешния двор и тръгна към офиса на брат си.

Сергей го видя през прозореца. Знаеше, че ще дойде. Лесно беше да се предвиди как ще постъпи Борис. Беше облечен в униформата, която сам беше измислил за себе си и която, също като униформите на немското SS трябваше да вдъхва ужас — военно сако, на което проблясваха еполети и медали панталони като за кавалерията, макар той да не беше се качвал никога на военен кон високи, блестящи от лъскане, ботуши, които имаха ток, за да му придават височина. На голата му глава беше положена шапка с изобразени върху нея сърп и чук. Сергей се замисли за Григорий. Години наред си задаваше въпроса, как е възможно прекрасен човек като него да даде живот на този психопат. Помнеше деня, в който Григорий го беше завел у дома си и с гордост беше заявил, че той ще бъде новият му син. Беше изпаднал в шок и не можеше да забележи много от нещата тогава, но веднага беше обикнал новата си майка. Тя беше топла и мила и винаги си пееше, докато шеташе из къщата. Но с тъга си мислеше, че тя никак не прилича на красивата и елегантна княгиня маман. Надяваше се, че истинският му баща е още жив и че някой ден ще се срещнат. Може би утре, мислеше си той в началото, а после — може би следващата седмица, следващия месец... Но месеците се превърнаха в години и той разбра, че мечтата му няма да се сбъдне. Новият му брат, Борис, беше тъмнокос и набит, с остри черни очи. Сергей знаеше, че всичките им мъртви синове са били руси като майка си. Питаше се дали Григорий не го беше спасил, защото приличаше на тях. От самото начало беше разбрал, че Борис го мрази. Чувстваше върху себе си неприязнения му поглед дори докато седеше тихо до чистата дървена маса в малката тристайна къща, която според местните стандарти беше луксозна, но която в неговите очи беше бедна и спартанска. Дори в

мрака, когато си легнеха, чувстваше втренчения поглед на Борис. Понякога мислеше, че сигурно сънува, но после зърваше проблясващите очи на Борис и разбираше, че не е сън. Единственият сън, който го спохождаше, беше онзи, в който майка му умира. Беше винаги един и същ. Тя лежеше на снега, обкръжена от нападателите си, дългата ѝ руса коса в безпорядък. Умоляващите ѝ теменужени очи срещат неговите, но само за секунда. После лицето ѝ се превръща в кървава каша, толкова червена, че изгаря очите му. Той пици и пада на колене и нежно я покрива с кожената ѝ наметка. После сгущва лице на гърдите ѝ и вдъхва аромата на теменужки, който винаги е с нея. И тогава се събужда, задъхва се, защото не му достига въздух, все още усеща аромата на теменужки толкова силно, че вярва, че се е върнал у дома и че тя ще дойде да го целуне за „лека нощ“. Беше свикнал да не крещи, за да не буди Борис. Лежеше тихо и се потеше от ужас, чакаше да престане треперенето на ръцете му. И тогава пъхаше пръсти в сламения дюшек и докосваше камъка, който някога беше на майка му. Въздъхваше от облекчение, че все още е там. Снегът беше толкова почервенял от кръвта на княгиня Анушка, че никой не забеляза рубинения пръстен, който лежеше до мъртвото ѝ тяло. Сега той беше всичко, което му беше останало от миналото. Дълбоко в сърцето си знаеше, че никога не би имал повече. Наталия и Григорий не знаеха нищо нито за сънищата му, нито за пръстена. Те си бяха негови тайни, както и спомените му. През деня той никога не си позволяваше да мисли за миналото. Беше видял по небето оранжевите отблясъци от пожара във Варишня, но все още хранеше мъничка надежда, че баща му е жив.

Григорий беше неговият герой. Той го беше спасил от челюстите на смъртта и беше отмъстил за убийството на майка му. На него дължеше живота си, затова беше решил да постъпва така, че винаги да доставя удоволствие на новия си татко. Вече нямаше да бъде Алексей Иванов, бъдещ руски княз, а Сергей Соловски и щеше да накара баща си да се гордее с него така, все едно му е роден син. От цялото си сърце желаше да се превърне в мъжа, който Григорий искаше от него да бъде. Но колкото и да се опитваше, не можеше да забрави кой е всъщност.

Няколко седмици след случилото се при оградата, той се връщаше от къщата на дядо си, където го бяха изпратили да помогне в

грижите за кравите. Край езерото се виеше пътека, по която той обичаше да препуска в галоп. Тук-там дърветата растяха доста близо едно до друго, а ниските им клони препречваха пътеката. Беше си измислил своеобразна игра — да препуска колкото може по-бързо и да се навежда, за да не удари главата си в клоните. Усмихна се, когато конят стъпи на пътеката. Животното също изпръхтя от удоволствие. И двамата се радваха на предстоящата игра, на отражението на слънчевата светлина във водата, на лекия ветрец, поклацащ брезовите клонки. Никога не можа да разбере дали е видял тънката корда, опъната през пътеката, или инстинктивно е усетил опасността. Чу ужасеното цвилене на коня, когато дръпна рязко юздата и изкриви главата му на една страна. После двамата се изтърколиха по стръмния бряг и паднаха във водата. Конят отчаяно зарита с крака, опитвайки се да стъпи на дъното на потока. Сергей се беше хванал с една ръка за хлъзгава скала, а с другата, като по чудо, още държеше юздите. Леденостудената вода течеше бързо и образуваше водовъртежи, а на няколко метра от тях имаше опасен водопад. Треперещ от студ и от страх, той се качи отново на гърба на коня и го преведе пред обраслите с мъх камъни до брега. Легна на врата на коня и зачака страхът да се уталожии. А после слезе на земята и се върна до мястото, където видя кордата. Беше изчезнала. Разгледа внимателно клоните на дърветата и забеляза счупени вейки. После се огледа наоколо. Усещаше тръпки по гърба си, като че ли някой го наблюдаваше. Но не се чуваше нищо, освен бученето на потока долу. Замислен, Сергей се върна при коня си. Спомни си един епизод от ранното си детство. За да се отплатят на баща му за добрината, селяните от Варишня често го вземаха със себе си в конюшните, където, освен че го учеха как да се грижи за конете, му показваха и много номера. Един от тях беше как да обезглавиш препускащ конник. Трябва само да опънеш тънка корда на височината на гърлото му. „Това винаги успява“, казваха селяните, широко усмихнати. Върна се съвсем бавно в къщата. Знаеше, че на света има само един човек, който би искал да го види мъртъв.

На вечеря Борис упорито избягваше погледа му. Сергей не спомена нищо за случилото се. Взаимоотношенията им бяха вече определени. Годините само бяха задълбочили съперничеството им. И Григорий Соловски беше безпомощен пред него. Сергей знаеше, че

Борис е този, който се е опитал да го убие тогава. Знаеше, че все още би го убил, ако можеше.

На вратата не се почука. Шефът на КГБ направо, и съвсем естествено, влезе в стаята.

— Мама ни учеше и на по-добри обноски от тези, Борис — каза тихо Сергей. — Можеше и да съм на среща.

— Но не си — отговори брат му и хвърли съобщението на бюрото му. — Дойдох да те попитам какво означава това. Или и ти, като всички останали, си в неведение относно действията на Валентин?

— Ти? В неведение? — Сергей се засмя. — Какво признание от шефа на КГБ! Предполагах, че ти знаеш всичко.

Борис сложи и двете си длани на бюрото и се наведе толкова силно напред, че лицето му почти докосна това на Сергей.

— Не се опитвай да ми се подиграваш, другарю — каза той извънредно тихо, но много заплашително. — Знам всичко за теб и за сина ти.

Сергей го изгледа студено.

— Може би забравяш, че единствено Партията може да бъде съдник на пристрастията и действията на народа? Какво преследваш в случая, Борис — интереса на държавата или лично отмъщение? Мислех, че използваш хората си, за да се доберат до „дамата“, и че на Валентин е разрешено да използва мозъка си.

Борис сграбчи хартията, смачка я на топка и я захвърли в кошчето. Не го уцели и лицето му почервения от яд. Сергей спокойно отбеляза:

— Никога не си бил добър в игрите с топка.

— Защо синът ти не се е сдобил със смарагда? — попита кисело Борис. — На кого, по дяволите, е разрешил да го изпревари? И защо?

Сергей сви рамене.

— Ти познаваш и играта, и играчите. Защо не се опиташ да отгатнеш?

— Валентин не беше изпратен, за да прави догадки. Трябваше да изпълни възложената му задача. А сега дори не знаем къде е.

Без да иска, Сергей се засмя.

— Добре, че ЦРУ не може да чуе сегашния ни разговор, Борис — каза той. — Сигурно има десетина мъже на КГБ в Женева, а ти казваш,

че нито един от тях не знае къде е Валентин. Това е смешно.

Борис ядосано удари с юмрук по бюрото.

— Добре тогава, къде, по дяволите, е той? Сигурно е казал поне на теб.

Сергей бавно поклати глава.

— Нямам ни най-малка представа, къде е Валентин. Ако ми беше телефонираш, ти щеше да знаеш. — Той изгледа студено Борис. И двамата знаеха, че единият подслушва телефона на другия. — Предполагам, че трябва да му имаме доверие. Той си върши работата и ще изпрати съобщение, братко.

Борис се завъртя на пети и отиде до вратата. Сергей си помисли затова, колко смешно изглежда той във високите кожени ботуши и военната униформа. Приличаше на малка, но много опасна марионетка, на която самият дявол дърпа конците. Русия щеше да бъде много по-добре, ако не съществуваха хора като Борис Соловски. Сергей беше сигурен, че не само той мисли така. Клюките, които се носеха около личния живот на Борис, ставаха все повече и повече и се разпространяваха все по-нашироко. За Борис щеше да е много по-добре, ако внимаваше къде стъпва.

Но когато вратата се затвори с трясък, Сергей тревожно се запитва къде ли е Валентин и какво ли прави. И защо не беше успял да се сдобие с диаманта и да установи самоличността на „дамата“. Защото съобщението не съдържаеше ключовите думи „с най-добри пожелания“, които щяха да им подсказват, че Валентин я е намерил.

ГЛАВА 18

Париж

Сънят на Джени беше спокоен, без сънища. Чувстваше се на топло и сигурно място, а това не се беше случвало от детството ѝ насам. За няколко благословени часа Маркхайм беше заличен от мислите ѝ. Успокояваше я топлината от красивото мускулесто тяло на Валентин. В стаята беше още съвсем тъмно, когато тя се събуди. Отвън небето слабо сивееше. Тя се претърколи по корем, щастлива и усмихната. Очакваше да види главата на Валентин на възглавницата до себе си. Но той не беше там. Тя колебливо протегна ръка и опипа чаршафите от неговата страна. Вече бяха изстинали. Дали не беше я изоставил, защото беше оплескала всичко и Маркхайм беше убит? Дали не се страхуваше да бъде с нея след случилото се? Сърцето ѝ се сви, когато си представи как пресата може да преиначи нещата. Щяха да кажат, че телевизионна репортерка, опитваща се да играе ролята на шпионин, е преспала с руски дипломат, който се страхува от скандал. А после на вратата се почука и надеждата се върна.

— Бонжур, мадмоазел. Добре ли спяхте?

Тя се сви под завивките, когато в стаята влезе пълничка камериерка, която запали осветлението и сложи поднос с кафе и кифлички на масата. Джени втренчи поглед в него. Имаше само една чаша.

— Мосю каза да ви събудим в девет часа — каза жената и дръпна завесите. Погледна през прозореца, поклати глава и каза: — Още един сив и студен ден. — Обърна се към Джени, усмихна се и извади от джоба си плик. — Мосю каза, че ще имате нужда от добра закуска. И ме помоли да ви дам това.

Джени я изчака да излезе и едва тогава отвори плика. Бележката беше написана на лист, взет от рецепцията.

„Малката ми — гласеше тя, — трябва да замина рано, защото имам спешна работа. Ти спеше толкова дълбоко, че реших, че е по-добре да не те будя. Никога няма да забравя тази нощ. Ще ти се обадя във Вашингтон. Моля те, изяж закуската.“

Нямаше подпис. Джени се облегна на възглавницата и въздъхна. Можеше да бъде и по-лошо. Поне не беше я изоставил напълно. Надяваше се с цялото си сърце, че наистина ще ѝ се обади във Вашингтон. Втренчи поглед в чашата кафе и като че ли времето се върна назад, все едно отново беше в елегантния офис на Маркхайм, отново по гърба ѝ лазеха тръпки на ужас, отново видя лицето му и дупката от куршум между празните му, мъртви очи. Отметна завивките, скочи на крака и изтича в банята, където повърна. А после допълзя до леглото и отново легна, този път на мястото на Валентин, сграбчи възглавницата и заплака.

По-късно, докато стоеше под душа и измиваше от себе си мириса на тялото на Валентин, реши, че ще вземе първия полет за Вашингтон. Беше ѝ дошло до гуша от тази луда шпионска игра. Обади се на компанията „Еър Франс“ и си запази място в конкорда за Вашингтон. Само след няколко часа щеше да си бъде у дома. И щеше да чака Валентин да ѝ се обади.

Дюселдорф

Въпреки прогреса, Дюселдорф беше мрачен град. Индустрията, която го беше направила богат, му беше отнела душата. Хотелите му не бяха места, където хората отсядат за удоволствие, а по работа. Всеки един беше от международна класа и така безличен, както и другите. Валентин нарочно не отседна в центъра на града, а избра един в по-отдалечена част на града, далеч от бляскавите светлини и изисканите ресторанти. Стълбището, което водеше към горните етажи, беше тясно и неугледно. Валентин беше облечен в дънки и анорак. Беше нахлупил шапка и носеше малко кафяво куфарче. Плати в брой и в предплата. Старецът, който обслужваше рецепцията, му подаде ключа, без да го погледне.

Стаята беше малка и гола. Мястото беше точно толкова, колкото да събере единичното легло, масата и малката кабинка с душа. Валентин погледна часовника си. Беше пладне. Остави куфарчето си на масата и дръпна завесите, събу обувките си и легна на тясното, хлътноло легло. Помисли си за леглото, което току-що беше напуснал, и за Джени, която спеше като новородено. Дългата ѝ руса коса падаше над лицето, а очите ѝ още бяха подути от плача. Беше се сгушила в

сгъвката на ръката му, а единият ѝ крак — дълъг и красив — беше праметнат през тялото му. Беше много красива, от нея се носеше аромат на рози и лилии. Искаше отново да я люби, но нямаше време. Беше се облякъл бързо, без да я погледне повече. А после беше опаковал тихо багажа си и бе седнал до бюрото. Мисли дълго, преди да напише бележката до Джени, а после отиде до леглото и впи поглед в нея. Привличането, което изпитваше, беше огромно, но и опасно. Да остави Джени Рийс, се беше оказало най-трудното нещо в живота му.

А сега лежеше на леглото в занемарения немски хотел, чакаше да падне нощта и се питаше какво да прави с Джени. Разбира се, първо на първо, не биваше да я люби. Точно това предизвикваше всички дипломатически скандали, а ако Борис разбереше, това щеше да бъде оръжието, с което щеше да го унижи. Но се съмняваше, че Борис ще научи за станалото. КГБ беше загубило следите му. За момента той беше в неизвестност, съвсем анонимен, а точно от това имаше нужда сега. Часовете минаваха бавно. Той не излезе нито веднъж от стаята си, дори за да се нахрани. В десет часа взе душ и се облече бързо в черни панталони, тънък черен пуловер с поло яка, черни обувки с гумени подметки и анорак. Във вътрешния джоб на анорака пъхна някои специални инструменти — жица, тънка корда и малък детонатор, чифт черни вълнени ръкавици и силно електрическо фенерче. Заклучи вратата след себе си, слезе тихо по стълбите и, все така тихо, мина през фоайето. Старецът вдигна само за малко глава, а после продължи да гледа боксовия мач, който предаваха по телевизията.

Колата, която беше взел под наем още на летището, се намираше две сгради по-нататък. Беше черен малък „Мерцедес“ — бърз, точно този род коли, които немците предпочитат да карат по аутобаните. Нямаше почти никакво движение и му трябваша точно петнайсет минути, за да измине двайсетте мили до къщата на Арнхалд. Паркира колата в края на широката алея, която водеше към задната част на къщата, изключи фаровете и зачака.

Беше разубеден всичко съвсем точно. Къщата на Арнхалд беше построена като крепост, но отвън нямаше нито охрана, нито кучета. Само електронно съоръжение, което сканираше околността, и стара алармена система. Имението не беше ограбвано вече сто и петдесет години и никой не очакваше тук да стане грабеж. А за Валентин, който беше трениран в лагера на „Спецназ“, то не представляваше проблем.

В полунощ той си сложи черните ръкавици и тихо измина пътеката, която водеше към конюшните. Там нямаше нито един кон, а в колибите до тях нямаше нито един коняр. Той знаеше, че конюшните са празни още от времето, когато дъщерята на Ферди загина при злополука по време на езда. А това беше преди десет години. Валентин запали фенерчето и подробно разгледа плана на къщата. Снимката беше взел от едно списание, но тя му разкриваше всичко, което искаше да знае. Когато вторият Арнхалд се беше настанил да живее тук, той беше поставил генератор в съседство с конюшните. Валентин погледна къщата. Прозорците не светеха. Само няколко малки лампи над пътната врата бяха запалени. Вратата, която водеше към генератора, не беше заключена. Валентин влезе и преустанови захранването, с което потопи всичко наоколо в пълен мрак. Вече беше набелязал местата, където електронното сканиране щеше да търси нашественика. Като го избегна, той предпазливо отиде до задната врата на къщата, която водеше към кухненските помещения. Беше тъмно, но той беше запомнил безпогрешно плана и знаеше къде отива. За него беше детска игра да се изкачи на островърхите кулички. Отиде до западното крило, завърза въжето си на кулата, а после за кръста си. Спусна се надолу и стъпи на рамката на един от прозорците. Пое си дълбоко дъх. Това беше рискованият момент. Ако сега сбъркаше, щеше да се окаже в ада.

Работеше бързо. Скоро отрязва парче стъкло и го свали, без да го счупи. Промъкна се през образувалата се дупка. Ослуша се. Не се чуваше никакъв звук и той се осмели да си поеме дъх. Беше се оказал прав. Алармената система се захранваше от генератора. Нямаше резервни батерии. Семейство Арнхалд беше известно със скъперничеството си, а Ферди сигурно имаше и по-важни работи от тази да осъвремени системата, която беше вградена още през 1950 година.

Останалото беше лесно за човек с неговата подготовка. На светлината от джобното фенерче кабинетът изглеждаше зловец с тъмните си стени, огромните портрети и тежките мебели. На бюрото лежеше листът със скицата на смарагда — точно както Джени я беше описала. Насочи лъча на фенерчето към стените и замислено огледа картините. Досети се къде първият Арнхалд би монтирал сейфа, защото познаваше добре логиката на немците. Естествено, че не беше зад Рембранд, който висеше над камината. Усмихна се, когато лъчът

попадна върху малката картина от неизвестен художник. Разбиването на сейф не е лесна работа. Този обаче беше толкова стар, че трябваше само да духнеш и... готово. Валентин се усмихна, когато механизмът тракна и вратата се отвори. Ферди сигурно е много самоуверен, щом е оставил дома си толкова уязвим. Вътре имаше само няколко плика. И квадратна синя кожена кутия, която би побрала съвсем точно смарагда на княз Иванов. Той просветна под лъча на фенерчето като парченце кристалночист зелен лед. Валентин колебливо го докосна. Беше студен и той потрепери. Въпреки думите на баща си, не можеше да повярва, че този огромен скъпоценен камък е принадлежал на баба му. Но беше отишъл в библиотеката и беше проучил всички фотографии на семейството, които беше успял да открие. Когато беше видял образа на Миша, все едно че беше видял себе си в огледалото. Той наистина изглеждаше точно като княз Миша Иванов.

Затвори рязко кутията и върна смарагда в сейфа. Отвори пликите и бързо прегледа съдържанието им: договора за собственост на мините в Раджастан, датиращ от 1920 година, и правото, прехвърлено на Арнхалд от СССР, снимка на княгиня Анушка Иванова с тиарата на главата и още две снимки — едната на новобрачна двойка, а другата на младоженката с момиченце. Изненадан, той разгледа последователно двете лица, това на Анушка и на малкото момиченце, а после отново погледна сватбената снимка на Еди Арнхалд и неговата булка. Валентин си пое рязко дъх. Беше силно изненадан. Беше открил повече, отколкото мислеше, че може да открие. Имаше още нещо в плика — малко парченце хартия, на което беше написан номер на банкова сметка и име. Корабна компания „Казан“. Той се втренчи в листчето, за да запомни информацията наизуст, после върна всичко в сейфа и го заключи. Огледа се внимателно наоколо. Всичко беше, както го беше заварил, с изключение на липсващото стъкло на прозореца. Стъпи на перваза, завърза въжето около кръста си, затвори прозореца и се изкачи обратно на покрива. Изтича безшумно до точката, откъдето беше тръгнал, и само след секунди вече беше на земята. Отиде до генератора, включи го и видя лампите пред къщата да светват. След минути вече пътуваше с колата към Дюселдорф. Цялата операция му беше отнела по-малко от два часа.

Напусна хотела в седем и половина на другата сутрин, облечен в дънки и анорак, и отиде в близкото кафе, където закуси с хамбургер и

три чаши горещо кафе. Върна мерцедеса на компанията, от която го беше наел, и отиде пеш до летището. А там влезе в бръснарницата, където се обръсна и преоблече. Станал отново красивия млад руски дипломат, облечен в консервативен лондонски костюм, той се качи на борда на самолета за Вашингтон.

ГЛАВА 19

Ню Йорк, 1919

О'Хара отвори вратите на кръчмата и пусна вътре студения утринен въздух, мъглата и уличния шум. Остана няколко минути на прага, с ръце на гърба, а първата цигара за деня висеше в ъгълчето на устните му. Огледа гордо царството си. Живееше на „Деланси стрийт“ от двайсет години. Беше един от най-старите заселници. Познаваше всички, мъжете бяха негови клиенти независимо дали в момента имаха работа или не, защото той им водеше търпеливо сметките. Познаваше техните съпруги, знаеше кои от тях се борят и помагат на мъжете си, кои изпитват гняв към тях, кои им изневеряват. Познаваше децата им и родителите им, лелите и чичовците им, любовниците им и всички превратности на живота им, защото всички изливаха проблемите си, подпрели се на тезгяха му и преглъщайки ги с бира. Понякога добри ръце подаваха мълчаливо по няколко долара на нуждаещите се, без да става и дума за връщане. Обичаше „Деланси стрийт“. Хората, които живееха там, бяха добродушни. Нямаше насилие, само по някоя и друга шумна семейна свада. Щеше да съжалява, ако трябваше да напусне.

Влезе обратно вътре, почисти масите и тезгяха и започна да подрежда рафтовете — уиски и джин, тютюн, цигари и евтини пури. Само след няколко седмици всичко това няма да съществува, защото ще има сух режим. Бизнесът нямаше да върви и той щеше да бъде принуден да си замине от квартала. Но той нямаше да бъде победен от превратностите на съдбата. Отдавна имаше план.

Когато кракът му беше стъпил за пръв път в Америка, той беше още юноша, само осемнайсетгодишен. Идваше от ирландските брегове и беше готов на всичко, което му предложи Новият свят. Беше ходил на училище само до десет години, но можеше да чете, пише и смята. Беше работил като работник по полята. Не искаше вече да живее в старата Ирландия, искаше да живее живота с главно „Ж“, а знаеше, че няма да го намери в кръчмата, която баща му притежаваше в мрачната местност, разположена близо до залива Ликанор. Баща му, Мик

О'Хара, беше дребен човек с хлътнали гърди, който непрекъснато кашляше и влачеше крака, обути в прекалено големи за него ботуши. Тънката, саморъчно свита цигара рядко излизаше от устата му. Той пушеше дори докато пиеше бира, дори когато говореше и дори когато кашляше. Махаше я единствено когато се хранеше, но това ставаше само за минути и той вече свиваше друга. И пиеше непрекъснато уиски, защото „го стопляло“.

Мери Катлийн О'Хара знаеше, че съпругът ѝ бавно се самоубива, но не можеше да направи нищо. Отдавна се беше примирила с факта, че някой ден той ще падне мъртъв на земята и тя ще трябва сама да се грижи за себе си, затова беше помислила как да уреди живота си. Но времето минаваше, а баща му успешно се бореше със смъртта. Кашляше, но всяка сутрин отново беше жив и скачаше от леглото. Мери Катлийн беше едра червенокоса жена. Имаше румени бузи и блестящи зелени очи. Шеймъс беше наследил и ръста, и цвета на косата от нея. Дори на четирийсет, майка му все още беше хубава жена, въпреки че животът ѝ беше тежък. Когато беше още млада, картофеният глад беше опустошил Ирландия. Милиони хора бяха умрели от недохранване, включително много членове на нейното семейство. Когато беше срещнала Мик О'Хара, той беше с двацет години по-стар от нея. Беше я очаровал, бяха се обичали истински. Тя знаеше, че колкото и беден да е един мъж, винаги ще намери няколко медни монети за едно питие в кръчмата. Макар да беше дребен, вечно намръщен и свадлив, Мик О'Хара ѝ предлагаше покрив над главата и храна. Това беше своего рода сигурност, затова тя се омъжи за него и се опита да му бъде добра съпруга.

Шеймъс беше единственото им дете. Мери Катлийн благодареше на бога, че нямат друго, защото едва ли щяха да могат да го нахранят. Но когато разбра, че може много млада да остане вдовица, беше пожелала да има повече синове, които да се грижат за нея, когато съпругът ѝ няма да е вече на този свят.

Но Мик О'Хара не бързаше да си отиде. Умря едва когато Шеймъс беше вече навършил седемнайсет години. След погребението Мери Катлийн и синът ѝ бяха отишли на върха на скалите край залива и стояха там, хванати за ръце, оставяйки бурния атлантически вятър да изсуши сълзите им. Това ѝ се струваше като пречистване. Беше готова да заличи от паметта си тягостните години, прекарани в трите тъмни

малки стаички зад бара, непрекъснато огласяни от неговата кашлица, и където се носеше мирисът на бира и смърт.

— Сине — беше казала тя, стискайки здраво ръката му, — отвъд океана има нов свят, място, където мъжът може да направи състояние. Ще продам кръчмата и ще ти дам парите. Искам да отидеш в Америка и да започнеш нов живот. Когато си готов, ще дойда при теб.

Шеймъс все още си спомняше как беше погледнал надолу, за да види лицето ѝ. То беше много спокойно, изразяваше гордост от сина и увереност в бъдещето. Тя му имаше доверие. Даваше му всичко, което има на този свят, сигурна, че той ще го умножи и ще се грижи за нея. Той се беше заклел, че няма да я разочарова.

Когато пристигна в Америка, той я обиколи от бряг до бряг. Беше огромен и мускулист. Беше му лесно да си намира работа като работник. Носи тухли в Чикаго, поправя кораби на доковете в Сан Франциско, разпалва пещи в заводите за стомана в Питсбърг, но знаеше, че така няма да забогатее. Мина година. Парите на майка му още бяха в него, но той не беше спечелил кой знае колко и все още не беше готов да я вземе при себе си. Мислеше за нея и за стария дом в Ирландия, за това, че тя не се оплаква и търпеливо чака. Знаеше, че трябва да намери сигурна работа. Върна се в Ню Йорк и безцелно заскита по улиците. Гледаше огромните къщи на „Уошингтън Скуеър“ и Пето авеню и се питаше как хората са успели да спечелят толкова пари, че да построят такива сгради, прилични на палати. Нае си една стаичка на „Деланси стрийт“ и започна работа като строител. Харесваше му да реди тухлите, да маже с хоросан и пак да реди тухли. Искаше да научи повече неща за строителството и може би дори да стане предприемач, но нямаше време. В съзнанието му непрекъснато изплуваше мисълта, че майка му може да умре, преди той да е постигнал успех. А тогава щеше да е късно да сдържи даденото обещание.

Стаята му се намиреше над кръчма. На него му харесваше миризмата на уиски и бира, нощните шумове, които му бяха познати и му напомняха за дома. Предложи на собственика да му помага през нощта. Беше весел и общителен момък и обичаше свадите в кръчмата, защото можеше да покаже мускулите си. След шест месеца, когато

собственикът му каза, че ще продаде кръчмата и ще се върне в Минесота, Шеймъс, съвсем импулсивно, поиска да я купи. Сделката беше извършена за две седмици и той писа на майка си, като в писмото ѝ изпрати и пари за път. Заръча ѝ да дойде колкото може по-скоро. Едва след това схвана иронията на съдбата: той я викаше в Новия свят, за да живее стария живот, да живее точно така, както и преди — в три стаи зад кръчмата.

Но Мери Катлийн сметна това за голям успех. Пристигна с всичките си мебели и дреболии и скоро стаите им на „Деланси стрийт“ заприличаха изцяло на дома им в Ирландия. Мери Катлийн готвеше същите гозби като в Ирландия — варени яйца, зеле и картофи, ръжен хляб. Предлагаша евтино храната в кръчмата. Скоро в квартала се разнесе новината, че при О’Хара можеш да намериш най-добрата храна на най-ниска цена и че бирата там е превъзходна. И започнаха да печелят добре.

На Мери Катлийн ѝ допаднаше новата ѝ роля. Преди, в Ирландия, съпругът ѝ беше шефът, а сега тя сама си беше шеф. Всеки обед и всяка вечер тя сервираше храната и весело бърбеше с клиентите, приемаше и комплиментите, и парите им. Само след година вече имаха пари в банката, след няколко години предприятието процъфтяваше. Тя непрекъснато напомняше на Шеймъс, че е време да си намери красиво ирландско момиче и да се ожени. Искаше да се радва на внуци. Казваше, че сега могат да си ги позволят. Шеймъс знаеше, че тя е права. Но съпругата и децата щяха да отнемат времето му. Кой тогава щеше да работи в кръчмата всяка вечер? Не, женитбата трябваше да почака. Пет години по-късно той имаше доста пари в банката и беше направил инвестиция в две сгради на хълм в квартала Ню Джърси. И тогава Мери Катлийн умря внезапно от сърдечен удар, без внуци и без да се е преместила от жилището с трите стаи. Шеймъс я погребя и проля над гроба ѝ сълзи на гняв към самия себе си. Прокле се за това, че не беше успял да ѝ купи малка къщичка, където тя да прекара спокойно последните си дни, че не беше се оженил. После си каза, че когато се ожени, няма да кара съпругата си да живее в трите стаички зад кръчмата.

Сега, когато Миси влезе през вратата, той си спомни за обещанието, което беше дал на себе си. Усмихна се и пое палтото ѝ, а тя веднага започна да мете пода. О’Хара я гледаше с копнеж. Бяха

минали три месеца, откакто я беше помолил да се омъжи за него, а тя все още не му беше отговорила. Всъщност от погребението тя не беше повдигала въпроса. Той също се въздържаше и търпеливо чакаше тя да се възстанови от удара, който ѝ беше причинила смъртта на София. Но времето минаваше, а той трябваше да направи плановете си за бъдещето си сега. Сърцето му се разтопи от нежност, когато я погледна. Работеше толкова бързо, та човек би си помислил, че когато свърши работата, ще си тръгне. Но не, тя не можеше да направи това, защото ѝ се плащаше на ден и трябваше да остане дотогава, докато имаха нужда от нея. Това беше гаранция за него, че тя ще бъде винаги там. Особено сега, когато той разбра, че ще има нужда от нея цял живот. Тя усети погледа му и вдигна глава. Той ѝ се усмихна мило и каза:

— Миси, хрумна ми, че ти и аз никога не сме оставали сами. Знаеш, че съм много зает. Кръчмата е отворена всеки ден и всяка нощ и нямам време за себе си, камо ли за жена. Но утре имам намерение да я затворя. При едно условие.

Тя го погледна изненадана.

— Какво условие?

— Ще затворя, ако ме удостоиш с честта да обядваш с мен.

Тя не отдели поглед от лицето му. Не вярваше на ушите си. Засмя се. Той се изчерви, когато тя каза:

— Искаш да ме изведеш навън за обяд? Но защо, О'Хара? Виждаме се всеки ден, освен в неделя! И обядваме тук, заедно, също всеки ден. И така, защо?

Той си взе пура от кутията, която току-що беше сложил на рафта зад бара, и ѝ се усмихна.

— Исках да те изненадам — каза тъжно. — По дяволите, Миси, мислех, че поканата ще ти достави удоволствие.

Той прокара длан през червените си къдри и я погледна умолително. Тя отиде до тезгяха. Постави лакти на него и го погледна, изпълнена със съмнение.

— О'Хара — каза тя, — може би това ще бъде грешка. Не съм момичето, за което ме мислиш. Ти не познаваш истинското ми „аз“.

— Точно затова искам да излезем — за да се опознаем по-добре — каза той. Усмивката се върна на лицето му. — Като излезем, ще можем да бъдем такива, каквито сме. Освен това — каза той и постави

огромната си длан върху нейната — искам да ти покажа нещо. Нещо специално. — Видя, че я заинтригува, и добави: — Искам да ти кажа нещо важно.

Тя издърпа ръката си изпод неговата и започна да бърше тезгяха.

— В такъв случай, ще бъде по-добре, ако ти кажа „да“ — отговори спокойно тя, — но ще взема Азалий със себе си.

— Разбира се — каза той широко усмихнат. — Разбира се, че Азалий ще бъде с теб.

Нямаше да има нищо против да доведе и цяла банда хлапета. Беше се съгласила да излезе с него!

ГЛАВА 20

Миси побърза да се върне на „Ривингтън стрийт“. В джоба ѝ се намираше снощната ѝ заплата — един-единствен долар. Спря се пред количката на Забар и купи евтин парфюм с аромат на рози и жълта панделка за петнайсет цента. Изчерви се при мисълта, че е похарчила толкова много пари за себе си, и бързо изкачи стъпалата, които водеха към апартамента на Роза Пелерман. Жилището на Роза можеше да бъде наречено апартамент, защото се състоеше от две стаи. Имаха нужда от тях, защото имаха три деца. Съпругът ѝ, Майер Пелерман, беше с дваайсет и пет години по-възрастен от нея. Беше от Полша и говореше само полски и иврит. Роза беше само на дваайсет и пет години и беше родена тук, в Източния квартал. Родителите ѝ бяха емигранти от Естония. Говореше английски и иврит, както и някакъв неин руски език, но много малко полски, така че общуването между тях беше ограничено. За два долара на седмица, тя се грижеше за Азалий като за свое собствено дете, докато Миси беше на работа. Двете бяха станали приятелки след смъртта на София. Когато Миси почука на вратата, тя ѝ отвори с усмивка и я покани да влезе.

— Дойде точно навреме — каза Роза доволна. — Тъкмо запарвам чая. Спестих малко пари и сега ще си направим угощение с няколко бисквитки.

Тя подаде на Миси чаша горещ чай и чинийка с пет малки бисквитки.

— От фурната на „Хестър“ са — каза тя. — Същите са като онези, които правеше майка ми. — Лицето ѝ светна, когато тя ухапа бисквитата. — Дори са по-хубави. Не се тревожи — каза тя, като забеляза неспокойния поглед на Миси. — Децата са на улицата. За тях се грижи Соня, най-голямата ми дъщеря. Знае, че много ми помага с това да ги гледа дори минутка. — Тя се изкикоти. — А така аз и ти имаме малко време за себе си, нали?

Миси се засмя. Харесваше Роза. Тя беше ниска и закръглена, с красива, блестяща черна коса и тъмнокафяви очи, с нежни черти. Въпреки че нещата между нея и съпруга ѝ не вървяха гладко, тя винаги

беше усмихната и готова да се пошегува. Нищо не можеше да развали настроението на Роза, поне не за дълго. Просто не беше в природата ѝ да размишлява дълго над неуспехите и нещастията, най-лошото, от които беше, помисли си Миси, че тя беше „продадена“ на съпруга си от безскрупулния си баща.

Всичко било извършено с помощта на брачен брокер, беше ѝ казала Роза. Брокерът казал, че този мъж върти успешен бизнес във Филадельфия. И той дошъл у дома ѝ, за да се види със семейството ѝ. Тя била шокирана, като го видяла колко е стар — почти колкото баща ѝ. Тогава Роза била едва на седемнайсет години, по-млада дори от Миси. Майер бил много учтив, но не се усмихвал. Когато се здрависал с нея, ръцете му били лепкави от пот. Цялата вечер той я пренебрегвал. Седял до масата и разказвал на баща ѝ какъв голям бизнес въртял във Филадельфия с пелерини и костюми. Баща ѝ гладел доволно брадата си, а майка ѝ донесла най-хубавите чаши и празничната покривка. Когато той станал да си върви, тя скрила ръце зад гърба си. Отказала да се ръкува с него и баща ѝ я изгледал ядосано. А после се извинил за нейните лоши маниери. И същата тази вечер тя предизвикала шумна семейна свада, като задала един-единствен въпрос: щом Майер е такъв голям бизнесмен във Филадельфия, защо още не говори английски?

— Той е от Полша — обяснила майка ѝ.

— И какво от това? Защо не е посещавал вечерното училище, както правят всички, които искат да се научат да говорят на английски?

Тогава баща ѝ ѝ зашлевил плесница и я нарекъл неблагоприятна дъщеря. Той плащал много на брокера по женитбите, а тя само го засрамвала пред добрия и честен мъж, който бил готов да ѝ осигури къща, хубави дрехи и дори бижута...

— Ха, бижута! — беше възкликнала Роза и огледала с неодобрение малкия и неудобен апартамент. — Къщи, пелерини и костюми! „Добрата партия“ се оказа машинист в малка фабрика, собственик на която е зет му. Мислел, че се женел за пари. Брокерът му казал, че съм наследница на богатия си чичо, Самюъл Гланц, онзи, който има голям универсален магазин на „Гранд Авеню“.

— А ти не си ли? — беше попитала Миси.

Роза беше свила рамене.

— Той няма деца, но, доколкото го познавам, ще остави богатството си на храма, а роднините — да се бият над завещанието

му. Но Майер все още е изпълнен с надежда. Води децата при него всяка събота независимо дали грее слънце, или вали дъжд, за да напомня на чичо Самюъл каква прекрасна племенница има. — Тя беше отметнала глава назад и се беше засмяла от сърце. — Всичко онова беше нереално като вълшебна приказка — беше казала тя и избърсала сълзите, които се бяха появили в очите ѝ. — А сега аз съм принудена да понасям потните ръце на Майер, а децата имат баща, който все още не говори английски. Хората от фабриката му се подиграват. Всяка сутрин го питат: „Е, Майер, още ли не си се научил да говориш?“. Срамота е, след всичките тези години, прекарани в Америка.

— Как понасяш всичко това? — беше попитала Миси, ококорила очи от ужас, че можеш да бъдеш принуден цял живот да понасяш мъж, когото не обичаш.

— Имам децата си — беше казала Роза със свиване на раменете. — Може би някой ден, когато те пораснат, аз ще го напусна. А дотогава ще изкарам някак си, ден след ден.

Миси беше потръпнала, като си беше представила живота, ден след ден, с Майер Пелерман. Тя поне нямаше с кого да се съобразява, беше сама в света.

— Развълнувана си — каза Роза и си взе още една бисквитка. — Какво се е случило?

Миси набързо ѝ разказа за О'Хара и за това, че ще излезе на обяд с него в неделя.

— Погледни — каза тя гордо и ѝ показа букета рози, — купих това за старата си шапка. Реших, че така ще е по-красива. И нова панделка за Азалий.

Роза се възхити на цветята и каза:

— Значи и Азалий ще дойде? Тогава това не е любовна среща?

— Разбира се, че не е, глупачето ми — каза Миси и се изчерви. — О'Хара каза, че иска да се ожени за мен, но го каза само от съжаление. Той е много мил човек, Роза.

— А ти си много красиво момиче — отговори Роза. — Не го забравяй, Миси.

Миси мислеше за думите на Роза в неделя сутрин, докато си слагаше старата шапка, украсена с букет рози. Обръщаше насам-натам главата си пред малкото парче огледало и се ядосваше, че няма похубави дрехи, които да облече.

— О, Миси — възкликна Азалий, която също я гледаше, — толкова си красива!

Миси ѝ се усмихна, но знаеше, че не Азалий, а огледалото казва истината. Беше бледа, бузите ѝ — хлътнали, а шията — доста тънка. Беше загубила свежестта и руменината на младостта. Единственото красиво нещо у нея бяха розите на шапката ѝ.

Азалий седеше на ръба на стола, за да не омачка синята си рокля, люлееше краката си, обути в бели чорапи, и се възхищаваше на новите си обувки, купени вчера от количката на Забар. Миси беше сплела косата ѝ на плитка и я беше завързала с новата жълта панделка, но някои от къдриците вече се бяха изплъзнали и обрамчваха дребничкото ѝ овално лице. Кожата ѝ имаше златист отблясък като тази на Анушка, а очите — същия замечтан израз. Беше ангел, дете — мечта, помисли си Миси, спусна се към нея и силно я прегърна. Не можеше да я обича повече дори и ако беше нейно дете. Азалий беше само на четири години и никога за нищо не се оплакваше. Приемаше стаята, с която разполагаха, за свой дом, Роза — като своя леля, а улицата — като място за игра. Не беше честно, помисли си Миси и пак я целуна, просто не беше честно.

На улицата силно изсвири клаксон. Азалий скокна от стола си и се втурна към прозореца. Клаксонът отново изсвири и тя възбудено извика:

— Матюшка, това е О'Хара в автомобил!

Миси също погледна през прозореца. Изненаданият ѝ поглед беше прикован в О'Хара, който беше много елегантен в кафявия си костюм и риза с вратовръзка. Беше седнал гордо зад кормилото на раздрънкан жълт автомобил. Той отново натисна клаксона и помахаше с ръка на всички хора, които бяха накацали по прозорците, за да видят какво става. После отвори вратата, стъпи важно на паважа, свали шапката си и се поклони на Миси.

— О, Азалий! — възкликна тя и прибра главата си вътре. Беше много объркана. — Сега вече всички знаят, че ще излизам с О'Хара!

Тя хвърли последен нетърпелив поглед към огледалото, хвана Азалий за ръката и двете слязоха бързо по стълбите.

— Тази сутрин е много хубава, Миси — извика О'Хара, — и помислих, че ще е добре да се повозим малко.

Всички глави, които гледаха през прозорците, се завъртяха към Миси. О'Хара настани Азалий на задната седалка и отвори предната врата, за да може Миси свободно да влезе в колата.

— Довиждане, Роза — извика Азалий и помахна на всичките членове на семейство Пелерман, които се бяха показали на прозореца на втория етаж. Миси обаче не вдигна поглед към тях. Знаеше, че всички, които живеят на „Ривингтън стрийт“ гледат с интерес О'Хара. А той запали спокойно колата и те с шум се понесоха по улицата.

— Купих я едва вчера — каза гордо О'Хара — и вие сте първите, които се качвате в нея. Е? Какво мислите?

— Красива е, О'Хара! — извика Азалий, която подскочаше развълнувано на мястото си и махаше с ръка на минувачите.

— Да, хубава е — каза Миси и задържа с ръка шапката си на поредния завой. — Но предпочитам да тръгнем с по-малко шум.

О'Хара се засмя гръмогласно.

— Обещах ти приятен ден, нали? — каза той и я погледна с крайчеца на окоето си. — А аз съм човек, който държи на думата си, Миси О'Брайън.

Тъкмо навлизаха в „Орчард стрийт“. Миси се засмя. Имаше нещо трогателно в чистия детски възторг на О'Хара. Слънчевият ден и неговото отношение ѝ носеха радост. Той беше човек, който обичаше да доставя радост на другите. Тя се отпусна назад на седалката и си позволи да се порадва на разходката с колата.

Застанал плътно зад решетката на прозореца си, Зев видя дългия жълт автомобил. О'Хара натискаше клаксона и гледаше собственически Миси. А Миси се смееше, щастлива като волна птичка през пролетта. Ревността пламна като огън в сърцето му.

— Фукльо! — извика той, а гласът му беше пълен с горчивина. — Голяма работа!

— Къде отиваме? — попита Миси, когато колата мина по моста и се отправи към хълмовете на Ню Джърси от другата страна на река Хъдзън.

— Почакай и ще видиш — каза той загадъчно. Но на красивото му едро лице грееше усмивка, която ѝ подсказваше, че там, където отиват, ще ѝ хареса.

Пътуваха известно време по протежението на реката и се наслаждаваха на гледката. Стигнаха до голяма постройка от червени

тухли, скрита зад дърветата. Табелата гласеше „Италиански ресторант“ и очите на Миси заприличаха на окръжности, когато забеляза белите покривки и салфетките, бляскавите сребърни прибори и кристалните чаши, и цветята, които украсяваха всяка маса.

— Не съм облечена достатъчно добре за такова място — прошепна тя. Чувстваше се глупаво в старото си сиво палто, избелялата блуза и пола.

— Изглеждаш достатъчно добре за където и да е — отговори високо О'Хара. — По-красива си от всички жени, които са тук.

Той свали шапката си, а келнерът се ръкува с него като със стар и познат клиент, след което ги поведе към масата, разположена до прозореца.

— Добър ден, мистър О'Хара — поздрави го той. — Как сте днес, сър?

— Добре, добре — каза гръмогласно О'Хара и се усмихна, когато втори келнер им донесе шампанско. Кимна одобрително, а очите на Миси се отвориха още по-широко.

— Шампанско! — възкликната изумена.

— А какво друго? — попита той и докосна нежно ръката ѝ. — В такъв велик ден!

Тя се изчерви, защото келнерите се усмихнаха многозначително. О'Хара създаваше у тях погрешно впечатление.

Те сигурно си мислеха, че са любовници или... Тя погледна към пенещото се питие в чашата си и си спомни последния път, когато беше пила шампанско. Беше на осемнайсетия ѝ рожден ден и чашата ѝ беше напълнена от Миша. Бяха се погледнали в очите и знаеха, че е за последен път...

— Бих дал всичко, за да знам за какво мислиш — каза О'Хара, но тя поклати глава, вдигна чашата си и му предложи да отпият.

— За теб, Шеймъс О'Хара — каза тя и успя да се усмихне. — Благодаря ти за този прекрасен ден.

— Той още не е свършил — обеща ѝ той. Погледна я с възхищение и започна да изучава менюто. — Наистина си прекрасна с тази шапка, Миси — каза нежно той. — Ти си най-красивото момиче, което съм виждал.

— Да — каза важно Азалий, — и аз ѝ казах така.

О'Хара се усмихна.

— А ти, млада дамо — каза той, — по-добре внимавай, защото, когато пораснеш толкова, колкото Миси, ще разбиеш всички мъжки сърца.

— Какво означава това? — попита тя.

— Почакай и ще разбереш — отговори той и извади малка кутийка от джоба си. — О, почти бях забравил.

— Подарък? — попита тя, изпълнена с надежда.

Той кимна.

— Подарък за теб, красавице.

Тя погали червената хартия с възхищение.

— Хубава е — каза, а детското ѝ гласче трепереше от вълнение.

О'Хара погледна първо към Миси, а после към детето.

— Подаръците трябва да се отворят — каза той, — за да се види какво има вътре.

Тя внимателно разгъна хартията, отвори кутийката и ахна, когато видя съдържанието ѝ.

— О, о, погледни, матюшка. Само погледни!

Беше кукла, малка, но съвършена във всеки един детайл, с руса коса, рокля с дантела, боне и малки ботушки.

— Как ще я кръстиш? — попита Миси и се усмихна нежно, когато Азалий погали куклата с любов.

— Анушка — прошепна тя и я притисна до гърдите си. — Анушка.

Миси се почувства така, като да бе ударена от гръм. До този момент Азалий не беше споменавала майка си! Тя се беше надявала, че я е забравила.

— Но тази кукла е американска — побърза да каже тя. — Не мислиш ли, че трябва да ѝ дадеш американско име?

Очите на Азалий придобиха познатия ѝ далечен израз.

— Какво ще кажеш за Катлийн? — предложи О'Хара. — Красиво ирландско име. Така се казваше и майка ми.

— Да, трябва да оставим О'Хара да избере името — побърза да се съгласи Миси. — Защо да не я кръстим Катлийн?

Азалий притисна куклата до бузата си, затвори очи и се усмихна.

— Катлийн Анушка — каза тя. — Катлийн Анушка О'Хара.

О'Хара се засмя и наля шампанското в чашите.

— Идеята на малката е превъзходна — каза той и погледна Миси многозначително.

Тя извърна глава. В този момент се появи келнерът със супата.

— Мирише превъзходно. Сигурно е много вкусна — каза тя, за да избегне отговора.

О'Хара се усмихна.

— Да, така е — каза той. — Този ресторант е един от най-добрите в Ню Джърси. Идвам тук от няколко години, още откакто завъртах бизнеса си тук.

Изведнъж Миси осъзна, че се забавлява. Добрата домашна италианска кухня ѝ се струваше божествена след оскъдната храна, а виното ѝ замая главата. Беше приятно отпусната и слушаше разказа на О'Хара за живота му в Ирландия и за първите години след пристигането му в Америка.

— А сега искам да поставя ново начало — каза той и, както обикновено, запали цигара. Гледаше я, доволен, как отпива от кафето си.

Азалий изяде десерта си, прозина се, отпусна се на стола и прегърна новата си кукла. О'Хара я помилва нежно по косата и каза:

— И ти не познаваш всички мои страни, Миси. Аз съм сериозен и амбициозен мъж. Това е едно от нещата, които исках да ти кажа днес. Но първо искам да ти покажа нещо, което е по пътя ни.

Той плати сметката, като остави голям бакшиш. Взе заспалото дете в силните си ръце и излязоха от ресторанта. Изпратиха ги с усмивки, благодарности и покана да дойдат отново. Той остави Азалий на задната седалка, покри я с одеяло и каза, изпълнен с копнеж:

— Ще бъда благодарен, ако имам момиченце като това тук, наистина благодарен.

После помогна на Миси да се качи в колата, седна на мястото си и подкара към хълмовете.

— Къде отиваме? — попита тя отново.

— Не много далеч — отговори той с усмивка. — Трябва да бъдеш търпелива.

Пътуваха още десет минути и стигнаха до кедрова ограда. О'Хара слезе, за да отвори портата, а Миси се опита да надникне през високите ели и кестеновите дървета, чиито дървета закриваха почти всичко.

— Пристигнахме! — каза О'Хара, докато караше по току-що покритата с чакъл алея. Спряха пред квадратна къща с червен покрив и дървена веранда. — По-голяма е, отколкото изглежда — каза той гордо. — Има три спални, а дворът е три акра. За мен това е достатъчно, така че я купих. Купих и всичката земя наоколо. Петдесет акра от Ню Джърси вече ми принадлежат. — Той обърна към Миси очите си, изгарящи от страст. — Те ще принадлежат и на съпругата ми, само ако кажеш „да“, Миси. Искам да споделя с теб всичко, което имам, къщата, земята, всичко...

Очите ѝ изразяваха единствено тревога. Тя протегна ръка пред себе си — като да се защити.

— Преди да кажеш каквото и да било, нека ти покажа. — Той изкачи стъпалата към верандата. — Докъдето ти стига погледът, Миси, че и отвъд — каза той гордо. — Това е моята земя.

Погледът ѝ се зарея над тревистите хълмове, над групичките дървета. В далечината се виждаха говеда, прилични на детски играчки. Миси затвори очи и вдъхна свежия въздух, заслуша се в песента на птиците и позволи на лъчите на късното есенно слънце да погалят лицето ѝ. Можеше да се върне в Оксфорд, у дома.

— Красиво е, О'Хара — прошепна тя. — Наистина е красиво.

— Ела вътре — подкани я той. — Остави детето да спи. Искам да те разведа наоколо.

Входната врата беше украсена с цветно стъкло. Коридорът беше много дълъг и свършваше при друга врата, също украсена с цветно стъкло, зад която се виждаше градината. Всекидневната стая беше квадратна, с огромна камина. Трапезарията беше отделно. Подовете бяха от дърво и лакирани, а прозорците — във формата на диаманти. Кухнята беше с мивка, с топла и студена вода и фурна. Имаше дори електрическо осветление. Широко, красиво стълбище водеше към горния етаж, където имаше три спални и баня с вана.

— Къщата е великолепа! — извика Миси и затича развълнувана от стая в стая. — Прекрасна е, О'Хара, наистина е прекрасна... само... — Тя се спря и го погледна озадачена. — Но как ще ръководиш кръчмата, ако живееш тук? Много е далеч.

— Точно това исках да ти кажа — каза той, хвана я за раменете и погледна дълбоко в очите ѝ. — Миси, след две седмици ще затворя кръчмата завинаги. Сухият режим ще убие търговията със спиртни

напитки. Ще се измъкна още преди другите да са се усетили. Направил съм си планове за бъдещето, Миси, и тази къща е част от тях. А също и ти. Оттук ще мога да ръководя новия си бизнес. Близо е до железопътната линия и до пристанището в Нюарк.

Сърцето на Миси се сви. Щеше да остане без работа. Усети, че ще припадне, и се облегна на перилата на верандата. Погледът ѝ беше втренчен в красивия пейзаж, но тя не го виждаше.

— Какъв нов бизнес? — попита вяло тя.

О'Хара се усмихна.

— О, недвижима собственост, строителство и малко... „разпространение“ да кажем. Тук е толкова спокойно, мястото е уединено и никой няма да знае с какво се занимавам. — Той ѝ намигна, а после смръщи вежди, защото видя колко силно е пребледняла, и се уплаши, че всеки миг ще припадне. — Миси, добре ли си? — попита той и я прегърна. — Какво става, момичето ми? Да не съм те изплашил с приказките си за новия бизнес? Няма да се занимавам с нищо незаконно. Миси, само може да се движа по ръба на закона, като продавам контрабандно спиртни напитки. В Ирландия го правим от векове. Обещавам ти, че това не е опасно. А парите ще използвам за строителството на къщи. Ще има много млади семейства, които няма да имат търпение да избягат от градовете в провинцията. Къщите ще бъдат удобни, красиви и евтини. Когато ги построя, хората ще идват на ята да живеят в тях. А за другата част от моя план не се тревожи, Миси, моите партньори ще се погрижат за това.

— Твоите партньори?

— Джорджо и Енрико Ориконе, момчетата, чиято собственост е италианският ресторант. Ще трябва да се срещнем с тях, Миси, те са наистина много мило италианско семейство. Видя как се отнесоха с Азалий, те просто обожават момиченцата. Амбициозни са и имат нужда от човек като мен. Разбира се, аз имам и собствен интерес в тази работа и ти казвам, Миси, че ще направя цяло състояние. Няма вече да носиш халбите с бира за мен. Ще бъда бизнесмен. — Той я погледна извънредно сериозно. — Дал съм си обещание, че съпругата ми няма да живее в три стаи зад кръчмата, както живееше майка ми. Сега вече мога да те помоля да станеш моя жена, Миси. Купих тази къща за теб и Азалий, за нас и нашите деца. Миси, моля те, ще станеш ли моя жена?

Тя поклати объркано глава. Той беше толкова мил, толкова нежен под грубата си външност. И толкова наивен. Погледна О'Хара, който с нетърпение очакваше отговора ѝ, а после — къщата с всичките стаи, градини и полета, които можеха да бъдат нейни. Представи си как ще живее тук, с какви мебели ще я обзаведе, какви картини ще окачи на стените, какви кристални вази с цветя ще разположи в ъглите, как ще седи на верандата в летните нощи и как ще люлее бебето си в люлката. Но колкото и да се опитваше да вмести образа на О'Хара във всичко това, не се получаваше. Помисли си за Роза, принудена да прекара целия си живот с Майер Пелерман, и отново поклати глава. По бузите ѝ се затъркаляха сълзи, а той нежно ги избърса с длан.

— Виждам, че ще кажеш „не“ — каза той тихо, с достойнство. — Но ще ти кажа нещо, Миси О'Брайън: никога няма да доведе друго момиче в тази къща. Ще чакам да кажеш „да“ някой ден. И когато този ден дойде, ще бъде най-щастливият мъж в Ню Джърси.

Пътуваха обратно в мълчание. О'Хара беше загубил веселото си настроение, а Миси мислеше, уморена, че тя е виновна. Не искаше да го нарани. Никога не беше го окуражавала, с нищо не му беше дала да разбере, че ще се омъжи за него. Когато пред тях се разкри Манхатън, тя си каза, че в живота сигурно има и нещо повече от това. А после реалността се върна при нея и тя си спомни, че след две седмици кръчмата ще бъде затворена и тя ще остане без работа. И нямаше вече да получава заплата.

ГЛАВА 21

Беше ужасно студен февруарски петък. Зев гледаше хората, които бързо минаваха покрай прозореца му, преметнали шалове през вратовете си, пъхнали ръце дълбоко в джобовете си, и с рамене, изправени срещу вятъра. Беше почти четири часът и редовните му клиенти идваха, за да платят и да си вземат нещата, които отново щяха да заложат в понеделник. Понякога той си мислеше, че магазинът му е просто огромен гардероб на Източния квартал, тъй като дрехите на жителите му прекарваха повечето време там, отколкото по гърбовете на собствениците си. Той отново погледна часовника си. Миси закъсняваше. Тя идваше всяка седмица, понякога носеше един долар, понякога — два. Той не искаше да взема парите ѝ, защото знаеше, че тя има нужда от тях, но тя беше решила твърдо да му върне целия дълг. А той трябваше да признае пред себе си, че много се радва на извинението, което му позволяваше всяка седмица да вижда високата ѝ стройна фигура и красивото лице. Не че ѝ казваше нещо повече от обичайното: „Добър ден, Миси“ или „Как вървят нещата днес?“, но поне прекарваше няколко минути с нея — минути, които после с радост си припомняше, седнал сам в стаята си. Мислеше за всяка една подробност от облеклото ѝ, за това как кестенявата ѝ коса блестеше на светлината от лампата, за извивката на врата ѝ, за руменината на бузите ѝ, за мекотата на устните ѝ, за дълбоките ѝ теменужени очи, в които всеки мъж би могъл да се удави. Той въздъхна и провери дали връзката му не се е изкривила на една страна. Беше се облякъл уж заради еврейския празник, но всъщност знаеше, че е за нея.

Звънчето над вратата се обади и той изгледа остро мисис Липкин от „Кънел стрийт“, която идваше да си вземе празничната покривка.

— Днес закъсняхте, мисис Липкин — каза той и ѝ подаде покривката, като бързо взе парите. Молеше се наум тя да си тръгне, преди Миси да е дошла.

— Да, мистър Абрамски — каза тя уморено. — Трябваше да чакам, докато синът ми донесе вкъщи парите. По-добре е вече да затваряте, иначе ще закъснеете. Вече е почти шабат.

— Знам, знам — отговори той раздражено.

Тя го погледна изненадано и затвори вратата след себе си. Обикновено Абрамски беше много учтив. Медните стрелки на часовника се доближиха още с една минута до четири часа и той погледна нетърпеливо през прозореца. Вече беше почти тъмно и трябваше да затваря... Само още няколко минути, в случай че тя закъснее...

В четири и десет той заключи вратата и обърна табелката с надписа „затворено“ към улицата. Тъжно се прибра в задната стаичка. Тя не беше закъснявала никога досега и той разбра, че няма да дойде. Макар тя да не беше казала нито дума, той знаеше, че миналата седмица О'Хара беше затворил кръчмата. Предположи, че е излязла да си търси работа и че няма пари.

Облякъл черното си палто и нахлупил черната си шапка, той отиде по заледените улици в храма. След службата не се спря при семействата, които се бавеха отпред на стълбите, за да разменят поздрави. Върна се веднага обратно въщи и запали свещите, поставени в скъпия за него свещник, наследен от майка му. Седна край масата и се замисли за Миси. Вече му беше изплатила осемнайсет от петдесетте долара. Той знаеше, че когато му изплати цялата сума, няма да я види повече. Някакъв импулс го накара да се изправи, да облече отново палтото си и да заключи внимателно вратата след себе си. Зави решително зад ъгъла. По „Ривингтън стрийт“ все още се търкаляха боклуци от количките на търговците, хартийки, които леденият вятър караше да летят, кучета и котки се биеха за отпадъците от риба. Вонята го накара да сбърчи нос.

Знаеше къде живее тя. Много пъти беше минавал покрай сградата и винаги се спираше, за да погледне към нейните прозорци. Направи го и сега и видя лампата да свети зад тънката завеса. Поколеба се. Сведе поглед към земята, а после отново вдигна очи към прозореца. Обикновено той постояваше малко така с надеждата тя да се появи, но сега пресече бързо улицата и влезе във входа. Коридорът беше пълен с боклуци и стари мебели, картонени кашони и бутилки. Вонеше на прах и урина. Иззад затворените врати се чуваха шумни кавги, женски писъци и рев. Изплакваше бебе, някой се смееше гръмогласно, другаде високо виеше музика.

Зев започна да се изкачва по неосветеното стълбище, като избягваше да се докосва до мръсните перила. „Как тя понася всичко това?“ — попита се той отново. „Та тя е дама, то си личи.“ Почука на вратата и се закашля нервно, докато чакаше. Виктор изляя високо, Азалий седна в леглото, разтри очите си и се прозина.

— Матюшка — каза тя, — някой чука на вратата.

Миси, която миеше чиниите, се обърна изненадана.

— Кой ли може да бъде?

Азалий се засмя.

— Не знам — каза тя.

Миси се замисли за миг. Не можеше да бъде хазаинът, защото тази сутрин беше платила наема, макар да не можеше да измисли откъде да вземе пари, за да плати за идващите седмици. Приглади косата си и тръгна бързо към вратата.

— Извинете, че ви безпокоя — каза Зев и свали шапката си, — но днес не дойдохте.

Миси покри устата си с ръка.

— О, съжалявам, мистър Абрамски, но не можах. Просто нямам пари. Аз... Страхувам се, че загубих работата си. Моля ви, ще изчакате ли до другата седмица? Сигурна съм, че дотогава ще намеря някой долар.

Беше разстроена. Той разбра какво си е помислила — че идва за парите.

— Не, не, всичко е наред, разбира се, не се тревожете — побърза да я успокои той. — Аз... само... Всъщност исках да ви видя.

Тъмните му очи я гледаха умолително и Миси отстъпи назад. Като задържа вратата отворена, тя каза:

— Ще влезете ли, мистър Абрамски?

Той се спря неуверено от вътрешната страна на вратата и кучето злобно изръмжа. Момиченцето каза:

— Здравейте, аз съм Азалий, а вие кой сте?

Той се закашля нервно.

— Абрамски, Зев Абрамски от „Орчард стрийт“.

Азалий кимна.

— Приятелката ми Рейчъл Кохен живее там.

— Ще седнете ли? — попита Миси.

Той любезно прие подадения му дървен стол, седна и се огледа. Ето го нейния дом. Всичко блестеше от чистота, масата беше застлана с чиста бяла покривка, а палтото и шапката ѝ, все още украсена с розите, висяха на гвоздей на стената. Леглото беше дискретно прикрито от дървен параван. Стените бяха нашарени от влага и голи, като се изключи малкото парче огледало над мивката. Стаята беше бедна и гола, но на масата имаше букет цветя и се носеше нежният аромат на сапун, а розовият копринен абажур, който тя беше ушила за лампата, правеше светлината мека и придаваше уютност на дома. Миси седна от другата страна на масата.

— Извинете ме, мистър Абрамски — каза тя, — стаята ми не е място, където обичам да каня гости. Искате ли чаша чай?

Той поклати глава.

— Не, благодаря ви. Дойдох да ви попитам. Просто бих искал да знам дали ще се съгласите да вечеряте с мен някоя вечер.

Той стискаше шапката си толкова силно, че смачка периферията. Теменужените ѝ очи бяха заприличали на идеални окръжности. Гледаше го така, все едно че го вижда за пръв път. Той оправи нервно вратовръзката си и тя се усмихна.

— За мен ще бъде удоволствие, мистър Абрамски — отговори тихо тя.

Изведнъж лицето му грейна.

— Неделя ще бъде ли удобно? — побърза да попита той, преди тя да е решила нещо друго. — Ще дойда да ви взема в шест часа.

— Добре, в шест — съгласи се тя. — Ще бъда готова.

В пет и трийсет часа в неделя Миси заведе Азалий в дома на Роза, вчеса грижливо косата си и я вдигна на кок. Разтри оживено бузите си, за да им придаде цвят, сложи си шапката и поне за десети път се запита защо прие да вечеря със Зев Абрамски. Едва го познаваше. Той беше мъжът, който ѝ беше заел пари, мъжът, на когото тя беше задължена да се изплати. И за стотен път се запита какво ли го беше накарало да я покани на вечеря.

Той почука на вратата точно в шест. Тя облече вехтото си сиво палто и бързо му отвори. Страхуваше се да го покани, когато беше съвсем сама, защото се тревожеше какво ли ще си помислят съседите.

Той беше много спретнат и приличаше на чужденец в черното си палто и черната си шапка. Двамата тръгнаха рамо до рамо по улицата.

— Знам едно кафе на „Ийст Бродуей“ — каза той, след като се поколеба малко на ъгъла. — Нямам кола като О’Хара. Имаш ли нещо против да повървиш малко?

— Разбира се, че не, мистър Абрамски.

Тя вдигна яката на палтото си и тръгна бързо до него. Той вървеше от външната страна на тротоара и оставяше известно разстояние между тях. Като че ли се страхуваше да не се докоснат случайно. Мълчанието се проточи.

— Как сте, мистър Абрамски? — попита тя, търсейки отчаяно тема за разговор, когато отминаха още един блок.

— Добре съм, благодаря — отговори той.

Отново настана тишина. Той я погледна нервно с крайчеца на окото си. Ето, че мечтата му се беше сбъднала. До него крачеше Миси О’Брайън. А той не можеше да измисли какво да ѝ каже. С благодарност свърна по „Ийст Бродуей“.

— Кафето е собственост на украинци — каза той сковано. — Мисля, че там ще ви хареса.

Помещението беше претъпкано и шумно, изпълваха го руски говор и музиката на балалайките и китарите. От задната стаичка долиташе позната циганска песен, в ъгъла бълбукаше самоварът, а миризмата на току-що изваден от фурната хляб замайваше главата ѝ. Имаше пирожки, кексчета с кафе, мляко. Лицето на Миси грейна весело, когато се настаниха на малка маса до прозореца.

— Чудесно е, мистър Абрамски — каза тя, наистина възхитена. — Напомня ми за циганското кафене, в което обичах да ходя, когато живеех в Санкт Петербург.

Тя се засмя и запя припева на песента. Огромният украинец спря да пее и ѝ направи комплимент за гласа ѝ. Зев я погледна развълнуван. Той я познаваше като смирена жена, която много и упорито се труди. А сега изведнъж я видя като младото момиче, каквото всъщност беше тя. Миси си поръча борш и затвори очи с наслада, когато вкуси от него. Каза, че бил превъзходен, а после лицето ѝ помръкна.

— Не биваше да идвам тук с вас, мистър Абрамски — каза тя виновно, все едно че беше извършила престъпление. — Дълга ви толкова много пари. Не е честно вие да ми плащате вечерята.

— Нима не ви харесва тук? — попита той разтревожено.

— Разбира се, че ми харесва. Не съм се забавлявала, откакто...
Не помня откога — побърза да приключи темата тя.

Зев въздъхна облекчено. Извика келнера и поръча бутилка червено вино. Беше щастлив просто да седи така и да я гледа. Това беше върхът на мечтите му. Тя бавно отпиваше от виното и слушаше музиката. Между тях отново се беше възцарило мълчанието. Миси избягваше погледа му. Чудеше се какво да каже. Не можеше да продължават така — без изобщо да говорят. Тя отпи още една глътка от виното си и каза, донякъде отчаяно:

— Разкажете ми за себе си, мистър Абрамски.

— За себе си? — повтори той изненадан. — Ами... Няма нищо за разказване.

— О, не, има — каза тя, добила смелост от изпитото вино. — Например, щастлив ли сте?

Отново настъпи тишина. Той беше забил поглед в супата си.

— Щастлив съм сега, когато съм тук с вас — каза най-после.

— Благодаря ви за тези думи, но имах предвид дали сте щастлив в живота. Когато бях дете, мислех, че всички са щастливи, но сега разбирам, че всъщност много малко хора са истински щастливи. Всички се борят с нещо: с бедността, с болестите, с насилието, с депресията и отчаянието. Понякога, като се замисля за това, колко различно е детството на Азалий от моето собствено, ми се иска да заплача. И понякога плача, нощем, когато тя заспи.

Тъмните му очи изразяваха съчувствие. Руската музика и гласовете, които разговаряха, станаха по-високи. Те се чувстваха като изолирани в своето кътче до прозореца. Странно, но с него тя се чувстваше сигурна, спокойна. Виното беше развързало езика ѝ и тя започна да разказва за детството си в Англия, за това как баща ѝ беше умрял в Русия и я беше оставил сама в света.

— И така, аз отидох да живея в Санкт Петербург — каза тя и спря да разказва, твърде рязко и неочаквано за него.

Приближи се келнерът, който вдигна празните чинии и им донесе хрупкави пържени картофи, наденици с доста подправки, пирожки и две чинии каша с горещ сос от гъби. Напълни отново чашите им и донесе още една кошничка с дъхав хляб. Тя се опря с лакът на масата, подпря брадичката си на дланта и каза:

— Знам, че чухте онова, което Азалий каза за... София. Не знам защо имам такова чувство, Зев Абрамски, но съм сигурна, че мога да ви се доверя.

Може би това, че ресторантът беше руски, че се лееше позната реч, че музиката ѝ беше толкова мила на сърцето, я накараха да почувства по-силно самотата си, да закопнее за човешко общуване. Не можеше да сподели историята си с Роза, нейната приятелка, но сега разказа всичко — шепнешком и със страх в сърцето. Бягството през гората с бижутата, пришити към полата ѝ, ужасните убийци, бягството до Константинопол със София, продажбата на бижутата на другата сутрин. Това, че им беше останала само тиарата и четирите най-големи диаманта. И, разбира се, огромният, безполезен смарагд. Храната изстиваше в чиниите им, а тя продължаваше да разказва за страха си от ЧК и за това, че той никога няма да изчезне от живота ѝ. И за това как всяка нощ сънува Алексей. Разказа му всичко, с изключение на това, че е била влюбена в Миша Иванов.

— И така — вдигна тя глава и погледна право в очите му, — сега знаете коя съм, Зев Абрамски, и защо съм в това положение. И сте единственият човек на света, на когото съм разказала това.

В очите ѝ бликнаха сълзи. Той извади от джоба си чиста бяла кърпичка и ѝ я подаде.

— Горд съм, че ми имате такова доверие — каза той тихо. — Никога няма да повтора и дума от току-що чувтото. Никой нищо няма да научи от мен, обещавам ви. — Очите му излъчваха огромна нежност. — Яжте — каза той с дрезгав глас. — Храната е добра и ще възвърне руменината на бузите ви. Насладете ѝ се.

Сега мълчанието, което отново се възцари между тях, не беше така потискащо, в него имаше някакво странно успокоение. Зев беше доволен просто да бъде в компанията ѝ, тя също се радваше на неговата, макар че той беше човек, който не говореше много.

После той я изпрати до дома ѝ, като отново вървеше в края на тротоара. Когато се спряха пред вратата ѝ, той я попита дали би могъл да я изведе отново другата неделя. Миси се поколеба. Наистина не беше сигурна как е най-добре да постъпи, но той беше толкова мил с нея и тя се чувстваше толкова близка с него...

— Добре, в шест часа следващата неделя, мистър Абрамски — съгласи се тя.

После беше му пожелала бързо „лека нощ“ и също така бързо беше затворила вратата след себе си.

* * *

В понеделник сутринта Миси се събуди с главоболие и чувството за тиха безнадеждност. Чарът на украинското кафе беше избледнял, а облекчението, което беше почувствала, като сподели миналото си с Абрамски, се превърна в страх. Нервно си повтаряше на всеки няколко секунди, че тя всъщност не го познава и че София я беше предупреждавала многократно да не се доверява на никого...

Изчака да чуе затръшването на входната врата на семейство Пелерман, което беше знак, че Майер е заминал на работа, и веднага слезе при Роза. Снощи Азалий беше останала в техния дом, а също и Виктор. Кучето беше вярно на дъщерята на Миша така, както беше вярно на самия него, и не се отделяше от нея. Отиваше там, където е Азалий. И щеше да създава проблеми, когато тя тръгнеше на училище, мислеше Миси. Да, ето ти още един проблем — училището. Дъщерята на Миша не можеше да ходи в старото и занемарено училище зад ъгъла. Тя вече знаеше повече, отколкото би могла да научи там: можеше да чете, говореше френски и руски, както и английски, макар той да имаше еврейски акцент — като на повечето деца от „Ривингтън стрийт“.

Роза погледна лицето ѝ, на което бяха изписани множество страхове, и се усмихна.

— Е? Идваш, за да развеселиш моята утрин в началото на седмицата? Имам нужда от развеселяване! — Тя се засмя и наля на Миси чаша чай. — Е? — попита повторно тя и я погледна в очакване. — Няма ли да ми разкажеш? За лихварина, онзи, на когото хората изпращат дрехите си да им ги пази през седмицата? Говорят, че е точен като часовник. Но ти си единствената, която знае какво задвижва този часовник.

— Нищо не знам — призна Миси. — Аз бях тази, която непрекъснато говореше. О, Роза, разказах му всичко. Неща, които не биваше никога и на никого да разказвам. — Тя гледаше приятелката си

с очи, разширени от завладялата я паника. — Неща, които дори на теб не съм казвала.

— На най-добрите си приятели човек няма защо да казва каквото и да било — каза Роза и я потупа успокоително по рамото. — За мен е все едно какво си направила или какво можеш да направиш. Знам, че не можеш да постъпиш неправилно или да направиш нещо лошо.

— Какво бих правила без теб, Роза — каза Миси импулсивно. — Толкова съм глупава, нищо не знам. Не знам дори как да си намеря работа.

Роза замислено приглади престилката си. Знаеше, че Миси е изчерпала въображението си и вече е на края на силите си.

— Винаги можеш да отидеш на пазара за прасета, както го наричат, на „Хестър стрийт“. Там хората, които търсят работа в индустрията за готово облекло, ходят всяка сутрин, за да видят дали няма да намерят нещо. — Тя се поколеба. — Наистина, мястото не е особено подходящо за изискано момиче като теб, Миси, но можеш да порботиш във фабрика няколко седмици, докато се появи нещо по-така. Поне ще сложиш някой и друг долар в джоба си. Ако те изберат, разбира се — добави тя и тежко въздъхна. — Винаги има повече работници, отколкото работни места. А работодателите си имат своите любимци — онези, на които могат да платят по-малко за повече работа.

— Но аз дори не съм виждала шевна машина — каза Миси, изпълнена със съмнения. — Всички неща, които знам, са безполезни. Като например кога е построена някоя от египетските гробници или пък историята на древен Вавилон. Никога не съм учила нещо наистина полезно.

— Знаеш такива неща?! — извика Роза поразена. — Трябва да станеш професор, не шивачка. Но нуждата ни кара да правим странни неща, Миси. Само това мога да измисля за теб сега, когато О'Хара го няма. — Тя погледна много сериозно Миси. — А какви са новините от О'Хара?

Миси поклати глава и се изчерви.

— Никакви. Не се е обаждал, откакто преди две седмици замина за Ню Джърси. Но аз и не очаквам новини от него, след като отклоних предложението му.

Роза въздъхна.

— Глупачка — прошепна тя. — Той беше добър и силен мъж, който щеше да ти осигури разкош и удобства. Какво повече би могло да иска едно момиче?

— Любов? — също шепнешком, отговори Миси. Погледите им се срещнаха над масата. Роза протегна ръка и взе нейната в своята.

— Ах, любов, Миси — каза тя, изпълнена с горчивина. — Имам чувството, че любовта означава следното: един мъж, две стаи и три деца. Нищо никога не се променя.

На следващата сутрин в шест часа Миси вървеше бързо по „Хестър стрийт“. Започваше да вали сняг и тя вдигна яката на палтото си. Съжали, че не свали цветята от шапката си, защото влагата можеше да ги повреди. Застана в края на тълпата, защото искаше първо да огледа мястото. Имаше повече мъже, отколкото жени, някои от които доста елегантно облечени. Някои говореха оживено, купуваха си кафе и кифлички от една количка от другата страна на улицата, а други просто стояха с прегърбени рамене, с вдигнати яки, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете, и тропаха с крака, за да се стоплят. Жените бяха видели главите си в шалове и чакаха търпеливо, оттеглили се на една страна. Имаше и млади, и стари. Тя се чувстваше не на място с това палто и с твърде елегантната шапка. Съжаляваше, че не си е сложила шал на главата като другите.

В шест и трийсет пристигна бригадирът, застана на платформата и започна да посочва тези, които ръководството на фабриката вземаше на работа. Жените се блъскаха, за да застанат в първата редица, изгаряха от нетърпение да ги забележат, но Миси се дръпна назад и зачака. Бригадирът срещна погледа ѝ, задържа го за секунда, а после продължи да изучава тълпата пред себе си. Тя погледна тъжно в краката си, когато той извика: „Това е всичко за днес“, а избраните забързаха към фабриката.

— Опитайте отново утре, мила — посъветва я хубава, напета ирландка. — Може да имате късмет.

На следващата сутрин снежната покривка беше трийсет сантиметра. Миси чакаше заедно с другите. Беше завила главата си с шал, а краката ѝ бяха мокри и леденостудени, защото подметките ѝ бяха толкова тънки, че всичко се просмукваше през тях. Бригадирът беше същият, отново я погледна, отново задържа погледа си секунда-две върху нея, мислейки трескаво. В очите ѝ грейна надежда, но той

отмести поглед и избра двете жени, които стояха до нея. Миси нададе стон, а жената ѝ каза, изпълнена със съчувствие:

— Следващия път си пробий път и застани най-отпред, момиче, за да си сигурна, че ще те видят. Винаги забелязват хубавичките — добави тя съвсем сериозно.

Но на следващата сутрин Миси се събуди късно. Кашляше и кихаше, докато навличаше дрехите си и бързаше към вратата. Като се подхлъзваше непрекъснато по леда, тя претича разстоянието до „Хестър стрийт“. Бригадирът вече беше там и избираше работниците. Тя реши да последва съвета на жената и решително си запробива път към челната редица. Застана там, запъхтяна, стиснала шала си с една ръка, с очи, вдигнати към мъжа, все едно че беше бог от планината Олимп. Той беше слаб и уморен, с остри черти и остър поглед. Тънките му устни се извиха в усмивка, когато я видя. Този път той ѝ кимна. „Ти“ — каза и я посочи. Тя се огледа и на двете страни. Наистина ли беше избрал нея?

— Аз ли? — попита тя и посочи гърдите си с показалец.

Той отново кимна.

— Ела да си вземеш работното облекло — каза ѝ грубо. Ръцете им се допряха, докато получаваха дрехите от него. — Фабриката на Цимерман, за три дни, на „Къпел стрийт“ — каза той все така грубо. — И гледай да не закъсняваш.

Все едно имаше криле на краката, докато тичаше обратно, за да каже на Роза. Уви парче хляб във вестник, за да го изяде на обяд, и изтича на „Къпел стрийт“. Беше там точно в седем часа.

Фабриката на Цимерман беше голяма — дълга почти колкото жилищен блок и на три етажа. Миси премина през вратите заедно с другите и показа на бригадира пропуска си, както правеха всички. Успяваше лесно да мине през тясното пространство, което отделяше шевните машини една от друга. Едрата ирландка, която беше видяла първата сутрин на „Хестър стрийт“, ѝ се усмихна. Миси се оглеждаше около себе си, като че ли се беше изгубила.

— Значи намери си работа, а? Ела, седни на тази машина, тук пада повече светлина от прозореца.

Миси седна и вторачи поглед в машината. Беше обърквана, чувстваше се глупаво. Младо момче притича и ѝ хвърли кошничка с парчета плат. Ирландката я гледеше остро.

— Ръкави — каза тя. — Работила си и преди, нали?

Миси поклати глава.

— Никога през живота си не съм виждала шевна машина — призна си тя, — но имах нужда от работа. Грижа се за малкото си момиченце, нали разбирате. Мислех, че ще мога да се науча.

Жената въздъхна.

— Разбира се, че можеш да се научиш — каза тя. — Ние всички сме се научили някога. Но е по-добре да не започваш с ръкави. Сега ще ти покажа как да прекараш конеца и да го вденеш в иглата, а после ще извикам Сами да смени кошницата ти. Днес ще правиш само прави тегели. То е по-лесно.

Жената беше много мила и Миси скоро откри, че не е чак толкова трудно да се работи на шевна машина. За петнайсет минути се научи да прави прав тегел. Успя да съедини две парчета плат и каза на жената:

— Чувствам се виновна, защото отнемам от времето ви. Сигурно губите пари, за да ми помогнете.

— Ще наваксам — каза жената и ѝ се усмихна. — Знам коя си. Работеше в кръчмата на О'Хара и работеше повече от всички онези, които той наемаше преди теб. Виждала съм малкото ти момиченце. Прекрасно е. Казвам се мисис Маккрийди. Малкото ми име е Джорди. Е, по-добре е да се захващаме на работа, преди бригадирът да ни е видял, че си бъррим.

Тракането на шевните машини и шумното съскане на парните ютии, облаците пара, виковете на работничките и бригадира, топлината на многото тела, всичко това атакуваше сетивата на Миси. Но тя беше свела глава и продължаваше упорито да работи. В осем и трийсет купът парчета в кошницата ѝ свърши и тя се почувства особено доволна от себе си. Но ето, че Сами дотича и отново я напълни. В десет часа вече имаше главоболие. Повръщаше ѝ се. Знаеше, че има късмет, задето е седнала до прозореца. Навътре щеше да ѝ е още по-задушно. В десет часа имаха десет минути почивка и тя отиде при другите жени, които отвориха прозорците и насядаха по первазите. Повечето от тях пушеха нелегално внесени в завода цигари. Цигарите бяха станали причина за няколко силни пожара в различни фабрики. Имаше и няколко жертви, обгорели до костите. Миси подаде глава навън и с благодарност пое в дробовете си студения въздух. Но

скоро, прекалено скоро, трябваше да се върне и да седне пред машината, до кошницата, винаги пълна с „парчета“. В дванайсет часа вече не знаеше кое я боли по-силно — главата или гърбът.

Чувстваше се изтощена. Като се изключат десетте минути, не беше спирала да работи вече пет часа. Освен това нейната кошница беше сменена само веднъж, а тези на другите жени — няколко пъти.

— Не се тревожи — каза ѝ Джорди, докато тя ядеше филийката си хляб. — Ще започнеш да работиш по-бързо, когато свикнеш.

В шест и половина те мълчаливо излязоха от залата. Бяха толкова изтощени, че нямаха сили нито да говорят, нито дори да се усмихват. Цяла нощ Миси сънува как прави тегели, но на сутринта, точно в седем часа, беше във фабриката на Цимерман. Също и на последващата. А после гордо се нареди на опашката, за да получи заплатата си за трите дни. Плащаше се на парче, затова не знаеше колко е спечелила.

— Много си бавна — каза ѝ грубо бригадирът, като ѝ подаде парите. — Не идвай на работа другата седмица.

Миси беше толкова шокирана, че отвори широко уста.

— О, но аз ще започна да се справям по-добре — обеща тя. — Ще се науча.

— Тук нямаме време да учим хората да работят — каза той все така грубо. — Хайде, мърдай.

Тя направи крачка встрани, така че момичето след нея да си получи парите. Искаше да заплаче, но плачът нямаше да ѝ помогне да си намери работа. Изглежда, че нищо не можеше да ѝ помогне.

— Опитай отново на пазара в понеделник — прошепна ѝ Джорди, като мина покрай нея. — Винаги се намира шивашка фабрика, която има нужда от работници.

Тя разтвори длан и се взря в заплатата за три дни. Беше точно пет долара.

ГЛАВА 22

Беше неделя вечер. Миси седеше срещу Зев в украинското кафе, където бяха вечеряли. Чувстваше се като пребита.

— Наистина се опитах, мистър Абрамски — каза тя, изпълнена с тъга. — Но шия много бавно.

Той сви рамене.

— Момиче като теб не би трябвало да работи в шивашка фабрика — каза той. В гласа му се долавяше нещо като гняв. — Не мога да ти позволя да правиш това, Миси. — Той се изкашля извинително. — Извинете ме, исках да кажа, Миси О'Брайън.

— О, не, моля те, наричай ме Миси, като всички останали — побърза да каже тя.

Тъмните му очи светнаха. Той отново се усмихна и каза:

— Ще бъда много радостен, ако ти ме наричаш Зев.

Тя го погледна и си помисли за това, колко рядко се усмихва той и как блестят черните му очи. Изведнъж проумя, че той е много млад. Странно, но винаги беше мислила за него като за Зев Абрамски, лихварина, и никога като за млад мъж. Виновно помисли, че непрекъснато е заета със себе си и не обръща внимание на околните, никога не го е попитала нещо за него. Като се изключи въпросът й дали е щастлив. Очевидно не беше. Питаше се каква ли е причината за тъгата, която се крие в очите му. Наведе се към него и импулсивно каза:

— Разкажи ми за себе си, Зев. Знам, че си роден в Русия, но къде?

Зев си пое дълбоко дъх. Трепереше вътрешно. През всичките тези години не беше разказвал никога, на никого, историята на живота си. Говореше само с мъртвите или със своите сънища. Отпи голяма глътка от чашата си с вино, чудейки се откъде да започне. Как ли хората изразяваха най-дълбоките си страхове, как разказваха за собственото си падение, как излагаха на показ най-съкровените си чувства? Той се вгледа в прекрасните теменужени очи на Миси, топли, нежни и окуражаващи го. Изведнъж се наведе към нея и взе ръката ѝ.

И това обикновено човешко докосване успя да победи четвърт век непоносима болка.

Разказа ѝ всичко — за живота си в Русия, за семейството си, за бягството и как, още на седем години, беше останал в огромния Ню Йорк. И спря. Просто не можеше да продължи. Тя стисна ръката му, за да покаже, че го разбира. Ръката му трепереше. Извика келнера и му нареди да донесе още една бутилка червено вино. Наля го в чашите и отпи от своята голяма глътка, за да му даде смелост да продължи разказа си.

— Как бих могъл да ти разкажа как съм се чувствал тогава? — попита той с дрезгав глас. — Бях дете, съвсем само в нова страна, и дори не знаех езика. Страхувах се да помоля за помощ. Изчаках хората да излязат от залата на пристанището и ги последвах. Вървах и вървах, но ми се струваше, че доникъде не стигам. Нямахше къде да пристигна, защото за никъде не бях тръгнал. И когато се спусна нощта, все още бях на улицата. Всички улици ми изглеждаха еднакви. Всички сгради бяха високи и тесни, с каменни стълбища отпред. Първата нощ прекарах под едно такова стълбище. На следващия ден отново вървах. Не плачех. Не ми бяха останали сълзи. Изпитвах страшен, разяждащ глад. През нощта ровех из боклука, та дано намеря обелки от картофи, гнили плодове или кости от умряло животно. А през деня вървах. Една нощ започна да вали като из ведро и скоро прогизнах до кости. Само краката ми бяха сухи, благодарение на новите ботуши, които чичо ми беше купил. Изкатерих се в една каруца, която беше спряна под един мост. Почувствах известна сигурност и заспах на момента.

Събудих се, защото някой ме държеше за яката и ми крещеше. Видях лице — червено, изкривено от гняв, обрасло със сива брада. Това било неговата каруца, неговият дом, и той щял да ме убие, все едно бяхме животни, които спорят за територия. Скочих и затичах. Тичах безкрайно в нощта. На следващия ден настъпи неочакван студ и дъждът се обърна на сняг. Вдигнах яката на палтото си и продължих да вървя, защото знаех, че ако спра, никога вече няма да стана. Питях се: „А за какво ли пък да ставам?“. Щеше да ми е по-добре, ако бях мъртъв. Тогава видях група мъже и момчета, които носеха лопати. Бяха ги изпратили, за да почистват снега. Изтичах бързо и се присъединих към тях. Плащаха петдесет цента на ден. Но само тогава, когато имаше сняг. Работех наравно с мъжете и не говорех. Мълчах и непрекъснато

ринех сняг, който като че ли нямаше край. А когато получех петдесетте си цента, тичах да си купя храна. Първия път на американска земя изядох половин хляб и изпих половин литър мляко, а за десерт си купих два грейпфрута. След това дълго време чувствах тежест в стомаха. И си помислих: „Какво прахосничество! Изхарчих всичките петдесет цента!“. Снегът престана да вали след седмица, но аз вече бях ял няколко дни подред. Също така си бях намерил място за спане. Спях на една решетка, под която имаше кухня, и нагоре се изкачваше топла пара.

Той се поколеба. Имаше неща, които не можеше да й разкаже, неща, които на никого не би разказал. Например за онзи мъж, който го беше измъкнал от нощното му скривалище и се беше опитал да се възползва от него, за това как се беше борил, викал и драскал, докато най-после се беше освободил. Как после беше изтичал до дълбоката река, беше се спрял на брега и се беше помолил на бога да му даде достатъчно смелост, за да скочи в дълбоките тъмни води. Но се оказа страхливец и благодарение на страха беше жив сега.

— Най-накрая се озовах в Източния квартал — каза той. — Видях старец, амбулантен търговец, който се опитваше да бутне сам количката си. Беше с бяла брада и много немощен. Отидох да му помогна и бутах количката по „Ривингтън стрийт“. Той ми се усмихна и ми даде монета от десет цента. После ме попита чие момче съм и къде живея.

Казах му, че съм кръгло сираче и нямам дом. Той дълго ме гледа и после каза: „Значи си сираче и говориш само иврит. А аз съм стар и имам нужда от помощ. Остани при мен. Ще ми помагаш да бутам количката, а аз ще ти давам петдесет цента на ден и храна“. Още същата вечер той ме заведе у дома си. Живееше в стая на приземния етаж на „Стантън стрийт“, но това все пак беше покрив над главата. Работех по шест дни в седмицата и печелех по три долара, а стомахът ми винаги беше пълен. Бях с една стъпка по-напред от животните. Мистър Заметкин беше на седемдесет и пет години. Беше оставил семейството си в Полша преди трийсет години, за да търси щастието в Америка. Но не го намерил и затова никога не изпратил писмо на роднините си. Много години по-късно научил, че селото, където живеел, било опожарено и всичките му жители загинали. Цели три години живях с него в онази стаичка, където през зимата замръзвахме

от студ, а през лятото едва понасяхме горещината. Не бях нито щастлив, нито нещастен. Просто съществувах. И вече не се усмихвах. Но пък и не плачех. Не ходех на училище и само на улицата имах възможност да понауча малко английски. Една сутрин, както обикновено, приготвих количката за изкарване, натоварих я със стоката и го зачаках да дойде. Идваше винаги в шест и трийсет. Но тази сутрин не дойде под дървения сайвант, откъдето потегляхме по улиците. След малко се върнах в стаята и почуках на вратата. Никой не ми отговори. Стаята никога не се заключваше, затова отворих и влязох. Той лежеше на пода, главата му кървеше, а очите му бяха втренчени в тавана. Бях виждал същия този изцъклен поглед в очите на баща си и разбрах, че е мъртъв. Някой го беше убил. Бяха го ударили по главата и взели няколкото долара, които той криеше в портмонето си. Чух шум зад вратата и надникнах. Видях море от лица, които гледаха първо към Заметкин, а после към мен. Знаех какво си мислят — че аз съм го убил. — Гласът му потрепери и Миси стисна ръката му. Гледаше го като омагьосана. — Дойде полицията и ме отведе. Отидох, без да се съпротивлявам, съвсем спокойно. Не знаех какво да им кажа, освен че той беше мой приятел, че беше много мил с мен, че съм работел за него и не бих го убил за нищо на света. Блъснаха ме в едно мазе и ме оставиха там. Нямаше прозорец. Но кой знае откъде проникваше влага, та чак каменните стени бяха мокри. Оставиха ме сам в тъмното. Мина много време, но не знаех дали е ден, или нощ. Чувах как пълзят хлебарки и как притичват плъхове. Бях се свил на кълбо на пейката и много се страхувах. Понякога ми подаваха чиния ядене и канче вода, но не можех да ям. Никой не дойде да ме види, разбира се, защото си нямах никого на света. Изпаднах в такова дълбоко отчаяние, че нищо не можеше да го излекува. И тогава изведнъж дойдоха хора и запалиха осветлението. „Излизай навън, казаха ми, свободен си.“ Бяха хванали убиеца. Беше убил за втори път и някой го беше видял. И отново се озовах на улицата, мръсен, пълен с въшки, сам. Върнах се на старото място, но някой вече се беше настанил под дървения сайвант, а вратата на стаята беше заключена. Онази нощ отново започнах да спя на улицата. На другия ден отидох в градската баня и помолих да ме пуснат. Изкъпах се, а един добър човек ме изпощи. На другия ден отидох на „Ривингтън стрийт“ и попитах дали някой няма нужда от помощ. Работех по малко ту тук, ту там. А после някой ми каза, че

мистър Минц, собственикът на заложната къща, е болен и има нужда от човек, който да му помага в бизнеса. Бях само на дванайсет години. Не бях много едър, но не приличах на малко момче. Вече бях възрастен и Минц веднага го усети. Взе ме за помощник и ми позволи да спя в магазина. Съпругата му беше починала предната година, а единствената му дъщеря напуснала дома си, без да му каже и дума. Той никога не узна къде е отишла и какво е станало с нея. Цели три години се грижих за бизнеса му и печелех по пет долара на седмица. Нито веднъж не ми предложи увеличение на заплатата, а аз се страхувах да го помоля, защото можеше да даде работата ми на друг. И през цялото това време мистър Минц се напиваше до смърт в задната стаичка. Когато умря, аз бях единственият, който вървя след ковчегата му. А после се върнах и продължих да се грижа за бизнеса, както и преди. Парите на мистър Минц бяха в банката и дори не се докоснах до тях. Подписах нов договор със собственика, като го излъгах, че съм на двайсет и една години, а всъщност бях още петнайсетгодишен. Вече знаех по-добре какво трябва да правя и започнах да защитавам собствените си интереси. Започнах да посещавам вечерното училище, научих се да чета и пиша на английски и открих радостта, която книгите предлагат. Не можех да им се наситя! Купих си пиано и се научих да свиря. Но си останах сам. Страхувах се да се сближа с някого, за да не се досети той, че съм имигрант и че нямам документи. В тази страна аз съм незаконен жител. — Миси го гледаше, без да премигва. — Аз съм никой както в Америка, така и в Русия. Аз съм просто собственикът на заложната къща.

Сърцето ѝ се сви. Тя взе ръката му и я притисна до бузата си.

— Документите не са важни — прошепна тя. — Те не те правят човек. Важно е кой си, какъв си. А ти си смел човек. Сега вече знам всичко за теб, Зев, така, както и ти знаеш всичко за мен. Споделихме тайните си. И сега вече наистина си някой.

Тази нощ се върнаха по домовете си в мълчание както винаги, но вървяха близо един до друг. Не толкова близо, че ръцете им да се докосват, но все пак бяха скъсили дистанцията. И когато му пожела „лека нощ“, тя импулсивно го целуна по бузата. И тази нощ той беше най-щастливият човек не само в Източния квартал, но в цял Ню Йорк.

Роза се досети, че Миси не е намерила работа, веднага щом тя влезе през вратата. Лицето ѝ беше бледо, очите — уморени. Дори цветята на шапката ѝ изглеждаха по-смачкани.

— Е? — попита тя, твърдо решила да я развесели. — Не е дошъл краят на света, макар и да си без работа. Случва се на всички. — Тя приглади къдравата си черна коса, част от която се беше изплъзнала от кока и се къдреше около лицето ѝ. Сложи ръце на хълбоци и втренчи поглед в Миси. Пълното отчаяние, което видя в очите ѝ, изплаши Роза и тя я прегърна така, както майка прегръща детето си. — Всичко ще се оправи, Миси — прошепна тя. — Обещавам ти. Имам пет долара, които съм скрила в самовара, за да не ги докопа Майер и да не ги изхарчи за уиски. Вземи ги. По-добре ще послужат на теб.

Миси поклати глава.

— Не мога да взема парите ти, Роза — каза тя много тихо. — Знам от какво си се лишила, за да ги спестиш.

— За мен е все едно, щом ги давам на приятел — каза Роза, измъкна парите от самовара и ги тикна в ръката ѝ. — Мисли за себе си. За нас не е проблем да храним едно гърло в повече. — И двете погледнаха към Азалий, която седеше до масата и ядеше супа заедно с трите момиченца на Майер, едното от които беше русо, а другите — със смолисточерни коси. Роза се засмя и каза: — Тя прилича на дете, оставено на прага ми от циганка — като във вълшебните приказки.

Миси също седна до масата. Роза ѝ подаде чаша чай и дебела филия хляб, намазана с гъша мас.

— Веднъж една циганка ми каза, че ще поема голяма отговорност — такава, която ще промени света — каза Миси дълбоко замислена. — Мислиш ли, че е имала предвид грижите ми за Азалий? Но как пък Азалий би могла да промени света?

— Може би, когато порасне, ще стане президент на Америка — каза Роза, седна до Миси и ѝ подаде още една филия хляб.

— Когато порасна — намеси се Азалий, — ще стана танцьорка.

— Какво? Танцьорка?! — Роза се засмя. — Балерина?

— Не можеш да станеш балерина — каза Хана, — защото нямаш рокля.

— Мога, мога — извика Азалий. И замери Хана с филията хляб, която падна на пода. Двете се сборичкаха.

Миси, ужасена, погледна строго Азалий.

— Азалий! — извика тя и я дръпна настрана.

— Ще стана балерина! — каза Азалий, втренчила поглед в Хана.
— Ще видиш!

— Ще трябва да вземаш уроци, за да се научиш — каза Соня, най-голямата, — а не можеш да плащаш, защото нямаш пари.

Азалий не беше сигурна какво означават всичките тези думи, затова погледна умолително Миси. На носа ѝ имаше лека драскотина, а под брадичката се виждаше мръсотия. Явно не беше измила и врата си, преди да седне на вечеря. „Не може да продължаваме така — каза си тя, — това е достатъчно... достатъчно... Господи, какво ще стане с дъщерята на Миша?!“

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи? — попита Роза и погледна часовника.

Майер се връщаше в седем, а вече беше шест и половина. Имаше още малко време, но тя знаеше, че Миси няма да остане, когато той се върне, защото не можеше да го понася.

Миси сви рамене.

— Бригадирът от „Пазара на прасетата“, ти го знаеш — каза тя, — онзи, за когото ти разказах, който ме избра първия път за фабриката на Цимерман, спомняш ли си? Тази сутрин отново ме избра и ме изпрати във фабриката на Галински.

Роза кимна. Познаваше Галински. Фабриката му беше малка, той самият не печелеше много, затова имаше нужда от евтина работна ръка.

— Там имаше само двама човека — продължи да разказва Миси. — Кройчка, седнала до прозореца, и мистър Галински, който беше в офиса си. Той ми показа една машина и ми каза да започвам. Работих без прекъсване до обяд. И реших да си почина, за да изям филийката хляб, която си бях донесла. „За времето, през което не работиш, не се плаща“, каза Галински. Отговорих му, че това ми е известно. Той си облече палтото, сложи си шапката и отиде да обядва. Аз се върнах при машината. Докато седна, и усетих, че зад гърба ми има някой. Беше бригадирът, който ме беше наел. „Всичко наред ли е?“, попита той и се приближи. Отговорих „да“ и продължих да работя. Той дойде съвсем близо до мен. — Миси се изчерви, когато очите ѝ срещнаха тези на Роза, която вече бе разбрала всичко. — Сложи ръка на рамото ми и я плъзна надолу... — Тя сведе поглед и прошепна: — Каза, че за мен ще

има работа всеки ден, че може да направи живота ми по-лесен, че ще печеля добри пари, ако съм мила с него.

Роза беше ужасена.

— А ти какво направи? — попита тя.

— Скочих, грабнах ножиците на кройчката и му казах, че ако се приближи, ще го мушна там, където най-много боли, и тогава той няма да може да се нахвърля на момичетата.

Роза отметна глава назад и се засмя.

— Миси О'Брайън — възкликната, като бършеше сълзите си, — преди шест месеца дори не би помислила за това! Станала си истинско момиче от Източния квартал!

Миси погледна Азалий.

— И двете сме такива — каза тя, изпълнена с горчивина. — Както и да е — приключи разказа си тя, — той ми каза да се омитам и аз така и направих. Каза, че няма да ми платят за този ден и да не се връщам на пазара, докато не размисля кое е добро за мен. Е... — Тя сви рамене. — Това е всичко.

— Трябва да отидеш в търговската част на града, Миси — каза Роза. — Прекалено хубава си за тук. На Пето авеню има елегантни магазини, където се продават красиви дрехи за богати жени. Те имат нужда от шивачки, от продавачки... Вземи петте долара — каза тя, като ги постави в ръката на Миси. — Отиди там още утре. — Очите им се срещнаха. — Преди да е станало късно.

През нощта, след като Азалий заспа, Миси отвори куфара и се загледа в тиарата, в бляскавите диаманти и злато и в огромния зелен смарагд. Чудеше се какво ли ще стане, ако влезе в бижутерийния магазин на Картие и простичко каже: „Искам да продам тиарата на княз Иванов“. Дали щяха да извикат полицията? И може би да я арестуват? Да я изпратят в затвора, защото я е откраднала? Тя нямаше доказателство, че тиарата ѝ принадлежи, нито пък че Азалий е потомка на княза. Единственият документ, който притежаваше, беше пожълтял и даваше право на собственост над някакви мини в Индия. Взе снимката на Миша и отново впи поглед в лицето му, както често правеше, когато беше сама. Понякога го чувстваше толкова близък. Струваше ѝ се, че е някъде по света и мисли за нея. Забоде брошката на роклята си и се огледа в огледалото. Диамантите проблясваха, а рубините светеха със загадъчен блясък, все едно че горяха. Това беше

всичко, което ѝ беше останало от него. Той беше избрал брошката за нея, беше я държал в ръцете си, когато очите им се срещнаха, беше му доставило удоволствие да ѝ я подари. Не, тя никога, никога, не би могла да се раздели с нея. По-скоро би умряла от глад. Да, и наистина ще стане така, помисли си тя, като остави бижутата обратно в куфара, ако не си намериш работа скоро. Погледна старото си сиво палто, което висеше на гвоздеа, и шапката, на която все още стояха цветята. За да си намери работа в търговската част на града, трябва да се облече елегантно. Ще трябва да направи инвестиция във външния си вид. Погледна петте долара на Роза, които все още стискаше в ръка, и си каза, че утре сутринта ще отиде в магазина на Гланц на „Гранд авеню“ и ще си купи ново палто. Ще плати само предварителната вноска, а после, когато си намери работа, ще плаща по малко всяка седмица. Така правеха всички жени, които познаваше. Знаеше, че това е рисковано, защото, какво щеше да стане, ако не си намери работа? Но изправи решително рамене. Този път щеше да започне от върха. От „Парк авеню“.

На следващата сутрин тя беше пред магазина на Гланц, когато го отвориха. Избра си тъмносино вълнено палто по последна мода. Купи си и чифт ръкавици. Реши, че не може да си позволи нова шапка, затова се върна на „Ривингтън стрийт“ и от количката на Забар си купи изкуствена бяла гардения, с която да смени цветята на старата си шапка. Излъска до блясък кафявите си обувки и развълнувана изтича долу при Роза, за да ѝ се покаже.

— Завърти се — каза Роза, като я огледа критично от главата до петите. — Погледни се само, такава дама — зачуди ѝ се тя. — Елегантна си като онези, които живеят на „Парк авеню“.

Миси се засмя възбудено.

— А шапката ми добре ли е? — попита тя, като посочи със съмнение гарденията.

— Идеална е — заяви Роза. — Няма да имаш нужда от работа, защото собственикът ще се ожени за теб още щом те види.

Миси я целуна, смеейки се. Роза изтича до прозореца, за да я гледа как върви по улицата.

— Върви като сърна — каза тя, изпълнена с възхищение, и се наведе, за да я вижда по-добре. — Късмет, Миси! — извика тя и ѝ

помаха с ръка. От цялото си сърце желяеше приятелката й да се върне вече като нов човек. Човек, който има работа.

ГЛАВА 23

Вратата, с която завършваше безупречно бялото мраморно стълбище, беше пурпурночервена. В центъра ѝ имаше огромна медна табела с крещящ надпис „Елиза“. Портиер в елегантна униформа, на която проблясваха златните копчета, ѝ препречи пътя. Тя колебливо се спря на най-горното стъпало.

— Какво искаш? — изрева той.

Миси трепна и побърза да каже:

— Аз... дойдох да търся работа.

— Ти да не си идиотка? Онези, които търсят работа, минават отзад, а не през главния вход. Хайде, мърдай! По-бързо, по-бързо!

И като я отблъсна, той се втурна надолу по стълбите, за да отвори вратата на дълга пурпурна червена кола. Усмиваше се угоднически, докато помагаше на елегантната червеночоса жена да слезе. Миси се втренчи в нея. Жената беше възрастна, висока и много слаба, облечена в крещящи цветове, така че привличаше вниманието. Обърна глава и очите ѝ срещнаха тези на Миси. Няколко секунди тя я гледа замислено. Каза нещо на портиера и отново се обърна да я погледне. После изкачи бързо стълбището и изчезна през пурпурната врата.

— Хей, ти! — Портиерът започна да ѝ маха с ръка и Миси неохотно отиде при него. — Извади късмет — каза той. — Това беше самата мадам Елиза. Попита ме какво търсиш, а аз ѝ казах, че търсиш работа. Каза да отидеш при мисис Мастърс и да кажеш, че те изпраца Мадам. Ще се срещнеш с мениджърите. Може и да има нужда от още една работна ръка. — Неочаквано, той се усмихна. — Съжалявам, че се разкрещях, момиче — каза той, — но очаквах Мадам, а тя мрази някой да се мотае по стълбището, когато трябва да мине по него. На Фред, който е при вратата, кажи, че те пращам аз, и му кажи да заложим един долар на номер трийсет и три.

— Долар на номер трийсет и три — повтори тя, обърна се и изтича, преди мадам да е променила решението си.

Мисис Мастърс беше по-лоша и от дракон. Накара Миси да чака повече от половин час, а когато най-после влезе забързано в стаята, облечена в лилава коприна, я погледна така, все едно че беше натрапница.

— Коя си ти? — попита тя. — Кой те пусна тук?

— Джо ме пусна. Каза ми да почакам — отговори тя и се изправи. — Мадам Елиза каза, че може да ми намерите работа.

— Работа?

Острите очи на мисис Мастърс я огледаха от главата до петите. Миси знаеше, че оглежда новото ѝ палто, старата шапка и овехтелите кафяви обувки и че моментално преценява къде се намира тя по социалната стълбица. Видът на мисис Мастърс подсказваше, че тя никога не се оставя да бъде излъгана. Очите ѝ винаги гледаха подозрително.

— Какво можеш да правиш? — попита надменно тя.

Миси реши, че не бива да ѝ казва за работата си във фабриките.

— Нямам много опит, мадам — каза тя, — но се научих да шия още в училище. Монахините ме научиха.

Тя скръсти ръце зад гърба си, като се молеше монахините да ѝ простят лъжата.

— Монахините, а? — Неочаквано, интересът на мисис Мастърс се пробуди. — Разбира се, те все още са най-добрите учителки. Много от нашите момичета са учили в манастир. Покажи ми! — заповяда тя, като ѝ протегна ръцете си.

Миси свали ръкавиците си. Би искала ръцете ѝ да не бяха толкова зачервени и задебелили от миенето и чистенето. Мисис Мастърс сбърчи нос, за да покаже отвращението си.

— Прекалено са груби! Тук използваме само най-фините и качествени материи — коприна и шифон, дантели, правим всякакъв вид бродерии. Ръцете ти ще нагърчат платовете и ще измъкнат нишките. Не, съжалявам, ръцете ти не са добри. Довиждане, мис...

— О'Брайън — довърши вместо нея изречението Миси. Беше отчаяна. Изчака минутка, като се надяваше на нещо неочаквано, но мисис Мастърс ѝ обърна гръб и започна да разглежда платовете, подредени на маса до прозореца.

Джо, мъжът, който охраняваше задния вход, вдигна поглед от вестника си.

— Нямах ли късмет? — попита съчувствено той. — Е, може би следващия път. Хей, като минаваш покрай Бил на главния вход, кажи му, че няма кон Мокъп в бягането на трийсет и два километра в Пасадена.

Миси кимна. Започваше да вали. Тя вдигна яката на палтото си и се запита къде ли да опита сега. Зави зад ъгъла и отиде до главния вход, за да предаде съобщението на портиера.

— Хей, хей, ти! — Той изтича надолу по стълбите към нея. — Ти, дете тътриш крака като баба, ела тук!

— Сигурно съм предала грешно съобщението ви — каза тя и вдигна поглед към него. — Джо каза, че няма кон Мокъп в бягането на трийсет и два километра в Пасадена.

— Не в Пасадена, в Саратога, идиотке такава! Но не заради Джо те извиках. Мадам ме изпрати за теб. Питала е Мастърс къде си и каза, че иска да те види. Веднага.

Миси го погледна изпълнена с надежда.

— Но защо?

Той ѝ намигна.

— Кой знае? Може би мисли, че си преоблечена принцеса и може да изкупиш цялата ѝ колекция наведнъж. Хайде, качвай се по парадното стълбище този път и влизай направо в салона. Побързай, не бива да караш мадам Елиза да чака, защото тя ти желае доброто.

Бил бързо я преведе през мраморната зала, по стълбището, покрито с пурпурночервен килим. Миси се оглеждаше наоколо, изпълнена с възхищение. Залата беше огромна, с извити като арка прозорци и завеси от лилава коприна. Имаше и меки сиви килими, и дивани, подредени на групички, и тапицирани столове, и цели водопади от сухи цветя в големи саксии покрай стените. Кристалните полилеи се отразяваха от безбройните огледала. До мадам Елиза, на дивана, върху пурпурни възглавнички, се бяха излегнали два пудела.

Мадам Елиза беше облечена в облак от виолетов шифон и седеше на диван, приличен на трон, в далечния край на залата.

— Ела, ела тук — извика тя. — Бързо, дете, нямам цял ден на разположение. — Острите ѝ сиви очички бяха силно присвити. Миси се забърза към нея и дори се спъна няколко пъти от притеснение.

— Мили боже, погледни си обувките. — Тя нададе стон. — Незабавно ги свали! Ще съсипеш красивия ми сив, мек килим.

Миси събу обувките си и спря, стиснала ги неуверено в ръка.

— Свали и палтото — каза мадам. — Бързо, бързо!

Тя съблече палтото си и го преметна през ръка.

— Мелади? — извика мадам и се появи младо красиво момиче.

— Бързо, вземи палтото и обувките й. Завърти се! — каза мадам и махна с ръка, за да покаже какво иска. — Да, да, стойката й е превъзходна, височината й — добра... Прекалено си слаба, разбира се, но и това е добре... Дългата ти шия е особено красива. Покажи ми краката си — каза тя неочаквано.

Миси втренчи поглед в нея, внезапно изпитала гняв. Караха я да се върти, да показва краката си, а тя дори не знаеше дали и каква работа ще й дадат. Сложи ръце на хълбоци, както беше виждала да прави Роза, и продължи да гледа втренчено мадам Елиза.

— Защо? — попита тя.

— Защо? А как иначе ще видя дали краката ти са хубави? И никога не поставяй така ръце на хълбок, защото изглеждаш като жена на рибар, а не като манекенка.

— Манекенка? — Очите на Миси щяха да изхвъркнат от орбитите.

Кракът на мадам Елиза затропа нервно по красивия сив килим.

— А защо иначе ще си губя времето с теб? — попита тя. — Момичетата чакат на опашка, за да се явят на интервю за манекенки при мадам Елиза, а ти ми задаваш глупави въпроси. Хайде, да видя лицето ти. Застани на колене пред мен.

Миси коленичи и мадам хвана брадичката й, наклони лицето й наляво, после — надясно.

— Да — каза тя и лицето й омекна, — очите ти са с цвета на теменужките. Любимият ми цвят. — Неочаквано, тя се усмихна. — Ти си... необикновена — каза тя. — Не съм очаквала да намеря момиче като теб на прага си. Ти си неочаквано, много красива и ще станеш най-добрата ми манекенка. Любимото ми момиче, Барбара, избяга с един милионер от Тексас. — Тя въздъхна доста театрално. — Всичките ми момичета се омъжват за милионери. Всички знаят, че да си манекенка на мадам Елиза, означава да стъпиш на трамплин, от който можеш да скочиш към висшето общество. Но пролетната ми колекция трябва да бъде показана следващата седмица, а всичките най-хубави рокли трябваше да облече Барбара. Само тя можеше да предаде

подобавачо чувствеността на платовете и моделите. Е, ти си висока колкото нея, имаш нейното телосложение и костна структура, красива коса и необикновени очи. А на останалото ще те науча. Ще преправим роклите на Барбара, така че да ти стоят като излети, и ти ще ги покажеш следващата седмица на каймака на нюйоркското общество.

Тя се облегна на възглавничките и се усмихна победоносно на Миси.

— О, но аз не мога... — заекна Миси. — Искам да кажа, че никога не...

— Разбира се, че можеш — отговори спокойно мадам Елиза. — Започваш още днес. Но първо ще изпием по чаша чай. — Мелади се появи като повикана от вълшебна пръчица. Носеше табла с прибори за чай. Мадам направи знак на Миси да седне до нея. — Пази се от тези два звяра — каза тя и се усмихна, като посочи двата пудела. — Хапят, когато някой ги обезпокои, особено мъжете. Ах, те мразят мъжете...

Миси седна притеснено на крайчеца на дивана и прие чашата чай.

— Eh bien — каза мадам. — Как се казваш?

— Миси. Миси О'Брайън. — Тя се сви, когато мадам я погледна унищожавачо.

— О, не, не, не, не... Не мога да имам манекенка, която се казва Миси. Името ти е подходящо единствено за слугиня.

— Е, но слугинята ви се казва Мелади — отговори Миси.

Мадам Елиза се засмя и прокара длан през разкошната си червена коса.

— Глупости, истинското ѝ име е Фреда. Господи, аз давам обяснения на теб! — Тя отново се засмя и събуди пуделите, които започнаха пронизително да лаят.

— Всъщност, мадам — каза Миси, — истинското ми име е Верити. — Толкова отдавна не беше го използвала, че почти го беше забравила.

— Верити? — Мадам отново наклони главата ѝ наляво, надясно, за да изучи по-добре чертите на лицето ѝ. — La vérité, „истината“. А, това ми харесва. Името ти е студено, спокойно, елегантно. И девствено. Да, да, подхожда ти. Ще се казваш Верити. Хайде, отивай в пробната. Трябва да облечеш роклите.

Миси си помисли за памучното бельо, което носеше, и я погледна ужасено.

— О, но аз... не мога... Искам да кажа... — Изпитваше такова унижение, че ѝ се искаше да умре. Изчерви се и каза бързо: — Виждате ли, мадам, аз съм бедно момиче. Нямам красиви неща, бельото ми...

— Ах! Разбирам! — Лицето на мадам Елиза омекна. Тя я потупа нежно по коляното. — Това не е позор, детето ми — каза тихо тя. — Ще започнем от дъното, както казват. Мелади? — Момичето дотича и тя каза: — Заведи Верити до щанда за фино бельо и им нареди да ѝ дадат пълен комплект. И само най-доброто.

Обърна се към Миси и ѝ намигна.

— Нищо не може да се сравни с целувката на сгере de Chine по кожата — прошепна тя и се засмя дяволито.

Беше вече шест часът, когато Миси излезе от салона на мадам Елиза. В едната си ръка стискаше шапката си, а в другата — пакет, на който пишеше името на мадам. Тичаше към къщи, но пътят ѝ се струваше безкраен. Когато най-сетне стигна до Източния квартал, тя затича още по-бързо. Почука нетърпеливо на вратата на Роза.

Роза я погледна изумено. После на лицето ѝ се появи щастлива усмивка.

— Новините са добри — каза тя. — И сама го виждам.

— Добри? О, Роза! — Миси я прегърна и щастливо я завъртя в кръг. — Те са не просто добри, те са велики, изненадващи, изумителни, удивителни, феноменални. Чудесни, вълшебни, вълнуващи... — Четирите момиченца, които седяха до масата и мълчаливо ядяха вечерята си, замръзнаха с лъжици до устата.

— Да, значи наистина са изненадващи — каза практичната Роза. — Е, хайде, кажи ми колко ще ти плащат.

Миси внезапно помръкна.

— О, Роза — каза тя, — забравих да попитам! — И избухна в смях. — Какво значение има? — каза тя весело. — Ще се омъжа за милионер като всички момичета на мадам Елиза. Тя сама ми го каза.

— Ще работиш за мадам Елиза? — попита Роза с благоговение. После добави: — И откога шивачките се омъжват за милионери, та макар и да работят в елегантен френски магазин за парижка мода?

— Но, Роза, аз не съм шивачка, аз съм манекенка. — Миси хвърли шапката си във въздуха. — О, мила моя — каза тя, като нарочно провлачваше гласните. Тръгна из стаята с походката на манекенка. — Аз съм новата манекенка на мадам Елиза. — Засмя се, върна се при Роза и добави: — И всичко дължа на теб. Твоят съвет и твоите пет долара ме заведоха там. А в моето сиво палто изглеждах като призрака на смъртта! Ти, Роза Пелерман — каза тя и я целуна, — ти си моят спасител. И моята най-скъпа приятелка.

Роза се усмихна и постави пред нея купа топла супа.

— Седни, яж — заповяда ѝ тя. — И ми разкажи всичко!

— Първо искам да ти покажа нещо. — Миси развърза виолетовата панделка, с която беше завързан пакетът. — Виж! — извика победоносно тя и извади бельото, което беше в най-бледия нюанс на розовото сгере de Chine. Роза сдържа дъха си. Изтри ръце в престилката си и нежно го докосна само с един пръст. — Е? — попита Миси.

— Никога не съм виждала нещо подобно — прошепна Роза. — Толкова красиво, толкова нежно... Кой носи такава бельо, Миси? Та това е грях.

— Разбира се, че не е грях. Божествено е, Роза. Сега съм с такъв комплект. Бикините имат толкова много дантела, че можеш да си направиш от нея пет яки! И копринени чорапи! А корсетът е толкова лек, все едно съм облечена в паяжина. Няма нищо грешно в това.

— Грях е, когато го обличаш заради някой мъж — каза тихо Роза. Миси втренчи в нея поглед. Беше много изненадана.

— Никога не съм мислила за това — каза тя.

— И няма причина да го правиш. — Роза се обърна към децата, които се бяха скупчили около тях, и се възхищаваха на ефирното бельо. — Гледайте, но не го пипайте — предупреди ги тя и седна до масата. — Изяж си супата и после ще ми разкажеш — каза тя, отрязва сръчно филия ръжен хляб и докато слушаше разказа на Миси, с едно око наблюдаваше как децата се държат на масата.

Миси разказа всичко — как изглежда мадам Елиза, направи описание на мисис Мастърс, на лилавия салон, на двата пудела. Каза, че мадам Елиза има модни къщи в Париж и Лондон и непрекъснато пътува между тези два града и Ню Йорк.

— Тя ми даде всички тези красиви неща — каза Миси, изпълнена с благоговение. — За да не се излагам повече с моето грубо памучно бельо. О, Роза, не мога да ти кажа колко различно се почувствах, когато облякох нежната рокля от шифон и се погледнах в огледалото. Мадам пушна косата ми да пада свободно по раменете и се усмихна, като видя, че стига до кръста ми. „Не бива да я подстригваш“ — каза тя. Сложиха ми пудра и руж и гримираха очите ми. Сложиха и червило на устните ми, от специалния цвят на мадам Елиза, който се казва „Виолетовата Елиза“. Чувствах се така, като че ли лепна, ароматът на парфюма ми се стори много силен, но предполагам, че ще свикна. А обувките, Роза! Малки сребърни пантофки с високи токчета и каишки с диамантени токи... — Тя въздъхна и погледна замечтано супата. — Просто не можеш да повярвам, че виждам себе си в огледалото. Изглеждах съвсем друг човек. — Лицето ѝ придоби замислен вид. — Нов човек — добави тя. — Верити Байрън.

— Това ли е името, което ще използваш като манекенка? — попита Роза. Подпряла брадичка на дланта си, тя гледаше Миси с възхищение.

Тя кимна.

— Да, само когато го работя, ще се казвам така. А тук съм си просто Миси.

Виктор вдигна глава, когато входната врата се затръшна силно и по стълбите се чува стъпки. Роза погледна към стария будилник и въздъхна.

— Предполагам, че е Майер — каза тя и отиде бързо при печката. Започна да разбърква яхнията. Търсеше парчета месо, които да сложи в чинията му. — Исканата храна да е на масата веднага щом влезе.

— Е, ние ще тръгваме — каза Миси, прибра бързо нещата си и хвана Азалий за ръката. Поколеба се, преди да каже: — Роза, ще можеш ли още малко да се грижиш за Азалий, докато ме няма? Все още не знам от колко до колко ще работя. Мадам каза, че времето ще е „плаващо“ каквото и да означава това.

— Означава „дълго“ — каза Роза със смях. — Разбира се, че ще се грижа за нея. Не се тревожи, Миси. — Тя я целуна топло по бузата. — Радвам се за теб. Звучи наистина прекрасно — като сбъдната мечта.

Миси въздъхна доволно.

— Това е само началото — каза тя.

Всяка сутрин тя нямаше търпение да стигне до салона на мадам Елиза и да започне пробите. Забелязваше ревнивите погледи на другите модели. Имаше още три момичета. Миранда — блондинка, Минет — червенокоса, и Минерва — красавица с гарвановочерна коса. Миси мислеше, че всички са много по-красиви от нея, а и много по-уверени. Но Елиза ги караше да стоят далеч от нея. Пазеше я така, все едно беше нейното тайно оръжие. Караха я да върви безкрайно дълго из лилавия салон, да се упражнява да носи наметало и обувки с високи токчета, да носи кожа, да упражнява походката и позирането и въздишаха, когато Миси не успяваше да се справи.

В събота мадам Елиза постави в ръката ѝ малък лилав плик.

— Първата ти заплата, Верити — каза тя и я потупа по рамото. — Още не си толкова добра, колкото беше Барбара, но се учиш бързо, а си много по-красива от нея.

Миси погледна отражението си в дългата редица огледала. Питаше се дали е красива, след като въобще не може да се познае. Сигурно тази висока, разкошно облечена млада жена с начервените бузи и гримираните очи, с яркочервените устни е някоя друга. Дългото тъмозелено палто от копринено кадифе обгръщаше стройните ѝ бедра, а лисичата яка обрамчваше красивото ѝ лице.

— Изглеждам съвсем като дебютантка — каза тя за своя изненада. И добави, без да бърза: — Изглеждам точно като Анушка.

Когато по-късно вечерта отвори плика, намери вътре четири сгънати банкноти от по десет долара. Знаеше, че дрехите, които мадам Елиза произвежда, струват стотици долари, но все пак четирийсет долара за четири дни! Щеше да върне петте долара на Роза, да плати наема, да изплати изцяло новото си палто, да купи на Азалий нови ботуши и щяха да ѝ останат достатъчно и за храна! И дори щеше да върне десет долара на Зев Абрамски. Миси се засмя. Нямаше търпение да види лицето му, когато утре в украинското кафене му подаде парите и му разкаже историята си. Този път тя щеше да плати вечерята.

ГЛАВА 24

Зев гледаше втренчено десетдоларовата банкнота, която лежеше на масата между тях. После вдигна поглед към Миси. Тя изглеждаше различно — беше по-силна и кипеше от енергия.

— Значи — каза тихо той — най-после си извадила късмет с работата?

— О, Зев, и то какъв късмет! — Тя се засмя весело. Хората обърнаха към тях любопитни погледи, затова тя започна тихичко да разказва. — Разбира се — заключи тя, — все още не съм участвала в истинско модно ревю и да си кажа правичката, страх ме е. Едно е да вървя под погледа на мадам Елиза, но съвсем друго ще е, когато ме гледат много, добре облечени, жени. Освен това другите манекенки ми завивдат. Виждам злобата в очите им. Това е така, защото мадам Елиза ми обръща много внимание и защото аз, а не някоя от тях, ще замести любимата ѝ Барбара. — Тя въздъхна. — Но нищо не мога да направя. О, Зев, не можеш да си представиш как ще се радвам, когато изплатя дълговете си. Скоро ще започна да си търся нов апартамент и може би дори ще се преместя в търговската част на града. Ще мога да изпратя Азалий на училище!

Той отново втренчи поглед в десетте долара, които лежаха на масата. След три седмици тя ще е изплатила дълга си, а след още няколко седмици ще си заминее, ще се върне в света, от който е дошла. Сърцето му тежеше. Миси щеше да го напусне. Щеше да отиде да живее в света на безгрижните, пълен със смях и веселие — свят, който той не разбираше, но към който тя принадлежеше.

— Зев? — В гласа ѝ се усещаше въпросителна нотка. Той не можеше да откъсне поглед от десетте долара — символ на нейната свобода. — Нима не се радваш за мен? — попита тя озадачена.

— Разбира се, че се радвам за теб — призна той. — Но това означава, че ще си заминеш и никога вече няма да те видя.

— Разбира се, че ще ме видиш! — Тя взе ръката му в своята. — Цяла седмица нямах търпение да дойде неделя, за да те видя, Зев. Исках да споделя добрите новини с теб. Ти и Роза сте най-добрите ми

приятели. — Тя се усмихна нежно. — Никога няма да те забравя, Зев Абрамски, а търговската част на града не е на хиляда мили оттук. И всяка неделя ще се срещаме в нашето украинско кафе. Та те дори ни пазят масата! И свирят моите любими цигански песни.

Знаеше, че тя говори искрено, но знаеше също така, че това не е разрешение на проблема. Разстоянието между нейния и неговия начин на живот щеше да стане огромно. Тя беше бедна по случайност на съдбата, а той беше беден, защото такъв беше роден. Тя беше образована, той беше невежа, тя беше красива и мъжете щяха да я обожават, той никога не беше обичан от когото и да било. И кой би обичал младия непривлекателен имигрант, собственик на заложна къща на „Орчард стрийт?“

Докато вървяха обратно към „Ривингтън стрийт“ Зев не отделяше поглед от тротоара погълнат от собствените си мисли.

— Не се тревожи толкова — прошепна тя и нежно докосна ръкава му, когато му пожелаваше „лека нощ“. — Нали съм още тук? — Целуна го леко и изтича в сградата. — Ще се видим следващата неделя — извика тя и затвори вратата.

Зев изчака, докато лампата в стаята ѝ светна, и едва тогава зави по „Орчард стрийт“. Вървеше бавно. Вратата изскърца. Шумът беше същият, който чуваше вече тринайсет години, но за първи път звънът на звънеца не му носеше утеха и не говореше за сигурност. Този път му прозвуча като звън на окови. Влезе в малките, тъмни и тихи стаи, които наричаше свой дом. Запали газената лампа и отбеляза колко овехтяло и мрачно е всичко. В стаите нямаше никаква изява на неговата личност, никой не можеше да каже, че това е домът на Зев Абрамски. Той беше просто още един евреин имигрант, който се занимаваше с типичната за евреите дейност. Мечтите, които хранеше, да сподели с някого своята самота, книгите си и любимата музика, вече не съществуваха. Явно бяха живели единствено във въображението му. Всичко беше безсмислено. Миси беше дама и когато върнеше дълга си, щеше да намери новото си място в живота.

След като съблече палтото си, той седна пред пианото и колебливо прокара пръсти по клавишите. Засвири етюд от Шопен. Винаги беше мислил за този етюд като за музика, писана специално за Миси — мека, копринена, нежна, — но тази вечер видя и друга нейна страна. Изведнъж засвири мазурка — весела танцова музика, която го

накара да се усмихне и да си спомни красивото ѝ лице, оживено от възбуда. Може и да не беше художник, но можеше да нарисува любовта си с помощта на музиката.

Понеделникът дойде много бавно за Миси, която нямаше търпение да се върне в салона на мадам Елиза. Стана точно в шест, стопли вода, напълни цинковата вана и се изми тихо, за да не събуди Азалий. Спря се до старото хлътнало легло, за да ѝ се полюбува, и ѝ обеща, че ще промени живота ѝ веднага щом това стане възможно. Щяха да живеят в приличен апартамент, тя щеше да ходи в добро училище, отново ще имат хубава храна и красиви дрехи. Мадам Елиза беше името на нейното спасение и Миси щеше да направи всичко, за да стане нейната най-добра манекенка.

— Не искам просто добра манекенка — каза ѝ ядосано мадам Елиза късно сутринта. — Онова, от което дрехите ми имат нужда, е велика манекенка, момиче чудо, толкова ravissante, толкова привлекателно, че всички мъже да го желаят, но все пак дама, за да накара всички богати жени да си купят моите модели. Изправи раменете си още по-високо, шията ти трябва грациозно да се извишава над тях, изправи гърба си, но не, все едно че си глътнала бастун, да, така е по-добре. Пристъпваш толкова красиво, Верити. Просто се отпусни, остави красивата си глава да падне малко, съвсем свободно, напред, даааа, така. Помни, че си облечена в небесна коприна и не можеш да имаш земен вид. Моля те, Верити!

Тя въздъхна шумно. Миси чу приглушено кискане някъде отзад. Знаеше, че другите момичета се радват на унижението, което Миси трябваше да понесе за хиляден път тази сутрин.

— Опитай отново — каза мадам високо. — Не, чакай. Миранда, ела тук и покажи на Верити какво имам предвид.

Красивата русокоса Миранда мина тържествено през салона, поставила едната си ръка на кръста, а другата се люлееше свободно край тялото ѝ. Спря пред мадам и Верити, красиво поставила единия си крак пред другия, едната ѝ ръка свита в лакътя, с разперени пръсти, поставени точно пред гърлото, с очи, притворени презрително, все едно че не може да понася онези, които я гледат.

— Виждаш ли! — извика Мадам. — Точно това искам. Хайде, понапъни се! Viens, Верити, опитай отново!

Миси изпита облекчение, когато мадам отиде да се консултира с някакъв клиент в хотела „Уолдорф-Астория“. Другите казаха на Миси, че клиентите плащат хиляди долари, само за да им кажат в какъв цвят и от каква материя да поръчат дрехите си и кой стил ще им стои най-добре.

— А после идват тук и купуват всичко, което тя им предложи — каза Миранда със смях. — Но трябва да се признае, че жените, които посетят салона, излизат оттук толкова красиви, колкото не са били никога в живота си. Мадам винаги казва, че как постига това, си е нейна тайна. Съпрузите обикновено са толкова доволни, че нямат нищо против да платят цяло състояние.

Миси докосна меките дипли на нежната рокля от шифон, обсипана с дребни сиви перлички, беше толкова красива и обгръщаше натежалите ѝ от умора крайници като лек бриз. Огледа се в огледалото, изпълнена с отчаяние. Щеше всеки момент да падне от умора. Роклята беше без ръкави, беше изрязана дълбоко във формата на буквата „V“ и отпред, и отзад и беше пристегната с широк колан в талията. Полата беше смело скъсена — стигаше до средата на пресеца — и набрана малко по-нависоко при едното бедро. Знаеше, че трябва да изглежда като морската русалка Ариел в нея, но точно сега нямаше сили за това.

— Грозното патенце май не може да се превърне в лебед, а? — присмя ѝ се Минерва, застанала зад нея.

— Разбира се, само в приказките Пепеляшка се превръща в принцеса — изкикоти се и Минет.

Високата чернокоса Минерва тръгна заплашително към нея.

— Ти ми отне работата! — прошепна тя тихо, но и в гласа ѝ, както и в движенията, се долавяше заплаха. — Но не си мисли, че ще ти се оставя така лесно! Ще те изхвърля оттук, преди да си се усетила! — А после високо каза: — Днес ще обядвам с Алфонс. А за теб той е само дук Де Монтечицио — добави тя, за да унижи Миси, и излезе грациозно от салона.

Жената, която им помагаше да обличат роклите, въздъхна.

— А тя си мисли, че вече е станала дукеса — прошепна. — За нас ще бъде облекчение да се отървем от нея, когато се омъжи и напусне. Тя непрекъснато създава проблеми. По-добре стой настрана

от нея, мила. Или ще ти открадне копринените чорапи, или работата, или приятеля.

Миси реши, че Минерва е най-незначителният от всичките ѝ проблеми. Първо трябваше да се научи да ходи като манекенка и да заема изкуствени пози, а не просто да застава така, както е естествено за нея. Цял следобед се упражнява пред огледалото, източваше се, за да изглежда по-висока, както ѝ беше казала мадам. Накланяше глава леко напред дотогава, докато не ѝ се стори, че вратът ѝ ще се счупи. Поставяше единия си крак пред другия, като се опитваше точно да повтори движенията на Миранда, но успяваше да изглежда само като ужасена героиня от ням филм. Вървеше и вървеше, хвърляше надменни погледи на въображаемата публика, докато не я заболяха и краката, и главата.

— Не постигам успех — каза тя същата вечер на Роза. — Просто не мога да го направя така, както искат те. Не мога да ходя като Миранда. Никой не върви така, Роза, защо тогава манекенките да го правят? Само защото показват дрехите пред публика ли?

— Ами тогава защо не го направиш така, както мислиш, вместо да се опитваш да им подражаваш? — предложи Роза. — Дръж се така, както е естествено за теб, Миси. Сигурна съм, че ще се получи.

— Не знам — въздъхна, изпълнена със съмнения, Миси. — Мадам ми каза, че точно така представят дрехите в Париж. Мисля, че тя знае по-добре от мен. Както и да е, вече е много късно. Големият парад на модата е утре. О, Роза, толкова се страхувам! Ами ако объркам всичко? Ако тя ме уволни?

Щастието беше изчезнало от лицето ѝ. То отново беше бледо и измъчено, а Роза не можеше да го понесе.

— Разбира се, че всичко ще бъде наред — увери я тя. — Ти си толкова красива, че мадам Елиза ще продаде всичките си нови модели. А ти ще се омъжиш за милионер. Та нали ти самата го заяви — каза тя със смях, — още първата вечер?

Миси също се засмя, но се зачуди защо смехът ѝ звучи толкова глухо. Може би защото тя самата вече не вярваше в добрия край на вълшебната приказка?

На репетицията следващата сутрин оркестърът свиреше мелодии от последните представления на „Бродуей“, а работниците забиваха последните гвоздеи в платформата, която се издигаше в средата на

огромната зала. Стотици и стотици столове бяха носени от горните етажи, а чистачките лъскаха до блясък полилеите и прозорците. Покриха платформата с килим от пурпурно кадифе, а отстрани поставиха лилави завеси от шифон. На входа, откъдето момичетата щяха да излизат, поставиха короната, която беше нещо като лична емблема на мадам Елиза. А зад завесата кипеше трескаво оживление. Имаше много жени, които помагаха на момичетата да се преобличат бързо. Момичетата се оплакваха от болки в краката, но нямаха търпение да се видят в огледалото, пред което се бяха наредили на опашка. Една фризьорка се чудеше как най-добре да подреди косата на всяка една от тях. Когато дойде редът на Верити, Мадам я предупреди в никакъв случай да не подрязва косата ѝ.

— Само тук отпред — възрази фризьорката, — за да се получи малка вълна точно над челото и няколко кичура отстрани...

— Eh bien, няколко кичура, добре — съгласи се тя. — Искам косата ѝ да блести, да бъде дълга, права и коприненомека. Ще я вдигаме на кок, когато моделът на дрехата го изисква.

Рокли, обувки, шапки, както и цели ансамбли, бяха грижливо подредени в импровизирания огромен гардероб, а на дървените рафтове бяха поставени купчини ръкавици, кожи, копринени чорапи и нанизни изкуствени перли, които, по думите на мадам, всяка жена трябваше да носи този сезон, дори да може да си позволи истински.

В три часа огромните двойни врати на залата бяха отворени широко и мадам Елиза побърза да посрещне гостите си. Верити хвърли бърз поглед на публиката, която бързо изпълваше салона. Скоро не остана нито един свободен стол. Гостите заемаха първите четиристотин места в нюйорския елит. За нейна изненада присъстваха и мъже, не само жени. Дамите бяха толкова елегантно облечени, че тя не можеше да не се запита за какво са им необходими нови дрехи. Но мадам Елиза винаги успяваше да ги накара да направят покупки. Тя непрекъснато повтаряше, че никой не може да си позволи да се появи в дрехи според миналогодишната мода, защото само последните модели са актуални.

Миси нетърпеливо погледна часовника. Още десет минути. Стомахът ѝ се сви и тя започна нервно да хапе долната си устна. Седеше пред огледалото и гледаше отражението си, докато стилистката

пудреше лицето ѝ, поставяше руж на бузите ѝ и оцветяваше устните ѝ с червилото „Виолетовата Елиза“.

— Чувствам се като актриса — каза тя.

— Но ти си точно такава — отговори стилистката. Погледна отражението ѝ в огледалото и се усмихна. — Много си красива! — каза тя.

Миси нервно преплете пръстите на ръцете си. Надяваше се, че стилистката е права. Тя знаеше само, че никак не прилича на Миси О'Брайън от „Ривингтън стрийт“.

Малкото сребърно звънче на мадам възвести настъпването на тишината, а гласът ѝ долетя през завесата. Мадам казваше на гостите, че те са удостоени с привилегията да видят предварителното ревю на нейните последни пролетни модели, представени от нейните сензационни манекенки. И че след това всеки един от тях може да поръча частно ревю в дома си, където да избере онова, което ще купи.

— Eh bien — завърши словото си тя, — да започваме!

Оркестърът засвири мелодия от Гершуин, която беше използвана и в последното шоу на Зигфрид. Минерва вече беше готова в леденосиня следобедна рокля, през врата ѝ беше праметнат дълъг до земята шал от шифон на цветя. Отметнала глава назад, тя пристъпи грациозно като котка на пътеката и Миси чу буря от ръкопляскания и тихи възклицания на одобрение и възхищение. Последва я Миранда, облечена в бледолилаво, и Минет, в захарно розово, което беше смела комбинация с огненочервената ѝ коса. Тя предизвика бурните възторзи на публиката.

Беше ред на Миси. Беше облечена в костюм за пътуване от бежов туид, нов модел шапка със смъкната периферия, бежови обувки с високи токчета, закопчаващи се с катарамии, и носеше шест огърлици от изкуствени перли. Когато завесите се затвориха плътно зад нея, тя замръзна на мястото си, втренчила поглед в морето от нетърпеливи лица, които сега я гледаха с очакване. „Боже — помисли си тя, завладяна от паника, — не мога да го направя, просто не мога.“ Коленете ѝ се разтрепериха. Забрави всичко, на което я учеше мадам. Искаше просто да избяга, да се прибере зад завесата. Минерва се връщаше по пътеката, на устата ѝ играеше презрителна усмивка. Ето, че тя се шмугна зад завесата, а Миси продължаваше да стои там, втренчила поглед в любопитните жени, които на свой ред също я

гледаха. Спомни си Анушка. Нима тя не беше като тези жени? И тя проумя, че, разбира се, те не се интересуват от нея, а само от дрехите. Тази мисъл ѝ даде смелост. Пое си дълбоко дъх и тръгна по пътеката с обичайната си походка, като се спираше, усмихваше се на дамите, протягаше ръка, за да видят добре ръкавната извивка, потупваше новия модел шапка, за да привлече вниманието към нея, обръщаше глава, за да видят профила ѝ. Задържа се секунда-две в края на платформата, завъртя се, хвърли бърз поглед през рамо и тръгна обратно към завесите. Вече на безопасност в стаята за преобличане, тя се заслуша в учтивите ръкопляскания на публиката и се запита какво ли мисли за нея мадам сега. Просто не можеше да върви като другите момичета. Предполагаше, че не е създадена, за да бъде манекенка. Вдигна поглед, когато край нея мина Минерва, облечена в коприна с цвета на златото и избродирана с бляскави медни мъниста.

— Нали ти казах? — каза тя подигравателно. — Грозното патенце този път няма да се превърне в лебед.

Аплодисментите за Минерва бяха изключително бурни. Миси, изпълнена с отчаяние, облече роклята от виолетов шифон и започна да търси по рафтовете сребърните кожени обувки. Не бяха там и тя се огледа озадачено наоколо. Най-последно ги видя. Бяха захвърлени на пода под масата. Вдигна ги и ги погледна ужасено. Тесните каишки, които ги придържаша към крака, бяха срязани. Спомни си зловната усмивка на Минерва. Дали тя го беше направила? Огледа се, отново завладяна от паниката. Всички бяха изчезнали. Сигурно бяха отишли в салона, за да наблюдават ревюто. А момичетата сервираха на публиката чай и сладки. Миранда и Минет стояха до завесите и чакаха реда си. Но тя знаеше, че те няма да ѝ помогнат. Хвърли обувките на пода, изпълнена с отчаяние. Това беше камъчето, което щеше да обърне колата. Беше обречена на неуспех. Огледа се в огромното огледало. Знаеше, че е красива. Спомни си обещанието, което съвсем уверено беше дала на Азалий, и изведнъж придоби безумна, безмилостна смелост, онази, с която войниците посрещат смъртта.

— О, по дяволите! — извика тя. — Татко винаги казваше, че когато нищо друго не остане, трябва да импровизираш.

Извади виолетови сатенени панделки от чекмеджето на бюрото на мадам Елиза, привърза обувките с тях за крака си, като направи красиви панделки на глезена си, пусна косата си да пада свободно по

гърба ѝ, а диамантеното украшение, което я придържаше, спусна на челото си.

— Побързай, побързай! — извика ѝ жената, която им помагаше да се обличат. Хвана я за ръката и буквално я избута на пътеката.

Миси отново се поколеба и погледна към редиците на дамите. После отметна глава назад и запристъпва наперено по пътеката — така, както я учеше мадам. Мадам Елиза си пое дълбоко дъх, шокирана от вида ѝ. Какво го беше прихванало това момиче? И какво носеше на краката си? Огледа се бързо и видя, че всички дами са се наклонили напред и наблюдават и най-малкото движение на Верити в абсолютна тишина. Дори мъжете бяха престанали да говорят и бяха втренчили погледи в новата манекенка. Тя отново обърна поглед към Верити, застанала в края на платформата. Виолетовата рокля от шифон очертаваше красивите ѝ крайници и тя приличаше на младата Изидора Дънкан. Сребърните мъниста отразяваха светлината при всяко нейно движение. Дългата ѝ коса беше като бронзова завеса, меките кичури обрамчваха лицето ѝ, а огромните ѝ великолепни очи изглеждаха по-виолетови и от роклята. Отметнала гордо глава назад, Миси запристъпва обратно по пътеката. Не бързаше. Спираше, с ръка, почиваща си на тънката ѝ талия. Всичко у нея беше примамливо — дълбоко изрязаното деколте, тънката талия, прекрасните поли на роклята, но погледите на всички бяха приковани в красивите панделки на нежните ѝ глезени.

Завесите се затвориха след нея, а оркестърът веднага смени мелодията. Момичетата се съживиха като докоснатият магическа пръчка и отново започнаха да разнасят чай и сладки. Джентълмените откъснаха погледите си от подиума и отново започнаха да си приказват тихичко. Мадам затвори очи. Какво беше направила Верити? О, господи, какво беше направила? Беше пренебрегнала всичките ѝ инструкции, напразни бяха всичките тренировки, това си беше une catastrophe! Ясно чуваше шушукането на гостите. И тогава започнаха ръкоплясканията, които скоро прераснаха в истинска буря. Някои от гостите дори викаха: „Браво!“, главно мъжете.

— Бис! Бис! — извика някой.

Мадам вдигна поглед и видя, че това е ентусиазирана млада дама, истинска красавица и облечена по последна мода, която беше една от най-редовните ѝ и крупни клиентки. Тя ѝ се усмихна и изпрати

едно от момичетата да каже на Верити да излезе отново на подиума. „Не може да е истина“ — мислеше Миси, когато излезе за втори път на пътеката. Тези аплодисменти наистина ли бяха за нея? Тя се спираше тук-там и се усмихваше вече по-смело, протягаше крак, за да се възхитят на панделките. Чувстваше, че всеки миг може да изпадне в истеричен смях. Може би не е толкова трудно да бъдеш манекенка. „Върви така, както е естествено за теб“, спомни си тя съвета на Роза. Може би приятелката ѝ беше права.

Когато се прибра в стаята за преобличане, Минерва я изгледа злобно, но Миси ѝ се усмихна.

— Ще ти кажа една поговорка, която можеш да използваш наравно с другите, Минерва — каза тя. — Нуждата учи човека.

Чувстваше погледа на Минерва прикован в краката ѝ и разбра, че тя е прерязала каишките на обувките ѝ. Останалата част от ревюто мина бързо. За нейна изненада, Миси се забавляваше много. Беше ѝ приятно да е център на внимание, да се чувства млада и красива. След ревюто мадам Елиза дойде в стаята, за да я поздрави.

— Всички говорят само за новите ми обувки. — Тя се засмя. — Не знам откъде ти е дошла идеята за панделките, Верити, но сега всички искат да носят такива обувки. Мисис Улмън от „Вог“ заяви, че ти си олицетворение на новия женски дух, освободен от условностите, способен отново да изживее младостта. Толкова си нежна и естествена. Аз го наричам „La Vie Naturelle“ и, повярвай ми, Верити, ти беше огромен успех. — Изведнъж тя се обърна към другите момичета. — А вие защо не можете да вървите като Верити, а? Ти, Минерва, изглеждаш като кукла, на която дърпат конците. Поканиха ни да покажем ревюто в дома на контеса Уенслишир в неделя. И искам да вървите точно като Верити.

Минерва захвърли огърлицата от изкуствени перли и се изправи. Беше много ядосана.

— Никога! — изпищя тя. — Никога няма да се уча от тази новобранка!

— В такъв случай — каза мадам ледено, — можеш да си търсиш работа другаде. Au revoir!

Минерва сви рамене.

— Дукът вече ме помоли да се омъжа за него — каза тя надменно. — Тази вечер просто ви направих услуга.

— Поздравления! — каза все така ледено мадам. Но Миси гледаше разтревожено след нея, когато Минерва излезе бързо през вратата.

— Не се тревожи — каза мадам Елиза и се засмя. — Има хиляди минерви, но има само една Верити. Днес ти си любимката на моите дами. В неделя ще бъдеш толкова великолепна, че цял Ню Йорк ще падне в краката ти, обути в тези прекрасни сатенени сандалки.

ГЛАВА 25

Азалий седеше в края на леглото и гледаше как Миси се приготвя, за да отиде в салона. Русата ѝ коса беше сплетена на плитка, а очите ѝ бяха тъжни. Виктор скочи на леглото до нея, тя го обви с ръце и го притисна към врата си. Кучето очевидно я обожаваше, затова Миси вече не протестираше върху неговото качване на леглото.

— Каква картинка сте само! — каза тя и се засмя.

— Днес щяхме да изведем Виктор на разходка — напомни ѝ тъжно Азалий. — А ето, че ти отново излизаш.

Миси прехапа устни. Вярно беше. През последните няколко дни беше толкова заета, че нямаше време за Азалий, а камо ли за бедния Виктор.

— Ще се реванширам — обеща тя. — Знам, че е неделя, но се налага да отида на работа. — Искаше ѝ се мадам Елиза да беше избрала друго време за шоуто си, но не тя решаваше въпроса. — Нали ще ти хареса — лицето ѝ отново засия, — ако скоро се преместим в хубав апартамент, може би в близост до парк, където ще разхождаме Виктор. Ти ще имаш стая, която ще можеш да напълниш с играчки. Ще ходиш на училище, облечена в специална униформа, като на другите момиченца...

— Мястото ми е тук — отговори Азалий. — Не искам да изоставя Роза и другите си приятели.

Сърцето на Миси се сви тревожно и тя седна на леглото до нея.

— И аз не искам да изоставя Роза, миличка — каза тя тихо. — Но ние пак ще се виждаме с нея. Те ще ни идват на гости и може би дори ще остават да пренощуват при нас. Само си помисли колко забавно ще бъде!

— И тук е забавно — каза Азалий. Беше станала много упорита. Беше стиснала здраво Виктор за врата и заровила лице в пухкавата му козина. — Не искам нищо да се променя.

Миси мълчаливо я погали по косата. Чувстваше как крехкото тяло на Азалий се тресе от ридания и разбра, че тя плаче не само защото се страхува, че ще се преместят, а защото изпитваше

несигурност, недоверие към промяната. Сигурно си спомняше как бяха напуснали Варишня и баща ѝ, майка ѝ и брат ѝ, спомняше си как бяха напуснали Русия, как бяха изоставили любимата ѝ баба София в гробището. Всеки път, когато беше напускала някое място, повече не беше видяла любимите хора.

Когато по-късно остави Азалий при Роза, жената ѝ каза:

— Желая ти късмет в шоуто. Това е вълшебна приказка, Миси, истинска, сбъдната вълшебна приказка. Може би днес милионерът ще бъде там и ще те чака.

Миси се съмняваше в това, още повече че пет пари не даваше за милионерите. Единственото, което искаше, е да печели достатъчно, за да живеят добре с Азалий.

Седмицата след ревюто беше отлетяла незабелязано. Бяха заети непрекъснато. Посетиха някои от най-великолепните домове в Ню Йорк, така че любимите клиенти на мадам да могат да изберат спокойно дрехите си. Всички искаха да видят Верити и новия стил, наложен от нея. Въпреки че Миранда и Минет вече не вървяха така предзето и се опитваха да правят всичко по-естествено, те не изглеждаха на подиума като Миси. Всички поръчваха да им ушийт виолетовата рокля, която тя представяше, а нейни вариации вече се виждаха по улиците на града. Всички без изключение искаха и от новия модел обувки. През по-голямата част от седмицата тя беше в пробната, където приготвяха новите дрехи, които щеше да представя. А днес щяха да отидат да представят ревюто в огромното имение на контеса Уенслишир. Ревюто щеше да съвпадне с обичайното пролетно парти на дукесата. Отпред пред салона ги чакаха шест лимузини, които щяха да ги откарат до Лонг Айлънд. Мадам пътуваше в първата, сама с шофьора, като кралица. Миси пътуваше с Миранда и Минет, които говореха само помежду си и не ѝ обръщаха никакво внимание. Животът ѝ никак не приличаше на вълшебна приказка, мислеше си тя и въздишаше тежко. Но печелеше по четирийсет долара на седмица и се обличаше в красиви дрехи, защото мадам искаше нейните манекенки да бъдат нещо като ходещи реклами.

— Но аз никога никъде не ходя — беше възразила Миси.

— Никога и никъде? Младо момиче като теб? Tiens — беше възкликнала мадам, — значи е крайно време да започнеш да излизаш.

В останалите четири лимузини се намираха кошниците с дрехите, декораторите и фризьорката. Малкото шествие пътуваше бавно. Беше неделя и като че ли целият Лонг Айлънд спеше. Най-сетне стигнаха до огромна двойна врата, изработена от извити решетки, от двете страни на която имаше статуи на грифони. От будката до вратата излезе бързо вратарят и се втурна да отваря портата. От нея към имението водеше дълга, покрита с чакъл, алея. По моравата се разхождаха красиво облечени хора. Там бяха разпънати много маси, покрити с дамаски в различен цвят, подредени за закуска. Сребърните прибори блестяха на слънцето. Група младежи, облечени в бели фланелки, играеха тенис. Свиреше оркестър, разположил се на дългата тераса, където имаше големи саксии с ярки ранни цветя, които се отглеждаха в оранжерии на контесата специално за случая.

На Миси се стори, че се пренася назад във времето. Все едно се беше озовала отново на някое от партитата, давани от Анушка. Нейната къща също беше огромна и красива, хората се разхождаха по поляната и се смееха, а във въздуха се лееше музика...

— Ела, Верити! — извика я мадам. — Контесата ни чака.

Имоджън, контеса Уенслишир, беше висока и красива жена в трийсетте си години. Беше разглезена от вниманието, което всички мъже ѝ засвидетелстваха. Графът беше нейният трети съпруг. Беше доста по-възрастен от нея и я обожаваше. И дори беше умрял в най-удобния момент — тогава, когато тя беше започнала да се отегчава от него. Преди три години. Тя имаше имение в Йоркшир, градски къщи в Лондон и Париж, малка къща в Манхатън, огромна яхта за морски пътешествия, която сега, след края на войната, стоеше на котва в Монте Карло. И се радваше, че може да прави това, което най-добре ѝ се удава — да организира партита и да търси следващия си съпруг.

Тя втренчи поглед в Миси, когато момичето се ръкува с нея, без да се усмихне.

— А, сега разбирам защо се вдигна целият този шум — каза тя загадъчно. — Тази седмица всички мъже говорят само за Верити. Не успях да видя модното ревю на Елиза. Но славата ти върви пред теб, момиче.

— Аз съм само манекенката — побърза да каже Миси. — Сигурна съм, че хората говорят за дрехите, които са видели.

Контесата се усмихна, при което присви замислено очи.

— Жените, може би, но мъжете... — Тя се засмя и остави недовършеното изречение да виси във въздуха.

— Елиза, мила — извика тя, като се обърна към мадам, — ела да пийнеш чай с нас, а после ще ти покажа балната зала, където ще можете да проведете ревюто.

Балната зала беше в синьо-бежови тапети и приличаше на ваза „Уеджууд“. В единия ѝ край имаше малка сцена. Този път мадам сама организира реда на шоуто, сама определи пътеката, по която манекенките щяха да минават, и мястото на оркестъра. Докато вървеше по сцената, облечена в последната екстравагантна рокля на мадам, Миси осъзна, че ѝ е много забавно. Като че ли ставаше друг човек веднага щом облечеше някоя от дрехите на Мадам. Усещаше, че има власт над тези хора, власт, която приковаваше погледите им. Можеше да гледа публиката си и дори да ги командва с очи, а после, отметнала арогантно глава назад, тя се връщаше по пътеката, като на места спираше, за да им се усмихне снизходително и да протегне грациозно ръка, за да видят ръкава, а и за да може ефирният шифон да се превърне в леки криле, понесли я към успеха. И, разбира се, винаги показваше крак, за да е сигурна, че всички са забелязали обувките със сатенените панделки, завързани красиво на глезените ѝ. И за първи път усети погледите на мъжете, проявяващи към нея интерес, който не отстъпваше на този на жените. Странно, но погледите на мъжката половина от публиката я караха да се чувства неудобно.

Аплодисментите бяха оглушителни. Всички искаха да се срещнат с мадам Елиза и нейните известни манекенки. Верити стана център на тълпата възхитени мъже. Следобедът беше посветен на отварянето на нови бутилки шампанско, внесени нелегално в страната. Оркестърът беше заменен от джазбенд, който засвири рагтайм. Някои от по-нетърпеливите вече се бяха качили на подиума и потропваха с крака. Изведнъж настроението на Миси се влоши, тя като че ли слезе от висините и отново почувства реалността. Спомни си, че е Миси О'Брайън от „Ривингтън стрийт“, спомни си всичките си проблеми. Мястото ѝ не беше тук, при всички тези богати, елегантно облечени хора. Измъкна се незабелязано на терасата и жадно вдъхна аромата на зимния жасмин и момината сълза. Зарадва се, че ще може да остане насаме със спомените си за Варишния. Седна на каменна пейка, която гледаше към Лонг Айлънд Саунд, и се замечта. Мечтаеше за това,

какво ли ще бъде, ако може да заведе Азалий в такава къща, да ѝ даде всичко, което пожелае — така, както щяха да направят майка ѝ и баща ѝ, ако бяха живи.

— Добър вечер. — Висок, добре облечен мъж на средна възраст ѝ се усмихваше мило. — Наслаждавате се на чистия въздух? Или мечтаете?

— И двете. — Миси му се усмихна в отговор.

Той имаше пронизателни очи и аристократични черти. Вееше си с шапката, която беше особено елегантна. Той съблече сакото си и изтри потта от лицето си с бледосиня кърпичка. После се обърна към нея:

— Нали нямате нищо против? Не мога да понасям горещините. Не е добре и за бизнеса ми. — Седна на пейката до нея, затвори очи и се заслуша в ромоленето на фонтана. — Вие сте забележително красиво момиче, мис...?

Миси се изчерви. Дали нямаше да се опита да я целуне? Огледа се разтревожено наоколо, за да види как би могла да избяга.

— Хареса ми роклята — добави той, отвори очи и я огледа от главата до петите. — Онази, която представихте за мадам Елиза.

Тя кимна и се премести в края на пейката, а той се засмя.

— Съжалявам, че ви стреснах, но винаги, когато видя красиво момиче, му се възхищавам открито. Такава ми е работата, нали разбирате. — Той ѝ протегна ръката си. — Казвам се Зигфийлд, Фло Зигфийлд, и да ви кажа правичката, мис...

— Верити — каза тя, — Верити Байрън.

— Да, Верити, да... Да си кажа правичката, мис Верити, човекът, който търси естрадни таланти за мен, ми каза миналата седмица, че е по-добре да ви откроя, защото сте най-красивото момиче в града. Каза, че можете да съберете погледите на всички мъже само като се разходите по сцената. — Той я погледна открито. — Само че не ми каза, че имате лицето на млада и невинна мадона и глас, приличен на нежен бриз. — Очите им се срещнаха и той добави: — Не ми каза и това, че сте истинска лейди.

Тя се изчерви и прошепна:

— Благодаря. — Чувстваше се неудобно. Приглади полите на роклята си, за да се успокои. Непрекъснато си задаваше въпроса за какво ли ѝ говори всичко това. — Никога не съм гледала ваше шоу,

мистър Зигфийлд, но чух, че всички те са прекрасни. Всички го повтарят.

— Говорят така, защото е истина — отговори той малко остро. — Моите шегички са най-добрите в света, дори по-добри от парижките. В моите представления участват най-красивите момичета. И точно затова съм тук, при вас. Днес вие сте в устата на цял Ню Йорк, мис Верити, а Фло Зигфийлд е известен с това, че винаги взема най-новите и най-добрите открития. Какво ще кажете, искате ли да станете едно от моите момичета? — На лицето му се появи широка усмивка и той щастливо дръпна от цигарата си, докато я чакаше да приеме.

— Момиче в шоу? — Очите на Миси щяха да изхвъркнат от изненада. Не знаеше дали да се засмее, приемайки го като шега, или да заплаче, приемайки го като обида. — Но аз съм само манекенка. Не мога да танцувам, нито да пея... Пък и се страхувам, че... — Тя се поколеба, преди да продължи: — Ами че момичетата ви се разхождат по сцената полуголи. — Лицето ѝ беше силно поруменяло. Докато говореше, тя кършеше нервно ръце.

— Полуголи? — Зигфийлд поклати глава. — Моите момичета винаги спазват законите и приличието, мис Верити. Добрият вкус е нашият съветник. Разбира се, те показват краката си, но иначе на моята сцена не се показва гола плът. Бедра, ветрила, шифон, тук-там по някое мънисто... Скромността на момичетата ми е пословична. На сцената всичко е прилично, но не мога да гарантирам за онова, което рисува подсъзнанието на хората! — Той се засмя от сърце и каза: — Онова, което се появява във всичките ми представления, мис Верити, е: красота, екстравагантност, блясък. Песни и реклами с главно „Р“. А това струва пари, пари с главно „П“. Пари за декорите, за пищните завеси, за най-красивите дрехи, много от които се правят при Елиза, за пера, за кожи, за украшения. Не искам от вас да танцувате, мис Верити, искам да удостоите представленията с вашето присъствие. Всичко, което ще трябва да правите, е да вървите по сцената с другите хубави момичета и да изглеждате красиво. — Той отново изтри потта от лицето си и се усмихна. — Ще ви плащам сто долара на седмица.

— Сто долара! — възкликна тя шокирана.

— О, добре, сто и петдесет тогава — побърза да каже той. — И ще има повишение след три месеца.

Миси го гледаше, неспособна да каже и дума.

— Вече говорих с Елиза — призна си той. — Тя не иска да се раздели с новата си звезда толкова скоро, но аз ще се споразумея с нея. Тя ще прави всичките ти дрехи за шоуто. И ще продава милиони от тях. Ще ѝ кажа, че искам да приличаш на слънчева паяжина и лунни лъчи. Ще носиш много бижута от „Картие“. Само най-доброто за Верити Байрън, последната и най-бляскава звезда на Зигфийлд. — Той отново се усмихна и я потупа бащински по рамото. — Едно нещо мога да ви гарантирам, мис Верити. Успеха. И, разбира се, сто и петдесет долара всяка събота, точно като по часовник.

Миси потрепери от студ. Слънцето беше залязло. Ставаше тъмно и студено.

— Аз... Не знам какво да кажа — прошепна тя объркана. — Всичко се развива прекалено бързо за мен. Искам да кажа, че само преди няколко седмици дори нямах работа.

— Такъв е Ню Йорк. — Той пак се усмихна, хвана я за лакътя и я поведе към къщата. — Не се тревожете, аз ще уредя всичко с мадам Елиза.

— Но, мистър Зигфийлд... — каза тя и стисна ръката му, — истината е, че се страхувам.

Очите ѝ бяха станали кръгли. Едва се сдържаше да не заплаче. Той ѝ каза нежно:

— От какво се страхувате? Ще правите точно това, което правите и за Елиза. Само че публиката ще е по-многобройна, това е всичко. Ще ви хареса, уверявам ви. На всички момичета им харесва. Ние сме като едно голямо семейство. Ще ви държа под око, ще ви пазя, лично ще разкарвам всички мъже, които ще се редят пред входа, за да ви видят, и ще се грижа да излизате само с най-добрите от тях. Окей? Още сега ще говоря с Елиза. И ще ви се обадя, мис Верити.

Миси остана втрещена в него, когато той започна да изкачва стъпалата. Беше ли се съгласила наистина да стане едно от момичетата на Зигфийлд, или той просто беше предположил така? Тя затвори очи и се опита да си представи себе си на голямата сцена, облечена в шифон, обсипана с диаманти, уговаряща си срещи с многобройните ромеовци. Запита се как въобще е могла да мисли за подобно нещо. А после се сети за сто и петдесетте долара „всяка събота, точно като по часовник“ и разбра, че ще го направи, каквото и да ѝ струва това. Отново потрепери. Вече беше съвсем тъмно. Подвеждащата топлина

на ранната пролет си беше отишла, вятърът сега носеше истински мартенски студ. Тя беше загубила манекенския си блясък. Отново беше Миси и не искаше да влезе в къщата, където щеше да се срещне с всички онези знатни дами и господа.

По чакъла заскърцаха гуми и голяма жълта лимузина спря пред къщата. Тя се обърна. Край нея изтича мъж и започна бързо да изкачва стъпалата. Изведнъж стъпките му рязко заглъхнаха. А после тя го чу да се връща. Когато се изравни с нея, тя почувства дима на цигарата му.

— Мили боже, Миси? — чу тя гласа на изненадания О'Хара. — Нима наистина си ти?

Тя се обърна към него, не по-малко изненадана. Това наистина беше О'Хара, но един доста по-различен О'Хара. Червените му къдрици бяха намазани с помада, за да се изправят, носеше сив костюм, кожени обувки и сива копринена вратовръзка, прикрепена с огромна перлена игла. Пушеше извънредно голяма пура. Той нетърпеливо грабна ръцете ѝ в своите.

— Идвам тази събота вечер, за да доставя поръчката, и ето каква е наградата ми! Миси О'Брайън, момичето на моите мечти! — Той се засмя щастливо. — Ето какво печелиш, когато си човек на дадената дума. Доставки по всяко време, през деня и през нощта, такова е мотото на О'Хара и с гордост трябва да заявя, че то ми носи успех. Изчаквах да дойде време, когато ще мога да ти го докажа, но и ти сама можеш да видиш: О'Хара доставя спиртни напитки на снобите, и то на цени, за които дори не са чували на „Деланси стриган“. — Той спря за малко и впи поглед в нея. — Само се погледни! Колко си красива в тези прекрасни дрехи, Миси! — Той се вцепени и каза изпълнен с подозрения: — Макар да не знам откъде момиче като теб е намерило пари за тях. И какво правиш на партито на контесата.

— Намерих си работа — каза тя, нетърпелива да му разкаже всичко за мадам Елиза.

Но се спря по средата на разказа, изненадана от реакцията му. О'Хара беше забил поглед в първокачествените си кожени обувки, а на лицето му беше изписана мъка. Тя го попита какво има.

— Това не е добре за теб, Миси! — простена той. — Ти не знаеш какви са тези хора. Мога да ти разкажа какво съм видял в някои къщи, по-великолепни дори от тази, а от разказите ми ще ти настръхне косата. Издигат някого величавят го, а на другата седмица го стъпкват

презрително в калта. И като си помисля за теб, моя идеал, моята мечта, как се излагаш на показ пред тях...

— Излагам се на показ? — отговори тя гневно. — Какво искаш да кажеш с това, О'Хара? Показвам хубави и съвсем прилични дрехи, които уважаваните дами си купуват. — Тя нарочно изгони от съзнанието си замислените погледи на мъжете и побърза да добави: — Както и да е, кой си ти, че ще ми казваш какво да правя? Ти, който продаваш незаконно алкохол на хората? В моята работа поне няма нищо незаконно!

Лицето на О'Хара почервения силно от гняв. Той захапа толкова силно пурата, че я разполови. Стъпка я злобно, а после, съвсем внезапно, започна да се смее.

— Господи, и ти ако не си права! Но ние в Ирландия не смятаме продажбата на алкохол за незаконна. А аз само доставям на хората малко удоволствие, давам им онова, което те искат.

— И аз! — отговори тя, като тропна с крак.

— Май заедно с новата работа си придобила и нов характер? — попита той невинно и се засмя, когато тя понечи да го удари. Хвана ръката ѝ и каза: — Съжалявам, Миси, но говоря съвсем откровено. Никога не съм намеквал, че не си почтено момиче. Разбира се, сърцето ми знае, че ти си почтена. Предполагам, че бих искал да те видя у дома в Ню Джърси, при мен, в безопасност, затова говоря така.

Тя стисна ръцете му. Въпреки гнева, беше изненадана колко се радва да види познатото му красиво лице, което ѝ предлагаше някаква сигурност сред морето нови лица.

— Наистина се радвам да те видя, О'Хара — прошепна тя.

Той се усмихна щастливо.

— Тогава си вземи шапката, Миси О'Брайън. Ще те заведа на вечеря в най-добрия ресторант в Лонг Айленд.

Очарована от предложението, тя изтича при мадам Елиза и ѝ каза, че ще излезе да вечеря със стар приятел.

— Стар приятел? — повтори Мадам усмихната скептично. — Или може би ново завоевание? Добре, можеш да отидеш. А утре ще обсъдим предложението на Зигфийлд.

Миси беше забравила за Зигфийлд, но реши да не казва нищо на О'Хара за него. Усещаше, че той няма да я разбере. Поне не тази вечер.

Ресторантът се намираше встрани от пътя, зад група дървета. Приличаше на онзи, в който О'Хара я беше завел преди. На паркинга отпред бяха спрели повече от десет автомобила, но прозорците не светеха. Един фенер осветяваше надписа „Ориконе“ над вратата.

— Сигурен ли си, че е отворено? — попита тя нервно, когато О'Хара повдигна някакъв капак и натисна скрития звънец.

— Разбира се, че съм сигурен. Ресторантът приема само свои хора. Трябва да бъдеш член. Ако не познават лицето ти, няма да те пуснат.

— И защо? — попита тя изумена.

— Отговорът е много лесен — продават алкохол. Алкохол, доставен им от О'Хара — добави той гордо. — Завесите са винаги спуснати, а вратата — заключена, в случай че дойде полицията. Но полицията не идва, защото братята Ориконе дават щедри подкупи.

Изведнъж се отвори малко прозорче и през решетката едно лице се втренчи в тях. Чу се шумът от отварянето на тежка врата, закрепена с болтове, и те влязоха. Минаха през още една, покрита с кожа, врата. Миси остана без дъх, защото ги връхлетя невъобразим шум от най-различни звуци. Дългата, но ниска стая, беше пълна с хора, които оживено разговаряха колкото могат по-високо, за да надвикат джаз оркестъра. В далечния край имаше дансинг, покрит с огледало, върху който танцуваха няколко двойки. Те също разговаряха помежду си и се смееха невъздържано.

— Виж как се забавляват всички — каза високо О'Хара.

— Но по масите няма напитки — отбеляза тя изненадана.

— Само чаши чай.

О'Хара намигна и се усмихна широко.

— Да, разбира се, но те пият специалния чай на О'Хара — каза той все така високо. Дойде главният келнер и ги заведе на маса до прозореца.

— Да ви донеса ли нещо, сър? — попита той с усмивка.

О'Хара погледна Миси и каза:

— Последния път, когато се видяхме, пихме шампанско, така че, защо да не превърнем това в традиция?

— Защо не? — отговори безразсъдно тя.

Днес животът ѝ се струваше хубав, пък и време беше за празнуване. Щеше да се превърне в едно от момичетата на Зигфийлд и

да печели по сто и петдесет долара на седмица. Казваше си, че прави това заради Азалий, но тайно си признаваше, че ще ѝ хареса да бъде новата звезда на шоуто. Нямахте да съжалява, когато напусне „Ривингтън стрийт“ и види края на мизерията. Но щеше да съжалява за Роза и, разбира се, за Зев... Зев! Ръката ѝ се стрелна към устата.

— О! — възкликна тя. — Съвсем забравих. Трябваше да се срещна със Зев Абрамски в осем часа.

— Зев Абрамски? — повтори О'Хара, сякаш не беше чул добре. Смръщи вежди, когато тя му обясни, че се вижда с него всяка неделя в украинското кафе.

— Ние просто вечеряме заедно — побърза да обясни тя. — Но никак не прилича на излизането ми с теб и на вечерята ни тук. Той е просто... просто Зев Абрамски — гласът ѝ неуверено заглъхна.

— Но какво общо има между вас тогава? — попита той изпълнен с ревност. — Може би му дължиш пари, а той те извежда, за да се увери, че ще ги върнеш?

Миси се наведе към него, а очите ѝ хвърляха мълнии.

— Как се осмеляваш, Шеймъс О'Хара?! — прошепна тя ядосано. — Зев Абрамски е честен, чудесен човек. Имаме много повече общи неща, отколкото предполагаш.

Облегна се назад и се замисли тъжно за Зев, който сигурно я чакаше на тяхната маса в кафето. Мразеше се за това, че беше забравила. „Ще му обясня всичко утре — обеща тя на себе си — и ще се реванширам следващата седмица. Няма пак да го забравя.“ Погледна О'Хара, който се беше свил в другия край на масата, и се засмя.

— Всеки път, когато се видим, се караме — каза тя. — Сигурно заради горещата ти ирландска кръв.

— Сигурен съм, че не ирландската ми кръв е виновна — извика той и удари с юмрук по масата така, че чашите подскочиха. — Виновна е твоята упоритост и нежеланието ти да се омъжиш за мен.

— Обзалагам се, че ако се омъжа за теб — подкачи го тя, — ще се караме всяка вечер. Ти ще продължаваш да виждаш нещата по твоemu, а аз — по моему. Ти сигурно ще ме държиш заключена във великолепната си къща, ще очакваш от мен да ти готвя, да чистя и да се грижа за бебетата ти. Животът ти ще бъде като в добрата стара Ирландия.

Тя се засмя, виждайки шока, изписал се на лицето му. Той нетърпеливо отговори:

— Миси, никога няма да постъпя така! Аз съм човек на принципа, макар това да не ми пречи да продавам контрабандно алкохол. Никога не бих се отнасял така със съпругата си!

Тя въздъхна театрално.

— Колко жалко, че няма да имаш възможността да го демонстрираш!

О'Хара нададе стон и наля шампанско в чашите.

— Ти съвсем ме обезсърчаваш, Миси. Оставих те да се бориш с живота на „Ривингтън стрийт“ и два месеца по-късно ти си съвсем различно момиче.

— Нима? — попита тя изненадана.

— Точно така, Миси — отговори той сериозно, — но все още искам да станеш моя жена.

— Помоли ме отново след година — каза тя, неочаквано и за двамата, — и ще ти дам отговор.

Той взе дланта ѝ и я стисна.

— Година?

— Една година — обеща тя.

Той се усмихна и каза, преизпълнен с щастие:

— Тя ще бъде най-дългата в живота ми.

— О, не — отговори тя и въздъхна щастливо. — Този път няма да бъде.

Защото за нея годината обещавахе да се изтърколи незабелязано.

ГЛАВА 26

В дванайсет часа на другия ден мадам Елиза придружи Миси до театър „Ню Амстердам“. Залата беше неосветена и поради това — загадъчна. На завесата висяха множество реклами на помади и напитки, музикални плочи, магазини и други. Чистачките бързаха да сметат боклука, оставен след снощното представление, лъскаха месинговите пепелници и изчеткваха червеното кадифе, което покриваше седалките. Миси си спомни детството, когато ходеха на пантомима в Оксфорд и на балет в Лондон, и въздъхна, питайки се какво ли ще каже професор Маркърс Октавиърс Байрън, ако разбере, че дъщеря му се кани да участва в шоу. Но тя беше отчаяна от мизерията, а сто и петдесет долара на седмица бяха достатъчно, за да победят всичките ѝ скрупули. А пък и нали нямаше да прави нищо различно! Щеше да ходи по сцената, както и ако останеше манекенка. Знаеше, че ще ѝ бъде забавно. Забавно? Кога ли за последен път се беше забавлявала? Може би щеше да бъде забавно да живееш, без да имаш парични проблеми?

— Бързо! — извика мадам, когато секретарят на мистър Зигфийлд отвори вратата и втренчи в тях любопитен поглед.

— Мис Верити! — Зигфийлд избърза да ги посрещне с искрена усмивка на устни. — Радвам се да ви видя! Да видим какво пише в „Таймс“! — Той ѝ подаде един брой на вестника и посочи една статия, заемаща четвърт страница, посветена на ревюто на мадам Елиза. Тя видя напечатано и собственото си име.

„Новата манекенка на мадам Елиза, Верити, е истинска сензация, облечена в ефирна виолетова рокля от шифон, обсипана със сребърни мъниста, и най-смелите обувки, привързани със сатенени панделки на нежните ѝ глезени. Верити олицетворява новата вълна *Vie Naturelle*, както казва Елиза. Много скоро ще видите всички жени в Ню Йорк да носят косите си разпуснати като нея и да вървят също толкова естествено, макар за мнозина да е много, много трудно да подражават на походката на Верити, защото нямат нейните дълги, дълги крака. Едва ли някоя друга има нейната грация, нейната красота и красиви,

изненадващо виолетови очи. Говори се, че Фло Зигфийлд вече е хвърлил око на новата красавица, която, може би, скоро ще стане звезда в неговия театър.“

— Et voilà, Зигфийлд! — извика победоносно мадам Елиза. — Създадох вашата нова звезда. Първа беше моята малка, сладка, русокоса Мод, която се омъжи за онзи милионер, занимаващ се с железниците после живата, червенокоса Жакет, която Холивуд ви отне, и сега — Верити.

— Най-красивата от всички — каза той с усмивка.

— Но аз не съм красива, мистър Зигфийлд — каза Верити, убедена в истинността на думите си. — Мисля, че изглеждам като всички други момичета.

— Ах! — въздъхна мадам и завъртя очи към тавана. — Това дете, как може да бъде толкова глупаво!? Идва тук, за да стане звездата в театъра на Зигфийлд, а твърди, че е най-обикновено момиче от улицата!

— Ще ти кажа, Верити, а аз разбирам от тези неща — каза Зигфийлд. — Твоята красота е различна. Не е натраплива, не се забелязва веднага, признавам, но ми стига крещящата красота, която имам. Твоята красота е красота от класа, а това за мен означава пари.

— Флоренц и аз вече постигнахме съгласие — прекъсна го мадам. — Ще те освободим от всички ангажименти, които имаш към нас, но ще правим всичките ти рокли — както за шоуто, така и онези, които ще носиш на улицата.

— Хей, почакайте минутка — запротестира Зигфийлд изненадан.

— Какво? Да не би да мислиш, че новата ти звезда ще върви по Пето авеню, облечена в палто за пет долара? Да не би да очакваш от нея да вечеря в заведението на Ректор? И да носи имитация на бижута? Хайде, Флоренц, къде ти е умът? Не, настоявам тя да се облича с дрехите на Елиза! Така пише и в договора. И, естествено, ще изпращам сметките на теб.

— Естествено! — въздъхна Зигфийлд.

— И ще ѝ плащаш двеста долара на седмица, с повишение на всеки три месеца, независимо дали през това време работи или не.

Зигфийлд простена.

— Тук имаш човек, който твърдо преговаря в твоя полза — каза той на Миси, а усмивката му беше станала горчива. — Окей, окей, щом

казваш така, Елиза. И сега, преди да се захванем за работа, искам да ви заведем да празнуваме в заведението на Ректор.

При Ректор си определяха среща всички, които работеха в шоу бизнеса. А Фло Зигфийлд беше най-известният продуцент от Бродуей. Трапезарията, тапицираните с плюш столове, беше като негов дом, а келнерите го приветстваха като стар и добър приятел. Те се поклониха дълбоко над ръката на Верити, когато Зигфийлд я представи като новата си звезда.

— Но, разбира се — усмихна се метрдотелът, — вече четох за мис Верити във вестниците.

— Всички вече те познават — прошепна Зигфийлд в ухото ѝ. И двамата забелязаха, че разговорите замлъкнаха. Погледите на всички ги следяха, докато вървяха към масата.

— Хайвер! — извика той високо. — Тук ще празнуваме!

— Извинете ме, мистър Зигфийлд, сър. — Нетърпелив млад човек сякаш изникна до него с бележник в ръка. — Аз съм Дан Джеймс от „Дейли Стар“. Не можеше да не забележа мадам Елиза и вас. Предполагам, че красивата млада дама е мис Верити? Нейната нова манекенка?

— Нейната бивша манекенка, моята нова звезда — каза Зигфийлд усмихнат. — Кажете на читателите си, мистър Джеймс, да дойдат в театъра да я видят. Тя е сензационна.

— Сигурен съм в това, мистър Зигфийлд, благодаря ви. — Той се поклони на Верити и се ръкува с нея. — Радвам се, че ви видях, прекрасна лейди.

— Виждаш ли — каза Зигфийлд, като обхвана с жест цялата зала, — всички вече те забелязаха. Ей там, до прозореца, е Тим Уелс от „Върайъти“. Обзалагам се на десет докара, че той ще е следващият, който ще дойде на масата ни, въпреки че вечеря със Сали Вайн, която играе в шоуто на Шуберт. Но тя не е от твоята класа — добави той уверено. — Ще бъдеш звезда още преди да си излязла оттук, Верити. Утре името ти ще бъде във всички вестници.

Тя седеше тихо и се опитваше да разгледа, да запомни всичко. Питаше се дали бежовият костюм на мадам Елиза не ѝ дарява тази красота, за която говорят всички. Нямаше съмнение, че тя се чувстваше великолепно, когато е облечена в него. Каквато и да беше причината, любопитните погледи на всички бяха приковани в нея и тя

не смееше да отпие от чашата си портокалов сок. „Сигурно така ще се чувствам и когато съм на сцената“ — помисли си тя и се изчерви. А може би щеше да е още по-лошо? А може би щеше да е по-лесно, защото нямаше да вижда лицата им? Тя въздъхна от удоволствие, когато келнерът ѝ поднесе пиле в сос от аспержи. Беше го поръчал Зигфийлд и то наистина беше превъзходно.

— Махнете го веднага! Веднага! — нареди мадам Елиза, като махаше разтревожено. — Момичето трябва да мисли за фигурата си! — скара се тя на Зигфийлд. Обърна се към келнера и му нареди да донесе прясна зелена салата и агнешко, но без сос.

— О, но... — запротестира Верити разочарована, когато пилето изчезна. След глада, на който беше подложена, докато мизерстваше, не очакваше, че ще гладува и сега, когато беше богата!

— Не мога ли поне да го занеса на Азалий? — попита тя и отново се изчерви. Сега трябваше да им каже коя беше Азалий.

— Азалий? — интересът на Зигфийлд беше непресторен.

— Това твоята съквартирантка ли е? Ако е красива колкото теб, изпрати я при мен, ще намерим работа и за нея.

— Азалий е моята... по-малка сестра — побърза да поясни тя. — Грижа се за нея, откакто родителите ни умряха. Красива е, но е само на пет години.

Те се засмяха. Засмя се и тя, изпитала облекчение. Азалий вече не беше нейна дъщеря, а сестра. Промяната беше станала, преди да успее дори да премигне. И всички нейни проблеми намериха разрешение. Вече не беше подозрителна „млада вдовица“, а по-голяма сестра със силно развито чувство за отговорност. Облекчението, че вече не трябва да играе ролята на младата вдовица, беше огромно и тя весело изяде салатата си. Не си поръча десерт, защото мадам Елиза я следеше зорко. Но като си тръгваха, келнерът дискретно пъкна един пакет в ръката ѝ. Зигфийлд поръча:

— Кажи на Азалий да се наслади на храната.

— Когато си облечена в такива ефирни дрехи — каза ѝ по-късно мадам Елиза, — не можеш да си позволиш нито грам излишна тлъстина. Знаем, че някои от момичетата, които играят в шоуто, се славят с пищните си извивки, но те са wobble, мила моя, а не новата Vie Naturelle. Утре ще започнем да шием новия ти гардероб. — Тя махна с ръка и лилавата лимузина потегли по „Парк авеню“. — Ще те

облечем от главата до петите. А сега трябва да обсъдим къде ще живееш, защото, разбира се, ще имаш нужда от нов апартамент. Мисля, че знам едно местенце.

— Но, мадам — запротестира тя, — не мога да се преместя в нов апартамент. Нямам пари. Искам да кажа, че имам само толкова, колкото получавам при вас.

— Забравяш — каза Елиза, — че аз вече не ти плащам. Плаща ти Зигфийлд. Двеста долара. И знам един малък, но чудесен апартамент на Четирийсет и трета улица, която е достатъчно близо до театъра, но и достатъчно далеч, за да живееш дискретно. — Тя се усмихна и потупа Верити по ръката. — Защо не ми каза за малката си сестричка? — укори я тя. — Мислех, че живееш съвсем сама в малка стаичка в Източния квартал. Но сега ще бъдеш звезда и трябва да живееш в търговската част на града. Ще говоря със Зигфийлд и ще ти дам пари в аванс. Mais поп, настоявам. Още сега ще отидем да видим апартамента!

Апартаментът беше на четвъртия етаж, също като стаята ѝ на „Ривингтън стрийт“, но с това се изчерпваха всички прилики между тях. Тя тичаше в огромния, елегантно обзаведен апартамент и въздишаше от удоволствие.

— Само погледни всекидневната! — възкликната за стотен път. — Толкова е слънчева! И какви красиви мебели! Огромни дивани, стъклени масички, меки килими и дори рисунки по стените! А трапезарията е с мраморен под... И две спални с вградени гардероби и каква баня само! И, о, господи, кухня с толкова много уреди!

— Не бива много да готвиш — предупреди я мадам с усмивка на уста. Горкото дете, от колко много неща е било лишено, та апартамент като този да му се струва като палат.

Миси развълнувано притискаше длани до гърдите си.

— Трябва да го имам! — възкликна тя. — Трябва. Идеален е. — Спря да говори за малко, защото си спомни, че ѝ се налага да бъде практична, и попита с тревога в гласа: — Но колко струва?

— Осемдесет и пет долара на седмица — отговори мадам и лицето на Миси помръкна. — Но може би за теб ще успеем да постигнем намаление. Да речем, седемдесет и пет.

— Седемдесет и пет?

Това все още бяха страшно много пари и тя се огледа около себе си, изпълнена със съмнение. Бедността беше ѝ станала навик. Само преди седмица нямаше нито пени в джоба, а сега обсъждаше апартамент, който струва седемдесет и пет долара! Но пък беше прекрасен и разликата в начина им на живот щеше да е огромна. Сигурно съвсем наблизо имаше и училище, което Азалий да посещава, а можеше да наеме гледачка за през нощта, когато се налага да работи в театъра. Пое си дълбоко дъх, погледна мадам Елиза, която чакаше отговора ѝ, и каза решително:

— Ще го наема!

Мадам доволно кимна.

— Взе решение, за което се изисква смелост — каза тя. — Това показва, че имаш вяра в себе си. Щом Флоренц Зигфийлд казва, че ще бъдеш звезда, значи — ще бъдеш. Eh bien, ще кажа на адвокатите си да се погрижат за това. А сега, хайде да се връщаме в салона.

По-късно следобеда на Верити донесоха огромна кошница с капак. Вътре имаше много и най-различни плодове — круши, ябълки, портокали, смокини и ягоди — а също така печена пуйка, омари, пресни аспержи и огромно парче шоколад. Изненадана, тя отвори плика и прочете бележката. „За Азалий — пишеше там, — за да съм сигурен, че се храни добре. С обич, чичо Фло“. Имаше и внимателно увита в хартия бутилка шампанско. На него също беше прикрепена бележка, на която пишеше: „Това е за теб, Верити. От моята лична изба, за да празнуваш, когато останеш насаме. Флоренц Зигфийлд“. Това вече бе прекалено, помисли си Миси и избърса сълзите, които напиреха в очите ѝ, все още загледана в двете бележки. Изведнъж като че ли светът се напълни с добри хора, които вземат проблемите ти присърце, които те обсипват с любезности и подаръци. Ужасният спомен за Русия беше изместен на заден план, а постоянният страх най-после изчезна. Прочете отново бележките. Вече не се чувстваше самотна. Ако това беше светът на шоу бизнеса, тя вече го обожаваше. Чувстваше се като Пепеляшка, когато съблече бежовия костюм и облече собствените си пола и блуза. Шофьорът на мадам я откара, заедно с кошницата, обратно на „Ривингтън стрийт“. Тя се срамуваше, затова не му позволи той да занесе кошницата до стаята. Извика Роза, за да ѝ помогне.

— Тази вечер ще празнуваме — каза тя на Роза и на децата, които надничаха развълнувано иззад гърба ѝ. Умираха от нетърпение да видят какво има в затворената кошница.

— Всички сте поканени. А също и Майер — добави тя, като хвърли несигурен поглед към Роза. — Ако иска, разбира се.

— Тази вечер Майер е на събрание на Профсъюза. — Роза сви рамене. — Така е по-добре.

Миси се усмихна и каза:

— Ела в седем, Роза, и донеси чинии и чаши. Ще празнуваме! — Хвана Азалий за ръката и добави: — А ние, мила, ще отидем да поканим Зев на нашето тържество.

Хванати за ръце, те тичаха, все едно че и двете бяха деца, препъваха се и се смееха. Когато влетяха през вратата на неугледната къща, Зев изненадано вдигна глава от сметките си.

— Здравейте, мистър Абрамски — каза Азалий, все още смеейки се. — Дойдохме да ви поканим на нашето тържество.

Той побърза да погледне към Миси, а тя му се усмихна и кимна с глава.

— В седем часа в моята стая.

— А какво ще празнуваме, матюшка? — попита Азалий и я дръпна за полата.

— Ще ти кажа по-късно — обеща тя. Изведнъж си спомни, че не отиде да види Зев и все още не се е извинила за това, че последната неделя пропусна срещата им. — Зев, съжалявам за неделата. Не исках да пропусна нашата среща, но ме забавиха на онова ревю в Лонг Айлънд и не можах да се върна навреме. Исках да дойда да ти се извиня, но вместо това ще празнуваме днес.

Тя отново му се усмихна, но черните му очи я гледаха особено. Погледът им беше непроницаем. Отговори ѝ сковано:

— Не си длъжна да се виждаш с мен. Ще те разбере, ако си прекалено заета.

— О, Зев! — Тя плъзна дланта си под решетката, под която хората подаваха парите и получаваха рестото, и докосна ръката му. — Знаеш с какво нетърпение чакам неделата. Моля те! Кажи, че ми прощаваш! И, моля те, ела тази вечер да празнуваме.

Тя наклони глава на една страна и го погледна умолително. Той почувства как волята му отслабва. Беше седял на тяхната любима маса

минути, часове и когато часовникът беше ударил единайсет, си беше помислил, че всичко е свършило, че връзката им, още не започнала, вече е приключила. А ето че тя се появи отново и го очарова с усмивката си, погледът ѝ караше краката му да отмаяват и той отново беше щастлив.

— Приемам — отговори, като кимна с глава.

Миси въздъхна облекчено.

— Значи, уговорихме се! — извика тя, хвана Азалий за ръката и двете се втурнаха през вратата. Виктор тичаше след тях и лаеше възбудено.

Тази вечер Зев затвори рано. Облече се особено грижливо в бяла риза и черно сако, приглади гъстата си черна коса и сложи синя вратовръзка. В седем без пет заключи вратата на къщата си и тръгна към „Ривингтън стрийт“. Никога през живота си не беше ходил на парти, нито пък на „тържество“.

Роза Пелерман му отвори вратата, огледа го от глава до пети и с удоволствие се ръкува с него.

— Влезте, мистър Абрамски, всички вече сме тук — покани го тя с усмивка. — Миси да е приготвила храна поне за петдесет човека.

Той втренчи изненадан поглед в масата, отрупана с дъхави плодове, огромни розово-бели омари, пуйка, шоколади и бутилка шампанско. А после, все така озадачен, погледна Миси.

— Бързо, Зев! — извика тя. — Отвори шампанското, за да вдигнем тост.

— Аз искам пуйка — настояваше, изгубила търпение, Азалий.

— Никога не се казва „искам“ — поправи я Роза. — Бих желала малко пуйка, моля.

— И аз — отговори обърканата Азалий.

Миси въздъхна.

— По-рано детето имаше безупречни маниери — каза тя с въздишка. — Може отново да ги придобие.

Зев несръчно издърпа тапата, а децата запищяха от удоволствие, когато газираното вино се разля по пода.

— Бързо! — извика Роза. — Чашите!

Напълниха чаените чаши и позволиха на децата да отпият по глътчица, а после тържествено ги вдигнаха във въздуха и погледнаха

Миси изпълнени с очакване. Тя погледна последователно двамата си приятели, наслаждавайки се на момента.

— Добре — каза тя, — пригответе се за голямата изненада. Две големи изненади... не, три. Първият тост ще бъде за мистър Флоренц Зигфийлд, който беше така добър да ми изпрати тази кошница с храна.

— Зигфийлд! — възкликна Роза. — Всеизвестният Зигфийлд! Той ти е изпратил това?

— Да, изпрати храната за Азалий — поправи я тя. — Ето бележката, можете да я видите.

Те се скупчиха около нея и Роза каза, изпълнена със страхопочитание, на Азалий:

— Трябва да запазиш бележката, защото е от много известен човек и е написана до теб, Азалий.

— Но какво пише там? — попита детето, което не можеше да чете.

Миси се засмя.

— Пише да се наслаждаваш на храната и това ще направим ей сега. По-късно ще ви разкажа историята.

Тя седна доволна до масата, с ръце в скута, толкова щастлива, че не можеше да яде.

— Погледни ги тези деца — дивеше се Роза. — Ядат омари така, сякаш са свикнали с това. А месото ще стигне за всички години, през които дори не сме го опитвали. — Тя отпи от чашата си с шампанско и каза замислено: — Един път пих шампанско. Когато дойде чичо ми от Латвия. Той го донесе, защото искаше да отпразнува новия живот, който щеше да живее в Америка. — Въздъхна и добави: — Седмица по-късно го блъсна кола. И не успя да се порадва на живота.

— Пуйката е великолепна — каза учтиво Зев и отказа омара, който Миси му предложи.

— Омарите са прекалено тлъсти — обясни Роза, — но за мен това няма значение. Все ми е едно как изглеждат.

— Тогава си вземи още аспержи! — извика Миси. — И си налей шампанско!

— А ти не ни дръж в напрежение — каза Зев. — Нямаме търпение да чуем изненадата ти.

— Да, да, каква е изненадата? — извикаха в хор децата.

Миси премести чашата си малко по-далеч и каза:

— Искам да пиете за новата звезда на мистър Зигфийлд, Верити Байрън. — Те я погледнаха озадачени и тя добави: — Това съм аз.

Изненадата, изписана на лицата им, беше толкова искрена, че тя избухна в смях.

— Можете ли да повярвате? Ще бъда звезда! И ще печеля двеста долара на седмица, „точно като по часовник“, така каза той. Независимо дали работя или не, така каза пък мадам Елиза. Тя ще шие целия ми гардероб — дрехите, които ще нося на сцената и на улицата. Но ще бъда толкова заета, че няма да имам никакво свободно време. — Те я гледаха, без да могат да продумат. — Е? — попита тя. — Не се ли радвате?

— Това е чудесно! — възкликна Роза. — Само да не излезе, че сънувам, и утре, като се събудя, да не видя в тази стая тиква и мишки.

— Знаете ли какво? Мисля, че онези обувки, които завързах със сатенени панделки, ми донесоха късмет. — Миси се обърна към Зев и нетърпеливо сграбчи ръката му. — Какво мислиш, Зев? Няма ли да ме поздравяш?

— Разбира се — отговори той извънредно тихо. — Виждам, че работата ти е добра, а заплатата — десет пъти по-висока от онази, която получават мъжете от Източния квартал. Желая ти всичко най-хубаво, Миси.

Той мълчаливо пресуши чашата си с вино, докато тя им разказваше за новия апартамент. А за него всяко нейно щастливо възклицание беше като нож в сърцето. Азалий се покатери в скута на Миси. Спеше й се и вече беше затворила очи. А Миси я беше прегърнала и милваше русата й главица. Говореше й за стаята, която беше обещала, че ще има някога.

— Матюшка, а каква е другата изненада? — попита сънено тя.

— Другата изненада е, че ще ходиш на училище.

— Училище? — Азалий скочи. — Искам да ходя на училище със Соня и Рахел!

Роза въздъхна.

— Защо не оставим това за по-късно? — предложи тя, за да ги успокои. — Трябва да сложа децата в леглото.

Малките й момиченца вече подръпваха полата й. Беше им се доспало от обилната и вкусна храна и шоколада.

— Трябва да си призная, че не искам да си отидете, макар сърцето ми да прелива от радост за вас — каза тъжно Роза. — Но ти преживя много трудни времена, Миси, и заслужаваш наградата си.

Зев изчака Роза и децата да си отидат. Азалий се сгуши в леглото, а Виктор легна в краката ѝ. Тогава Зев пресуши шампанското си на една глътка и каза:

— Миси, не искам сега да мислиш за това, но един ден, когато вече няма да бъда такъв, какъвто съм сега... Би ли... — Не, просто не можеше да я помоли да се омъжи за него. — Ще се съгласиш ли пак да излизаш с мен, нали? Искам да кажа, когато станеш звезда.

Тя го погледна съчувствено, право в очите. У Зев имаше нещо, което докосваше струни, скрити дълбоко в душата ѝ — неговата самота, тъгата му, учтивата и студена външност, която покриваше ранената му душа. Тя отиде до него и прошепна:

— Да, Зев, обещавам.

Ръцете му я прегърнаха и я задържаха. Тя беше съвсем близо до него, толкова близо, все едно бяха любовници. Главата му се замая от любов и от нейната близост. Ах, колко отчаяно я искаше той. Но трябваше да я пусне. И тогава каза грубо:

— Трябва да тръгвам. Благодаря, че ме покани на тържеството си, Миси. Желая ти всичко най-хубаво в новия живот.

Когато застана до вратата, не можа веднага да откъсне поглед от нея. А тя изтича при него и импулсивно го целуна. Той сложи длан на устните си, усмихна се и каза „довиждане“, затвори тихо вратата след себе си. Миси се заслуша в стъпките му, чу звука от затварянето на входната врата и изтича до прозореца, за да го види как изчезва в мрака.

Онази нощ Зев не мигна. Разхождаше се из стаята, седаше, вземаше някой вестник, четеше и препрочиташе рекламите. Те обещаваха състояние на онези, които се впуснат в новата индустрия на киното в Холивуд. И хората напускаха източната половина на страната, за да отидат на юг, където слънцето не се крие през зимата, където зреят портокалите, там, където всеки имал тюркоазносин басейн и всички момичета били красиви. Рекламата обещаваше бляскаво бъдеще на всеки мъж, който има малка сума и се обади на дадения телефон. Седеше, втренчил поглед в думите, които му обещаваха всичко на света. Знаеше, че ако иска да спечели Миси О'Брайън,

трябва да стане съвсем различен човек. Трябва да се превърне в мъж с много средства, такъв, който сам определя съдбата си. А рекламата му предлагаше начин да постигне мечтата си.

На следващата сутрин, вместо да отвори магазина както обикновено, той обърна табелката с надпис „затворено“ и отиде до офиса на „Гето Нюз“, където остави собствената си обява. „Бизнес за продан“, гласеше тя. „За подробности се обърнете към мистър Абрамски, «Орчард стрийт».“

ГЛАВА 27

Миси се бавеше на тротоара пред театъра, втренчила поглед в рекламата, чиито букви блестяха в синьо, червено и бяло, в надписа, който я омагьосваше — „Нов международен театър Зигфийлд. Звезди от Америка, Фани Брайс. От Париж, Габи Дели. От Англия, Аркъс Брадърс“. И с дребен шрифт — „И красивите момичета на Зигфийлд, сред които е и Верити Байрън“. Все още не беше звезда, но името ѝ блестеше с неоновите букви на „Бродуей“, а само след няколко часа тя щеше да бъде на сцената. При тази мисъл стомахът ѝ се сви. Досега всичко ѝ се виждаше толкова лесно. А после си помисли за парите и се оживи. За двеста долара на седмица ще се усмихва по-лъчезарно от всички момичета на света, ще се разхожда, облечена в рокля от шифон, без да се интересува от погледите на мъжете, неотделящи се от краката ѝ и от пазвата ѝ, които роклите на Елиза примамливо разкриваха. Както и да е, последните два месеца бяха най-безгрижните в живота ѝ, откакто бяха избягали от Русия преди три години. Всички се отнасяха с нея като със скъпоценен, но крехък, предмет. За да прави реклама, трябваше непрекъснато да се появява в ресторантите с мистър Зигфийлд и неговите приятели. Вече имаше дори предложение за женитба от англичанин на средна възраст, който беше очарован от нейния нов имидж.

— Ти си същество, излязло от приказките на Шехеразада — беше шептял той в деня, когато тя му позволи да я изпрати до дома ѝ, след като бяха вечеряли в лятната къща на Имоджън Уенслишир в Манхатън. Но тя се засмя и отговори, че баща ѝ бил професор от Оксфорд, който е много, много далеч от Арабия, с което охлади малко ентузиазма му.

Преместването в новия апартамент беше лесно, защото нямаше много неща, които да носи. Бяха само те двете с Азалий, кучето и два куфара, в единия от които бяха вещите им, а в другия — бижутата. Сълзите на Азалий се бяха превърнали във викове на възторг, когато беше видяла стаята си с голямото легло, бяло-розовите завивки и гардероба, пълен с нови, красиви дрехи, които Миси беше купила за

нея. Възторгът ѝ стана още по-голям, когато видя пакетите с играчки. Миси беше обходила всички детски магазини и беше похарчила безразсъдно много пари. Чувстваше се като принцеса. Виктор имаше нова кожена каишка със сребърно звънче, а също и сребърна купа, на която беше изписано името му. Тя беше пълна с пържоли и храна за кучета, които той погълна само надве хапки.

Онази първа вечер, когато двете с Азалий разглеждаха апартамента, тя се беше чувствала много горда. Непрекъснато отваряше кухненските шкафчета, гледаше храната и се смееше щастливо при мисълта, че никога вече няма да гладува. Гледаше Азалий, заспала щастливо в леглото, и благодареше на бога, че най-после е успяла да ѝ осигури приличен дом. А после дълго, дълго се къпа в бялата порцеланова вана. Облече си копринена нощница, ушита от мадам и платена, според договора, от Зигфийлд, и започна да разглежда новите си дрехи. Рокли, палта, костюми, шапки — всичко необходимо за една дама. Онази вечер беше заспала с усмивка на уста, а не смръщила загрижено вежди, както дотогава. Отново се чувстваше като младо безгрижно момиче, освободено от грижи. Този път щеше да се забавлява както никога в живота си.

На следващата сутрин беше дошла Бюла Брадфорд и се беше погрижила за всички. Бюла беше истинска благословия, приела ролята на вдовица на средна възраст. Вече беше отгледала шест деца и имаше десет внучета, които живееха в Джорджия. Носеше чиста, колосана бяла престилка и огромни пантофи, украсени с бяла дантела. Движеше се из апартамента като малък кораб с издути платна.

— Работа за дамите, които са заети в шоу бизнеса вече повече от двайсет години — каза тя на Миси. — Познавам навиците им, свикнала съм със странните им часове за работа и никога не говоря с репортерите от вестниците. Самата дискретност съм, мис Верити, и наистина искам да се грижа за малката Азалий. Имам нужда от подмладяване на моята възраст. Тя ми напомня за собствените ми деца — добави тя и въздъхна. — Преди да пораснат и да поемат по пътя си.

След седмица Бюла вече беше част от семейството и беше заела мястото на Роза като „временна леля“. Готвеше на Азалий и се грижеше тя да изяде храната без остатък, къпеше я, переше и гладеше малките ѝ роклички, сплиташе косата ѝ и я извеждаше, заедно с Виктор, на дълги разходки всеки следобед. Тогава тя имаше

възможност да поиграе с други деца. Азалий обичаше новата си „леля“ и много се забавляваше.

Сега в живота на Миси имаше само два проблема. Единият беше, че няма свободен час, за да изтича да види Роза, а другият — това, че парите изтичаха между пръстите ѝ като вода. Зигфийлд ѝ беше дал месечната заплата в аванс, за да може да плати наема за новия апартамент. Беше изплатила дълга си на Зев, беше изплатила палтото си, беше пъкнала двайсет долара в джоба на Роза, когато тя не гледаше към нея. Тъй като си спомняше бедността и малката заплата, която получаваше преди, тя беше настояла да плаща сто долара месечно на Бюла, плюс храната и жилището. И дори на тази цена смяташе сделката за изгодна.

— Когато моята заплата се вдига, ще се вдига и твоята, Бюла — беше ѝ казала тя и беше съвсем искрена.

Разбира се, имаха достатъчно пари, за да живеят, но на нея ѝ се виждаше странно, че двеста долара на седмица вече не ѝ се виждаха цяло богатство. Особено като разбра каква е сумата, която добрите училища в Ню Йорк искаха. Те бяха управлявани от изискани стари моми, които всички до една бяха снобки. Гледаха я накриво, когато казваше, че работи в театъра на Зигфийлд и приемаха с недоверие Азалий, когато тя заявяваше, че е нейна по-малка сестра. „Само ако знаехте кое е това дете всъщност — мислеше си тя ядосана, — щяхте да се избиеете за нея!“ Само едно училище, „Бийдълс“, се съгласи да я вземе, но то, според Миси, беше най-доброто от всички. Двете мис Бийдълс, които го управляваха, бяха от Бостън и непрекъснато се усмихваха, а произходът им беше толкова безупречен, че нямаше нужда да се хвалят с този на ученичките си. Всички техни момичета бяха облечени в еднакви сиви сака и поли — униформа, която беше едновременно елегантна и практична. През зимата носеха еднакви меки шапки с широка периферия, а през лятото — сламени. Те се отнасяха еднакво към всички. Единственият проблем беше високата такса — петстотин долара на срок, които се плащаха в аванс. Тя просто не разполагаше с парите. Не можеше да помоли мистър Зигфийлд за нова предплата, а мисълта отново да задлъжнее я изпълваше с ужас. Беше се заклела никога вече да не взема пари назаем и имаше намерение да удържи клетвата си.

Върна се бързо вкъщи и извади куфара с бижутата. Започна внимателно да ги разглежда едно по едно. Спомни си как София беше извадила диамантите от тиарата с игла за шапки, а после ги беше продала по улиците на Константинопол. Трите останали им диаманта блестяха на светлината на лампата. Зев ѝ беше върнал четвъртия, когато тя изплати дълга си. Той все още беше увит в червено кадифе. Знаеше, че той е прав. Никой нямаше да повярва, че те ѝ принадлежат по право, ако се опиташе да ги продаде.

Загледа се в скъпото лице на Миша, спомни си всяка негова извивка, всеки поглед на сивите му очи, всяко, макар ѝ леко, докосване на неговите ръце. Питаше се защо той ѝ изглежда като сън, когато е будна, и е жив, когато сънува. Брошката с петте диаманта лежеше на дъното на куфара. Тя я погали с длан. Спомни си нощта, в която той ѝ я беше подарил. За нея брошката беше най-скъпото нещо на света. Но знаеше, че няма избор. Тя беше по-незначителна и по-незабележима от всеизвестните диаманти. Можеше лесно да съчини някаква лъжа, например че ѝ е изпратена като подарък от неизвестен обожател. Всички знаеха, че момичетата от шоуто често получават скъпи бижута. Тя самата ги беше виждала, когато се хвалеха и показваха диамантените си брошки, гривни и пръстени, получени от обожатели, някои от които познаваха, а други — не. А и толкова много време беше минало от Революцията и от убийството на семейството на княз Иванов. Дали някой още се интересуваше от тях? Цяла нощ пресмята риска и мисли за това, че „Картие“ осигуряват диамантите, които тя щеше да носи на сцената. Рано сутринта, преди още да е променила решението си, тя облече бежовия костюм на мадам Елиза, гримира се и избра биеща на очи шапка с перо, с която приличаше на момиче, играещо в шоу. Извика такси и каза на шофьора да я закара на Пето авеню.

Разхождаше се бавно и уж нехайно в празните изложбени зали на „Картие“, спираше да се полюбува на диамантите и на перлите, все едно че нямаше никаква по-важна работа от тази да избере бижутото, което най-много ѝ подхожда.

— Мадам? — Един джентълмен, облечен във фрак с дълга опашка, ѝ се усмихваше въпросително. — Мога ли да ви помогна?

Тя се усмихна обезоръжаващо.

— Аз съм Верити Байрън. Мистър Зигфийлд ми каза, че ще ми изпратите диаманти, които да си сложа в следващото шоу. Чудех се дали не мога първо да ги видя. — После добави, уж изпълнена със съмнение. — Може би трябваше да дойда с мадам Елиза, която щеше да помогне в избора? Но не, сигурна съм във вашия добър вкус. Просто бих искала и аз да ги одобря, преди да бъде взето последното решение.

— Но, разбира се, мис Байрън, за мен е удоволствие да се запозная с вас. — Тя смъкна периферията на шапката си ниско над очите и му се усмихна лъчезарно. Гледаше го с възхищение. — Вие сте толкова красива, колкото и снимките ви — каза той. — „Картие“ са доволни, че могат да ви бъдат от полза.

Тя седна на един от столовете и нервно забарабани с пръсти по стъклената витрина, докато асистентът отиде в задната част на магазина, откъдето се появи след няколко минути с шест кутийки в ръце. Нареди ги на стъклото пред нея, отвори ги една по една и ѝ показа диамантена огърлица, гривни и огромни обеци, които много щяха да се харесат на Анушка.

— Моля ви, сложете ги — настоя той. — Ако огърлицата не е точно по мярка — точно над ключицата — ще трябва да я коригираме. А мадам има толкова нежни китки, та ми се струва, че ще трябва да коригираме и гривните. Новият дизайн харесва ли се на мадам? Одобрява ли тя гривните, които току-що получихме от Париж?

— Великолепни са — каза тя възхитена от образа си в огледалото. — Наистина, дават ми красотата, от която имам нужда... И като ги гледам, наистина си мисля, че молбата ми към вас е незначителна...

— А каква е тя, мадам? — попита той, нетърпелив да ѝ достави удоволствие.

Тя се поколеба само секунда, преди да каже:

— Имам малък сувенир, подарък от неизвестен обожател... — Тя сви рамене. — Знаете как стават тези неща в театъра. Малко е претрупан за моя вкус и освен това не означава нищо за мен. Бих искала да се отърва от него, а, доколкото разбрах, е купен от „Картие“ затова го донесох тук със себе си.

— Разбирам, мадам, разбира се. Може ли да го видя?

Тя извади брошката, увита в носна кърпичка. Подаде му я през стъклената витрина. Когато я видя, той си пое рязко дъх.

— О, мадам! — възкликна тихо той. — Това бижу е необикновено. Разбирам защо не искате да го носите.

Тя го гледаше нервно, докато той изучаваше и най-дребните детайли с помощта на лупа. Стори й се, че това трая безкрайно дълго. После той каза:

— Датира от началото на века и е изработена в парижката ни работилница за едно известно семейство. — Той й хвърли преценяващ поглед и каза съвсем спокойно: — Жалко, че не знаете името на джентълмена, който ви е дал огърлицата. С бижута като тези винаги е добре да се знае от кого ги получаваш. Улеснява повторната продажба, нали разбирате.

— Съжалявам. — Тя сви рамене. — Нямам никаква представа. Нито огърлицата, нито обожателят, са от значение за мен.

— Разбира се, мадам, разбира се. Е, доволен съм да ви кажа, че като се има предвид стойността на диамантите и съвършенството на изработката, това бижу сега има колекционерска стойност. Можем да ви предложим хиляда долара за него.

Миси затвори очи. Хиляда долара. Беше се надявала най-много на петстотин, които щяха да бъдат достатъчни за един срок в училището.

— Ще ги взема — каза тя, отвори очи и се усмихна.

Сделката беше извършена само за няколко минути. След като прибра банкнотите от по десет долара в портмонето си, тя му се усмихна с благодарност и излезе от магазина така, все едно се носеше по въздуха. А той гледаше замислено след нея, докато вратите не се затвориха зад гърба й, после взе брошката, правена за княз Иванов, и отново я разгледа. Отиде в офиса си и проведе презокеански телефонен разговор, който беше съвсем кратък.

— Искате да ви уведоим незабавно, сър, ако ни предложат за повторна продажба някое от бижутата на княз Иванов — каза той. — Мисля, че като колекционер ще бъдете развълнуван от това, което получихме днес. Да, сър, то има извънредно рядка стойност. Брошка, оформена като герба на княз Иванов, украсена с диаманти, рубини и сапфири. Главата на вълка е златна, а обковката — платинена. Бихте искали да я купите? Добре, сър. — Той слуша няколко секунди и

отговори: — Да, спомням си, че бихте искали да знаете името на продавача, сър. Донесе я млада дама. Тя участва в шоуто на Зигфийлд и се казва Верити Байрън. — Той се усмихна, слуша още няколко секунди и отговори: — Да, в такъв случай ще ви я запазя, сър, докато пристигнете. Благодаря ви, барон Арнхалд.

Беше нощта на премиерата. Тя носеше диамантената огърлица и гривни на Картие и беше облечена в тънка, прозирна рокля от газ, оцветен в сребристо, копринени чорапи в телесен цвят и сребърните пантофки, които бяха нейният отличителен знак, но този път бяха с извънредно високи токчета. Беше се упражнявала да ходи с тях стотици пъти, ако не и хиляди, но все още се чувстваше несигурна и нервна, а когато ги събуеше, я боляха глезените. Зигфийлд беше казал:

— След рекламата, която вестниците ти направиха, всички ще искат да те видят от чисто любопитство. Интересът към теб ще бъде почти толкова голям, колкото към Габи и Фани, макар да трябва да призная, че Габи вече не е така популярна, както беше. Жалко, тя е хубаво момиче. Номерът е в това да ги накараш да те чакат с нетърпение. Да възбудиш още повече любопитството им. Участваш в първата сцена на второ действие и се появяваш отново на финала. Това е всичко. Ще ограничим излизанията ти, за да увеличим желанието на публиката да те вижда на сцената!

За разлика от манекенките, които работеха за Елиза, момичетата от шоуто бяха, освен красиви, и много мили. Знаеха, че се страхува, и се надпреварваха да я окуражават, докато тя седеше, изпълнена с отчаяние, на един стол в гримьорната.

— Стой там, където трябва. Движи се, когато сцената го изисква. Това е всичко. Много е просто. Усмихвай се, когато сметнеш за необходимо — съветвах я те. — Наистина, няма нищо сложно в това. Вече си го правила стотици пъти.

Голямата гримьорна, която тя делеше с другите момичета, беше пълна с цветя. Имаше букети за всяко от момичетата, а по-популярните от тях имаха толкова много, че някой от вазите трябваше да бъдат изнесени в коридора. И за нея имаше букет. Беше от Зигфийлд, с прикрепена бележка, която ѝ пожелаваше успех. Имаше букет и от мадам Елиза, с бележка, която трябваше да ѝ напомни, че е ravissante и

че трябва да върви изправена и да изглежда колкото може по-висока. Имаше и букетче от Азалий, с бележка, която казваше колко много е обичана, и огромна китка пролетни цветя от Бюла, с любов и добри пожелания. „Какво повече би могло да иска едно момиче?“ — запита се тя за стотен път и се усмихна. Но дълбоко в себе си беше уплашена. Защо не беше казала на О’Хара? Той щеше да дойде и тя щеше да се чувства по-уверена. Наистина ѝ беше трудно да е сама в момент като този. Беше изпратила билети на Роза и Зев, но се тревожеше, че няма да дойдат. И точно преди да излезе, ѝ донесоха още един букет. Две дузини червени рози с картичка, на която пишеше: „Много те обичам. Успех. С любов, Зев“. Тя притисна розите до сърцето си и се усмихна. Не беше я забравил въпреки всичко.

Въпреки силния дъжд, който плющеше безмилостно по паважа, въпреки локвите, които бяха толкова дълбоки, че водата влизаше в обувките, на Четирийсет и втора улица и „Бродуей“ бяха спрели толкова много лимузини, че нямаше повече място. Тълпата се беше струпала пред театъра и чакаше пристигането на знаменитостите. Роза майсторски прескачаше локвите, притискаше шапката си с ръка, махаше мокрите кичури от лицето си и си пробиваше път с лакти. На ъгъла се беше развихрила търговия с билети. Продавачите крещяха с цяло гърло и правеха реклама на предлаганите места. Местата в партера се продаваха за по петдесет долара. Тя остана загледана в тълпата за миг, отбелязвайки наум кои успяват да сключат най-изгодните сделки. После се приближи до един от мъжете и му предложи скъпия си билет. И започна да се пазари толкова упорито, колкото се пазареше всеки ден в бакалницата или месарницата на „Ривингтън стрийт“. После победоносно пхна в джоба си билет за едно от по-евтините места и петдесет долара в брой и тръгна към входа на театъра.

Мястото ѝ беше на балкона, но поне беше в предната му част и тя се усмихна доволно. Огледа хората около себе си. Бяха като нея — мокри от дъжда и бедно облечени. И също като нея гледаха към бляскавите одежди на онези, които седяха в ложите, нетърпеливи да споделят с тях блясъка, фантазията ѝ екстравагантността на шоуто. Но, за разлика от нея, те не познаваха новата звезда на Зигфийлд. А тя беше тук, за да види Миси, на която стискаше здраво палци. Светлината стана още по-приглушена, оркестърът приключи

увертюрата и засвири първите акорди от новата песен на Джером Кърн. Завесата се вдигна бавно и пред тях се разкри една арабска нощ. Публиката ахна. Всичко блестеше, защото покритията бяха само от бронз, мед и злато, панталоните на танцьорите бяха обсипани с медни мъниста, а наметалата им бяха украсени със златни бижута. Султанът седеше на бронзов трон, също украсен със златни бижута, а кафтанът му беше обсипан със златни мъниста. Робите приличаха на позлатени статуи, които носят пера на главата си. Ориенталски килими покриваха пода, а дебелите завеси придаваха допълнителна загадъчност на сцената. Във въздуха се носеше ароматът на сандалово дърво, мирта и екзотични източни подправки. Роза, също като другите, сдържа дъха си в очакване. Никога не беше виждала нещо подобно, никога не си беше представяла, че на света може да съществува място, където царят такова богатство и такъв неописуем разкош. Беше напълно подвластна на магията на света, създаден от гения на Зигфийлд. За няколко кратки часа тя щеше, също като другите, да се превърне в негова предана робиня. Той ѝ обещаваше бягство от дребнавостта, от реалността и ѝ даваше храна за мечтите ѝ, нещо, което да запомни. Зигфийлд знаеше какво искат хората и им го даваше, с пълни шепи само от най-доброто. И правеше богатство от това.

Роза се смееше с пълно гърло на номерата на Фани Брайс и на танцьорите, братя Аркъс. По време на антракта остана тихо на мястото си, вперила поглед в програмата. Името на Миси се появяваше в следващата сцена. Беше изписано с дребен шрифт — Верити. Купи си кутия шоколад от минаващия келнер и я прибра в джоба на палтото си, за да я даде на децата, когато се върне. Стисна нетърпеливо ръце в скута си и зачака вдигането на завесата. Молеше се всичко да е наред с „Верити“. Все пак, мислеше Роза, тя е само малко по-голяма от децата.

Най-после светлините угаснаха и оркестърът засвири нежна танцова мелодия, ритмична, бавна, но въпреки това — завладяваща. Публиката се наведе напред, когато се вдигна и втора завеса. Пред погледите на седналите в залата се разкри подводен свят. В центъра на сцената имаше огромна сребърна раковина, а около нея танцуваха балет мъже и жени, облечени в туники, чиито цвят варираше от тюркоазно до тъмносиньо. Някои от момичетата имаха обсипана с мъниста опашки на русалки и бяха облечени във фантастични одежди. Музиката се извиси до кресчендо, раковината се отвори бавно и разкри

огромна бежова перла. Отново кресчендо и перлата се раздели на две и се появи Миси, облечена в сребрист газ, с крака, които сякаш нямаха край, с разперени широко ръце, с отметната назад глава, а косата ѝ падаше като бляскав водопад чак до кръста. Чуха се „ох“ и „ах“ на възхищение от публиката. Над главата на Миси се появи диамантена луна и хвърли върху нея сребърна светлина. Тя изви дългата си грациозна шия към небесното светило и протегна ръце към него умолително. Около нея се струпяха млади танцьори в прилепнали сини панталони. Протегнаха ръце към нея и тя излезе от раковината, мина грациозно по сцената и се качи в спуснатата отгоре лодка. Обърна се с лице към публиката, усмихна се, виолетовите ѝ очи блестяха силно, а после възжета издърпаха лодката нагоре, към луната. „Болеро“ на Равел се извиси до кресчендо, завесата се спусна и последваха оглушителни ръкопляскания.

Роза изтри сълзите, които, кой знае защо, се бяха появили в очите ѝ. Беше смешно, беше глупаво, но ѝ беше харесало, както и на всички останали. Хората около нея говореха, че това била една от най-красивите сцени, представени от Зигфийлд, че Верити Байрън била истинска красавица, висока и стройна като ела и крехка като лунна светлина. Че е ефирна, нежна, с неземни очи и невероятни крака... Роза едва се сдържаше да не извика: „Но аз я познавам! Тя е моя приятелка! Тази дама на сцената е Миси!“.

Нямаше търпение представлението да свърши и тя отиде в помещенията в задната част на театъра, за да се види с нея.

В последната сцена Верити мина с елегантната си походка по сцената, облечена в рокля от виолетов кринолин, в който приличаше на Мария Антоанета. Държеше огромно ветрило от щраусови пера, а в ръка носеше малко кученце. Посрещнаха я със силни ръкопляскания. Когато се спусна завесата, Роза изтича надолу и излезе на улицата, без да спре никъде по пътя. Бързо се озова до задната врата на театъра. Но не беше първа. Мъже, облечени в елегантни вечерни костюми, се бяха наредили на опашка. Всички имаха копринени шалчета и копринени шапки. Портиерът беше много зает, защото трябваше да предаде бележките им на момичетата от шоуто. Имаше и няколко кутийки с бижута, които трябваше да бъдат предадени.

— Хей, господин портиер — извика тя, като си проби път с лакти до първата редица, — кажете на Верити Байрън, че приятелката ѝ Роза

е тук.

Той ѝ хвърли безразличен поглед и продължи да събира бележките, да ги отделя внимателно според имената на получателките и да слага в джоба си банкнотите от по десет долара, които мъжете му подаваха заедно с тях.

— Хей! — извика му тя отново ядосана. — Да не си глух? Помолих те да предадеш на Верити Байрън, че приятелката ѝ е тук. Името ми е Роза, Роза Пелерман.

Този път той дори не я погледна. Тя постави ръце на хълбоци, готова да го засипе с ругатни, но елегантно облечените млади мъже вече я гледаха любопитно, а тя не искаше да предизвиква сцена, за да не изложи Миси. Щеше да ѝ се наложи да почака, докато тя излезе. Но кога ли щеше да стане това? Тя изчака портиерът да започне да се пазари със следващия мъж, който искаше да предаде бележка, и тихо се плъзна през вратата. Затича се по коридора толкова бързо, че портиерът не успя да я спре.

— Хей! — извика тя на минаващия край нея танцьор. — Къде е стаята на Верити Байрън?

— Нагоре по стълбите, третата отдясно — отговори той и продължи по пътя си.

Вратата беше украсена с малки сребърни звездички. На табелата пишеше: „Момичетата на Зигфийлд“. Тя отвори и видя, че и дванайсетте момичета са там, смеят се и говорят едновременно и че всичките са облечени в копринени рокли, готови за парти. Миси беше в центъра, прегръщаха я, целуваха я и я поздравяваха, възклицаваха над купа бележки, които бяха поставени на нейната тоалетка, и на това, че непрекъснато ѝ носеха букети цветя. Роза си помисли, че никога не я е виждала толкова красива. Беше облечена в червена рокля от тафта и носеше диамантената огърлица, а разкошната ѝ коса беше прихваната от двете страни с диамантени фиби. Но не диамантите и дрехата я правеха красива, помисли си Роза възхитено. Тази вечер Миси нямаше нужда от тях. Бедното, но красиво момиче от „Ривингтън стрийт“ блестеше наистина като звезда!

— Роза! — Другите момичета обърнаха към нея любопитни погледи, а Миси изтича при нея и я прегърна. — О, Роза! Толкова се радвам, че дойде. Осигурих ти добро място, за да не пропуснеш нещо. Каж ми какво мислиш?

Очите ѝ гледаха тревожно лицето на Роза, търсеха нейното одобрение. Роза се усмихна.

— Мистър Зигфийлд удържа обещанието си — каза тя. — Той направи от Миси О'Байрън звездата Верити Байрън. Беше чудесна, Миси, беше толкова красива!

Миси се засмя, а после лицето ѝ внезапно помръкна.

— Тревожи ме само едно нещо, Роза — каза тя. — И то е, че нищо не правя. Не танцувам, не пея, не участвам в номерата. Само стоя на сцената, за да ме гледат.

— И това е достатъчно за двеста долара на седмица — каза Роза твърдо. — Ако Зигфийлд иска от теб да танцуваш и пееш, ще трябва да ти плаща хиляда.

— Предполагам, че си права — каза Миси и отново се засмя.

— Билета смених за такъв от петдесет долара — каза Роза. — Не можех да седна при онези сноби в партера, облечена така, нали?

— О! — Миси я прегърна. — Разбира се, трябваше да помисля и за това.

— Нямаше причина да го правиш — отговори нежно Роза. — Трябва да забравиш всичките неудобства на бедността колкото можеш по-скоро. Бедността не е приятен спомен.

— Но оставаш ти, Роза — отговори Миси. — Теб никога няма да забравя. Ти си все още най-добрата ми приятелка. И Зев. — Тя се огледа наоколо озадачена. — Но къде е Зев?

— Но ти не знаеш ли? — отговори Роза, дори още по-озадачена. — Всички само за това говорят. Зев Абрамски продаде заложната къща и замина за Холивуд. Ще прави състояние в киното. Така говорят хората.

Миси погледна цветята на тоалетката си.

— Искаш да кажеш, че си е отишъл? — попита тя шокирана. — Без да ми каже нищо? — Почувства се предадена, тъжна... Защото, също като О'Хара, Зев винаги беше до нея, беше станал част от нейния живот, близък приятел... А сега го беше загубила.

— Повярвай ми — прошепна Роза и я потупа уверено по ръката, — млад човек като Абрамски не е за теб. И той също го знае. Не е оставил никакъв адрес. Така е по-добре. Забрави го, Миси, и продължавай да живееш живота си. Както казва Зигфийлд, наслаждавай се.

— Време е да тръгваме за партито! — извикаха момичетата.

Миси погледна тъжно Роза и каза:

— Трябва да тръгвам. По случай премиерата Зигфийлд дава парти при Ректор. Ще дойдеш ли да ме видиш, Роза? Доведи и децата.

Тя стисна здраво ръката ѝ. Изглеждаше много млада и много уязвима, въпреки придобития наскоро блясък. Роза отговори:

— Ще дойда, когато имаш нужда от мен. Не се тревожи, Миси, аз все още съм твоя приятелка.

Тя ѝ махна с ръка, усмихна се и изчезна надолу по коридора. Мина толкова бързо покрай ядосания портиер, че той отново не успя да реагира.

ГЛАВА 28

Еди Арнхалд седеше на четвъртия ред в партера. Изпитваше някакво раздражение от рутината, с която Фани Брайс играеше комичната си роля, и искаше Габи Дели да се задържа по-дълго на сцената. Но беше дошъл, за да види Верити Байрън. По време на антракта се разходи из фоайето, изпуши една от специалните си турски пури и огледа присъстващите дами. Реши, че губят много, ако ги сравни с немките. Бяха прекалено слаби, с много малки гърди. Нито една от тези жени не можеше да се сравни с майка му, когато е била млада, разбира се. Но дори и сега, вече възрастна, тя беше красива и напета. И силна. Еди знаеше какво харесва у жените. Той беше като всички мъже от фамилията Арнхалд: обичаше жените, които бяха високи, едрогърдести и със силна сексуалност, защото само те успяваха да задоволят неговите апетити. В Европа той си беше спечелил репутацията на донжуан.

Когато звънецът обяви началото на второто действие, той смачка пурата си и отново зае мястото си. Нямахше търпение да види Верити. Когато сребърната раковина най-после се отвори, той си сложи театралния монокъл и я разгледа внимателно. Тя никак не приличаше на членовете на фамилията руски князе Иванови и дори не му харесваше. Но ако трябваше да се жертва, като се ожени за нея, би го направил. А и мислеше, че няма да му е неприятна поставената задача — да съблазни прекрасната Верити Байрън.

Когато се спусна завесата, възвестяваща края на представлението, той отиде до вратата зад сцената и арогантно огледа тълпата младежи, чакащи своите момичета. Знаеше, че това не е за него. Той щеше да подходи по-различно към своята цел.

Неговият „Мерцедес-Бенц“ го чакаше на алеята пред театъра. Той каза на шофьора да го закара в най-близкия цветарски магазин, където даде поръчката си, след което се прибра в хотела си. Една дума в ухото на момчето на рецепцията и стодоларовата банкнота в ръката му му бяха осигурили най-добрия апартамент в хотела. Вечерята, която му донесоха в стаята, се състоеше от хайвер и печено говеждо алангле,

както се изразяваха французите. Еди предпочиташе почти суровите пържолки и огнените жени. Тази вечер щеше да се наслади и на двете.

Миси се беше издигнала и вече имаше собствена гримьорна. Всяка нощ тя беше пълна с цветя и бележки от млади обожатели, които непрекъснато я канеха да вечеря или поне да обядва с тях. Често бележката беше придружена с подарък — диамантен пръстен, крехка огърлица, сапфирени или диамантени фиби. Тя винаги запазваше цветята, но неизменно връщаше бижутата. И никога не вечеряше с мъж, който не ѝ е бил представен. Имаше съвсем твърди принципи. Беше едно от момичетата на Зигфийлд, защото трябваше да печели пари за прехраната си. Не беше някаква вещ, която се продава за чифт диамантени обеци. Другите момичета ѝ се смееха и твърдяха, че била луда, че това било част от играта. Но тя не можеше да бъде като тях. Освен това се страхуваше. И беше прекалено заета. Вземаше уроци по пеене и по танци. Зигфийлд щеше да ѝ даде по-голяма роля в следващото си шоу. Тя щеше да изпълни песен, специално написана за нея от Джером Кърн, и да танцува, но с помощта на момчетата от балета. Ако се справеше, щяха да ѝ дадат истинска роля, на главен персонаж. Тя се усмихна щастливо, свали бижутата си и започна да почиства грима си. Всичко щеше да бъде наред. Азалий беше щастлива в училището, макар понякога учителите да се оплакваха, че не внимавала в уроците.

— Това е, защото много обича да мечтае и много често е замислена — побърза да обясни Миси. — Понякога се затваря в себе си и дори забравя къде е.

Единственото място, където Азалий никога не се замечтаваше, беше салонът, където се учеше да танцува. В „Бийдълс“ го наричаха „пантомима и движения“. Момиченцата подскачаха, облечени в леки туники от шифон, но босоноги. Дебели и слаби крачета тропаха по пода, посочваха босите си пръстчета и се завъртаха, когато мис Бийдъл им дадеше знак с ръка. Но Азалий учудваше всички. Когато започнеше да свири музиката, тя чак трепереше от вълнение и едва издържаше, докато дойде нейният ред да танцува по дървения под. Протягаше ръце над главата си, а тънките ѝ крачета пристъпваха грациозно — все едно беше в балетна зала. Азалий беше олицетворение на грацията и дори мис Бийдъл непрекъснато повтаряше, че би трябвало да взема уроци по балет. И така, два пъти седмично след училище шестгодишната

Азалий вземаше уроци от една танцьорка от „Бродуей“ в наето студио на Четирийсет и втора улица. Дора Дивайн обуваше розовите си балетни пантофки и двете с Азалий танцуваха един час. После Дора сменяше пантофките със сребристи чехли и ритмично потропваше с крак, докато Азалий танцуваше сама още един час. А после момиченцето се връщаше у дома, зачервено и развълнувано, и се упражняваше по мраморния под в трапезарията. Непрекъснатото ѝ танцуване понякога подлудяваше Миси и Бюла.

Миси вдигна поглед, защото фризьорката ѝ влезе в гримьорната.

— Още една бележка, мис Верити — каза тя. — И цвете. Това момче сигурно е бедно. Само едно цвете няма да го доведе доникъде.

Верити пое цветето от нея. Една-единствена, но много красива роза в пепеляв цвят и картичка, на която пишеше: „Барон Едмунд Арнхалд“. Нищо друго, само картичката с името му и розата. Тя се усмихна и потопа розата в голямата кристална ваза, където имаше още дузини цветя, и съвсем забрави за нея.

На следващата вечер той отново ѝ изпрати картичката си и роза, чиито краища бяха като посребрени. Беше много красива и дори необикновена. Този път тя я отдели от останалите и я сложи в малката ваза върху тоалетката си. На следващата вечер пристигна златножълта роза, очевидно много скъпа, и тя яхна от удивление. А на другата вечер получи роза, чийто листчета бяха като истински диаманти и блестяха толкова ярко, колкото и нейните необикновени очи. Тази вечер в картичката пишеше: „Бихте ли вечеряли с мен довечера? Аз съм ваш покорен слуга“.

Миси се поколеба. За първи път се изкушаваше да престъпи принципите си. Но после реши, че това няма да е правилно. Нямахше никаква представа кой е този човек, нито дори как изглежда. Можеше да е на деветдесет години и да говори само немски. Отиде в съседната стая и попита Джени, едно от другите момичета.

— Арнхалд! — възкликна Джени. — Еди Арнхалд! Господи, мила, ударила си джакпота! Арнхалд е богат, богат, богат. Може да купи всички театри на „Бродуей“ ако пожелае, и пак ще му останат пари. Може да изкупи всички диаманти на Картие, без да му мигне окото. Има яхта и замъци и е много красив. Парите му идват от стоманата и желязото. Парите му са стабилни. Верити, сигурно си луда, щом не искаш да се срещнеш с него поне веднъж. Просто за да

опиташ водата. Искам да кажа, може пък да прецениш, че той има стил. Погледни само подхода му!

Миси наистина се изкушаваше. Еди Арнхалд все повече и повече я заинтригуваше.

— Добре — каза тя. — Може би само този път.

— Браво! — извика Джени и се засмя. — О, господи, забравих да ти кажа. Той има ужасната репутация на женкар.

Смехът ѝ последва Миси в нейната гримьорна. Но не промени решението ѝ. Беше очарована от загадъчния Еди Арнхалд.

Дългият черен „Мерцедес-Бенц“ с прозорци от цветно стъкло беше паркиран пред театъра, а пред него стоеше шофьор в униформа.

— Мис Байрън? — попита я той, свали шапката си и ѝ отвори вратата. — Баронът ви чака при Ректор, мадам. Помоли да го извините, защото си е ударил крака и не може да върви пеш. Надява се, че ще му простите, че не е дошъл лично да ви вземе.

Шофьорът ѝ звучеше като заучил репликите си папагал. Предполагаше, че Арнхалд иска още малко да я държи в напрежение.

Заведението на Ректор се намираще на ъгъла между Четирийсет и трета и Четирийсет и четвърта улица. Фоайето с диваните, покрити със зелен плюш, и блестящите месингови повърхности, беше пълно с хора, които отчаяно молеха да получат маса. Трапезарията, чиито стени бяха огледални от пода до тавана, а полилеите — кристални, също беше пълна до краен предел. От масата си в ъгъла Зигфийлд гледаше как Верити следва метрдотела по широкото стълбище до втория етаж, където имаше още една трапезария и няколко по-малки, частни, стаички. Беше изненадан, че я вижда тук сама. Извика един от келнерите, даде му бакшиш и му каза да разбере с кого ще вечеря днес Верити Байрън. Когато научи с кого е, той ѝ написа бележка и помоли келнера да ѝ я предаде веднага.

Еди Арнхалд седеше до прозореца, загледан в оживеното движение по Четирийсет и трета улица. Когато вратата се отвори, той се обърна към нея. Да, струваше си все пак. Тя беше красива, много красива, макар и малко слаба за неговия вкус. Но виолетовите ѝ очи бяха като бижута, косата ѝ — като коприна, а походката ѝ — самата мечта.

— Отново ви моля да ми простите, че не дойдох да ви посрещна — каза той, изправи се и се приближи с накуцване до нея. Подпираше

се на абаносов бастун. Протегна ѝ ръката си и я дръпна вътре в стаичката, а келнерът дискретно затвори вратата.

Миси го погледна изпод полупритворените си клепачи. Еди Арнхалд наистина беше красив — висок и арогантен, със светлосини очи и руса коса, вчесана назад и откриваща широкото му чело. Изведнъж тя разбра, че са в една от малките трапезарийки, съвсем сами и, изненадана, направи крачка към вратата.

— Не мога да вечерям тук, съвсем сама с вас! — възкликна тя шокирана.

Той поклати глава усмихнат.

— Пригответна ни е маса в съседната трапезария, мис Байрън. Просто си помислих, че може би предпочитате първата ни среща да стане насаме, в случай че промените решението си. — Той се усмихна. — В случай че не отговарям на очакванията ви. Нали, все пак, никога преди не сте ме виждали?

Тя го погледна, изпитала облекчение. Той наистина беше много красив, лицето му беше издължено, устните — твърдо очертани. Беше строен и мускулист и притежаваше уверения вид на мъж, който е господар на чувствата си. И на живота си.

— О — възкликна тя и се усмихна замислено, — може и да вечерям с вас.

Той я хвана под ръка и я поведе към вратата.

— В такъв случай — каза ѝ отново усмихнат, — да отидем при другите в трапезарията?

Тя изведнъж придоби разтревожен вид, докато келнерът му помагаше да се настани на мястото си, защото усещаше, че любопитните погледи на всички са приковани в тях.

— Нищо ми няма — махна той с ръка, за да омаловажи проблема с крака си. — Навехнах го, докато играех поло вчера. Малкото глупаво пони искаше да върви по своя си път, докато аз исках да го накарам да върви по моя. — Той се усмихна. — Спечелих, разбира се, но на определена цена.

Тя го погледна. Той ѝ харесваше. Шестима келнери обикаляха около масата им, нетърпеливи да задоволят и най-малката му прищявка. Той продължи да говори:

— Позволих си да поръчам храната. Исках да дам предварително поръчката, за да могат да изстудят подходящото вино. Между другото,

аз съм познавач на виното. В домашната си изба в имението Арнхалд имам повече от дванайсет хиляди бутилки и всичките — подбрани реколти. Надявам се, че цените доброто вино, мис Байрън, защото тази вечер ще прием само от най-доброто. — Тя поклати глава и той продължи: — Въпреки сухия режим, всички непрекъснато пият алкохол, както обикновено. — Сви презрително рамене. — Смешна идея, разбира се. Щом човек иска да се напива до смърт, това трябва да му бъде позволено. И щом иска да се наслади на нектара, добиван от лозата, също трябва да му се достави това удоволствие.

Приближи се един келнер, извини се и каза:

— Бележка за вас, мис Верити.

Тя я отвори, прочете я бързо и вдигна поглед към Арнхалд изненадана.

— Всичко наред ли е? — попита той, както ѝ се стори, нетърпеливо.

— О, да, да... Всичко е съвсем наред, благодаря ви. Мистър Зигфийлд ме е видял, като влизам, и ми казва „здравей“. — Тя се изчерви. Разбира се, това не беше вярно. В бележката пишеше: „Верити, внимавай“. И тя се питаше какво ли означава това.

Баронът се наведе към нея през масата и тихо каза:

— Трябва да ви кажа, мис Байрън, че не съм спирал да мисля за вас още откакто ви видях. А това беше преди четири вечери на сцената на театъра. Това не е типично за мен. Аз съм много зает човек. Дойдох в Ню Йорк по работа, но не успях да ви избия от главата си. — Очите му я изгаряха, когато добави: — Не мога да се преструвам пред вас. Познавал съм много жени в живота си, но в нито една не съм се влюбвал така светкавично, както във вас. Вие не сте просто звезда, мис Байрън, вие сте по-красива от звездите.

Миси прехапа устни и се изчерви. Никой никога не ѝ беше казал такива думи и тя не знаеше какво да отговори. Срамуваше се, но дълбоко в себе си беше развълнувана. Питаше се дали всички мъже, които чакат момичетата от театъра пред задния вход, говорят така. Или може би той е искрен?

— Благодаря, бароне — каза тя с поглед, скромно сведен към червената покривка на масата. — Думите ви са много мили.

Той се засмя. Появиха се келнерите със сребърните блюда и баронът отговори:

— Не „мили“, мис Байрън, те са самата истина. — Келнерът му наля виното и той го опита. Кимна одобрително. — Искам да опитате това — каза ѝ той, когато келнерът напълни и нейната чаша. — Кажете, не е ли като нектара на боговете?

Тя отпи и в очите ѝ блесна удоволствие. Виното беше превъзходно. Докато се хранеха, той ѝ говореше за себе си, за това как дядо му започнал бизнеса направо от нищото, как баща му смятал, че са загубили всичко, когато „Титаник“ потънал, как се оженил още на двайсет и три години, но загубил съпругата си три години по-късно.

— Изглежда, лошият късмет преследва семейството ми — каза той. — Но поне имам сина си, Аугуст. Сега той е на четиринайсет години и учи в училище, което се намира в друга област, но има пълен пансион. Той е истински Арнхалд. — Студените му сини очи срещнаха нейните. Тя го гледаше очарована. — Но разкажете ми и вие за — себе си — предложи той. — Откъде сте, какво е семейството ви?

— Моята история не прилича никак на вашата — каза тя и му разказа набързо за Оксфорд и за баща си. Той я гледаше, а на лицето му беше изписано озадачение, затова тя каза: — Може би се питате как така съм се озовала в Ню Йорк и в шоуто на Зигфийлд. Аз... ние... ние бяхме във ваканция, когато татко почина внезапно. Трябваше да си намеря работа, за да издържам и себе си, и малката си сестра.

— Вашата сестра?

— Азалий. Сега тя е на шест години и ходи в училището на сестри Бийдъл.

Той кимна.

— И тя ли е красива като вас?

Миси се засмя.

— Всички ми задават този въпрос. Отговорът е винаги един и същ. Не, не е. Тя е много, много по-красива. Има къдрава руса коса и очи като маргаритки. Тя е просто... просто дете мечта.

Той я гледаше замислено, докато отпиваше от виното си.

— Вие очевидно много я обичате.

— Азалий е единственото, което ми остана — отговори тихо тя.

— Бих искал да се срещна и с нея — каза той. — Яхтата ми, „Фердинанд А“, е на котва в залива Хъдзън. Ще ми окажете ли вие и Азалий честта да прекарате с мен неделата? Можем да плаваме край

брега, да обядваме... — Той се наведе напред и впи поглед в очите ѝ. — Моля ви, кажете „да“! — прошепна настоятелно.

Очите му я привличаха, но тя все още не беше сигурна. Въпреки чара му, у него имаше нещо, което я плашеше. Може би това бе чувството му за превъзходство, презрението, което изпитваше към хората, по-нискостоящи от него. Тя забеляза, че той дори не поглеждаше келнерите, но очакваше от тях да тичат да изпълняват капризите му само като щракне с пръсти. А може би го съдеше прекалено строго. Той беше роден много богат и не беше свикнал да има работа с обикновени хора. Животът му сигурно е като този на Миша, макар Миша винаги да се отнасяше любезно със слугите. И все пак Арнхалд беше толкова красив и я гледаше така умолително — очите му като че ли я милваха.

— Приемам — каза тя, останала без дъх от силните емоции. Реши, че на Азалий ще ѝ хареса разнообразието.

Когато си тръгнаха, бележката на Зигфийлд падна на пода, без тя да забележи. Той ѝ се усмихваше, а тя се беше изчервила силно. Очите на всички присъстващи ги изпратиха до вратата.

По пътя към дома ѝ той седеше в своята половина на колата, далеч от нея, и я гледаше, докато тя му говореше за Азалий и за живота си като артистка. Беше оживена, възбудена, изпълнена с нови вълнения. Когато колата спря пред нейния апартамент, той взе ръката ѝ.

— Тогава до неделя? — попита той и леко целуна дланта ѝ.

— До неделя! — обеща тя и потръпна при допира на устните му.

Когато се събуди на следващата сутрин, апартаментът беше пълен с красиви бледорозови рози. Ароматът им причини главоболие у Бюла.

— Не съм виждала толкова много цветя, откакто семейството ми напусна Джорджия — каза тя и изтри зачервените си очи. — Който и да е той, мис Верити, сигурно е влюбен във вас.

В неделя, в десет часа, черният „Мерседес Бенц“ дойде да ги вземе. Закара ги на пристанището, където яхтата „Фердинанд А“ ги чакаше. Беше голяма и красива яхта, на която всички повърхности бяха излъскани до блясък. Капитанът и екипажът, състоящ се от двайсет моряка, бяха строени, за да ги посрещнат. Еди Арнхалд ги чакаше в

салона, който беше пълен с рози. Миси се засмя щастливо и се огледа наоколо, наистина учудена.

— Но къде намирате всичките тези рози? — попита го тя. — Сигурно сте закупили розите на всички цветарски магазини в Манхатън.

— Да, в Манхатън вече няма нито една роза — каза той. — Тези са от Вашингтон и пристигнаха с влака тази сутрин. — Очите му приковаха нейните. — И са специално за вас — добави той тихо.

— Матюшка, прекрасни са! — възкликна развълнувано Азалий и се втурна в салона. Но се спря неуверено, когато видя барона.

— Това е сестра ми Азалий — каза Миси и я стрелна предупредително с поглед, за да ѝ напомни да се държи както подобава. — Кажй „здравей“ на барон Арнхалд, Азалий.

— Здравейте — каза тя срамежливо. — Благодаря, че ме поканихте на лодката си. Много е красива. Ще отплаваме ли скоро?

Той я погледна замислено.

— Когато кажеш, малко момиченце — отговори ѝ. — Само да кажа на капитана, че сме готови, и той ще вдигне платната.

Те се облегнаха на перилата и се загледаха в движенията на яхтата, която излезе от залива и се впусна в океана. Въздухът беше мек, духаше лек океански бриз. Миси се отпусна на един люлеещ се стол и затвори очи. Чувстваше се отпусната и щастлива. Питаше се, малко виновно, какво ли би си помислил О'Хара, ако я видеше сега. Но О'Хара беше непрекъснато зает напоследък — пътуваше из цялата страна. Наричаше го „разширяване на бизнеса“. А и той мислеше, че тя все още работи за мадам Елиза. Добре, че не посещаваше театрите по „Бродуей“, защото щеше да разбере, че го е излъгала. След това помисли за Зев и се запита къде ли е той сега. Липсваха ѝ неделните вечери в украинското кафе. Странно, но той също ѝ липсваше. Беше ѝ останала само Роза, на която нямаше търпение да разкаже за Еди Арнхалд. Тя наистина мислеше, че той е най-красивият и най-очарователният мъж на земята.

Неделният ден се изниза като мечта. Баронът прекара голяма част от времето с Азалий. Показваше ѝ как работят някои от механизмите, а на обяд се държа с нея като с възрастна. След като се нахраниха, те се разходиха по палубата, гледаха пристанищата през неговия много силен бинокъл, възхищаваха се на другите яhti и най-

накрая, доволни и уморени, се отправиха към пристанището. Миси се облегна на перилата, а Еди застана до нея. И двамата гледаха пълната луна, която изгрываше на хоризонта. Той прошепна:

— Никога няма да забравя първия път, когато ви видях, но сега, когато ви познавам малко по-добре, ви обичам още повече. Днес беше един много радостен ден за мен, Верити.

На нея ѝ се прииска той да вземе ръката ѝ или да я целуне, докато се гледаха един друг с копнеж. Но той не го направи. И докато черният „Мерцедес-Бенц“ ги отнасяше към дома им, тя осъзна, че той не беше казал нищо за тяхната бъдеща среща.

На следващия ден Зигфийлд ѝ зададе не малко въпроси за Арнхалд и тя му отговори, малко по-ентусиазирано може би, че всичко е наред, че Еди е много приятна компания. Каза му, че дори е поканил малката ѝ сестричка на разходка. Той кимна бързо и каза:

— Помни какво ти казах — внимавай.

Еди не се обади нито в понеделник, нито във вторник. Когато най-после, в сряда, ѝ изпрати бележка, с която я молеше да вечеря с него, тя изпита огромно облекчение и неземно щастие. Той пишеше, че ще ѝ изпрати колата и ще я чака при Ректор. Тази вечер тя се облече особено грижливо в рокля от тафта, копринени чорапи в телесен цвят и червени обувки с високи тънки токчета. Прибра косата си на една страна с диамантените фиби от „Картие“, сложи на устните си от червилото „Виолетовата Елиза“, парфюмира се със специалния парфюм на Елиза с дъх на лилии. Докато се оглеждаше критично в огледалото, призна, че за първи път се облича красиво, за да се хареса на някой мъж.

Мина бързо през препълненото фоайе на ресторанта и последва келнера по широкото стълбище, без да погледне нито веднъж встрани. Този път, когато той я заведе в една от малките трапезарийки, тя не протестира.

Еди я погледна внимателно. Беше великолепна в тази рокля — изкушаващо го апетитно парче, макар и не достатъчно голямо за мъж с неговите апетити. Той ѝ се усмихна, защото си спомни задълженията си на кавалер. Засега всичко се развиваше така, както искаше той.

— Верити, тази вечер си особено красива — каза той възхитен.

Тя се усмихна и погледна, малко нервно, към масата, наредена за двама.

— Надявам се, че нямаш нищо против? — каза той. — Този път искам да съм сам с теб. Моля те, умолявам те, не казвай „не“. Трябва да говоря с теб. — Очите му я привличаха като магнит. Тя инстинктивно направи крачка към него. — Насаме — добави той тихо.

Той отиде, все още накуцвайки, до кофата с лед, която келнерите бяха поставили там, извади бутилка шампанско, отвори я и наля виното в чашите.

— Пия за твоите красиви очи! — каза той и ѝ се поклони. А после ѝ подаде малка кутийка. — Нямам търпение, затова я отвори побързо — каза ѝ.

Тя го погледна изненадана, усмихната.

— Хайде! — подкани я той. — Моля те, отвори подаръка си.

Тя развърза панделката и махна хартията. И ахна, когато видя огърлицата, обсипана с диаманти и рубини, обещите и двете гривни към нея.

— Комплектът се предава по наследство във фамилията Арнхалд — каза той тихо. — Искам да го дам на теб, Верити. Моля те да станеш моя съпруга.

Тя затвори очи. Изненадата започваше да граничи с шок.

— Но ние едва се познаваме — каза тя. — Срещали сме се само два пъти...

— Това има ли значение? — попита той все така тихо, нежно. — Трябва ли да се срещнем хиляда пъти, за да разберем какво се таи в сърцата ни? Аз съм на трийсет и осем, Верити. Влюбвал съм се десетина пъти и съм обичал просто така стотици жени. Повярвай ми, познавам разликата. А когато те удари гръм или, както е в случая... — Той ѝ се усмихна. — ... лунен лъч, тогава няма време за губене.

— Но аз... — понечи да каже тя.

Той протегна ръка напред, за да възпре думите на устните ѝ.

— Не съм човек, който приема „не“ за отговор — каза. — Ела при мен, Верити, съвсем близо до мен.

Хипнотизирана, тя направи крачка към него.

— Още по-близо, моля те.

И тя отиде до него. Ръцете му я обгърнаха и устните му се спуснаха като хищна птица над нейните. Целувката му беше страстна, завладяваща. Държеше я здраво, но тя и не искаше да избяга. Искаше той да я целува вечно.

— Сега — каза той, като повдигна лицето ѝ и погледна в очите ѝ,
— сега кажи, че не ме желаеш така, както те желая аз, Верити Байрън.
Кажи, че ще станеш моя съпруга.

— Да — обеща тя. Затвори очи и се отдаде на целувките му. —
О, да.

ГЛАВА 29

Холивуд

Зев седеше на верандата на хотела в Холивуд и си вееше с броя на „Сан Франциско Екзаминър“. Беше девет часът сутринта. Горещината беше като тази в пустинята и далечните върхове на планините приличаха на мираж. Между тях и тъмносиньото небе нямаше ясна граница, очертанията на всичко бяха размити. Мръсната улица, която започваше след лехите с цветя, по нищо не се различаваше от главната улица на който и да е малък американски град. Понякога минаваше някоя кола, а малко по-надалеч, на ъгъла на „Холивуд“ и „Вайн“ имаше голяма портокалова горичка. Мислеше, че отива в голямата световна столица Холивуд, а ето, че той приличаше на село.

Погледна часовника си. В десет часа трябваше да се срещне с мистър Мел Шрьодер, за да обсъдят колко пари да инвестира във филмовата му компания. Отпи от портокаловия си сок, отвори вестника, но се загледа в заглавията и снимките на първата страница. Стресна се, като видя познатото лице. „Верити Байрън се жени за краля на стоманата“ гласеше заглавието над снимката на Миси, неземно красива, облежната на ръката на висок мъж, който не се усмихваше и приличаше досущ на немец.

Момичето на Зигфийлд, което преди беше манекенка на мадам Елиза, Верити Байрън, която се превърна в сензация още при първото си появяване на подиума, вчера се омъжи за барон Едмунд Арнхалд, милионер, крал на стоманата и оръжията. Церемонията беше изпълнена в тесен кръг в „Бъркли Крест“, приличния на палат дом на мистър и мисис Зигфийлд, разположен в Лонг Айлънд. Мис Байрън сияеше от радост. Беше облечена от глава до пети от мадам Елиза, а двата и пръстена и годежната халка бяха изработени от Картие. Нейна шаферка беше Азалий, облечена в розова рокля, в ръце с букет виолетки.

Сватбеният букет на мис Байрън беше от любимите ѝ кремави рози. Младоженецът подари на булката комплект бижута, украсени с диаманти и рубини. Булката подари на младоженеца златна табакера, специално поръчана в размер, достатъчен за неговите известни турски пури. На капака на кутията с диаманти са изписани неговите инициали. След церемонията мисис и мистър Зигфийлд дадоха малък обяд. Къщата им беше пълна с любимите рози на мис Байрън. Говори се, че младоженецът е изкупил всички рози по източното крайбрежие за своята любима.

Щастливата двойка замина още вчера за Париж, където ще прекара медения си месец. Новата баронеса напусна сцената, за да живее заедно със съпруга си в известния замък Арнхалд в Германия.

Зев остави вестника. Ръцете му трепереха. У него се надигаше силен гняв — гневът на мъж, който е забравен завинаги. Беше закъснял. Миси се беше омъжила за своя милионер и той никога вече нямаше да я види. Тя беше единственият човек на земята, който го интересуваше. Единственият, пред когото беше разкрил душата си единственият човек, когото обичаше. Горещината на гнева се стопи. Душата му стана леденостудена. Устата му заприлича на тънка резка. Той си каза, че ще я забрави, че в живота му тя вече няма място. Отсега нататък ще мисли само за себе си. У него се роди амбицията. Щом не може да има любов, ще има успех и пари. Замисли се за срещата си с Шрьодер. Ако го видеше в черния му костюм на съдържател на заложна къща, щеше да го сметне за новак. Е, щеше да сбърка. Сега Зев Абрамски управляваше живота си. Беше господар на съдбата си. Никой, никога вече, няма да успее да го направи на глупак.

Ню Йорк

О'Хара вървеше бавно из слабо осветения нощен клуб. Преценяваше на око размерите му. Да, беше добър, достатъчно малък, за да се превърне в място за специална клиентела, но достатъчно голям, за да носи добра печалба. Имаше подиум за оркестъра и кръгъл

дансинг, който той щеше да покрие със стъкло, под което пък щеше да постави цветни лампи. Под тавана висяха въртящи се цветни глобуси. Местата бяха разположени на три площадки, които се издигаха на различна височина от пода. Разбира се, помещението се нуждаеше от преобоядисване. Той мислеше стените да бъдат черно-бели, за да изпъкват по-добре цветните дрехи на жените. Килимите щяха да бъдат черни, а покривките и завесите — сребристи. Да, малко блясък и ще стане великолепно. Застана в центъра на дансинга с ръце в джобовете и обхвана с поглед цялото помещение. Представи си го изпълнено с джаз музика, с шума от отварянето на шампанско — всяка бутилка по дващсет и пет долара — и със смеха на млади, красиви жени. Мъжете щяха да се натискат да плащат високата такса на новия клуб на Краля О'Хара. Той кимна доволно с глава, а агентът по недвижимите имоти, който стоеше до вратата, въздъхна облекчено.

— Ще подпиша договора — каза му О'Хара, — но не на онази луда цена, която ми искате вие. Тя е малко завишена. Дори най-богатият човек на „Бродуей“ няма да ви даде толкова пари.

О'Хара си знаеше идеално урока. Беше предвидил цените на напитките. Дващсет и пет долара за бутилка скоч и десет долара за бутилка уиски. И два долара за виното и бирата. Момичетата щяха да продават цигари, дрънкулки и сувенири, малки кукли и кошнички с цветя. И който джентълмен не похарчи поне пет долара за своето момиче, ще се смята за скъперник.

— Тук е Харлем — каза той на нервния агент по недвижимите имоти. — И говоря съвсем разумно. Ще платя дващсет и пет процента по-малко от исканата от вас цена.

Мъжът преглътна и кимна.

— Окей — изръмжа той. — Сделката е сключена.

— И ще я сключим за десет, а не за пет години — добави О'Хара, докато вървяха към вратата.

Мъжът трепна.

— Е, хайде сега, мистър О'Хара — каза той.

О'Хара сви рамене.

— Или се съгласявате, или сделката отпада.

— Добре — изръмжа повторно мъжът смръщил вежди. — Утре ще приготвя договора.

— Това е добре.

О'Хара гледаше след него широко усмихнат. Спря се отвън, на тротоара, и вдигна поглед към фасадата на нощния клуб. Вече дори виждаше надписа на вратата: „Крал О'Хара“ в яркозелено, неговия любим цвят. Тръгна бавно по тротоара с ръце в джобовете и широка усмивка на уста. Най-после щеше сам да си бъде господар. Беше му омръзнало да снабдява с алкохол братята Ориконе, да върши цялата работа и да поема риска, а те да прибират всичките пари. Беше видял как работят те. А той познаваше бизнеса като извивките по дланта си. Имаше и необходимите контакти, за да се справи блестящо. Пък и работата нямаше да е много по-различна от това да ръководиш кръчма в Деланси. Само че този път ще направи състояние. Взе такси и каза да го закарат на Шесто авеню. Щеше да обядва и може би да направи посещение на Миси. Не беше я виждал два месеца, защото непрекъснато пътуваше до Чикаго, за да върши работата на онези Ориконе. Предполагаше, че тя също е била много заета. Момичетата на мадам Елиза наистина работеха много. Тя много му липсваше, но той беше решил да играе по нейните правила. Чакаше да изтече годината срок, която му беше поискала. Знаеше, че си заслужава, че накрая ще спечели. Той щеше да бъде богат и известен и тя щеше да стане негова съпруга, негова кралица.

Влезе в един бар и си поръча уиски с тоник. Извади бележника си и нарисова няколко фигурки. Усмихна се, когато ги съедини. Отпи от напитката си, докато чакаше да му донесат обяда, и разсеяно вдигна вестника, който лежеше на масата. Не четеше много, беше прекалено зает затова, но сега хвърли един поглед. И почти се задави с тоника, когато на първата страница видя снимката на Миси. Бързо прочете статията. Трудно му беше да повярва на онова, което пишеше там.

— Господи! — простена високо той и събори всичко от масата с едно гневно движение на ръката си. Хвърли два долара на бара, излезе, взе такси и отиде до апартамента на Миси.

— Тя замина, сър — уведоми го портиерът самодоволно. — И тя, и малкото момиченце заминаха. Бавачката също. Всички. За Германия. Тя се омъжи за милионер — добави той с усмивка. — Като всички момичета на Зигфийлд.

Неговата добродетелна и почтена Миси е участвала в шоу? И той сигурно е бил единственият мъж в Ню Йорк, на когото това не е било известно! О'Хара отиде пеш до театър „Ню Амстердам“, изпълнен с

гняв. Работници, покачени на стълби, тъкмо изтриваха името на Верити от афишите, но снимката ѝ все още беше на вратата, заедно със снимките на другите участници. О'Хара остана дълго време втренчен в нея. В очите му напиреха сълзи. Изпитваше и душевна, и физическа болка. Миси беше обещала да му даде отговор след една година. Беше обещала. И виж само как го беше излъгала! Беше участвала в шоуто на Зигфийлд и се беше омъжила за милионер! Неговото момиче, неговата любов. Ако тя беше тук сега, щеше да я удуши с голи ръце. Беше готов да увисне на бесилото заради Миси О'Брайън.

Еди беше наел две каюти на борда на „Маджестик“. Едната за него и Верити, а другата — за Азалий и Бюла. Беше доволен от съпругата си. Тя беше много красива и много елегантна в дрехите на мадам Елиза. Когато се качиха на борда на кораба, тя беше облечена във виолетово палто с кожена яка и привлече погледите на всички мъже. Стюардът, който ги заведе до каютата, също не сваляше поглед от нея. Когато той си отиде, тя се завъртя и се засмя щастливо.

— Прекрасно е, Еди, не, великолепно е — извика тя, като тичаше от стая в стая и ги броеше. — Всекидневна, две спални, две стаи, в които да се преобличаме, две бани.

Тя беше радостна като малко момиченце. А той я гледаше замислено. Може би тази нощ щеше да се окаже по-интересна, отколкото си беше мислил. Погледна часовника си. Щяха да отплават с отлива в шест, а да вечерят навън, щеше да бъде неучтиво. Освен това вечеря преди шест е малко рано. Изведнъж загуби търпение всичко това да приключи и той да я има в леглото си. Азалий почука на вратата, а после се втурна вътре, развълнувана колкото Миси. Бюла я следваше почти по петите.

— Знаеш ли, че на палубата има специално място за разходка на кучета? — попита тя. — Има и специален стълб, където да ги завържеш. Миси, можеше да вземем Виктор.

— Мила, Виктор е прекалено стар, за да пътува — отговори тя спокойно. — Много по-добре му е при Роза. Знаеш, че тя ще се грижи добре за него. Освен това често ще го виждаме. Еди казва, че много често има работа в Америка, затова непрекъснато ще прекосяваме Атлантика.

— Наистина ли? — Лицето на Азалий се озари от радост, но тя каза тъжно: — Той много ще ми липсва, матюшка.

Миси я изведе на палубата. Те гледаха дълго как сградите на Манхатън изчезват в далечината. Когато „Маджестик“ излезе в открито море, те ясно почувстваха люлеенето на палубата.

Миси не можеше да не си спомни как беше стояла до перилата преди четири години, как нямаше търпение да види големия град, как се питаше какъв ли ще е животът ѝ там. Сега беше оставила след себе си София, погребана в чужда страна, Роза, която обичаше толкова, колкото и Азалий и двамата мъже, които ѝ бяха помагали и я бяха окуражавали. Но беше омъжена за човек, по когото беше луда, а Азалий щеше да води живот, какъвто ѝ се полагаше по рождение. Надяваше се, че Миша щеше да се гордее с нея. Беше омъжена за Еди, но Миша завинаги щеше да си остане нейната първа, истинска любов.

Вечеряха тихо, сами на масата, разположена в ъгъла на голямата корабна трапезария, която имаше стълбище, по което елегантните дами и господа да слязат величествено и да покажат тоалетите си. Еди щедро наля от превъзходното вино, а след вечеря се разходиха по палубата. Той я прегърна, за да я предпази донякъде от люлеенето на кораба, и погледна часовника си.

— Става късно — каза той. — Да се прибираме ли?

Стюардът беше отворил куфарите им и разопаковал нещата им, а Бюла ги беше подредила така, както знаеше, че Миси би искала. Кремовете за лице и пудрата бяха сложени на тоалетката до сребърните ѝ четки за коса и до високите шишета парфюм. Красивите ѝ нови рокли висяха в гардероба, шапките, прибрани в лилави кутии, бяха наредени на рафтовете отгоре, а красивите ѝ нови обувки — строени в редица отдолу. Великолепното палто от норки, сватбен подарък от мадам Елиза, беше прибрано в специална обвивка, а куфарът, в който бяха бижутата ѝ, беше заключен в сейфа, вграден в каютата, която щяха да ползват като всекидневна. „Аз съм богата — помисли си тя, малко изненадана. Мога да имам каквото пожелаю. Да правя, каквото поискам. Точно като Анушка.“ Но единственото нещо, което искаше, беше съпругът ѝ, който нетърпеливо я чакаше в спалнята.

След като се съблече бързо, тя се изкъпа и облече копринената си нощница. Елиза беше надминала себе си. Нощницата беше неземно

красива. Разреса косата си, така че тя заблестя, и я спусна отпред над полуголите си гърди. Обу пантофите си, които бяха в тон с нощницата, и се парфюмира с „Виолетовата Елиза“. Пое си дълбоко дъх и отиде, бавно, в спалнята.

Еди седеше в креслото, облякъл пижамата си и наметнал халата си, и четеше вестник. Вдигна поглед, когато тя влезе. Присви очи, а тя се изчерви.

— Мила моя Верити, изглеждаш... очарователно — каза той тихо.

Угаси осветлението, като остави да свети само една лампа до леглото.

— Ела тук, при мен — каза той, прекоси стаята и я взе в ръцете си.

Страстните му целувки спряха дъха ѝ. Бяха по-различни отпреди — настоятелни, изискващи.

— Моля те, моля те, Еди — прошепна тя задъхала се, когато той отлепи устните си от нейните. — Остави ме да си поема дъх!

Той се засмя и я заведе до леглото. Свали дантелените презрамки на нощницата и зарови лице в гърдите ѝ. Тя тръпнеше в ръцете му. Не знаеше как да му отговори, как да го люби.

— Еди, ще трябва да ми покажеш какво да правя — прошепна тя и погали русата му коса.

— Свали нощницата си — прошепна той с дрезгав глас, изправи се и съблече халата си.

Тя се изчерви, но се подчини. А после се сви на леглото.

— Така е по-добре — каза той, но на нея гласът му ѝ се стори като стон.

Положи я да легне по гръб. После бързо се озова отгоре ѝ. Пръстите му влязоха толкова грубо в нея, че тя простена от болка.

— Точно така! — извика той възбудено. — Искам да чувам стонове ти.

Той влезе рязко в нея. Струваше ѝ се, че гласъците му нямат край. Отново и отново, и отново. Все по-силно и по-силно. Тя викаше от болка, молеше го да спре, гледаше го умолително през сълзи. Но очите му бяха затворени, главата му — отметната назад, лицето му — гримаса на болка и екстаз. Той достигна върха и се строполи тежко върху нея.

След секунди се изправи. Без дори да я погледне, влезе в банята и затвори вратата. Чу шума на водата и разбра, че е пуснал душа. Затвори очи, изумена. Питаше се това ли е „правенето на любов“, за което всички непрекъснато говореха, и как може някой да намира любов в него. И как хората се наслаждават на това? Нямахме никаква нежност, никакви любовни ласки, просто брутално сливане на две тела.

Той се върна от банята, загърнат в халата си, чист и освежен. Изглеждаше съвсем нормално. Сигурно само на нея ѝ се струваше, че нещо не е наред.

— Предлагам и ти да се изкъпеш — каза той студено. — Ще се чувстваш по-добре утре сутринта.

— Еди? — прошепна тя, изправи се до седнало положение и сграбчи ръката му. — Винаги ли е така? Или само първия път?

Той сви рамене.

— На някои жени им харесва повече, отколкото на други. От теб зависи, Верити, дали нещата ще станат по-добри или по-лоши. — Сините му очи бяха студени и безизразни, когато каза: — Сега си лягам. Моля те, не ме буди до сутринта. Помолих камериера си да ми донесе закуската в десет. А ти можеш да правиш каквото пожелаеш.

И без да я погледне втори път, той отиде в другата спалня. Тя гледеше, но не вярваше на очите си, как вратата се затвори след него. Чу превъртането на ключа в ключалката. Зарови лице във възглавницата и заплака. Романтичните ѝ мечти бяха разбити.

Срещнаха се на обяд на другия ден. Той беше любезен и очарователен, когато не бяха сами. Но далечен и мълчалив, когато оставаха насаме. Вечерята този път беше истинско събитие. Миси облече най-красивата си рокля от мека, шумоляща зелена коприна и се загърна с шала, обсипан с мъниста и приличен на опашката на паун. Имаше диамантени звезди в косите. Носеше диамантената огърлица, която беше сватбен подарък от Картие за съпругата на любимия им клиент. Еди беше много красив в облеклото, което приличаше малко на военно. Тя си помисли, замечтана, че са красива двойка, докато той я придружаваше надолу по стълбището към масата на капитана.

Седеше между капитана и много известен британски министър, който я беше гледал на сцената на театъра и ѝ каза, че винаги ще остане неин предан обожател. Тя направи всичко възможно да блести и

да бъде забавна, но през цялото време наблюдаваше Еди изпод спуснатите си клепачи. Той флиртуваше и си бърбеше интимно с високата руса графиня Гретел вон Дусман, която, очевидно, познаваше много добре.

По-късно вечерта тя се съблече и се приготви. Облече друга нощница, ушита в ателието на мадам. Но ѝ се прииска да беше взела и някои от старите си памучни нощници. Чакаше, нервна, Еди да дойде. Чуваше шум от съседната спалня, но той не влезе в стаята ѝ. По-късно чу затръшването на неговата врата и шума от стъпките му да заглъхва в коридора. Легна си, тъжна, в леглото. Сигурно беше много разочарован от нея, щом беше предпочел да си опита късмета в казиното.

Дните, които прекарваха на борда на кораба, започнаха да си приличат, придобиха рутина. Тя ставаше рано сутрин и закушваше с Азалий, а после двете се разхождаха по палубата. В единайсет часа изпиваха по чаша хранителен бульон на палубата, който внимателните келнери винаги им носеха. В един се присъединяваха към Еди за обяда. Макар че той много често нямаше какво да ѝ каже, но правеше всичко възможно, за да очарова Азалий. Купуваше ѝ дрънкулки и дребни подаръци от магазина на кораба, глезеше я с шоколади и сладки. Миси мислеше, че тя разцъфва в негово присъствие. Като малко момиченце, което най-после е намерило баща си.

Миси винаги оставаше при Азалий, докато тя не изядеше храната си, а после се прибираше във великолепната си стая и изпълняваше ритуала, в който се беше превърнало обличането за вечеря. Всяка вечер обличаше различна рокля, винаги в различен цвят, но неизменно шита за нея от Елиза. И винаги привличаше възхитените погледи на всички, докато слизаше по стълбището, подпряна на ръката на красивия си съпруг. И всяка вечер го наблюдаваше как флиртува с Гретел вон Дусман. И всяка вечер напразно го чакаше да дойде в спалнята ѝ.

Последната вечер, преди корабът да хвърли котва в Шербург, тя облече роклята от червена тафта, която носеше и когато той ѝ предложи ръката си. И за първи път си сложи наследствените бижута на фамилията Арнхалд. Вдигна гордо глава, докато слизаше по стълбището, и потърси в морето от лица, вдигнати възхитено към нея, злобната усмивка на Гретел вон Дусман. Усмихна ѝ се нежно в

отговор, докато заемаше мястото си на масата. Знаеше, че огромната и дебела блондинка не може да се сравнява с нея. Елиза я беше научила на изкуството да привлича и задържа вниманието на публиката, а Зигфийлд — да играе добре ролите си. Дори Еди не успя да отдели поглед от нея тази вечер. Всеки път, когато тя вдигаше поглед към него, виждаше, че очите му са приковани в нея.

Той тихо, мълчаливо, се върна с нея в каютата им, отвори ѝ вратата и я пропусна да мине, последва я, свали вратовръзката и сакото си и разкъса ризата си като луд. Напълно гол, тръгна към нея. Тя стоеше втрещена, ужасена от бруталността в погледа му. Той я обърна гърбом към себе си, разкопча роклята ѝ и я остави да падне на земята. Бавно съблече бельото ѝ, погали гърдите ѝ, а тя го гледаше със страх в очите. Беше гола и все още срамежлива. Бяха ѝ останали само копринените чорапи и блясъкът на рубините. Не сваляше поглед от лицето му, защото се страхуваше да погледне надолу. Изпитваше ужас от онова, което щеше да последва. После той изпсува ядно няколко пъти на немски и я бутна толкова силно настрани, че тя полетя през стаята.

— Ти, глупаво, малко, възпитано момиченце — изръмжа той. Страстта му угасна и той започна да се облича. — Нямаш ли представа, какво възбужда страстта на мъжа? Не те ли научиха на това в театъра? Дори най-бедното момиче от улицата знае по-добре от теб как да разпали мъжа!

Стоеше и я гледаше, напълно облечен, и прокарваше длан през косата си.

— Облечи се, за бога — каза ѝ той презрително. — Един ден ще ти покажа как да не бъдеш лейди в леглото. Но тази вечер ще се занимавам с по-приятни неща.

Завъртя се рязко на пети, излезе и затръшна вратата след себе си.

Много по-късно тя го чу да се връща. Чу звъна на чаши и женски смях, а по-късно — животинските им, похотливи пъшкания, виковете им и неговите команди, които жената изпълняваше, за да го задоволи. Миси зарови глава във възглавницата, за да не чува, но много добре знаеше какво става в другата спалня. Гретел вон Дусман задоволяваше съпруга ѝ така, както тя никога нямаше да може.

Стана рано, качи се на палубата и зачака корабът да влезе в пристанището на Шербург. Еди тръгна към нея, а тя го гледаше, без да

го вижда. Беше безупречно облечен, както винаги, и тя се запита как така по лицето му няма следи от изминалата нощ. Еди, облечен и джентълмен, беше съвсем различен от Еди, гол и брутален. Той ѝ каза рязко:

— Реших да не ходим в Париж. Отказах резервацията ни в хотела. Отиваме направо в Германия.

Лицето на Азалий помръкна и той я прегърна.

— Не искаш ли да видиш замъка Арнхалд? — попита я той усмихнат. — Твоят нов дом?

— О, да, да, разбира се — отговори тя развълнувано.

— Значи Париж ще почака, докато пораснеш още малко.

Пътуването с влак и автомобил беше дълго и Миси беше вече съвсем изтощена, когато колата най-после зави по алеята към къщата. Местността около нея беше мрачна, с гъсти гори, а тя беше обградена от жив плет. Алеята беше от чакъл и никъде не се виждаше нито едно цвете. Тя се вгледа, ужасена, в страшната сива къща. Вратите се отвориха и на прага застана икономът. Слугите се строиха в редица, за да поздравят господаря си с „добре дошъл“. Икономът побърза да отвори вратата на колата, тракна с токове и се поклони. Представи се като Манфред. Миси мина покрай редицата слуги усмихната мило. Всяко едно от момичетата направи реверанс, всеки мъж ѝ се поклони.

Високата жена с царствена осанка, която стоеше в сянката вътре в залата, наблюдаваше малкото представление, което се даваше навън. Погледът ѝ попадна на Миси, но тя бързо извърна глава, за да погледне детето. И ахна. Еди, се беше оказал прав. Приликата с Анушка Иванова беше поразителна. Тя се усмихна. Синът ѝ се беше справил добре. С едно действие беше постигнал това, на което те се надяваха години наред. Нямахше никакво съмнение, че това е изчезналата дъщеря на княз Иванов, която руските власти смятаха за мъртва вече четири години. Но сега тя беше „дъщеря“ и на Еди Арнхалд.

Планът им имаше само едно слабо място. Детето беше само на шест години. Но чакането си струваше. Тя щеше да нареди на адвокатите си да приготвят договора. И когато, момичето навърши осемнайсет години, те щяха да разкрият, че тя е наследница на княза и собственичка на мините в Индия. Булката, Верити, също беше от значение, защото единствено тя можеше да бъде свидетел. Нямахше да се поколебаят да използват сила, ако е необходимо, за да я принудят да

каже истината. А междувременно Еди трябваше да бъде предан и любещ баща и съпруг. Естествено, че когато порасне, Азалий ще припише мините на него. Дотогава ще е станала истинска Арнхалд. И ще бъде омъжена за любимия ѝ внук Оги, който ще наследи всичко.

Тя се втурна да поздрави снаха си, усмихна ѝ се студено и ѝ подаде бузата си за целувка.

— Надявам се, че ще бъдете много щастливи тук — каза тя и побърза да прегърне Азалий. — А ти, дете, ще зарадваш нас и ще направиш дните ни по-слънчеви с младостта си. Замъкът Арнхалд ви приветства. И искам да помните, че отсега нататък той е ваш дом.

ГЛАВА 30

Дюселдорф

С всеки изминал ден замъкът Арнхалд ѝ се струваше все повече и повече като затвор. Стаите на Миси бяха на втория етаж, срещу тези на Еди, но той никога не идваше при нея. Дните прекарваше в офисите на компанията в Дюселдорф или в заводите в Есен. Често отсъстваше и през уикендите. Посещаваше партита без нея. Тя подозираше, че той още се вижда с Гретел, но не можеше да бъде сигурна, защото не беше напускала територията на замъка от пристигането им преди два месеца. Всъщност тя не беше оставала насаме с него от онази нощ на борда на „Маджестик“. И не можеше да реши дали да изпитва облекчение или тъга. Нещата бяха потръгнали зле, защото тя беше толкова неопитна, но нима не можеха да опитат отново? Реши да бъде очарователна и нежна с Еди и всяка вечер се обличаше особено грижливо за вечеря. Но всяка вечер беше все същото — тя като че ли беше невидима за него. Манфред и цяла армия слуги им сервираха мълчаливо. Еди и майка му, баронеса Юта, говореха само на немски, а тя не разбираше нито дума. Забелязваха я колкото и пеперуда, кацнала на стената. Ясно осъзнаваща любопитните погледи на слугите, тя бързо изяждаше храната си и се извиняваше веднага щом благоприличието позволише. Изкачваше се по широкото дъбово стълбище, вървеше по мрачните коридори и се прибираше в стаята си отчаяна. Ако Азалий не се забавляваше толкова много, тя просто щеше да каже на Еди, че си тръгват. А къде щеше да отиде, запита се тя, загледала се през прозореца към мрачните гори, които се виждаха в далечината. Беше в Германия, нямаше пари, Еди никога не ѝ даваше. Нещата просто се „доставяха“, богатите нямат нужда от пари.

Всичко беше различно за Азалий. Тя имаше слънчев апартамент на първия етаж, уютна спалня, специално декорирана за нея, завивките бяха в бели и яркозелени цветове. Имаше и огромна стая, в която да играе, пълна с нови играчки и най-различни игри. Имаше и класна стая, в която друга гувернантка ѝ даваше уроци по немски. И спалня, и всекидневна за Бюла, където Миси пиеше чай с тях всеки следобед в

пет часа. Това беше единственият слънчев лъч в мрачното ѝ съществуване и тя чакаше с нетърпение идването на следобеда. Чаят беше почти единственото време, когато можеше да види Азалий, защото малката беше много заета. Купиха ѝ ново пони и тя вземаше уроци по езда. Учеше се да плува в огромния басейн, всеки ден посещаваше уроци по балет в Дюселдорф, а заниманията ѝ по немски език бяха като че ли безкрайни. Бюла клатеше нещастно глава.

— Това не ми харесва, мис Верити — казваше ѝ тя шепнешком. — Не ми харесва това, което правят с горкото дете. Пълният ѝ главата с немски приказки, непрекъснато ѝ повтарят колко са богати, втълпяват ѝ, че сега трябва да говори само на немски, защото има татко германец и е малко германско момиченце. Ами вие, мис Верити? Вие сте нейна сестра, нали? Защо тогава не дават уроци по немски и на вас, за да можете да разговаряте със съпруга си? Не, има нещо нередно тук. Казвам ви, мис Верити, те се мъчат да отделят детето и от вас, и от мене. Скоро всичко, което ще ни остане, ще бъде една малка фройлайн. Не ме питайте защо, но така се развиват нещата.

Миси се замисли над думите ѝ. Тази вечер, сама в леглото, както обикновено, тя не можа да заспи. Беше вярно: те нарочно не оставяха свободно време на Азалий, нарочно я отделяха от нея, учеха я на немски език и хвалеха способностите ѝ дори когато правеше грешки. Но защо? Обмисли възможността да го правят, защото я обичат, но си спомни студените сини очи на Еди и я отхвърли. Не беше на добро, повтаряше си тя отчаяна. Време беше да си изяснят нещата. И ако това означаваше, че е дошъл краят, че тя трябва да се върне в Ню Йорк и да понесе срама от разтрогнатата женитба, така да бъде.

Следващият ден беше събота и, като никога, Еди си беше у дома. Тя реши, че няма да има по-удобен момент, облече красива вълнена рокля, вдигна косата си на кок, което я накара да изглежда по-възрастна и по-строга, и бързо слезе по стълбите към кабинета му. Почука на вратата, извика името му и зачака неспокойна и нервна. Никой не ѝ отговори и сърцето ѝ се сви, защото реши, че той пак е излязъл. Сега, когато беше взела решение, тя искаше да действа. Отново извика името му, отвори вратата и надникна. Кабинетът беше празен, но във въздуха се усещаше острата миризма на турските му пури, а на бюрото лежеше отворена книга. Тя помисли, че той най-вероятно е излязъл само за няколко минути, и реши да го почака. Беше

виждала кабинета на Еди само веднъж преди, когато майка му я беше развела из замъка. Сега започна да се разхожда и да оглежда всичко. На бюрото му имаше масивна сребърна лампа, три телефона, огромен грозен пепелник и сребърни макети на различни оръжия. Тя си помисли раздразнително, че всичко в замъка Арнхалд е с огромни размери и грозно. Дори книгите в библиотеката бяха всичките голям формат и дебели, всички до една в кожени подвързии. Тя разгледа всяка една от картините, но се спря, изненадана, пред малкия пейзаж. Не гледаше картината, а отворения сейф, който тя трябваше да прикрие. И ето, че видя един особено скъп за нея предмет — брошката, подарена ѝ от Миша, която тя смяташе, че е загубила завинаги. Брошката, която беше продала на „Картие“. Тя постави ръка в основата на шията си. Ужасни спомени я връхлетяха, чу отново гласа на София, който я предупреждаваше да не продава бижутата, защото ЧК никога не забравя и винаги бди, че някъде в света някой чака да се появят диамантите на княз Иванов. Имаше и още нещо, което ѝ се струваше познато. Законен документ с истински печат. Тя го взе и прочете първия ред: „Договор, с който индийските мини на княз Иванов се дават на концерна «Арнхалд» от Съюза на съветските републики“. Датата беше 1 януари 1918 година. Беше подписан и подпечатан от Михаил-Петър-Александър Иванов. Тя го гледаше озадачена. Това не можеше да бъде вярно. Миша е бил вече мъртъв, когато документът е бил подписан. Изведнъж я завладя паника.

Спомни си как Арнхалд се държеше с Азалий, и осъзна, че те знаят коя е тя. Но какво искаха от нея? Дали не работеха заедно с ЧК? През главата ѝ преминаха всевъзможни мисли и подозрения, всяка едно — по-ужасно от предходното. Стоеше вцепенена и не можеше да откъсне поглед от брошката на Миша. Инстинктивно протегна ръка и я взе. Сложи я в джоба си. Завъртя се, завладяна от ужас, защото чу Еди да говори високо някъде навън. Даваше нарежданията си на Манфред. Огледа се безпомощно наоколо. Нямахше как да избяга. Сложи документа обратно в сейфа и затвори вратата. Стори ѝ се, че шумът се чу из цялата къща. Взе една книга от рафта и отиде от другата страна на бюрото. Седна удобно в огромното кресло, чийто облегалки бяха покрити с червена кожа. Гръбнакът ѝ се вцепени, когато вратата се отвори. Престори се, че не е чула, и след няколко секунди Еди каза:

— Имаш ли някаква причина за появяването си тук? Или си дошла просто от любопитство? — Приблужи се до нея и взе книгата от ръцете ѝ. — „Някои проучвания в областта на балистиката“, и то на немски? Наистина, Верити, ако си търсиш извинение, за да ме шпионираш, можеше да измислиш нещо по-добро.

— Не съм дошла тук, за да те шпионирам — отговори му възмутена, тя. — Дойдох... — Спря се, защото се сети, че не може вече да каже онова, което беше намислила предварително. Не можеше да заяви, че си заминават, защото знаеше, че той няма да ги пусне. — Дойдох да те попитам защо вече не ми говориш.

Той сви рамене.

— Мислех, че още на борда на „Маджестик“ беше решено, че нямаме какво да си кажем. Направих ужасна грешка, Верити. Ти не си момичето, за което те мислех. Но няма да се разведа с теб. Можеш да останеш в замъка Арнхалд и да живееш като дама. Младата баронеса Арнхалд. — Тънките му устни се извиха в жестока усмивка, когато добави тихо: — До края на живота си.

Тя ахна ужасена, недоумяваща. Какво ли искаше да каже? Нима имаше намерение да убие и нея, и Азалий? Разбра, че трябва да избягат колкото се може по-скоро. И то тайно. Изправи се и гордо мина покрай него. Отиде до вратата, отметна глава назад и срещна безстрашно погледа му.

— Аз все още се надявам, че можем да поправим станалото, Еди — каза тихо тя. — Отсега нататък ще правя всичко, за да ти доставям удоволствие.

Имаше нужда от цялото си самообладание, за да върви спокойно. Искеше ѝ се да бяга, да бяга с всички сили. Затвори се в стаята си. И цял ден мисли как биха могли да избягат. Замъкът приличаше на крепост и беше на двайсет километра от най-близкия град. Не можеше просто да опакова нещата им и да каже на шофьора да ги закара на гарата в Дюселдорф, защото той никога не правеше нищо, преди да е попитал баронеса Юта. А пък ако се опитаха да вървят, щяха да открият отсъствието им и да ги върнат обратно. Освен това Бюла беше прекалено възрастна, а Азалий — прекалено малка за такава експедиция. Тя нададе стон, хванала главата си с две ръце. Изпитваше силно отчаяние. Можеше само да наблюдава и да чака своята

възможност. А междувременно щеше да каже на Бюла да е готова във всеки момент.

Старата жена се развълнува, когато тя ѝ каза, че ще се опитат да избягат.

— Нямам търпение да дочакам този момент, мис Верити — каза тя с широка усмивка на устни. — Нямам търпение да се махна оттук.

Случаят дойде по-скоро, отколкото тя предполагаше, и предлагаше добра възможност за бягство. Омразната баронеса Юта падна, докато се разхождаше в парка, и си счупи бедрената кост. Извикаха най-добрия специалист от Париж, който каза на Еди, че счупването има някои усложнения. Баронесата щеше да бъде откарана с линейка в неговата частна клиника в Париж, за да може лично той да се грижи за нея. Ако не направеха това, той не даваше гаранции, че тя ще може отново да ходи. Еди беше силно преbledнял и много напрегнат. Верити видя своя шанс.

— Бедната ти майка! — каза тя, уж изпълнена със съчувствие. — Ще бъде толкова самотна в Париж, далеч от любимия си замък. Защо не позволиш на Азалий да отиде с нея, за да я развеселява? Знаеш, че тя я обожава. — Очите му изразяваха единствено тревога и тя разбра, че той не е чул нито дума. — Тя, наистина обожава Азалий. Знаеш, че малката винаги успява да я разсмее — настоя тя.

— Баронесата е права — съгласи се лекарят. — Психическото състояние на пациента, особено когато е на възрастта на старата баронеса, е много важно. Ако членовете на семейството ѝ са край нея, ще бъде много по-добре. Идеята е превъзходна.

— Тогава защо да не отидем всички? — извика Верити и плесна развълнувано с ръце. — Все пак, Еди, ти обеща на Азалий да ѝ покажеш Париж, нали така?

Той я изгледа, но не можеше да каже „не“ пред лекаря, без да изглежда глупаво.

— О, предполагам, че можем да отидем — съгласи се той недоволено, а тя побърза да съобщи на Бюла добрата вест.

Бързо опаковаха нещата си, но взеха само това, което би било достатъчно за няколко седмици престой в Париж. Еди замина заедно с линейката на майка си. Те щяха да пътуват с влак и да отидат при него в хотел „Бристол“.

Когато влакът влезе в парижката гара, беше много лесно да вземе такси до северната гара, вместо да отиде в хотела. Остави Бюла и Азалий на гарата и отиде до улица „Сейнт Оноре“. Влезе в един от бижутерските магазини, навири арогантно нос, свали пръстена с огромния диамант от пръста си и каза, че иска да го продаде. Без да мигне дори, виделият много неща възрастен французин ѝ предложи три хиляди долара. Тя ги взе с усмивка и веднага прекоси улицата, за да влезе в агенцията на Томас Кук, откъдето купи три билета втора класа за лайнера „Америка“, който щеше да отплава за Ню Йорк още същата вечер. А после се върна на гарата, откъдето взеха влака за Шербург.

В седем часа същата вечер те бяха на борда, на път за Ню Йорк. Този път Миси дори не погледна назад. Страхуваше се, защото не знаеше какво ще предприеме Еди Арнхалд, когато разбере, че са му избягали.

ГЛАВА 31

Истанбул

За първи път от години насам, Джером Абис стана рано сутринта. Съблече пижамата си и бос отиде до банята, където се огледа внимателно в четвъртито огледало без рамка. Ярката светлина на деня не беше благоприятна за него. Лицето му беше подпухнало, вратът му беше на гънки, кожата беше опъната около белезите. Стомахът му се сви, а по гърба му се стичаха струйки пот, когато изпитият снощи алкохол атакува черния му дроб. Той рязко се превеи от болка. След секунди болката понамаля, той се изправи и влезе под душа. Може би сега, когато беше богат, щеше да отиде в някоя от известните клиники и да се опита да се излекува. Наричаха го „лечение“, като че ли това беше болест, а всеки мъж, който имаше поне малко разум, знаеше, че това е удоволствие. Удоволствието на забравата. Докато се сапунисваше, той гледаше тялото си, покрито с тлъстина като това на кита. Може би трябваше да свали няколко килограма сега, когато беше богат, и да си купи няколко скъпи костюма. Както в старото време, когато беше известният Джером Абис, най-добрият бижутер в света. Когато компании като „Картие“ го молеха за услугите му и му плащаха цели състояния. Е, не толкова, колкото изкара с разрязването на този смарагд, разбира се, но за онези времена печелеше повече от достатъчно. И може би сега, когато беше богат, щеше отново да започне собствен бизнес. И щеше да го разгласи, дискретно, разбира се, на старите си познати. Щеше да спомене, уж между другото, че той е разрязал смарагда на княз Иванов. Нямаше значение това, че беше дал честна дума да не говори по въпроса. След шума, който се вдигна около продажбата на смарагда, онова красиво момиче с блестящата черна коса и необикновени сини очи няма да може да продаде още нещо в близко бъдеще. Лейла Казан. Сега знаеше името ѝ, но не го знаеше по времето, когато тя отиде да вземе смарагда от него. Пък и не го интересуваеше. Снощи по банковата му сметка бяха прехвърлени повече от 648 000 долара. Той беше богат.

Поряза се с острието на бръснача, тъй като ръката му трепереше. Той трепна и отново се замисли за онова, което пишеше във вестниците. Днес плащаха луди пари за сензационна новина. С неговата история можеше да спечели милиони, щеше да прикове вниманието на целия свят. Усмихна се и показа редица жълти зъби. Да, можеше да стане дори още по-богат. И нещо повече — известен. Извади една риза от гардероба и се загледа в мръсната ивица, която се беше образувала на яката ѝ. Но трябваше да се задоволи с нея. Старият му костюм от плътен копринен плат беше пожълтял от времето, имаше петна от пот и беше смачкан. Щеше да изглежда ужасно смешно в него в този студен пролетен ден. Но белият костюм беше неговият отличителен знак. Както и широкополата панамена шапка.

Постави шапката с избелялата червена пандела на главата си и бързо отиде до вратата. С ръка на дръжката, хвърли последен поглед наоколо. Не искаше нито една от малкото грозни вещи, които му принадлежаха. Никога вече нямаше да се върне тук. Потупа джоба, в който беше документът за банковата му сметка, за да се увери, че е там.

Чиновникът в банката „Стамбул“ отбеляза размера на сметката и вида на клиента и извика управителя. Абис се чувстваше неудобно под настойчивите погледи на двамата, които го преценяваха критично, а после отново преглеждаха сумата, прехвърлена им вчера от швейцарска банка. После двамата разгледаха под лупа снимката от паспорта му, който беше на името на мистър Джордж Джером.

— Разбира се, мистър Джером, за нас ще бъде удоволствие да ви открием сметка тук — каза най-послед управителят. — Аз самият ще се погрижа. Само ми кажете какъв вид да бъде сметката. Може ли да ви предложи краткосрочен влог при най-висока лихва, докато решите къде ще инвестирате? Или по-разумният безсрочен влог, от който винаги можете да теглите пари в брой и така нататък?

Абис кимна.

— Ще внеса сто хиляди на безсрочен влог, а останалото — на краткосрочен влог. И ще взема десет хиляди в брой сега. В долари.

Бяха му предложили турско кафе и той си играеше нервно с лъжичката. Те не бързаха, а той се потеше и се питаше дали всичко е наред.

— Готово, мистър Джером. — Управителят се върна усмихнат. — Ще трябва само да подпишете тук, сър, и тук.

Абис би предпочел ръцете му да не трепереха така. Подписът му приличаше на нечетливи йероглифи. Вдигна нервно поглед към лицето на управителя, но той продължаваше да се усмихва.

— Ето ви и десетте хиляди долара, мистър Джером. Ако срещнете някакви проблеми при обслужването в банката, или пък искате да обсъдите с някого инвестициите си, за мен ще бъде удоволствие да си поприказвам с вас.

Абис се усмихваше, докато вървеше по площад „Таксим“. Не забеляза дребничкия мъж в черно палто, който го следваше. Десетте хиляди долара приятно издуваха джоба на сакото му и той отново се усмихна. Първо щеше да си наеме апартамент в хотел „Хилтън“, а после щеше да напазарува. Четири дузини нови ризи, не конфекция, разбира се, дузина нови костюми, бельо, чорапи, обувки... и нова шапка за късмет. Вече нямаше нужда от старата. Все така усмихнат, той хвърли панамената си шапка на просяка, който седеше на ъгъла, а той му се усмихна с благодарност. Абис реши, че Истанбул му харесва. Тук се отнасяха с него като с принц. Можеше да си живее като крал. Неоновите светлини на бара на ъгъла привлякоха вниманието му и той се поколеба. Едно питие нямаше да му навреди много, нямаше къде да бърза, хотел „Хилтън“ щеше да си е на мястото и след един час. Засмя се, като си каза, че и със секса е същото — можеш да засилиш крайното удоволствие, като отложиш настъпването му. Това беше още нещо, което парите можеха да купят, нещо, което не беше имал от дълго време — секс. Не забеляза дребничкия мъж в небиещото на очи кафяво сако, който влезе след него в бара и седна близо до вратата. Абис започна да изучава редиците бутилки, подредени зад бара, с окоето на познавач. Той не беше помислил нито за миг, че момичето ще му плати. Мислеше, че ще си остане с онези двайсет и пет хиляди долара, които вече се бяха изплъзнали от пръстите му като вода. Беше платил десет хиляди долара само за новия паспорт, а после трябваше да плати за транспорта — кораб, самолет и влак — и за хотела. Криенето струваше много пари. Но вече щеше да живее добре. Сега можеше да има каквото пожелае. Избра си двойно малцово уиски, опита го с върха на езика си, преди да го изпие на един дъх и да си поръча друго.

— И едно за вас — каза той, изведнъж станал щедър, на бармана. Мъжът кимна и прибра парите в джоба си. Беше виждал милиони мъже като Абис. Идваха и си отиваха.

Абис се сви на столчето пред бара, когато болката го удари втори път. Господи, сега наистина беше много зле. Може би трябваше да се откаже от уискито. Потеше се обилно. Стана и залитайки, се отдалечи от бара. Дребният човек изведнъж се оказа до него.

— Добре ли сте? — попита го той на френски.

Абис втренчи в него изненадан поглед, а после простена, защото болката отново се обади.

— Трябва да отида в някоя болница — едва успя да каже той и се хвана за ръката на мъжа, за да не падне. Таксито спря до ръба на тротоара и човекът му помогнала се качи, после седна до него и затвори силно вратата. Таксито потегли, гумите му изсвистяха по асфалта, когато взе завоя и излезе на „Сираселвиле Кадеси“, откъдето потегли към моста и старата част на града.

Новината заемаше само пет реда в сутрешните вестници. Тялото на мъж било намерено на пристанището Ункапани. Не се бил удавил, бил промушен с нож, който още стърчал от гърба му. Ограбването не било мотивът за нападението, защото в джоба му намерили десет хиляди долара. Бил идентифициран като мистър Джордж Джером и полицията щяла да започне следствие.

ГЛАВА 32

Вашингтон

Кал четеше сутрешните вестници, застанал до прозореца, който гледаше към река Потомак и острова „Теодор Рузвелт“ докато пиеше утринното си кафе. Горещата новина беше убийството на Маркхайм. Тялото му било открито от една от чистачките и наяве излязла връзката му с покупката на смарагда. Вестниците щяха да пожънат голям успех днес. Запита се дали Маркхайм е казал на убиеца си за кого е купил смарагда, преди да умре, и кой беше убиецът. Може би Валентин Соловски? Чашката изтрака неприятно по чинийката, докато той оставяше кафето си на масата. Спомни си за Джени и Соловски. Не беше я виждал, а и не беше чувал за нея, откакто се бяха видели в Дюселдорф. Тя беше заминала, без да му се обади, а него го извикаха спешно във Вашингтон. Спомни си изплашените сини очи на Джени и собствения си глас, който, ѝ обещаваше, че няма да има никаква опасност. „Наистина няма от какво да се страхуваш — беше ѝ казал той. — Те търсят наследницата на княза, не теб. Освен това ти не си Мата Хари.“ Но, по дяволите, Джени се беше превърнала точно в детектив. Беше решена да направи всичко за страната си — така, както винаги беше решена да върши съвестно репортерската си работа. А той, като истински глупак, я беше изпратил при опасността, която не беше предвидил. Погледна разтревожено часовника си, за да види датата и часа, като че ли те можеха да му подскажат къде е тя. Вдигна телефонната слушалка и се обади на нейния шеф.

— О, разбира се — отговори той на запитването му, — тя ни се обади тази сутрин. И ще се върне скоро!

Кал му благодари, а в същото време поблагодари и на бога. Джени беше добре. Беше на път за дома. И веднага щом тя се върне, той ще я види и ще ѝ каже да забрави за тази история. Да забрави, че я беше помолил за помощ и дори да забрави за съществуването ѝ. Той искаше тя отново да си бъде добрата репортерка, не уязвимото момиче, което познаваше. Щеше да живее в безопасност. Усмихна се с горчивина, когато набра номера на един цветарски магазин и им

поръча да занесат две дузини кремави рози на мис Джени Рийс и картичка, на която да пише: „Съжалявам. С обич, Кал“. Надяваше се, че тя ще му повярва.

Мислите му се върнаха на убийството на Маркхайм. Включи телевизора, за да провери дали няма да кажат нещо повече по ранните утринни новини. И неочаквано видя онзи руснак на летището в Далас. Той си пробиваше път през тълпата репортери и оператори. Валентин гледаше, истински изненадан, в окото на камерата. А после се обърна и погледна тълпата, която му препречваше пътя. Шестима мъже с черни очила се материализираха като че ли от нищото, отблъснаха репортерите и му направиха коридор, по който, да мине.

— Вие бяхте на продажбата на бижута в Женева, мистър Соловски — извика една репортерка и му подаде микрофона. — Можете ли да ни кажете защо?

Валентин не ѝ обърна никакво внимание и се придвижи напред.

— Какво ще кажете за убийството на Маркхайм, сър? — настоя репортерката, но Валентин просто блъсна микрофона с ръка и продължи да върви. Погледна ядосано момчетата от сигурността, а те склучиха кръг около него и принудиха репортерите да се отстранят. Не го чакаше кола от посолството и Валентин побърза да спре едно такси. Камерите заснеха потеглянето му.

Кал подсвири тихичко. Мислеше, че е подходил дипломатично към случая, а ето, че нещата се изплъзваха от контрол. Имаше нужда от помощ. Отново натисна бутоните на телефона. Този път се обади на Джим Корниш от Главния щаб на ЦРУ във Вирджиния и го попита за убийството на Маркхайм.

— Убили са го — каза му Корниш. — И Абис също. Получихме съобщение от Истанбул тази сутрин. Всичко те чака на бюрото ти. Да, Абис наистина е мъртъв. Убили са го с нож, който все още е стърчал от гърба му, а в джоба му са намерени десет хиляди долара. Отвратителна история, нали?

— Ех, проклет да бъда! — каза Кал замислено.

Корниш се засмя. Смехът му беше сърдечен и излизаше чак от коремчето му. Кал трепна и отдръпна телефонната слушалка от ухото си.

— Това е много меко казано — каза Корниш.

— И друг път сте чували ругатни. Няма нужда да чувате още от мен тази сутрин — каза Кал все така замислено. — Значи съм бил прав за Истанбул. Бил е там през цялото време.

— Мястото е добро за всеки, който иска да се скрие. А десетте хиляди долара сигурно са били заплатата за услугата му.

— Не са достатъчно. Трябвало е да му платят повече. Фактът, че парите са били в джоба му, показва само, че са му платили наскоро. Тогава къде са останалите пари?

— В банкова сметка? — предположи Корниш.

— Точно така. В току-що открита банкова сметка, обзалагам се. — Умът на Кал трескаво работеше. — Направи ми услуга, Корниш. Провери всички банки в Истанбул и виж дали мистър Джордж Джером не си е открил сметка. А може би управителят на банката вече е отишъл в полицията?

— Съмнявам се. Съобщението във вестниците беше съвсем кратко. Всеки би могъл да го пропусне. Но, окей, ще проверим.

— И когато откриете сметката, попитайте как са му изплатени парите. С чек? Чрез прехвърляне по банков път? Открийте дали прехвърлянето не е от швейцарска банка и ако е така, от коя точно.

— Ще бъде направено — каза Корниш. В гласа му се долавяше раздражение. Не обичаше да му нареждат как да си върши работата.

Небето над Вашингтон беше ясно и синьо. Като че ли самият град блестеше. Кал шофираше по „Вирджиния авеню“. Пресече Осемнайсета улица и зави надясно по Седемнайсета. Беше тръгнал към офиса си, който се намираше в Западното изпълнително крило на Белия дом.

Пред западната врата се бяха струпали репортери. Докато си пробиваше път през тях с колата, той се питаше кого ли чакат. Камерите се фокусираха върху него и светлината го заслепи. Изведнъж под носа му изникна микрофон. Държеше го ръка, вмъкнала се през отворения прозорец на колата му.

— Мистър Уорендър, бихте ли ни казали какво правехте в Женева? — попита го някой.

Кал си спомни, че Валентин беше държал устата си затворена, затова и той поклати глава, без да отговори.

— Каква е тази история с убийството на Маркхайм? А току-що научихме и за Абис. Кой мислите, че ги е убил? И защо?

Кал отново поклати глава. Беше благодарен на охраната, която му помогна да влезе в сградата. Когато вратите се затвориха зад гърба му, видя, че навън операторите продължаваха да снимат. Запита се дали Джени Рийс се беше прибрала вече у дома си. Беше готов да се обзаложи, че тази сутрин тя ще е първата, която ще му позвъни. След като помоли секретаря си да му донесе кафе, той се отпусна уморено в креслото си. Копие от доклада на ЦРУ, обещан му от Корнинц лежеше на бюрото му. В него бяха сумирани някои от последните доклади на агенти от цялата страна, информация, до която се бяха добрали чрез подслушвателни устройства и снимки, правени от сателити, както и части от нови доклади. Понякога информацията, която даваха, беше полезна, друг път — не. Същата информация беше изпратена на президента и на други лица, но иначе докладът беше строго секретен. Днес имаше една страница, посветена на убийството на Маркхайм. Казваше се, че липсвали всичките му счетоводни книги и бизнес дневници. ЦРУ подозирало, че това е „мокро“ отмъщение. „Мокро“ означаваше „кръв“, т.е., някой е искал и планирал смъртта му. Имаше и няколко реда за убийството на Джордж Джером в Истанбул. Кал знаеше, че новината за последното убийство още не е достигнала до медиите и не е излъчена по телевизионната мрежа. Но до утре всеки един от хората, които седяха на върха и които получаваха поверителна информация, щеше да знае подробностите. Новината щеше да се разпространи и извън Вашингтон. Трябваше да предприеме нещо. Облегна се назад и затвори очи. Скръсти ръце в скута си и се замисли. Която и да беше „дамата“, тя беше в много сериозна опасност. Руснаците я търсеха по работа. Но сега изглеждаше, че има още някой, освен двете нации, който искаше мините. Той отново се обади на ЦРУ.

— Корниш — каза той, — знаете ли какво са правили руснаците с мините в Индия през всичките тези години? Искам да кажа, дали са ги разработвали?

— Предполагам — отговори Корниш. — Но никога не сме получавали информация по делата на княз Иванов, затова никога не сме могли да огледаме нещата от всички ъгли.

— Започнете да проучвате въпроса — каза Кал, тъй като в ума му се оформи ясна мисъл. — Знаем, че мините са много ценни, защото в тях има волфрам, който е жизненоважен за стоманената индустрия. А кой е най-големият производител на стомана и оръжия в света?

— Господи, Кал, нали не мислиш, че...?

— Арнхалд е в Дюселдорф — каза Кал. — А също и, тоест беше, и Маркхайм.

— Разбрах мисълта ти — отговори Корниш. — Ще ти се обадим по-късно днес.

Кал се усмихна и остави слушалката. Може би беше разгадал загадката и вече знаеше кой е третият участник в играта. Беше готов да заложи и последния си долар, че Арнхалд е купил смарагда. Какво ли ще си помисли Джени Рийс за това? Ще ѝ се обади по-късно и може би да я покани на вечеря. Тя го беше извадила от релси с безразсъдството си, но в нея имаше нещо. Може би това, че решителността ѝ беше равна на неговата. Спомни си как тя стоеше срещу него на тротоара пред хотел „Бо Риваж“, спомни си как сините ѝ очи се бяха разширили от учудване, когато ѝ беше казал за билионите долари, начина, по който прокарваше длан през дългата си руса коса, когато беше нервна, спомни си устата ѝ, която издаваше нейната уязвимост. Да, той харесваше Джени Рийс, наистина я харесваше.

Беше пет и трийсет следобед, когато Корниш се обади. Каза, че е потвърдено това, че Арнхалд е разработвал мините, и че продължават да работят по следата. Разузнаването от Дюселдорф докладвало, че Маркхайм е взел много тлъст подкуп от някого, вероятно КГБ, за да издаде името на клиента си. Нямамо съмнение, че и руснаците вече знаят за Арнхалд. Кал кимна, защото точно това очакваше. Каза на Корниш да му се обади, ако разкрият още нещо, и погледна часовника си. Джени не се беше обадила още и той реши, че ще трябва първи да набере телефонния ѝ номер.

— Здравей — каза тя. — Благодаря ти за цветята. Много са красиви. У дома мирише като в лятна градина.

— Добре дошла обратно у дома — каза той, изпитал облекчение, че чува гласа ѝ. — Прието ли е извинението ми?

— О, разбира се. Всъщност няма за какво да ми се извиняваш.

— Не, има, но за това не можем да разговаряме по телефона. — Тя не отговори и той побърза да добави: — Добре ли си?

— Защо да не бъда? — Гласът ѝ издаваше предпазливост.

— Е, ти много ме изплаши тогава, в Дюселдорф. Просто се радвам, че си отново у дома си, където си в безопасност. След случилото се там...

— Случилото се? О, да. — Тя се поколеба, а после на един дъх, каза: — Кал, наистина се радвам, че се обади. Може ли да се видим довечера?

— Печелиш. — Той се усмихна. — Тъкмо щях да те помоля да вечеряш с мен.

— Вечеря? Е, може би...

Той си помисли, че в гласа ѝ няма много ентузиазъм, но нали беше приела. А той наистина много искаше да я види.

— Да кажем, в осем часа? В бара „Четири сезона“? Оттам ще отидем в някой ресторант.

— Ще бъда там, Кал? Гледай новините в шест довечера. Може би ще има и нещо друго, за което да поговорим.

Той остави телефонната слушалка смръщил вежди. Чудеше се какво ли има предвид тя. Надяваше се, че не е предприела още нещо на своя глава, както се случи със Соловски. Той не искаше от нея да отива толкова далеч. Но Джени се целеше нависоко, беше тръгнала към върха. И борбата ѝ да стигне дотам, беше станала особено опасна. Погледна часовника си. Беше шест без четвърт. Нямаше време да отиде до телевизията, за да види какво е намислила, преди излъчването на новините в ефир. Господи, защо тя винаги действаше, без да го пита? Кой знае какво я е накарал да предприеме Соловски? Той включи телевизора ядосан и зачака новините.

Джени нямаше нужда от предварително подготвения текст. Знаеше съвсем точно какво ще каже. Гледаше часовника в студиото, който бавно отмерваше секундите. Валентин се беше прибрал у дома си тази сутрин, а още не ѝ се беше обадил. А може би никога нямаше да го направи. В очите ѝ напиреха сълзи и тя прехапа устни. Не биваше да плаче сега, само след броени минути ще застане пред камерата. Освен това през последните два дни беше плакала достатъчно. Сълзите щяха да ѝ стигнат за цял живот. Какво беше станало със старата Джени, смелата и винаги весела репортерка? Тя все още е тук, опита се тя да убеди сама себе си. Вижте какво ще направи сега! Тя стисна здраво бележките си, когато в студиото се втурна едно от момичетата с пудра и червило в ръка. Знаеше, че има само един начин да събере в едно всички участници в тази игра. И само един начин да

намери убиеца. Това беше най-голямата игра в живота ѝ, но беше готова да поеме риска. Беше взела решението тази сутрин и беше отишла направо при директора на телевизията. Той я беше изслушал внимателно и ѝ беше задал няколко много важни въпроса. А после ѝ беше дал разрешението си.

— Да, по-добре е да съобщите новината — беше казал той.

Тя беше потреперила. Ако не я съобщеше, с кариерата ѝ беше свършено. А може би и с живота ѝ.

В шест без четири минути телефонът извънтя. Като чу гласа от другия край на жицата, тя омекна.

— Валентин — прошепна едва чуто.

— Джени, трябва да те видя — каза той особено настоятелно.

— Да, да... разбира се...

— У дома ти — каза той. — Седем часа.

И веднага затвори. Часът беше шест без три минути.

— Окей, Джени — извика ѝ операторът, — хайде да се поразмърдаме малко.

Тя зае мястото си зад огромното извито бюро и премигна на светлината от прожекторите. Момичето напудри челото ѝ още веднъж. Тя впери поглед напред, а новините се появиха за последен път на монитора. Беше особено спокойна сега. Беше готова.

Кал се беше отпуснал на креслото пред телевизора. Беше съблякъл сакото си и разхлабил вратовръзката си, а до него имаше бутилка студена бира. Вече беше минал прегледът на заглавията в международните вестници. Появи се говорителят и каза:

— Нашата репортерка Джени Рийс е направила някои разкрития по странния случай, свързан със смарагда на княз Иванов.

На екрана се появи Джени, студена, без усмивка на лицето, облечена в синя блуза, точно като цвета на очите ѝ. Беше прибрала косата си с кадифена пандела. Носеше перли на врата и ушите си. Кал си помисли, че изглежда като момиче, което твърдо е решило да стане директор на „Канал — 5“. Джени обърна сериозното си лице към камерата.

— Разследванията за собственика на смарагда, известен като „дамата“, придобиха нови дълбочини с убийството на агента по

покупката му, Пол Маркхайм, в Дюселдорф. А сега научихме и за убийството, станало в Истанбул, на мъжа, който е разрязал камъка на две — Джером Абис. Хората се питат дали старата история няма все пак да се окаже истина и дали КГБ все още търси загадъчната „дама“. Или може би ЦРУ е по следите ѝ? Или — а това изглежда все вероятно — в играта е замесено и трето лице? Има само един човек, който може да отговори на тези въпроси, само един човек, който може да сложи край и на преследването, и на убийствата. И това е самата „дама“. Направих собствени проучвания по въпроса и знам коя е дамата. След три дни ще представя интервю с нея в новините в шест. Гледайте ни.

— Джени — каза ѝ продуцентът на новините в слушалките, — по-добре да спазиш обещанието си, защото иначе земята ще се отвори и ще ни погълне.

— Точно това възнамерявам да направя — отговори протичко тя.

— Окей — каза той. — Колата те чака, за да те отведе у дома ти. Ще бъда на твое разположение през следващата седмица, а пред къщата ти ще сложат двама души охрана.

— Добре. — Докато прибираше нещата си, тя непрекъснато поглеждаше часовника. — Ще се видим след два дни, момчета.

Тя излезе от студиото, но продуцентът продължаваше да гледа разтревожено след нея.

— Истински се надявам, че тя постъпи правилно — каза той.

Кал остана втрещен на мястото си няколко секунди. А после скоочи рязко на крака и извика на секретаря си, който беше в съседния офис, да го свърже с телевизията. Момичето си било отишло у дома. Той нададе разочарован вик, намери телефонния ѝ номер и собственоръчно го набра. Даваше заето и можеше да се предположи защо. След сензационното ѝ изказване сигурно всички искаха да ѝ се обадят. Бързо облече сакото си, изтича на улицата и спря едно такси.

— Съжалявам, мистър Уорендър — каза му мъжът на рецепцията, — но мис Рийс вече излезе.

— Къде отиде? — попита той.

Мъжът сви рамене.

— Не мога да ви кажа, сър.

— По дяволите! — изруга високо Кал. — Искам да говоря с директора на телевизията.

— И той излезе, сър — каза мъжът, като избягна да го погледне в очите.

Той отиде до телефона във фоайето и набра домашния ѝ номер. Остави сигнала да се чува дълго време, но никой не отговори, дори секретарят. Зачуди се къде, по дяволите, може да е отишла, като за хиляден път се прокле, че я беше замесил в тази опасна игра. Нямаше как да се свърже с нея. Трябваше да изчака до срещата им в осем часа и тогава щеше да ѝ каже, че не бива да се отделя от погледа му нито за минута, докато това не приключи. Господи, дали осъзнаваше какво е казала току-що на целия свят? Нима не разбираше в какво опасно положение се беше поставила? Мрачен и потиснат, той отиде в „Четири сезона“, за да чака появяването ѝ.

Седна в приятно декорирана зала, поръча си питие и се заслуша в музиката на пианото, като всяка минута поглеждаше разтревожено часовника си. Осем часът дойде и отмина. В осем и десет името му се появи на таблото. Имаше съобщение. Джени казваше, че няма да може да дойде. Отново набра домашния ѝ телефон и отново никой не отговори. Намери домашния телефонен номер на директора на телевизията и му се обади.

— Няма проблем, мистър Уорендър — каза той. — Тя очевидно е премислила риска. Оставихме кола на разположение на Джени и поставихме охрана пред къщата ѝ. Аз не бих се тревожил. Тя каза, че може да замине за два дни. И също така каза, че е сигурна, че всичко ще бъде наред.

— Искаш ли да се обзаложим? — изръмжа Кал, тръшна телефонната слушалка и тръгна към паркинга.

Взе разстоянието от „Фоги Ботъм“ до улица „N стрийт“ точно за пет минути и останал седнал в колата, впери поглед в къщата на Джени. Беше тъмна. Страхът го стисна за гърлото, докато изкачваше стъпалата към входната врата и надничаше в прозорците. Всички пердета бяха спуснати. Поколеба се с пръст на звънеца. Вместо да позвъни, опита дали вратата е заключена. Тя се отвори и той влезе предпазливо. Извика името ѝ. Чу приглушен лай и си спомни, че Джени има куче. Опипа вляво от вратата, за да намери ключа за

осветлението. Холът беше малък. Имаше кристална ваза, пълна с кремави рози.

— Джени? — извика той отново и отвори вратата вляво. Запали осветлението и огледа празната стая. Ориенталски килими, бели дивани, цветя, приглушена светлина, но никаква следа от Джени. Вратата от другата страна на хола не се отвори и той силно я натисна с рамо. Внезапно тя поддаде и върху него се хвърли огромно куче. Започна радостно да го ближе и да лае доволно, че са го пуснали на свобода.

— Окей, окей, момче — успокои го Кал и се опита да отвори вратата по-широко. — Къде е Джени, а? Кажи ми, момче.

Той се промуши през пролуката и се озова в кухнята. Надникна зад вратата, за да види какво пречеше на отварянето ѝ. Двама мъже лежах на пода, ръцете и краката им бяха завързани, очите им — превързани, а устите — запушени. Бяха ужасяващо неподвижни. Той коленичи и провери дали имат пулс. Беше съвсем бавен, но бяха живи. Кал предположи, че са били упоени. Претърси бързо останалата част от къщата, но отново не намери и следа от Джени. В кухнята имаше телефон, закачен на стената. Извика линейка, полицията и ФБР и им каза, че Джени я няма. После се обади на Корниш в дома му и му каза да си довлече задника до неговия офис.

Въпреки че го виждаше всеки ден, охраната до западната врата на Белия дом редовно проверяваше документите и пропуска му, а също така и колата му, преди да го пусне вътре. За тях нямаше значение колко много бърза той. Кал беше много ядосан, но знаеше, че са прави. Не можеха да си позволят да оставят нищо на случайността.

В някои от офисите лампите още светеха. Президентът даваше прием за някаква чуждестранна делегация. Белият дом никога не спеше. Кал провери съобщенията за него на светещото табло. Имаше само едно и то не беше от Джени. Всъщност той дори не познаваше човека, оставил съобщението. Набра номера и попита за сестра Сара Милгрим. Тя се обаждаше от „Феърлоунс“ от името на един от обитателите му. Поне така каза. На дамата било трудно да се обади сама, защото била на деветдесет години и малко недочувала. Разбрала за него от вестниците и го гледала по телевизията. И много настоявала да се види лично с него.

— Иска да говори с вас, сър. Не знам по какъв въпрос, но каза, че е от особена важност. — Сестра Милгрим сниши гласа си. — Има нещо общо със смарагда на княз Иванов.

Кал се стресна. Корниш можеше и да почака.

— Коя е тя? Как се казва?

— Миси О'Брайън, сър. — Гласът на сестра Милгрим като че ли трепна.

— О'Брайън, казвате. Добре, кажете й, че тръгвам веднага. И ви благодаря, сестра Милгрим, че си направихте труда да ми позвъните.

— Направих го заради нея, не заради вас — каза остро сестра Милгрим. — И помнете, че тя е стара жена. Късно е и не искам да я разстройвате.

— Обещавам — съгласи се той с усмивка.

Мерленд

Миси се огледа в малкото си огледало и потупа косата си с трепереща длан. Искаше да се увери, че Милгрим е свършила работата си добре и че тя ще се понрави, доколкото това е възможно, на посетителя си. Върна се част от суетата, която беше нейна черта на младини, и тя се усмихна леко. Като че ли всичко от онези години се връщаше, преследваше я дори в нейната старост, за която тя се беше надявала, че ще бъде спокойна. Освен Анна. Тя не беше дошла да я види. И защо не се обаждаше? Нима убийството на онези двама мъже не беше я убедило колко опасна е играта, в която безразсъдно се беше втурнала? Поклати глава и остави огледалото. Тези дни спеше много малко и се радваше на ранните утринни програми по телевизията, които й правеха компания. Но не беше очаквала, че тази сутрин от екрана ще я погледнат очите на Миша. Нито пък очакваше да чуе името Соловски. А ето, че и Анна щеше да се покаже по телевизията и тя много се страхуваше за живота й. Отчаяно се питаше какво да прави. Не познаваше никой, който би могъл да й помогне. Освен, може би, президента. И тогава беше видяла Кал Уорендър по телевизията. Казаха, че той е човекът, който разследва мистерията, покриваща всичко около княз Иванов. Миси си спомни, че е чела за него и във вестниците, където го наричаха „млад, но преуспяващ политик“. Пишеха още, че дори президентът се вслушва в неговите думи и че го

уважават всички, които се събират във Вашингтон. Той като че ли беше отговорът на нейните молитви. Сигурно щеше да разбере онова, което тя имаше да му каже. Той ще помогне на Анна. Без съмнение, сестра Милгрим сигурно мислеше, че е откачила, щом се тревожи толкова много за смарагда на княз Иванов, но трябваше да използва друго име, за да накара Кал Уорендър да дойде. Ръката ѝ трепереше, докато изваждаше от куфара снимката на Миша. Остави я на масичката до себе си. Не беше я показвала на никого повече от петдесет години.

— Е, Миша — каза тя тихо, — май ще се наложи да престъпя обещанието си. Ще трябва да им разкажа историята на Азалий. Защото, ако не го направя, мили мой, онова, от което се страхуваше, ще се сбъдне. Те ще убият внучката ти.

Скръсти ръце в скута си. Седеше тихо и спокойно и чакаше Кал Уорендър.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 33

Миси не беше такава, каквато Кал очакваше, че ще бъде старица на деветдесет години. Притежаваше царствена красота, която дори времето не можеше да победи. Косата ѝ беше сребриста, а очите — необикновено виолетови, великолепни. Те го гледаха тревожно, преценяваха го.

Кал също не беше такъв, какъвто Миси очакваше.

— По-млад сте, отколкото мислех, след като ви гледах по телевизията — каза тя. Гласът ѝ беше, също като косата, сребрист. — Но пък вярно е, че на мен всички хора ми се струват невъзможно млади. Дори лекарите тук могат да ми бъдат внуци.

Той се усмихна.

— А имате ли много внуци?

Тя поклати глава.

— Една-единствена. Бях упълномощена да се грижа за майка ѝ, така да се каже. И точно в това е работата. Моля ви, седнете, мистър Уорендър. — Тя посочи с ръка стола, който беше най-близо до нейния. Сестра Милгрим побърза да донесе чая. — Нощта може да се окаже дълга.

— Не бива много да закъснявате — предупреди я разтревожено сестра Милгрим. — Помнете, че не сте изпили хапчетата си.

— Тази вечер нямам нужда от хапчета — отговори тя и поклати нетърпеливо глава. — Имам работа. — Очите ѝ бяха приковани в Кал, когато каза: — И се надявам, че този млад мъж ще успее да я свърши вместо мен.

Милгрим му подаде чашата с чая.

— Чаят е „Ърл Грей“ — каза тя. — Единствената напитка, която мисис О’Брайън признава.

— Това е всичко засега — каза надменно Миси, с което я освободи. — Аз и мистър Уорендър имаме много неща, за които да говорим. Моля ви, не ни безпокойте.

Разтревожените очи на сестрата срещнаха тези на Кал. Той каза уверено:

— Аз ще се грижа за нея. Ако видя, че се преуморява, ще изпратя да ви повикат. И да донесете още чай.

Когато вратата се затвори след сестрата, Миси каза развълнувано:

— Нямаме време за губене, мистър Уорендър. Анна Иванова е в голяма опасност. — Тя кимна с глава, когато той реагира бурно на името. — Да, да, внучката на Миша Иванов. Виждате ли, ето снимката му. — Тя му подаде фотографията с красивата рамка. — Анна е дъщеря на Ксения Иванова, която избяга с мен от Русия през 1917 година. Историята е дълга. Може би вие вече се досещате за някои неща, но ще трябва да ви кажа някои от подробностите. И ще ви кажа също така какво се случи със сина на Миша, Алексей.

Старият, привичен страх, отново я завладя, докато гледаше лицето на Кал Уорендър. Питаше се дали наистина може да му се довери. Той беше непознат, когото беше видяла по телевизията, но нямаше избор. Беше прекалено стара, за да може да помогне на Анна. И някой трябваше да поеме ролята ѝ.

— Ще започна с нощта, в която празнувахме моя осемнайсети рожден дек — каза тя тихо. — Бяхме във Варишния, пиехме шампанско и знаехме, че никога вече няма да се видим...

Малкото записващо устройство изпука леко, когато той го включи, но тя не чу. А той я слушаше като омагьосан, докато тя му разказваше историята, която привличаше вниманието на нациите от половин век насам. Кимна, когато тя му разказа за Еди Арнхалд. Подозренията му се бяха оказали верни — имаше и трети участник в играта.

Най-накрая Миси се облегна назад. На лицето ѝ беше изписана умора и той каза разтревожен:

— Сигурно ви е много трудно, мадам. Вие се освободихте от толкова много страх и чувства. Може би трябва да тръгвам сега и да ви оставя да си почивате.

— Не — каза тя и изправи гръб. — Разказах ви само началото. Ще трябва да ви разкажа и края. Важно е да знаете всичко, заради Анна. Но може би ще изпия малка чашка бренди, ако нямате нищо против, мистър Уорендър.

— Знаете ли какво, мадам, не можете да наричате човека, пред когото разкривате душата си, мистър Уорендър — каза той. — Моля ви

да ме наричат Кал.

Тя се усмихна.

— Това не е ли съкратено от Калвин?

Той поклати глава.

— Калъм. Предците ми са дошли от Ирландия.

Очите ѝ придобиха замечтан вид.

— Ах, познавах някога един ирландец — каза тя, забравила, че вече му беше разказала за О'Хара. — Силен, мургав, червенокос... Чаровен. — Тя отпи от брeндито, замисли се и започна разказа си: — Когато се върнахме от Германия в Ню Йорк, оставих Азалий и Бюла в малък хотел на западна Петдесет и седма улица. И незабавно отидох на „Ривингтън стрийт“, за да намеря Роза...

Ню Йорк

Тъмнокосата жена с остро лице, която ѝ отвори вратата, я огледа бавно от глава до пети. Очевидно беше впечатлена от онова, което виждаше.

— Господи, какво общо може да има такава елегантна жена като вас със семейство Пелерман? — попита тя. В погледа ѝ, който не се отделяше от скъпото ѝ синьо палто, се четеше неприкрита завист.

Миси надникна над рамото ѝ към стаята, която познаваше толкова добре, но сега тя изглеждаше различна. Беше странно тиха, много чиста и подредена. Наоколо не бяха разхвърляни детски дрехи и играчки. Но мебелите бяха същите, а също и чиниите. И дори сребърният свещник на Роза беше тук. Всичко беше на Роза, но духът на стаята беше друг. Едва се осмели да попита къде е Роза, защото се страхуваше, че с нея се е случило нещо лошо. Младата жена сви рамене.

— Отиде си — каза тя. — И по-добре, че се отървахме от нея. Тъй и не можах да разбера как мъж като Майер Пелерман се е хванал с такава мързеливо момиче. Всяка вечер, като идваше на събранията на Профсъюза, той ми се оплакваше колко била мързелива, как не обръщала никакво внимание на децата, как пилеела парите му... И най-накрая я изрита. — В тъмните ѝ очи имаше предизвикателство, когато срещнаха тези на Миси. — И веднага, щом се разведе, ще се ожени за мен. Аз ще бъда новата мисис Пелерман.

Миси се хвана за рамката на вратата. Беше онемяла от изненада.

— Къде отиде тя?

Момичето сви рамене.

— Майер беше прекалено добър с нея. Макар да му повтарях, че не бива да прави толкова много за нея, той ѝ даде пари за прехраната на децата. Последно чухме, че е заминала за Калифорния. За Холивуд, без съмнение. — Тя изсумтя презрително. — Може би си мисли, че с нейната външност ще стане кинозвезда. Де да имаше такъв късмет!

— Къде живее тя? — Миси тропна ядосано с крак.

Момичето отново сви рамене.

— Майер не знае и, още повече, въобще не го интересува.

— Ами децата?

Момичето я гледа замислено няколко секунди.

— Нали знаете, децата са си деца — каза тя най-после. — Майер казва, че ако поиска, може да има още дузина малчугани. — Тя се усмихна бавно, злобно. — Млада жена може да даде на мъж като Майер Пелерман всичко, каквото той пожелае.

Миси помисли за Роза и нейните момиченца, изритани от жалкия си дом заради тази кучка с каменното лице. Прииска ѝ се да я убие. Изведнъж тя силно я удари през лицето.

— Никога повече няма да обиждаш Роза! — извика тя. — Ти си курва, защото живееш открито с женен мъж! С баща, който пет пари не дава за децата си! Ти и Майер Пелерман сте си наистина лика-прилика!

Тя успя да преглътне сълзите си, обърна се и затича надолу по стълбището. Повдигаше ѝ се не само от току-що разигралата се сцена, но и от познатата воня на развалени зеленчуци и риба. Вече навън, тя се спря и огледа цялата улица. Амбулантните търговци все така високо хвалеха стоките си, колите със зеленчуци пак си бяха там, жените все така се пазаряха, преди да изхарчат някой цент, горди от направената икономия, а кучета, котки и босоноги деца все така се гонеха из калта. Нищо не се беше променило. А всичко беше по-различно. София вече я нямаше. Нямаше ги и О'Хара, Зев и Роза. И тя разбра, че вече няма нищо общо с това място.

След като купи огромен букет цветя, тя отиде бързо до „Сейнт Сетиър“. Влезе вътре и запали свещ за София! После постави цветята на гроба ѝ и дълго време остана там, връхлетяна от спомените. И най-

после се замисли за бъдещето. Едва ли можеше да отиде при О'Хара и да го помоли за помощ. Не и след като се беше омъжила за друг. А Зев беше изчезнал. Трябваше да отиде в Холивуд и да намери Роза. Излезе бързо от гробището, отиде до Седмо авеню и взе такси. Някакъв импулс я накара да каже на шофьора да мине покрай театър „Ню Амстердам“.

Погледна нетърпеливо през прозорчето на колата към познатите светлини и реклами. Но сега имаше ново момиче! Славата на Верити Байрън се беше оказала краткотрайна. Всички я бяха забравили вече.

Имаше две хиляди и четиристотин долара в портмонето си. Сумата не беше малка, но трябваше да харчи пестеливо. А тя ли не знаеше как да прави това!? Трябваше да намери нов начин да се грижи за прехраната си, защото сега имаше двама врагове, от които трябваше да се крие — ЧК и Еди Арнхалд, който беше не по-малко безмилостен от руснаците. Холивуд беше място, където всички приемаха нови именна и си измисляха семейните истории. Мястото ѝ се струваше подходящо за придобиване на анонимност.

ГЛАВА 34

Холивуд

Начинът на живот на Роза в Холивуд почти по нищо не се различаваше от начина ѝ на живот в Ню Йорк. Тя заемаше една стая вместо две, имаше много малко мебели, повечето от които много стари. Кухнята беше обща за всички наематели, банята също, и се намираще надолу по коридора. Единствената разлика беше, че стаята се намираще на първия етаж на къща, която имаше дървена веранда и дворче, покрито с ръждивочервена трева. Прозорците гледаха към гробището на Холивуд. По-лошото беше, че стаята беше мрачна. Беше им тясно и много горещо, като в пъкъла, през дългото лято. Но през зимата, когато валеше, в стаята се събираше влага и беше много студено. Но пък се виждаше цветната градина на Холивуд и бронзово сребристите хълмове в далечината — гледка, която беше истинска наслада за очите. Понякога, когато слънцето приличаше на огромен червен гигант на хоризонта, гледката като че ли се свиваше и придобиваше размерите на картина. А понякога въздухът беше кристалночист, всичко наоколо добиваше златист блясък. Роза беше влюбена в Холивуд, но не беше сигурна дали и Холивуд е влюбен в нея. Тя обичаше палмите, дърветата юка, олеандъра и хибискуса. Техните цветове я караха да се чувства самата тя като тропическо цвете, което узрява и разтваря венчелистчетата си на слънчевата светлина. Обичаше и новото чувство — вярата в себе си, което нарастваше с всеки изминал ден. Обичаше улиците, по които непрекъснато се снимаха филми и човек можеше да види „крадци“ и „изискани дами“. Обичаше да вижда познатите от списанията лица в аптеката на ъгъла, където работеше, смееше се и пиеше кока-кола като всички обикновени хора. Обичаше да гледа лимузините, в които се возеха светилата на киното. Един път дори обслужи личната камериерка на мис Пикфорд, която беше дошла да купи специалния крем за лице, който кинозвездата ползваше, за да е винаги красива за своите почитатели. Но най-много от всичко това ѝ харесваше, че децата ѝ имаха възможност да играят на чист въздух и слънце, далече

от мръсотията, вонята и опасното улично движение на Източния квартал в Ню Йорк. Може и да бяха бедни, но поне бяха здрави и щастливи. И то не само защото Майер най-после се беше махнал от живота им. Да, нямаше съмнение в това, казваше си Роза, и се усмихваше, докато седеше на верандата в здрача. Отново се чувстваше като младо момиче. И децата бяха по-различни сега. Соня харесваше училището в Холивуд и вече беше решила да стане учителка, макар все още да не знаеше откъде ще намери пари да се запише в колежа. Хана и Рахел бяха луди по киното, също като майка си. И двете искаха да се снимат, а Роза също имаше амбиции по отношение на тях. Тя всеки ден обикаляше близките киностудии, хванала двете си спретнати дъщери за ръка. Започваха с „Нешънъл“, което се намираще на отсрещната страна на улицата, минаваха през „Метро“ и „Уилкокс“, гледаха плакатите, на които бяха нарисувани известните Селма, Чаплин и, разбира се, Грифин в „Залез“. Всички киностудии бяха наблизко и можеше да се отиде пеш до тях.

Момичетата бяха красиви като нея — с весели тъмни очи и къдрави коси, а пълничките им, невинно усмихнати личица вече им бяха спечелили няколко малки роли на статисти. Само една крачка напред от общия фон, но това означаваше, че директорите на продукции поне ги познават по име и съществуваха възможност все някога да се сетят за тях, когато възникне някоя по-голяма роля. Хората казваха, че така ставало всичко в Холивуд: един ден си неизвестен, а на следващия — звезда! И Роза им вярваше.

А междувременно работеше в аптеката и сама печелеше парите си. Разбира се, те не бяха достатъчно, но под това чудесно калифорнийско небе и топла слънчева светлина — богатството беше зад някой ъгъл. Холивуд подхранваше надеждата в хиляди сърца и това на Роза беше едно от тях.

Тя се люлееше леко в стола си на верандата и се наслаждаваше на спокойствието. Понякога минаваше автомобил, но тишината беше нарушавана главно от песента на птиците и обаждането на какаду. Соня учеше, а другите ѝ две дъщери играеха с децата на съседите. Може би тичаха на воля из гробището и се криеха зад надгробните камъни. Слънцето беше ниско над хоризонта и под полупритворените си клепачи тя виждаше златист прах. Унасяше се в дрямка доволна, че е на милиони мили от Майер и Източния квартал. Миси много ѝ

липсваше, чак полудяваше от мъка. Сега тя беше толкова далеч от нея, колкото бяха и звездите. Нейният собствен живот не беше вълшебна приказка като този на Миси, но поне беше намерила спокойствие.

Не чу приближаващите стъпки. Стори ѝ се, че сънува, когато гласът на Миси каза:

— Най-после те намерих, Роза!

Но не беше сън! Миси не беше толкова далеч, колкото звездите! Тя беше тук, пред нея, с гръб към слънцето и Роза не можеше да види лицето ѝ ясно. Но знаеше, че приятелката ѝ се усмихва.

— Миси! — извика тя, скочи и разпери ръце. — Каква изненада! О, толкова се радвам да те видя!

Те се прегърнаха здраво и радостните им сълзи се смесиха. Започнаха да разказват на пресекулки историите си...

— Първо ти! — каза Роза, смеейки се. — Разкажи ми за чудесния си нов живот. И какво правиш тук?

— Животът ми не е прекрасен! — възкликна Миси. — Беше същински кошмар! Избягах и дойдох да те намеря. Жената от апартамента на Майер ми каза, че си дошла в Холивуд. Знаех, че децата сигурно ходят на училище, затова влизах в училищата и питах дали имат деца на име Пелерман. — Тя се усмихна. — Май съм много добър детектив.

— Значи знаеш какво ми се случи — каза Роза, изпълнена с горчивина. — И така? Разкажи ми всичко!

Миси кимна.

— Първо ми кажи имаш ли новини за Зев? Той тук, в Холивуд, ли е?

— Изглежда, никой не е чувал за него. — Тя сви рамене. — Липсата на новини е вече достатъчно добра новина, така казват хората. Може би се е върнал в Ню Йорк и отново е отворил заложна къща.

— Не, иначе щях да го видя — каза Миси замислено, изненадана от силата на разочарованието, което изпитваше. Зев, също като О'Хара, беше част от нейния живот. Но изглежда, че беше загубила и двамата.

— Добре, ще ти разкажа какво се случи. Но ще трябва да ти разкажа всичко от самото начало. Между нас не бива да има повече тайни.

Роза я слушаше мълчаливо, а после каза:

— Добре, и сега — какво?

Миси я изглежда.

— Не знам. Знаех само, че трябва да те намеря. Останаха ми само малко над две хиляди долара. Мислех, че ще успея да си намеря работа.

— Две хиляди долара! Боже, можеш да купиш тази къща за много по-малко! — Лицето ѝ придоби замислено изражение, когато разбра какво беше казала току-що. — Миси! — извика развълнувано тя. — Мисля, че току-що намерих отговора.

* * *

Къщата, която дори си имаше име — „Роузмонт“, се намиреше на „Фаунтин авеню“, между „Ла Бри“ и „Сюърд“. Избраха я, защото близо до нея имаше дванайсетина киностудии и следователно актьорите и актрисите щяха да я забелязват лесно. Къщата беше ремонтирана и току-що преобоядисана. Вратите и прозорците бяха оцветени в зелено, което ѝ придаваше особено весел вид. Тя предлагаше шест двойни стаи и две самостоятелни, а който искаше, можеше да получава и храна. Миси и Роза работиха упорито няколко дни, за да я изчистят до блясък. Накараха стаите да изглеждат така, както те биха искали, ако търсеха квартира. Спомниха си дните в Ню Йорк, когато търсеха жилище, но всички стаи бяха ужасно мръсни. Големият централен хол беше превърнат в нещо като салон. Обзаведеха го с удобни столове, маса за карти, маса за чай и пиано. Поставиха столове и на верандата. Улицата, от двете страни на която бяха засадени дървета, беше спокойна и тиха като селска улица.

Бунгалото, което се намиреше в задния двор, се превърна в тяхно жилище. Момичетата спяха по две в стая, а Миси и Роза си имаха по самостоятелна, макар и малка, стаичка. Миси беше предложила на Бюла да ѝ купи билет, за да се върне на изток и да ѝ изплати три заплати, но Бюла беше отказала. Предпочете да остане. Имаше собствена стая зад кухнята. Тя беше официалната икономка, макар за момента да не получаваше заплата. Виктор се настани на предната веранда. Единственият проблем беше в това, че все още нямаша нито един наемател, а парите бяха на привършване.

— Трябва да направим реклама — каза Миси, докато двете се гледаха тревожно, седнали до масата. — Ще напишем рекламите, а момичетата ще ги занесат до киностудиите.

Обиколиха Холивуд и оставиха реклами почти във всеки офис или стая. След два дни вече имаха квартирант — весел светлокос младеж с приятно кръгло лице и очила с дебели стъкла. Казваше се Дик Невърн и беше режисьор. Нае най-малката самостоятелна стая и плати за един месец в аванс. Роза, която пое парите, видя, че той няма много. Решиха, че като е сам, ще може да се храни със семейството. Той ги забавляваше с истории за семейството си, което живеело в огромните житни поля на Оклахома, където животът течал бавно и неизменно водел от училището, изградено от червени тухли, до танцовите тийнейджърски забави, до брак с момичето на съседите, до люлеещия се стол на верандата, до широкополата шапка и сламката в ъгълчето на устата.

— А какво те кара да мислиш, че можеш да станеш режисьор в киното? — попита го Миси.

Дик свали очилата с дебели стъкла, започна внимателно да ги бърше и я погледна със зачервените си очи.

— Там, в безкрайните житни поля, се научих да виждам правилно нещата. Там хоризонтите са огромни, безкрайни. Погледът стига надалеч. Всичко се вижда в перспектива. Всяко дърво, всеки предмет е точно на мястото, където трябва да бъде. Толкова много пъти съм пренареждал познатия пейзаж, че за мен е детска игра да постигна това, което е постигнал мистър Грифит. С персонажите ще ми бъде трудно. Имам много малък опит с непознати...

— Ще се справиш! — увери го Миси. — Няма да имаш проблеми нито с нас, нито с жилището.

— И колко време ще ти е необходимо, за да постигнеш това, което е постигнал мистър Грифит? — попита Роза, която се тревожеше за наема.

— Дал съм си три месеца срок, защото само дотогава ще ми стигнат парите. — Той престана да бърше очилата си, постави ги обратно на носа си и им се усмихна. — Това е достатъчно, не мислите ли?

Роза въздъхна. Виждаше какво ще стане, ако в къщата се настанят само млади хора, изпълнени с надежди, но без пари. Може би

идеята не беше чак толкова добра все пак.

Но Холивуд беше пълен с нетърпеливи млади хора и след две седмици „Роузмонт“ окачи на вратата надписа „Няма свободни стаи“. В къщата живееха близначките Лилиън и Мери Грант, на възраст деветнайсет години, руси и красиви, с кръгли сини очи и дълги къдрави коси. Придружаваше ги майка им, мисис Уинона Грант. Бяха дошли от Станфорд, Кънектикът. Майката непрекъснато повтаряше, че дъщерите ѝ са много талантиливи. Още от шестгодишни учели в местното театрално училище. Там беше и Мили Травърс, на двайсет години. Нейният куфар беше пълен със снимки от филмови списания, а красивата ѝ червенокоса глава беше пълна с мечти. Там беше и младият Бен Соломон от Нюарк, Ню Джърси, който искаше да бъде комедиант като Харолд Лойд и който беше прекосил страната и беше играл във всеки малък клуб, който го наемаше. Там беше и четирийсетгодишният Маршал Мейкпийс, който беше играл на Бродуей и в Сан Франциско и къде ли не в кариерата си, която си имаше своите възходи и падения. На него се стори, че познава Миси, но не беше много сигурен... Там бяха и Рут Д'Або, Мари Малвейн и Луиз Хансен, всички наети от Мак Сенет. Роза беше сигурна, че поне от тях ще си получат наема. Къщата закипя от живот и младост. Миси престана да мисли за страховете си, а Роза — за Майер. Имаха достатъчно пари, за да посрещат нуждите си. За тях нямаше значение фактът, че няма да натрупат богатство. Децата приемаха квартирантите така, все едно всички бяха голямо и щастливо семейство. Осемгодишната Азалий още тъжеше за понито си и за красивата си стая в замъка Арнхалд, за слугите и за суетенето на всички около нея. Липсваше ѝ това, че когато споменеше нещо, било кукла или дреха, то веднага ѝ се даваше. В замъка тя с нетърпение чакаше доведения си брат Оги да се върне от училище, за да играят заедно. А сега бързаше да се върне вкъщи заедно с Хана и Рахел. Трите тичаха, плитките им подскачаха на гърбовете. Нямаха търпение да чуят кой от наемателите си е намерил работа днес и какво са правили трите красавици, наети от Мак Сенет. Но техни неоспорими идоли бяха двете близначки.

Лилиън и Мери тръгнаха за киностудиото всяка сутрин след закуска. Майка им ги гледаше с погледа на орлица, която бди над орлетата си, защото познаваше ненаситността им към захарните пръчици и ябълковите пайове, които Бюла приготвяше. „Трябва да

мислите за фигурите си“, предупреждаваше ги непрекъснато тя докато те гледаха с копнеж горещите бисквити, току-що извадени от фурната от Бюла. „Трябва да се грижите и за кожата си“, казваше тя и връщаше течния шоколад, който сервираха на вечеря. „Помнете, че за да бъдеш кинозвезда, е нужно много повече от талант.“ И така, подкрепили се само с портокалов сок, овесена каша и пресни плодове, двете близначки обикаляха киностудиите, усмихваха се смело на жените и кокетно на мъжете и се връщаха, уморени, всеки следобед, все още без работа. Лягаха си рано, защото добрият сън беше много важен за красотата според майка им. Ставаха отново в четири сутринта, за да се упражняват да танцуват в салона. Мисис Грант свиреше на пианото, а Азалий ги гледаше възхитена и дори не смееше да диша. Тя танцуваше с тях и копираше съвсем точно движенията им, тялото ѝ усещаше инстинктивно ритъма на музиката. Понякога ѝ позволяваха да ги придружи до училището по танци „Бъркли“ или до булевард „Санта Моника“ и тогава тя беше най-щастливото момиче на света. Всичко, което искаше от живота, беше да може да танцува до насита.

Животът на Роза и Миси беше толкова напрегнат, че нямаша нито една свободна минута. Почиваха си едва след вечеря, в края на дългия ден. Едва тогава намираха време да си поговорят. За сериозни неща, разбира се.

— И така? Какво мислиш, че е предприел Еди? — попита Роза три месеца по-късно, докато седяха на верандата в падащия здрач.

Миси сви рамене.

— Не знам. Много бих искала да можех да не се тревожа. А ти какво мислиш, че прави той, Роза?

— Търси те, разбира се, наема детективи, които му струват цяло състояние. Сигурно вече е полудял.

— Той и без това е луд. Обхванат от мания. — Тя потреперя, макар вечерта да беше топла. — Един ден ще ни намери, Роза, знам го.

— Никога! — Роза беше много уверена. — Никога не би си помислил, че съпругата му е съдържателка на пансион в Холивуд. — Тя направи пауза и додаде: — Освен ако...

Тревогата накара очите на Миси да станат кръгли. Тя се изправи в люлеещия стол и нервно каза:

— Освен ако... какво?

— Е, просто мисля. Виж колко лесно ме намери ти, само зададе някой и друг въпрос в училищата. Ами ако той направи същото?

Старият, отвратителен, жесток страх стисна Миси за гърлото. Стомахът ѝ се сви.

— Мили боже, колко съм била глупава! — изплака тя. — Помислих, че ще ме потърси при Зигфийлд, при мадам Елиза, в театрите на Ню Йорк. Не съм си и представяла, че може да дойде в Холивуд. Но къде другаде би отишла една актриса, която търси работа?! Той знае, че нямам пари!

— Защо просто да не сменим името на Азалий? — предложи Роза, както винаги извънредно практична.

— О, не, не мога да го направя. Не отново. — Миси я погледна разтревожена. — Горкото дете ще започне да се чуди коя е всъщност. Освен това вече е много късно. Всички я познават. Не, ще трябва да я взема от училище. Да ѝ наема частен учител. — Тя въздъхна, като помисли колко пари ще струва това. — Ще се справя някак си.

Още на следващия ден в салона беше сложен чин за Азалий. Пет сутрини в седмицата идваше млада учителка, която беше изоставила професията си, за да си опита късмета в киното. Тя я учеше на аритметика, английски, основи на историята и географията.

— Но защо да не мога да ходя на училище с Хана и Рахел? — крещеше Азалий, а по бузите ѝ се стичаха потоци сълзи. — Защо аз трябва да уча вкъщи, съвсем сама? Липсва ми училището, мъчно ми е за другите деца... Защо постъпваш така с мен?

— Това е само временно — каза Миси, избягвайки да отговори пряко на въпроса ѝ. — Сега не мога да ти кажа каква е причината, но, повярвай ми, за добро е.

Азалий я гледаше мълчаливо, блестящите ѝ сини очи — бяха пълни със сълзи. А после се обърна и изтича в стаята си. Отказа да слезе за вечеря и Миси ѝ занесе табла с храна. Азалий лежеше на леглото. Когато я видя, извърна глава на другата страна и се загледа през прозореца.

— Ела, милочка — започна да я убеждава Миси. — Трябва да си изядеш вечерята, за да не огладнееш посред нощ.

— Не съм гладна — каза Азалий. Гласът ѝ беше далечен.

— Но трябва да хапнеш нещо — настоя Миси. — Ако искаш да станеш танцьорка, трябва да бъдеш силна.

— Няма да стана танцьорка — каза тя и закри очите си с ръка, за да не вижда Миси.

Миси я гледа несигурно няколко секунди. После остави таблата на масата и каза:

— Наистина съжалявам, Азалий. Бих искала да не се налагаше да правя това, но се налага. Знам, че малко момиче като теб трудно ще го разбере, затова ти повтарям само, че се налага. Моля те, опитай се да хапнеш нещо. — Тя се поколеба, вече с ръка на дръжката на вратата, и добави: — А може би ще предпочетеш да слезеш долу. Мисис Грант обеща да ни посвири на пианото, а трите красавици ще ни изиграят номерата си.

Обикновено подобна информация щеше да накара Азалий да закипи от енергия и въодушевление, но сега тя просто обърна глава и нищо не отговори.

По-късно, когато Миси отиде да я целуне за „лека нощ“, видя, че храната все още не беше докосната. Азалий като че ли спеше. Тя я гледа разтревожено няколко минути, а после отнесе таблата обратно в кухнята.

Азалий се появи на закуска на другата сутрин. Беше бледа и безжизнена, но примирена. Изпи чаша мляко и отиде в стаята, където я чакаше мис Валериън, нейната учителка.

— У нея вече няма душа! — извика Роза ужасена. — Боже, какво направихме, Миси?

Тя поклати глава уплашена. Азалий изглеждаше точно като майка си, Анушка, когато тя се оттегляше в своя собствен свят — там, където никой не можеше да я достигне. И откъдето тя все по-неохотно и по-неохотно се завръщаше.

Наемателите бяха тези, които най-накрая успяха да изтръгнат Азалий от депресията. Те отиваха при нея по време на уроците ѝ и я караха да се смее, като се преструваха, че нищо не знаят, и правеха глупави грешки. Мили ѝ зае последния брой на киносписанието „Фотоплей“, а трите красавици, наети от Мак Сенет, ѝ показаха новите си снимки, заснети на брега на Санта Моника. Самият Мак Сенет присъстваше на снимките, застанал между Рут и Мари.

Лилиън и Мери ѝ казаха, че няма да вземат уроци по танци, докато и тя не се присъедини към тях. И тя, разбира се, отиде. Но

Миси знаеше, че проблемът остава — Азалий беше склонна към промени в настроението също като Анушка.

Няколко седмици по-късно седяха на верандата. Дик Невърн захвърли вестника, който четеше, и възкликна:

— Представете си, някакво си момче само на четиринайсет години, да наследи толкова пари! Богатство, което няма да спечеля като режисьор, колкото и добър да съм.

— И по-голямо, отколкото може да спечели Мери Пикфорд? — попита Мили Травърс, която знаеше всичко за договорите на звездите и подробности от всекидневния им живот. Всичко това научаваше от списанията.

— Милиони, повече от тези на Пикфорд, на Чаплин и на когото и да е от тях — отговори Невърн.

— И кой е той — този четиринайсетгодишен милионер? — попита Роза заинтригувана. — Може би ще успеем да го оженим за Хана! — пошегува се тя.

Невърн взе отново вестника и прочете заглавието:

Синът на немския крал на стоманата наследява всичко след злополучна катастрофа.

Барон Еди Арнхалд загина вчера в автомобилна катастрофа, която отне живота и на приятелката му, Гретел вон Дусман, както и на още една двойка. Смята се, че шофьорът на колата е изгубил контрол над нея и тя се е блъснала в едно дърво на тесния път близо до Довил. Баронът и неговите приятели са умрели от мигновена смърт. Неговият единствен син, четиринайсетгодишният Аугуст Арнхалд, ще наследи едно от най-големите богатства на света, включително заводите за желязо и стомана, както и онези, където се произвежда оръжие.

Роза скочи на крака.

— Извинете ме — каза тя едва чуто, — сетих се, че имам много важна работа.

Миси седеше в кухнята и пиеше кафе с Бюла.

— Какво има? — попита тя разтревожена от зачервеното лице и блестящите очи на Роза.

— Арнхалд е мъртъв! — извика Роза. — Умрял е при автомобилна катастрофа вчера. Пише го във вестниците. О, Миси, Миси! Бедите ти свършиха!

ГЛАВА 35

Ню Йорк

„Крал“ О’Хара оглеждаше новия си нощен клуб с усмивка толкова голяма, колкото беше и пурата му. Броеше шумните елегантни посетители с окото на търговец и пресмяташе наум печалбата. А печалбата беше дори по-висока от очакванията му. Цените на „крал“ О’Хара бяха безбожни, затова всички мислеха, че той предлага най-доброто, и буквално се бореха за членство. Той беше отворил и втори клуб, „Пурпурната орхидея“ на Западно петдесет и второ авеню. Там цените бяха дори още по-високи, а стилът — още по-класически: студено сиво, лилаво и жълто. Оркестърът беше облечен във вечерно облекло, хладилниците за шампанското се внасяха от Франция, приборите бяха кристални, а цветята бяха подменяни всеки ден. На всяка дама се подаряваше пурпурна орхидея, а на всеки мъж — пурпурен карамфил. На пръсти се брояха тези, които успяваха да платят таксата, а и вечерята, но затова пък класата на клуба беше ненадмината. Клиенти бяха само най-богатите от висшето общество и каймакът на театралното общество. Членство за „Пурпурната орхидея“ не се даваше току-така. О’Хара сам разглеждаше всички кандидатури и казваше тежката си дума. Пурпурната орхидея беше станала най-скъпият аксесоар в града. Дансингът и в двата клуба беше винаги пълен. Въпреки че поддръжката и доброто име струваха доста пари, О’Хара печелеше по едно малко състояние всяка вечер. Надминаваше дори братята Ориконе, които му бяха дали старт в бизнеса. И в това се криеше един голям проблем. Братята не искаха конкуренция на територията си, особено пък човек, който е работил за тях. Те възразяваха срещу това, че той купува алкохола на по-ниска цена и че беше използвал техните връзки, за да се внедри в бизнеса. Нощните клубове на О’Хара бяха в директно съревнование с техните клубове и кафе-аперитиви в Манхатън, Филадельфия, Питсбърг и Чикаго. Братята Ориконе, Джорджо и Рико, го поканиха на „семеино“ парти в къщата на Рико в Ню Джърси. Щяха да празнуват рождения ден на сладката шестнайсетгодишна дъщеря на Рико. О’Хара беше отишъл в „Тифани“

и беше помолил да му дадат нещо подходящо. Младата Грациела Ориконе беше възхитена от нежната златна верижка с шестнайсет изящни перли.

— Никога не съм си представял, че ще дойде ден, в който да се възхитя на добрия ти вкус, О'Хара — каза Рико и се усмихна, като видя колко доволна е красивата му чернокоса дъщеря. — Но трябва да ти го призная, когато се нарече „краля“, ти придоби някаква класа.

— Виж какво ще ти кажа, Рико — той издуха дима от цигарата и погледна Рико право в очите, — не е твоя работа как управлявам бизнеса си. А колкото до „Пурпурната орхидея“, това е само нощен клуб, един от стотиците.

— Шестнайсет от които са на Ориконе — каза тихо Джорджо.

О'Хара го погледна и зачака следващите му думи. Лесно беше да се предвиди какво ще каже или направи Рико, който беше с тъмна коса и нежен поглед, нисък и закръглен, наистина прекрасно и весело момче. Партило го доказваше. Лош човек не би могъл да направи такава забава.

Къщата му беше пълна със семейства и приятели, млади хора и малки деца — дори бебета, — които тичаха и се веселяха на моравата пред къщата, пиеха лимонада, говореха под сенките на дърветата. В къщата на Ориконе никога не се сервираше алкохол. Но Джорджо беше друго нещо. Беше среден на ръст, с безжизнена права черна коса и извити мустаци. Острият поглед на черните му очи нищо не пропускаше и веднага запомняше всичко до най-малките подробности. И никога не забравяше. Джорджо винаги беше изглеждал на О'Хара като човек, постоянно готов за действие. Никога не беше спокоен, пристъпваше мълчаливо от крак на крак и пушеше нервно дори на събирания като това. О'Хара беше чувал, че в живота на Джорджо няма жена след смъртта на съпругата му преди няколко години. Говореше се, че паднала зад борда на кораба, с който пътувала към родната Италия. Разбира се, имаше и подозрения за самоубийство. Но защо жена като нея би искала да сложи край на живота си? Нима не притежаваше всичко, което женското око би могло да пожелае? Пари, бижута, кожи, къщи? И верен съпруг? Поне никой не беше „хвацал“ Джорджо с друга жена, така че верността му се подразбираще. Казваха, че голямата мъка на живота ѝ била липсата на деца. Италианка без деца била като ягоди без захар — малко кисела, малко

тръпчива. Знаеше се, че Джорджо завижда на брат си за щастливия семеен живот и шестте му деца.

— Защо постъпи така с нас, О'Хара, а? — каза Джорджо с тихия си дрезгав глас. — Ние бяхме добри с теб, отнасяхме се с теб като с член на семейството. А ти се опита да ни отнемеш бизнеса.

О'Хара отново издуха дима от цигарата си и леко се закашля.

— Сигурен съм, че за всички нас има и място, и прехрана — каза той усмихнат, но нервен. — Всички хора на света искат да посетят нощен клуб. И дали ще бъде твоят, или моят — къде е разликата?

— В парите — отговори тихо Джорджо. — Много пари.

Гласът на Рико беше странно студен, когато се намеси:

— Аз и брат ми обсъдихме положението, О'Хара. Решихме, че в бъдеще ще купуваш алкохола си от нас. Цените ни, особено за стар приятел като теб, ще бъдат разумни. Ти знаеш как работи нашата система. Наш човек ще се свърже с теб в понеделник за първата ти поръчка.

— И, между другото — добави Джорджо, — ще плащаш и надценка. Двайсет и пет процента. Смятаме, че си най-малкото задължен да направиш това, за да изгладим недоразуменията между теб и нашето семейство.

О'Хара вдигна вежди. Джорджо говореше за страшно много пари: двайсет и пет процента от неговата печалба щеше да отива в джобовете на братята Ориконе.

— Ще си помисля — каза той и стъпка цигарата си на безукорно чистия под.

Рико махна с ръка, за да привлече вниманието на един келнер в бели сака. Посочи му цигарата и тя веднага беше отстранена.

— Не мисли прекалено дълго, О'Хара — каза той, като го хвана за лакътя. — А сега да се присъединим ли към веселбата? Почти е време Грациела да разреже тортата.

Разбира се, братята го посетиха следващия понеделник и, разбира се, О'Хара направи поръчката си. Но заяви само половината от необходимото му количество. Останалото си набави тайно от други по-дребни доставчици, които с радост му служеха. Така намали двайсет и петте процента, искани от Ориконе, до дванайсет процента и половина. Макар това да се отрази на печалбата му, той сметна, че загубата си струва, щом ще му осигури спокойствието. Те му

доставяха алкохола в сряда в четири часа, точни като по часовник, и го разтоварваха в неговите изби бързо и мълчаливо. Всички операции на братята Ориконе протичаха извънредно гладко.

Това се беше случило преди шест месеца. Сега той замисляше отварянето на нощен клуб в Чикаго. Беше чул за идеално помещение в южната част на града — не много голямо, но и не много малко. Беше научил, че големият брой на хората, които посещават клуба, не е толкова важен. Защото, като повишиш цената само с един долар, можеш да изкараш същата печалба и от по-малък брой хора. „Крал“ О’Хара си беше спечелил името на умен бизнесмен.

Строителният бизнес в Ню Джърси вървеше много по-бавно. По някаква неизвестна нему причина, все не му се удаваше да получи разрешение. Но знаеше, че това е въпрос на време и случай. А той можеше да чака.

Единственото лошо нещо, което му се беше случило в живота, беше това, че Миси избяга от него и се омъжи за онзи немски барон. Той все още мечтаеше за нея и я сънуваше нощем, по-скоро денем, защото животът му беше обърнат наопаки. Ставаше в шест следобед, вземаше душ, бръснеше се и закусваше с яхния с говеждо и пет чаши кафе, удобно настанен в малкия си елегантен апартамент в новия хотел „Шери Недърлънд“. Понякога отиваше да види последното бродуейско шоу и винаги придружен от някое красиво момиче. Обикновено то беше от висшата класа и обожаваше ирландския му чар, красивата му червенокоса глава, както и новосъздадената му репутация на „крал“ в леглото. Но нито едно от тях не можеше да се сравнява с Миси. Тя беше от по-висока класа, от което и да е богато момиче. Миси беше истинска дама. Той все още я обичаше, макар да я проклинаше дори, на сън.

След шоуто обикновено вечеряше в някой изискан ресторант и тръгваше към клуба — мястото, където наистина се чувстваше като крал. Радваше се на това, че привличаше всеобщото внимание още с влизането си. Клубът беше неговото малко царство. Радваше се, когато видеше там известни хора, когато някой от тях му се усмихнеше или разменеше с него няколко думи. Доставяше му удоволствие да решава коя маса да удостои с присъствието си, с чара и шегите си. Общо взето, можеше да се смята за щастлив. Ако не мислеше постоянно за Миси.

Не беше човек, който отделяше много от времето си за четене на вестници и списания, затова и новината за смъртта на барон Арнхалд стигна до него с няколко месеца закъснение. Стана случайно. Тъкмо развиваха вестника, с който беше загърната бутилка вино, донесена контрабандно чак от Бермудите. Той прочете статията два пъти. Но там пишеше само за женитбата му с Верити Байрън и за това, че единственият му син ще наследи всичко. И къде беше мястото на Миси в такъв случай? Нима тя отново щеше да остане сама и без пукната пара? В сърцето му пламна гняв, когато си спомни болката, която беше изпитал, когато тя го напусна. Но знаеше, че ще направи всичко за нея. Може би беше глупак, но само в любовта.

Нае цяла армия детективи, които му докладваха само след седмица, че младата баронеса Арнхалд е напуснала съпруга си само няколко месеца след женитбата и никой не знаел къде е. Особено съпругът ѝ, който пръснал цяло състояние, за да я търси, и изпратил свои хора дори в Южна Америка. Докладваха му още, че баронът живеел открито с Гретел вон Дусман още преди Миси да го напусне и че той не ѝ давал никакви пари.

— Няма значение колко ще струва — каза О'Хара на детективите. — Искам да я намерите. — „Сигурно Еди също е произнасял тези думи неведнъж“ — помисли си той.

— Дайте ни поне някаква следа — помолиха го те. — Щом Арнхалд, при всичките си пари, не е успял да я намери, как очакват ние да го направим?

— Опитайте при Зигфийлд — каза той. — При мадам Елиза. На „Ривингтън стрийт“. — Замисли се, а после каза: — При Роза Пелерман и Зев Абрамски.

Скоро разбраха, че и Зев, и Роза, са заминали за Холивуд. Цял месец упорита работа им даде резултата, че за Зев Абрамски никой не е и чувал, но Роза Пелерман дава квартири на „Фаунтин авеню“. О'Хара незабавно си сложи шапката, взе влака до Чикаго, където имаше да свърши малко работа и да подпише договора за новия си клуб, а на следващия следобед взе влака до Лос Анджелис.

Откри, че славата му пътува преди него. Беше посрещнат топло лично от мисис Маргарет Андерсън, управител на хотел „Бевърли Хилс“. Настаниха го в самостоятелно бунгало, заобиколено от тревна площ и цветя. Взе душ, преоблече се, приглади мокрите си червени

къдрици, нае си кола с шофьор и тръгна да търси Роза. Гледаше през прозорчето на колата улиците, които се сливаха с полята и цитрусовите горички, палмите и хълмовете, покрити с гъста зеленина и светещи на ярката слънчева светлина. Целият град имаше незавършен вид и той разбра, че мястото не е за него.

— Господи! — каза той на шофьора. — Човек може да полудее тук. С какво се развличате вечер?

— Повечето от хората работят в киното — отговори шофьорът. — Градът става рано и си ляга рано. Тук хората само работят. Поне онези от тях, които имат работа. А другите обикалят офисите и се надяват.

Градът не беше място, където можеше да се учреди нощен клуб, помисли си О'Хара. Да не би пък да грешеше? Може би хората си лягаха рано, защото нямаше къде да отидат?

— Ето го и „Фаунтин авеню“, сър. — Шофьорът зави и влезе в тиха уличка, от двете страни на която растяха дървета. — Къщата „Роузмонт“ е ей там, по средата на улицата.

И той спря пред триетажна къща, боядисана в бяло. Прозорците бяха отворени, за да влезе свеж въздух, и бяха украсени с чисти памучни завеси. Первазите им светеха от чистота. На верандата седяха две красиви русокоси момичета и четяха. А до тях, на сянка, лежеше Виктор. Сърцето на О'Хара преля от облекчение и любов. Щом кучето е тук, и Азалий е тук. А това значи, че и Миси е тук.

От къщата излезе висок мъж и го загледа как излиза от колата и тръгва по тясната пътечка.

— Съжалявам, друже — каза той с британски акцент, — на вратата е сложена табела, че няма свободни места. Но вие, с тази кола и костюм, можете да се настаните и на друго място, по-добро от „Роузмонт“.

— А какво му е на „Роузмонт“? — попита предизвикателно О'Хара. — Щом мястото е достатъчно добро за Роза Пелерман, значи е достатъчно добро за когото и да било.

Мъжът кимна.

— Искам да кажа, че вие не сте просто който и да е, не сте като нас. Вие приличате на бизнесмен.

— И точно такъв съм — каза гордо О'Хара. — А също така съм стар приятел. Името ми е Крал О'Хара. — Той протегна огромната си

длан и ентузиазирано разтърси ръката на мъжа.

— Маршъл Мейкпийс — каза мъжът като изостави аристократичния си британски акцент и го потупа по рамото с типичен американски народен жест.

— Вие наистина ли сте крал, О'Хара? — възкликнаха едновременно двете близначки.

Гласовете им изразяваха подобаващо възхищение и О'Хара се усмихна.

— Разбира се, че съм. И съм очарован да се запозная с две толкова красиви момичета. Ще простите нахалния ми въпрос, но мястото ви не е ли в киното? Вашите невинни сини очи ще накарат Мери Пикфорд да изглежда като барманка.

Момичетата се изчервиха, а Мейкпийс се засмя.

— Лилиън и Мери са нашите бъдещи звезди. Останалите от нас само се надяват на кариера.

О'Хара кимна.

— А къде е дамата, която дава стаи под наем?

— Кой пита за мен? — Роза се появи внезапно на прага. Бършеше ръцете си в престилката. — Само да погледна. — Тя така се изненада, че очите ѝ почти изхвъркнаха от орбитите. — Господи, това е Шеймъс О'Хара от „Деланси стрийт“.

— Ако някога мъж се е радвал да види жена, това съм аз — възкликна радостно той. — Ти ми струва едно малко състояние, Роза. Бива ли да се скриеш чак тук, в Холивуд? На моите детективи им трябваше цял месец, за да те открият.

Острият ѝ поглед пробяга по усмихнатото му лице и тя въздъхна.

— Но ти не търсиш мен, нали, О'Хара?

Той избърса челото си с безупречно бяла носна кърпичка.

— Да, трябва да си призная, че търся Миси. И се надявам — добави разтревожено той, — че тя е тук, с теб, Роза, а не със Зев Абрамски.

Тя сви рамене.

— Никой не знае какво се случи с този загадъчен човек. Той продаде бизнеса си и замина за Холивуд, без да остави адрес. Градът е малък и досега щях да съм чула, ако беше постигнал някакъв успех. — Тя отново изгледа О'Хара от главата до петите, докато Маршъл и близначките наблюдаваха сцената с интерес. — Изглежда, ти си

забогатял. Къде останаха старата ти вратовръзка и старите тиранти, които придържаха панталоните ти?

— Сега мога да си позволя по-хубави дрехи — каза О'Хара и махна пренебрежително с ръка. — Ще ми помогнеш ли, Роза? Трябва да намеря Миси.

— Ела вътре да седнеш — каза тя и се обърна. — А аз ще ти я доведа.

Сърцето на О'Хара заби лудо. Тя щеше да доведе Миси! Изведнъж се запита дали тя не се е променила — все пак беше се омъжила, беше овдовяла, беше свикнала с парите и разкоша, със слугите, беше свикнала да получава всичко, което пожелае... Втренчи поглед в дланите си и зачака.

— О'Хара?

Той вдигна поглед и срещна очите ѝ — същите тези невинни, виолетови, прекрасни очи, които бяха пленили сърцето му толкова отдавна.

— Не мога да повярвам, че си тук — каза тя и се приближи към него усмихната.

Той се изправи и ѝ протегна и двете си ръце. Очакваше, че тя ще се приюти в тях. Прегърна я здраво, усети сърцето ѝ да бие до неговото и разбра, че няма защо да се тревожи. Миси не се беше променила. Тя никога нямаше да се промени. Винаги щеше да бъде момичето, в което той беше влюбен.

ГЛАВА 36

Киностудиите „Меджик Муви“ бяха разположени северно от булевард „Холивуд“, на мръсната уличка „Чахуенга“. Те бяха едни от най-малките и най-нови киностудии и не изпъкваха с нищо, но прясно боядисаните стени и испанският стил на офисите вдъхваха увереност на посетителите, говореха за стабилност и просперитет. Двете студии бяха големи колкото хамбари и вече работеха ден и нощ, тъй като се бяха сдобили с новия вид осветление, а в процес на обзавеждане беше и трето студио. Имаха място в задния двор, където поставяха декори и също правеха снимки. Киностудиите „Меджик Муви“ имаха три звезди: Мей Френч — очарователна, сексапилна и страстна, Дон Чейни — мъничка и крехка, като момиченце, невинна, и Мици Хармъни — умна, красива, къдрокоса комедиантка. Другите две звезди, вече от мъжки пол, бяха Ралф Ланс — изтънчен и романтичен англичанин, и Том Джакс — с груба външност, як и отличен ездач. Филмите на „Меджик Муви“ се въртяха около петте им звезди. Всички други актьори, които посещаваха офисите им, биваха наемани за второстепенни роли. Повечето от филмите им бяха комедии в едно или две действия или драми, чието действие се развиваше само в една стая, но сега издигаха сцена за новия филм, който щеше да бъде сага. Искаха да се изравнят с успеха на Грифит в новия си филм, „Шехерезада“, в който главните роли щяха да изпълнят петте звезди, а хиляди други щяха да бъдат натоварени с второстепенни роли. Декорите бяха вече направени, костюмите — ушити, сценарият — преценяван многократно. А ето, че сега бяха загубили режисьора си. С. З. Абрамс — собственик и президент на „Меджик“ — се облегна назад в огромния си кожен люлеец се стол и студено изгледа хората, които работеха за него.

— И така, господа — каза той стих и спокоен глас, който обаче ги накара да се изправят на столовете си, — кой от вас знаеше, че Арнот ще ни предаде? Че ще отиде да работи във „Витаграф“?

Четиримата мъже размърдаха неспокойно ръце и втренчиха поглед в краката си.

— Това се очакваше, сър — каза най-накрая помощник-режисьорът. — Арнот не влагаше сърцето си в работата и... Е, остава фактът, че „Витаграф“ му предложиха пет хиляди на седмица. Не можете да го обвинявате, че е приел.

— Мога да го обвинявам, че не е дошъл да обсъди нещата първо с мен — каза тихо Абрамс. Втренчи поглед в четиримата мъже — неговия помощник-режисьор, продуцента, оператора и неговия помощник — всички много важни за новия филм. — Да разбирам ли тогава, че всички вие сте съгласни с решението на Арнот?

Те се спогледаха и помощник-режисьорът каза:

— Е, да, мистър Абрамс, мислим, че всички щяхме да постъпим така при такива обстоятелства. Освен това при труда, който полагаме, можем да получаваме и повечко пари.

Той кимна, бутна стола назад и се изправи.

— Тогава предлагам да последвате примера на Арнот и да отидете да работите за „Витаграф“. Може би и на вас ще дадат пет хиляди на седмица. Господа, вие всички сте уволнени.

Режисьорът скочи на крака със зачервено лице и започна да заеква ядосан:

— Но, мистър Абрамс, ние казахме само... че... е разбираемо...

Студените очи на Абрамс срещнаха за миг неговите.

— Не, за мен не е разбираемо — отговори той. — Винаги могат да се спечелят пари, но верността и честността с пари не се купуват.

Натисна бутона на бюрото си, извика секретарката си и ѝ каза да се погрижи да им бъде платено и те веднага да напуснат територията на студиото. Гледаше как мъжете, с които беше работил повече от година, излизат от офиса му след секретарката. Мъчно му беше за тях, но още преди седмица му бяха донесли, че се надига недоволство и че се приказват много приказки по негов адрес. Искаше му се да беше действал по-бързо. Недоволството се разпространяваше като гангрена, а той добре знаеше, че бързата ампутация е единствения начин да бъде спряна. Щеше да му струва хиляди долари по-скъпо да забави заснемането на „Шехерезада“, от това да плати повече на хората си, но не можеше да понася нелоялността. Не очакваше да го обичат, но очакваше от всички, които работят за него, честност. Той се отнасяше с тях като с членове на семейството, тревожеше се дали са щастливи и плащаше на всички без изключение щедро и навреме. Редовно

изпращаше цветя и дребни подаръци на звездите си — например червения „Пакард“, който изпрати на Мей, коженото палто за красивата Дон и най-големия и син басейн в цяла Калифорния за Мици. Плащаше уроците по езда на Том и се грижеше да поръчват костюмите и обувките на Ралф в Лондон. А всичко, което искаше в замяна, освен добрите снимки и касовите филми, беше да не се забъркват в сексскандали и да не публикуват имената им в клюкарските рубрики на вестниците. Правеха реклама, и то съвсем скромна, само в „Пикчър Плей“, „Фотоплей“ и „Моушън Пикчър Класика“. В редките случаи, когато се срещаше със звездите си в обществото, той беше хладен, очарователен, любезен. И винаги се държеше на разстояние. И когато седнеше в офиса си, по стените на който бяха залепени снимки само на неговите звезди, когато оглеждаше студиите и местата за снимки, той знаеше, че всичко това му принадлежи. В къщата му, която се състоеше от три стаи и се намираше на „Лексингтън“, той си беше позволил елегантно обзавеждане, хубави и скъпи картини по стените, персийски килими. Във всяка стая имаше огромна ваза с цветя, на терасата му лежеше куче, а отпред на моравата растяха кедри, които хвърляха гъста сянка. Имаше икономка и слуги, шофьор и шест автомобила, адвокати и много пари в банките. И работеше по двайсет и четири часа на ден, за да забрави колко е самотен.

И сега като че ли очакваше с нетърпение възникналия проблем. Беше готов за допълнителна работа. Трябваше да намери нов режисьор за „Шехерезада“, а това нямаше да бъде лесно. Най-добрите вече работеха за другите компании. Вътрешният телефон на бюрото му звънна пронизително. Той натисна бутона и секретарката каза:

— Мис Лилиън и мис Мери Грант са тук, за да се срещнат с вас. И майка им е тук, сър.

Той въздъхна. Майките, които искаха на всяка цена да видят дъщерите си в киното, бяха вечният проблем. Той обаче винаги лично набираще актьорите за всички роли. Близначките Грант бяха кандидати за ролите на двете танцьорки, които не бяха големи, но изпъкваха добре. Имената им поне присъстваха в предварителния списък, който той беше подписал. Сега трябваше да им каже, че филмът се отлага за неопределено време, докато намери нов режисьор. Изправи се, когато те влязоха, стисна им ръцете, предложи им столове и се върна на

мястото си зад бюрото. Седна, скръсти ръце и погледна момичетата, без да се усмихва.

Уиона Грант преценяваше него, докато той преценяваше момичетата ѝ. Беше чувала много за специалния С. З. Абрамс, който беше взел изоставените студии на Шрьодер и за две години беше направил името на „Меджик Муви“ известно на цялата страна. Говореше се, че С. З. ще похарчи голяма част от спечеленото богатство, за да заснеме новата си сага, а след неуспеха на „Нетърпимост“ на Грифит, хората смятаха, че той сигурно знае какво прави. Както и да е, Уиона пет пари не даваше за голямата игра на С. З. Искаше да получи роли за своите дъщери.

— И Лилиън, и Мери танцуват чудесно, мистър Абрамс — каза тя и му се усмихна лъчезарно. — Балет, ритмични танци, движения...

— Сигурен съм, че е така, мадам — каза той и насочи към нея студения си поглед. — И дори мога да им направя комплимент за красотата им. За нещастие, имаме някои проблеми. За момента нямаме режисьор. Ще отложим заснемането на филма за неопределено време.

Щастливите лица на момичетата помръкнаха и те погледнаха нещастно майка си.

— Добре, но... — Уиона млъкна, изненадана от новината. — Искам да кажа, че когато филмът отново се появи в списъците ви, се надявам, че ще дадете роли и на моите момичета.

— Лилиън и Мери ще получат ролите си ако и когато „Шехерезада“ започне да се снима. — Лицето му се озари от една от толкова редките за него усмивки. — Съжалявам — обърна се той към момичетата. — Знам колко много означава това за вас. Ще кажа на секретарката да запази снимките ви и да си запише имената ви. Благодаря, че сте загубили от времето си, за да ме посетите.

Те го гледаха озадачено, докато той ги изпращаше до вратата.

— Благодарим ви, мистър Абрамс — казаха те в хор, като не знаеха дали да се чувстват разочаровани, или възхитени от вниманието, което им беше оказал С. З.

— Представете си само! — беснееше Уиона, докато вървяха по улицата. — Направихме си труда да отидем там само за да разберем, че той е уволнил режисьора си!

— Но той каза, че ще ни запомни, мамо — каза Лилиън с блеснали очи. — И знаеш, че не е човек, който ще забрави обещанието

си.

— В него има нещо — добави замечтано Мери. — Той е толкова спокоен и сдържан, леденостуден. Докато не се усмихне. Тогава лицето му се озарява. И е красив с тази тъмна коса и очи. — Тя потръпна театрално. — Той е човек на властта, чувствам го.

— Да, има достатъчно власт, за да уволни когото си поиска — отговори майка им, докато чакаха трамвая, който щеше да ги закара обратно до „Роузмонт“. — Да, мъж като него има властта да се разпорежда с живота на другите.

С. З. и „Меджик Муви“, както и отлагането на продукцията „Шехерезада“ бяха обсъдени подробно на вечеря в пансиона „Роузмонт“ още същата вечер. Миси вечеряше с О’Хара в хотел „Бевърли Хилс“ и пропусна вълнението на близначките, но Дик Невърн слушаше замислено и без да говори.

На следващата сутрин той стана рано, изяде две порции яйца с шунка и купа каша, за да се сдобие с необходимата му енергия, а после тръгна към студиото на „Меджик“. Мъжът до вратата, който изпълняваше едновременно ролята на информация и охрана, наклони кепето си назад и го изгледа бездушно. Виждаше стотици като него всеки ден.

— Вие какво сте? Комик ли? — попита го той недоверчиво, а Дик каза, че иска да се срещне с мистър Абрамс. — С. З. Не приема никого без предварително уговорена среща. — Той се облегна назад, скръсти ръце и се усмихна студено.

Дик се поколеба за миг, бръкна в джоба си, извади една от скъпоценните си петдоларови банкноти и каза:

— Моля ви, кажете му, че Дик Невърн, гениален оператор и режисьор, иска да го види. — Погледна със съжаление как мъжът прибра банкнотата в джоба си и се заслуша в гласа му, който много точно предаде думите му на секретарката на мистър Абрамс. Мъжът остави слушалката и се обърна отново към него.

— Тя казва, че С. З. ще бъде зает през целия ден, но ако искате, можете да почакате. Ей там, третата пътека вдясно, големия офис в края — извика той след него, когато Дик премина тичешком през вратата и се втурна развълнувано към бъдещето си. Загледа се в снимките на уестърна, които се правеха в момента, внимателно следейки действията на оператора, отбелязвайки си наум как той

приема нарежданията на режисьора. А после тихичко влезе в големия зелен хангар, спря за миг, за да свикнат очите му с тъмнината, а после огледа с възхищение интериора. Той по нищо не се различаваше от интериора на която и да е модерна сграда в Манхатън. Там беше и чаровната Мей Френч в дълга сатенена рокля, полулегнала на дивана в очакване на Ралф Ланс, с когото щяха да снимат поредната романтична сцена.

— Блясък — каза някакъв глас съвсем близо до него, — това е, което хората искат. Те искат да забравят мрачните си жилища и за десет цента да избягат в света на романтиката. Искат да се възхищават на великолепни дрехи, да си представят, че те самите са облечени в тях, че те самите вечерят с този мъж или тази жена. Искат да се смеят и да плачат...

— Искат да се забавляват — заключи вместо него Дик и му хвърли бърз поглед. — Господи, погледнете го как насочва светлината право към лицето ѝ! Трябва да премести лампите зад нея, за да се образуват светлосенки... Господи! — Той запристъпва разтревожено от крак на крак. Нямаше търпение да вземе камерата в ръце.

— А какво мислите за обстановката, в която се заснема сцената? — попита го уж между другото мъжът.

— Добра е. Но прозорците са прекалено много. Иначе посланието е вярно, веднага се разбира, че това е богаташка къща в Ню Йорк, но може да ѝ се придаде малко повече великолепие, да се прибавят картини по стените и завеси. Още... още характерни качества, предполагам. Ау, господи! — Той отново хвърли бърз поглед на мъжа. — Вие ли сте човекът, който е направил дизайна? Съжалявам.

Мъжът се засмя.

— Кажете още нещо.

— Ами, например, мисля, че той трябва да я заснеме и застанал зад дивана, бавно да протегне напред ръката с камерата, така че да се получи кадър в движение — като че ли някой я приближава отзад. Така, както я снима, зрителите едва ще успеят да видят лицето ѝ, а тя е най-красивата жена, която съм виждал. Предполагам, че и зрителите ще искат да видят точно това — необикновената ѝ красота.

— А дори да не е така, Мей Френч ще бъде бясна, като се види на екрана — отговори мъжът. — Отивам към мястото, където са

поставени декорите за „Приключения“. Защо не дойдете с мен да им хвърлите един поглед?

— Разбира се. Казвам се Дик Невърн.

Двамата си стиснаха ентусиазирано ръцете и излязоха заедно от хангара. Мици правеше снимки навън. Беше седнала върху обърната наопаки кофа, облечена в дълги черни памучни чорапи и пола на волани и черни ботуши с копчета. Някой държеше чадър над главата ѝ, за да не се разтопи гримът ѝ от слънчевата светлина. Останаха загледани в действието известно време. Дик направи няколко забележки, а мъжът му зададе някой и друг въпрос, след което продължиха нататък.

— Знам, че мога да правя това по-добре от тях — каза тихо, разтревожено, Дик. — Просто знам, че мога.

— Има нещо, което искам да ви покажа — каза мъжът, — но трябва да отида на една среща. Защо не вземете този ключ и не отидете да видите големия хангар в дъното? Ще повървите десетина минути дотам, но мисля, че ще ви се стори интересно.

Дик се колебаеше.

— Е, аз нямам нито работа, нито среща... — Спомни си, че С. З. Абрамс ще бъде зает през целия ден и че той може да пожертва още половин час от времето си. Освен това беше любопитен. — Е, добре, разбира се, искам да кажа... Господи, не искам да се вра там, където не ми е работата, разбирате ли?

Мъжът кимна.

— Просто се отбийте, а на връщане оставете ключа на секретарката на мистър Абрамс — каза той и се отдалечи.

Хангарът беше пълен с монолитни мебели, статуи, подпори, цветни платна и декорите на „Шехерезада“, оцветени в златножълто и яркочервено, за да се предаде великолепието на Арабия. Дик предположи, че мъжът имаше точно това предвид, когато каза, че хората искат да избягат от сивото ежедневие. За десет цента те можеха да се озоват в загадъчния източен свят. Или поне щяха да могат, ако „Шехерезада“ бъдеше заснета. Като заключи със съжаление вратата след себе си, той отиде до офиса на мистър Абрамс и подаде ключа на секретарката му.

— О, да, да — каза тя, — вие сигурно сте Дик Невърн. С. З. каза, че ако наистина сте чак толкова гениален, за колкото се представяте,

може би ще е по-добре да ви пробва. Елате тук утре сутринта в шест и половина.

Дик изпадна във възторг. Взе ръката ѝ и я целуна, а после каза:

— Но кога все пак ще се срещна с великия С. З.?

— Вече сте се срещнали с него — отговори тя. — Разбрах, че той ви е показал всичко, което може да се види на територията на студиото.

Дик им разказа на вечеря как челюстта му увиснала от изненада, повтори им точно онова, което С. З. му беше казал, и това, което той му беше отговорил, и радостно прие комплиментите им.

— Но това ще бъде само тест — предупреди ги той, преди да отиде да си легне.

След като прекара една безсънна нощ, той беше в студиото точно в шест и половина. Този път мъжът на портала любезно го насочи към студио В. Миди Хармъни вече беше там, лицето ѝ беше вече гримирано, а петима-шестима от второстепенните актьори ядяха сандвичи и чакаха. Продуцентът му стисна ръката и каза:

— С. З. ни каза, че днес вие ще правите снимките. Предупреди ни да правим всичко така, както кажете вие.

Дик преглътна. Нямаше шега, това беше неговият голям шанс, неговият първи ден и щеше да снима една от звездите. Прегледа сценария и насоките за днес и бързо направи някои поправки. Провери камерите, поговори с оператора и му каза какво точно иска, а после поговори и с Мици. Докато ѝ описваше какво има наум, тя кимаше одобрително с глава. На двайсет години, тя беше вече професионалистка с остър поглед върху нещата. Работеше в киното, откакто беше навършила четиринайсет. Родителите ѝ бяха водевилни актьори, а тя беше наследила таланта и на двамата. Отлично знаеше как да представи комична сцена.

— Да започваме — каза тя и излезе навън, на слънчева светлина.

Приключиха в седем вечерта. Макар денят да беше дълъг и уморителен, Дик не се чувстваше уморен и не искаше да си тръгне. Не можа да повярва на късмета си, когато му казаха утре да се яви отново на тест. Извикаха го и на следващия, и на по-следващия ден. Общо шест дни, през които работи по различни филми. Всяка минута от тези

дни му беше забавно. В края на седмицата му платиха сто долара и му казаха, че ще му съобщят решението си, когато са готови.

Минаха два дни, три дни, седмица... Уикендът му се стори най-дългият в живота му. Беше сигурен, че се е провалил и че С. З. вече не се интересува от него. И ето, че в неделя вечерта Бюла го извика на телефона.

— Някакъв си С. З. Абрамс — каза тя и му подаде слушалката.

— Абрамс! — Дик сграбчи нетърпеливо слушалката и я приближи до ухото си. — Да, сър? — каза той. Беше толкова нервен, че гласът му зазвуча особено пискливо.

— Прегледах заснетите от вас сцени у дома си — каза тихо Абрамс. — Има нещо, което искам да обсъдя с вас. Моля, явете се в офиса ми утре сутринта в девет.

— Девет! Да, сър. Ще бъда там! — извика той, но Абрамс вече беше оставил слушалката.

В офиса беше хладно, белите стени бяха абсолютно голи, солидното бюро беше безупречно чисто и подредено. И С. З., чист, гладко избръснат, сериозен, в сив костюм и светлосиня риза, изглеждаше загорял, отпочинал и властен.

— Трябва да се споразумеем с вас — каза той, като се наведе към него. — И ще ви кажа защо. Аз съм човек, който действа, воден от инстинкта. Може би сте чули, че уволнявам хората, на които не мога да се доверя. Сега инстинктът ми подсказва, че на вас мога да имам доверие. Хареса ми това, което свършихте миналата седмица. Повечето неща бяха добри, някои — дори блестящи. Предлагам ви да поемете режисьорската работа по „Шехерезада“.

Дик ахна.

— Господи! — прошепна той, свали очилата си и внимателно ги избърса. — Но това ще бъде един от най-скъпите филми!

— Да, така е — каза студено С. З. — Ето защо ще е хубаво да си свършите качествено работата, понеже от това ще зависи както вашето, така и моето бъдеще. — Изправи се и каза: — Адвокатите ми ще обсъдят с вас точките от договора. Сделката ще бъде честна, можете да бъдете сигурен. Заедно ще обсъдим кои актьори ще участват в него. Секретарката ми ще ви придружи до адвокатския офис. Приятен ден, мистър Невил.

Дик тръгна към вратата, но се обърна.

— Защо аз, мистър Абрамс? След като можехте да имате всеки, когото пожелаете?

Абрамски се усмихна.

— Когато започвах, един човек ме попита защо мисля, че мога да правя филми. Казах му, че просто знам, че мога. Човекът ми повярва. Вие отговорихте на въпроса ми по същия начин. Затова ви вярвам.

Дик излезе от офиса въодушевен, едва чуваше какво му говорят адвокатите, а и не го интересуваха. Щеше да бъде режисьор на „Шехерезада“, на която С. З. щеше да бъде продуцент. Май че беше умрял и сега пътуваше към рая.

ГЛАВА 37

О'Хара купи четири от най-големите бутилки френско шампанско за тържеството.

— Младо момче, а ще режисира голям филм като „Шехерезада“! — възкликна той и тупна силно Дик по гърба. — Сигурно този С. З. е много специален човек, щом те е назначил така, направо от улицата.

— Да, наистина е специален — каза Дик, поотдръпна се от него и се закашля. — И вие ще го разберете, О'Хара. Някога той самият е започнал направо от улицата и затова сега се радва, когато може да даде шанс на някого.

— Как изглежда? — попита Миси изпълнена с любопитство.

— Среден на ръст, с гъста черна коса, с тъмни очи, които могат да бъдат и леденостудени, и нежни като очите на сърна. Красив, бих казал. И най-добре облеченият човек, когото съм виждал. Безупречен от главата до петите дори в тази горещина. Но наистина е малко странен. Всъщност никой не го познава. Казват, че винаги се отнася честно и почтено с хората и знае как да похарчи и последния си долар. Нищо не пропускал този С. З. и дори знаел колко струват пощенските разноски миналата седмица. Изпращал на всички огромни букети цветя и купувал на звездите си щедри подаръци. Да, наистина бил прекрасен човек.

— Очаквам, че сега, когато се издигна, ти ще ни напуснеш — каза примирено Роза и си помисли, че сигурно винаги ще става така — веднага щом младите хора видят изпълнени надеждите си и се сдобият с пари, и когато най-сетне те ще могат да бъдат сигурни за наема си, те ще се преместват в някой хубав апартамент в центъра на града.

— Истината е, че ще работя от рано сутрин до късно вечер, затова ще трябва да се преместя някъде по-близо до студиото — призна той. — Но ще запазя стаята си тук, Роза. Просто за всеки случай.

— О, но ти никога няма да се върнеш! — извика изведнъж Азалий. — Просто знам, че няма. И всичко отново ще се промени.

В очите ѝ се появиха сълзи и всички я погледнаха разтревожени.

— Нищо няма да се промени, Азалий — каза ѝ нежно Дик. — Още имам стаята си тук, където ще оставя и нещата си. И ще идвам да те виждам толкова често, колкото мога. И знаеш ли какво? — добави той с усмивка. — Дори ще ти осигуря малка роля в „Шехерезада“, ако си добро момиче.

— Ще го направиш ли? — Очите ѝ светеха радостно от възбуда, сълзите веднага изчезнаха. — Ще мога ли да танцувам във филма?

— Ще видим — обеща той. Огледа усмихнатите лица на всички, на Маршъл и Мили, на Лилиън и Мери, на Бен и останалите. — Всъщност всички вие ще получите роли в „Шехерезада“. — Бледата кожа на лицето му се беше зачервила силно от обзелото го вълнение. — Децата също. Така ще си върна дълга към Роза и Миси, които ми позволиха да забавя изплащането на наема, а на всички вас, че ме подкрепихте в моите надежди.

Всички вдигнаха чашите за тост, след което О'Хара отново ги напълни.

— Чакайте, чакайте — извика той. — Имам да ви кажа нещо важно. Познавам Роза Пелерман и Миси О'Брайън много отдавна. От години моля едната от тях да стане моя съпруга. Но всичко, което получавах, беше „може би“ и „помоли ме отново след година“. Оттогава изтече много вода и ето, че тази седмица отново намерих жената, която обичам. И я обичам още по-силно отпреди. — Обърна се към Миси и тихо каза: — Миси, казвам на всички тези хора, че те обичам, но всъщност ми се иска да го кажа на целия свят. Отново те моля да станеш моя жена, Миси, и този път искам ясен и недвусмислен отговор.

Погледите им се срещнаха. Като че ли бяха сами в стаята, забравиха всичко. Красивото му лице изразяваше сега единствено тревога, той не смееше да диша, докато чакаше отговора ѝ. Изглеждаше здрав и стабилен като скала, честен човек и толкова отчаяно влюбен...

— О'Хара, сега ми се иска да бях казала „да“ много по-отдавна.

— Значи ще се омъжиш за мен?! — извика той.

— Да — прошепна тя.

— Господи! — извика той, прегърна я здраво, засмя се, после се заплака, а всички ги засипваха с поздравления. — Най-после си моя, Миси!

Той я целуна страстно, а после извади от джоба си малка кутийка.

— Отидох до най-изискания бижутерски магазин в Ню Йорк, за да купя това, просто в случай че се съгласиш... — добави той, като намигна на останалите. Отвори кутията и извади един бляскав, брилянтен диамант, обработен от „Картие“. — Има и сватбена гривна — каза той развълнувано. — Какво мислиш, мила?

— О, красиви са, много са красиви! — прошепна тя. — Но са прекалено скъпи и импозантни за мен.

— Нищо не е прекалено скъпо за съпругата на Краля О'Хара! Бих дал дори живота си за теб, Миси! За бъдещата Миси О'Хара! — добави той и отново намигна.

Уиона седна зад пианото и засвири сватбения марш, а той взе Миси в прегръдките си и затанцува с нея из цялата стая. Във възбудата от поздравленията и целувките никой не забеляза, че Азалий е изчезнала.

На верандата беше тъмно. Тя седна до Виктор, зарови русата си главица в козината на врата му, така че никой да не вижда сълзите ѝ.

— Всичко пак ще се промени, Виктор, миличък — шепнеше тя. — Знам го. Ще искат да отидат да живеят някъде другаде. — Слабите ѝ ръчички го стиснаха, а той започнала ближе лицето ѝ, за да я успокои. — Но ти и аз никога няма да заминем — обеща тя. — Никога, никога, никога.

Моравата пред къщата беше осветена от множеството запалени лампи, музиката стана още по-весела, чуваше се шумът от отварянето на все нови и нови бутилки шампанско, а смехът им ечеше надолу по тихата улица. Но за Азалий нямаше радост. Тя плака докато се умори и най-сетне заспа, прегърнала любимото си куче.

Сватбената церемония щеше да се състои в единайсет и половина сутринта другата събота в малката църква на булевард „Холивуд“. Всички бяха поканени. Азалий щеше да бъде шаферка, а Роза щеше да предаде булката на младоженеца.

— Никога преди не съм стъпвал в църква — призна той на Миси. — Но тъй като има само един бог, аз и ти сигурно вярваме в едно и също нещо.

Роклите бяха ушити бързо, цветята бяха поръчани цяла седмица по-рано, а за присъстващите щеше да има празнична закуска в хотел „Холивуд“. Когато настъпи и великият ден, спокоен, ясен и слънчев като всички останали, О’Хара облече сивия си сутрешен костюм и си сложи копринената шапка. Заби във вратовръзката си голяма перлена игла, а в бутониерата на сакото си сложи красив червен карамфил. Тръгна за църквата цял час по-рано.

Наемателите бяха облечени в най-красивите си празнични дрехи, бяха си разменили шапки и аксесоари, така че всички да изглеждат възможно най-добре, и чакаха, развълнувани, да настъпи моментът, в който ще тръгнат към църквата. Момичетата на Роза също щяха да присъстват.

— Но, Азалий — каза тя, като я изгледа критично. — Нима никой не ти е казал, че си красавица? Защото наистина си толкова красива, че можеш да станеш кинозвезда.

Азалий отвори широко, учудено, очи и докосна полите на празничната си рокля, а после каза срамежливо:

— Наистина ли мислиш, че мога да стана кинозвезда, Роза?

Роза я прегърна здраво, целуна я и каза:

— Още днес, ако те види мистър С. З. Абрамс. — Думите й звучаха особено убедително. Тя изпита облекчение, когато момиченцето се засмя. Тези дни Азалий беше много тиха, а това я тревожеше. Не й се струваше, че детето изпитва ревност, задето Миси се омъжва за О’Хара. Просто не знаеше какъв е проблемът, а Азалий не говореше с никого. Детето продължи да се смее, а Роза я завъртя в кръг, след което погледна Миси, застанала в рамката на вратата. Тя беше особено красива в бялата си булчинска рокля. В косата й бяха втъкнати току-що откъснати цветя, носеше букет красиви жълти рози. Но очите й заслепяваха всички — бяха станали тъмновиолетови и блестяха от щастие.

— Обичам те, Миси! — извика Азалий и изтича при нея.

— И аз те обичам — каза тихо Роза и загледа как Миси целува детето, как шепне нещо в ухото му.

— Никога няма да те изоставя — шепнеше й тя. — Помни — ти винаги ще бъдеш моето малко момиченце. Ти си най-важното нещо на света за мен. Моля те, радвай се и бъди щастлива, милочка.

Азалий смело кимна с глава.

— Ще се опитам — обеща тя.

Дик Невърн се появи на прага.

— Колата те чака, Роза — каза той.

Всички се засмяха, когато Азалий изтича на верандата и хвана каишката на Виктор, която днес беше украсена с жълта панделка.

— Виктор също ще дойде! — извика тя и погледна Миси с очи, изпълнени с надежда.

— Разбира се — отговори тя спокойно. — Виктор винаги ще бъде с нас, където и да отидем.

Дик прочисти гърлото си, изчерви се и каза:

— Мога ли да кажа, Миси, че през целия си живот не съм виждал по-красива жена от теб в този момент?

Тя се усмихна.

— Това означава, че никога не си бил влюбен. Почакай, ще дойде денят, в който ще видиш жената, готова да ти стане съпруга, в нейната сватбена премяна. Тогава ще видиш по-красива жена.

И тя си помисли, шокирана, че не е много по-възрастна от Дик. Беше само на двайсет и четири. Но като сравнеше живота си с неговата безметежна младост, тя се чувстваше като старица.

О'Хара ѝ се усмихваше щастливо, докато вървяха по късата пътечка между пейките в църквата. Горяха безброй свещи, носеше се ароматът на хиляди рози, а всяка пейка беше посипана с портокалов цвят. Церемонията беше бавна и красива, хорът пееше благозвучно и когато той взе ръката ѝ и постави халката на пръста ѝ, Миси разбра, че най-последно е намерила истинското щастие с мъжа, когото обича.

Сватбената закуска в хотел „Холивуд“ беше толкова вкуса и толкова шумна! Всички се смееха, музиката се лееше. Останалите гости на хотела надничаха в залата, за да видят какво става, и също вземаха участие в празненството. О'Хара подари на Азалий медальон с червен рубин, който я накара да изпадне във възторг. А на Роза подари диамантена гривна, която я изненада толкова силно, че тя онемя и дори не намери думи, с които да му благодари. О'Хара произнесе кратка прочувствена реч, в която каза, че обича всички и че моли за тяхното извинение, защото ще отведе съпругата си в Сан Франциско за една седмица. Азалий се усмихваше, докато гледеше как тръгват, обсипани с портокалови цветчета, прегръдки и целувки. Тя погали рубина, който имаше формата на сърце, и легеше на тънкото ѝ вратле и задържа

Виктор, който искаше да се втурне след Миси. Азалий мислеше, че може би нещата не са толкова зле, колкото тя мислеше, че ще бъдат. Може би О'Хара щеше да хареса Холивуд толкова много, че щеше да дойде да живее в „Роузмонт“. И може би всичко щеше да си остане постарому.

Миси може би имаше някакви опасения относно медения месец, като се има предвид преживяването ѝ в грубите ръце на Еди Арнхалд. Но те се разпръснаха още първата нощ. Огромният О'Хара, с неговото твърдо, силно, вдъхващо увереност у другия, тяло, с лицето си, красиво и озарено от любов, я целуваше топло и страстно, все едно че беше кралица. Държеше я в прегръдките си и милваше косата ѝ, галеше лицето ѝ, целуваше клепачите, бузите, устните ѝ. Говореше ѝ непрекъснато колко много я обича, колко е красива и че той е най-щастливият човек на земята. И тръпнеше от страст, докато я любеше, шепнеше любовни думи в ухото ѝ, а тя обви тяло около неговото и откри, че на света има и други чувства, че съществува радостта от това да бъдеш с любимия човек.

Седмицата мина неусетно и преди тя да се опомни, вече бяха във влака, на път към Лос Анджелис.

— Ще трябва бързо да опаковаш нещата си, момичето ми — каза О'Хара, когато влакът влезе в гарата. — Ще трябва да отидем до Ню Йорк, за да видим как върви бизнесът.

— Ню Йорк? — Миси премигна изненадано. — Но аз мислех, че ще живеем в Холивуд. Азалий е толкова щастлива тук... — Гласът ѝ заглъхна, когато разбра колко глупава е била. Бизнесът на О'Хара беше в Ню Йорк и Чикаго и той щеше да очаква от нея, като от своя съпруга, да го придружава.

— Не се тревожи за Азалий, аз ще се погрижа за нейното щастие — обеща ѝ. — Тя ще посещава най-доброто девическо училище в Ню Йорк. Сега, когато „крал“ О'Хара е нейният баща, тя ще бъде истинска принцеса.

Ако само знаеше, че тя наистина е княгиня, помисли си Миси, но не промълви нито дума. Но не можеше да му разкаже историята на техния живот и да очаква от него да прояви разбиране. По-добре щеше да бъде да запази старите си страхове и тайни за себе си. Може би сега,

като мисис О'Хара и нейната дъщеря, те най-сетне бяха в безопасност, скрити както от Арнхалд, така и от руснаците.

Ню Йорк

Лятната къща в Шери Недърлънд се оказа прекалено малка за О'Хара и новото му семейство и те се преместиха в нова къща на „Парк авеню“, където разполагаха с четири спални и бани, библиотека, чиито стени бяха облицовани с дървена ламперия, голям хол с две вградени мраморни камини и, зад огромната кухня, просторни стаи за Бюла и нейните две помощнички. Азалий беше отказала да вземе Виктор със себе си.

— Не! — беше възкликнала тя, много бледа, спокойна и крехка в утринта на тяхното заминаване за Ню Йорк. Дори разкошната ѝ коса беше загубила блясъка си. — Виктор ще остане при Роза. Ще бъде пощастлив тук на верандата, отколкото в някакъв задушен нюйоркски апартамент.

Миси си спомни как Виктор се изтягаше пред решетката на камината на „Ривингтън стрийт“ и си помисли, че той вероятно ще бъде също толкова щастлив и в Манхатън, но Азалий беше категорична.

— Често ще идвам при теб, Виктор, миличък — прошепна тя и целуна козината на главата му. Когато колата потегли, тя запуши ушите си с ръце, за да не чува жалното му скимтене.

Опита се да бъде щастлива в огромния луксозен апартамент на „Парк авеню“, където си имаше своя собствена стая. Върна се в училището на двете мис Бийдъл, но сега не го намираше толкова вълнуващо, защото предпочиташе да живее в „Роузмонт“ и да слуша приказките на наемателите, които говореха за филми и кинозвезди. Струваше ѝ се, че когато най-после свикнеше с някое място и започваше да изпитва щастие, я вземаха и отнасяха някъде другаде. Като че ли я наказваха, но и тя не знаеше защо. Първо живееше на „Ривингтън стрийт“ и Роза се грижеше за нея, после апартаментът на Западна петдесет и трета улица, после замъка Арнхалд, после Холивуд, и сега Парк авеню. А ето, че О'Хара вече говореше за преместване в Чикаго, макар и само за няколко месеца.

Ако се опиташе, можеше да се върне назад в спомените си чак до времето, когато беше много малка. Знаеше, че е живяла в Русия, и понякога, докато лежеше нощем в леглото, се опитваше да върне спомените. Помнеше колко огромни ѝ се струваха стаите и колко дребна беше самата тя, помнеше и колко красиво беше всичко. Никога не беше говорила за това с Миси, но помнеше как я бодеше брадата на татко сутрин, когато той я целуваше за „добро утро“. Помнеше и прекрасния аромат на цветя, който се носеше от тялото на майка ѝ, и колко нежна беше кожата на бузата ѝ, до която тя щастливо се притискаше. Помнеше и живото лице на Алексей, тъмносивите му очи, които винаги бяха засмени. Помнеше и няня, която им пееше приспивни песнички. Към тези спомени се връщаше тя и в мечтите си — нейния свят, където тя беше център на любовта и вниманието на всички, а светът беше безопасно място, място, в което всички я обожаваша. Надяваше се някой ден отново да намери този свят. Междувременно посещаваше училището „Мис Бийдълс“. Вкъщи носеше бележки, в които пишеше, че е мечтателна и не внимава в час. Всеки ден звънеше на Роза и нейните момичета, за да пита какво ново има при наемателите, дали всички са получили роли в „Шехерезада“ и дали и тя липсва на милия Виктор толкова, колкото и той на нея. И винаги обещаваше да ги посети скоро, но ето, че беше изминала година, а тя все още не го беше направила.

Тя вечеряше, седнала до кухненската маса, а Миси и Бюла обсъждаха менюто за другата седмица, когато влезе О'Хара с широка усмивка на красивото си лице.

— Опаковайте най-красивите си рокли, момичетата ми — каза той и целуна силно Азалий по върха на главата. — Утре заминаваме за Чикаго.

— Чикаго? — възкликнаха те.

— „Пурпурната орхидея“ е почти завършена вече — поясни той гордо. — Ще бъде отворен следващата седмица. Реших, че можем да отидем, да си починем и да се повеселим малко. — Грабна Миси в прегръдките си, вдигна я във въздуха и я завъртя все така усмихнат. — Третият клуб на Крал О'Хара. Какво ще кажеш? Не е зле за един бивш собственик на кръчма в Деланси, нали?

— Не мога да изкажа мнението си — отговори Миси, — тъй като никога не съм виждала нито един от клубовете ти.

Той смръщи вежди.

— Е, знаеш защо досега не съм те водил в нощен клуб. Мястото на една уважавана дама не е там. — Той се изчерви объркан, когато тя избухна в смях.

— Крал О'Хара, нима искаш да кажеш, че бизнесът ти не е „подходящ за една уважаваща себе си жена“! — подкачи го тя. — Питам се какво ли биха казали съседите ни от „Парк авеню“ ако чуеха думите ти. И то като се има предвид, че повечето от техните синове и дъщери са твои клиенти.

— Това е различно — каза той рязко. — Това е бизнес. Господи, Миси, нима не те поканих на откриването на „Пурпурната орхидея“? Аз самият подбрах гостите. Каймакът на обществото ще дойде да види моя нов клуб и да се срещне със съпругата ми.

— А ти ще им продаваш ли долнопробен джин? — отново го подкачи тя.

— Джинът на О'Хара никога не е долнопробен. Аз го внасям направо от Бермудите.

Тя го погледна изненадана.

— Мислех, че купуваш алкохола от своите приятели Ориконе.

— Ориконе? — Той се закашля и размърда неспокойно крака. — Е, ами, аз и братята Ориконе имахме малко несъгласие относно цените, затова поръчвам от тях само половината количество, което ми е нужно. Но какво правите още тук? Отивайте да си опаковате нещата, хайде! Утре сутринта ще хванем влака.

Той погледна Азалий, която седеше до безупречно излъсканата кухненска маса, с чиния и чаша мляко пред себе си. Очите ѝ бяха кръгли и тъжни. Той отиде и седна до нея.

— И като последна изненада за моето любимо малко момиченце, от Чикаго ще отидем направо при леля Роза в Холивуд.

Малкото сърцевидно лице на Азалий се зачерви от вълнение и удоволствие.

— О, Крал О'Хара — засмя се тя щастливо при мисълта, че отново ще види Виктор и Роза, и го прегърна през врата, — благодаря ти, благодаря ти.

— Просто искам моите момичета да бъдат щастливи — отговори той с дрезгав глас и се усмихна на Миси над главата на Азалий.

— Всяко дете трябва да казва на баща си татко, Азалий — намеси се Бюла.

Но Миси поклати глава. Тя знаеше защо Азалий не може да казва татко на нейния любим О'Хара. Защото, дълбоко в себе си, в своите спомени, тя знаеше, че има истински татко, и се надяваше той да се върне някой ден, както се случва във всички вълшебни приказки.

Чикаго

В стария хотел „Палмър Хаус“ в Чикаго имаше висока седем метра ротонда, египетски салон, френски мебели и италиански фрески.

— Само най-доброто за моите момичета — каза О'Хара, издуха дима от цигарата си и погледна гордо семейството си, което отиваше да вечеря в трапезарията.

От двете страни на залата имаше редици от огромни мраморни колони, а от центъра на покрития с рисунки таван се спускаше голям кристален полилей. Рояк келнери чакаше техните нареждания. О'Хара намигна на Миси.

— Спомняш ли си първия път, когато те заведох на вечеря в Ню Джърси? А ти каза, че не си достатъчно добре облечена? — Тя кимна. — Тогава ти отговорих, че си достатъчно добре облечена да отидеш, където пожелаеш. Но сега си по-красива отвсякога. — В зелените му очи блестеше огромна любов. Подаде ѝ през масата една кутийка. — И една за моето малко момиченце — каза той и подаде съвсем същата кутийка и на Азалий.

Миси отвори своята и възкликна възхитена:

— О, господи! Съвършена орхидея от розови диаманти. Красива е, Шеймъс, много красива!

Той се усмихна малко срамежливо.

— Тогава защо се обръщаш към мен с Шеймъс? Нали винаги си ме наричала О'Хара?

— Защото те обичам — каза тихо тя. — Шеймъс или О'Хара, аз те обичам. И ти благодаря.

Той се изчерви и побърза да каже на Азалий:

— Хайде, отвори подаръка си, миличка. Да видим какво има вътре.

Златистите ѝ очи придобиха съвършено кръгла форма, когато видя какво има в кутиятката.

— И аз имам орхидея — заяви гордо тя.

— Същата като на майка ти, но по-подходяща за малко момиченце като теб — поясни той, докато двете възкликваха над кварцовата орхидея във формата на роза, в центъра на която имаше розов диамант.

О'Хара им се усмихна. Притегна им двете си ръце през масата и каза:

— Това е една от най-щастливите нощи в живота ми.

Клубът „Пурпурната орхидея“ беше разположен между „Стейт стрийт“ и „Калъмет Авеню“, близо до кафе „Сънсет“, „Дриймленд“, „Панама“ както и до най-големия театър на града, където свиреха най-известните джазоркестри. О'Хара беше избрал мястото за клуба, защото беше сметнал, че кварталът предлага повече забавления от Западната част, и защото знаеше, че там ще има повече клиенти.

Мъж с камера заснемаше пристигането на изискано облечените гости, а вътре се лееше френско шампанско. Миси изглеждаше великолепно в роклята си от тъмнорозов шифон и шал с изрисувани розови орхидеи, закрепен на рамото ѝ с диамантена брошка. О'Хара мислеше, че и той изглежда добре с бялата си вратовръзка, с орхидеята, втъкната в бутониерата му, и с фрака с дългата опашка. А Азалий изглеждаше толкова крехка и уязвима, и толкова прекрасна в красивата си рокличка, с русата си коса, която беше грижливо накъдрена и подредена, че О'Хара не можеше да не я прегърне и да не ѝ каже, че се гордее, че е неин баща и че винаги ще се грижи за нея. Тя се усмихна, нежно докосна лицето му с пръсти и каза:

— Сега се радвам, че си мой баща, О'Хара.

А той се засмя и отново я целуна.

На всяка маса в клуба имаше ваза с една-единствена, но съвършено красива пурпурна орхидея. Освен джазоркестъра, който щеше да свири всяка нощ, имаше гости танцьори, повечето от които звезди. Азалий умираше от нетърпение да види шоуто.

Южният квартал не спа тази нощ. Тези, които не бяха поканени, завистливо наблюдаваха гостите, които слизаха от многобройните автомобили пред вратата и бързаха да влязат, усмихнати, в царството, което им обещавахе лукс, забавления, джаз и алкохол, което беше

изпитаната рецепта за успех на Крал О'Хара. Той представяше Миси и Азалий на всички. По-късно, когато клубът се препълни с посетителите и шумът нарасна, той предложи да заведе Азалий у дома.

— Погрижете се моето малко момиченце да си легне веднага щом се прибере в хотела — даде той нареждането си, докато чакаха лимузината под ярката светлина на неоновия надпис.

Шофьорът се бавеше. О'Хара гледаше нетърпеливо нагоре-надолу по улицата и въобще не забеляза закритата черна кола, която се движеше бавно от другата страна на улицата. Изведнъж тя усили скорост и тръгна през улицата към тях. Те втренчиха в нея погледи, изненадани, за секунда-две. Задният прозорец се смъкна, показа се дулото на картечница. О'Хара изрева като луд и се хвърли, за да защити с тялото си Миси и Азалий. Куршумите попаднаха право в него, тялото му се завъртя и падна на тротоара, превърнато в кървава каша. Азалий чуваше собствените си писъци — писъците, които чуваше и насън. Пицеше така, както беше пицяла и преди много, много години във Варишня. Чуваше стенанията на Миси, свистенето на автомобилни гуми и тропота на бягащи крака. И продължаваше да пици, да пици и да пици, като че ли искаше да освободи всичките чувства, които бяха останали толкова дълго заключени в нея. Вече знаеше, че никога нямаше да престане да плаче.

ГЛАВА 38

Мериленд

Кал натисна звънеца, за да извика сестра Милгрим, разтревожен от вида на лицето и треперещия глас на Миси. Часовникът на масата показваше два след полунощ. Знаеше, че тя сигурно вече е много уморена и съсипана от връщането на толкова много спомени. Тя погледна брошката във формата на розова орхидея, която държеше в ръцете си.

— Никога няма да се разделя с нея — прошепна. — Никога!

Сестра Милгрим влезе шумно в стаята, разтревожена и като че ли нащрек в бялата си униформа. Погледна първо Миси, после Кал и каза:

— Не ви ли предупредих? Ето, че тя е много уморена и силно разтревожена. И за това обвинявам вас, млади човече! — Тя напълни вода в една чаша. — Хайде да си вземете хапчетата — започна да я увещава тя. — А после ще ви донеса чаша ароматен чай и ще си легнете.

Миси изпи хапчетата си и поклати глава.

— Нима не разбирате, сестра Милгрим? — каза тя. — След като съм започнала, трябва да приключа с всичко това. Само тогава Кал ще може да ми помогне.

Мил грим го изгледа остро, но той само сви рамене.

— Важно е за всички нас — каза ѝ той.

Очите ѝ се разшириха от тревога, но тя каза:

— Е, в такъв случай, може би ще е по-добре да направя сандвичи — и излезе от стаята, а бялата ѝ колосана престилка шумолеше приятно.

— Азалий не можа да дойде на погребението — каза Миси. — Не че аз исках да го направя. Задържаха я в болницата цели две седмици, „за наблюдение“, казаха. Но в края на краищата не успяха да разберат много неща. Тя се беше скрила в своя собствен свят, а там никой не можеше да я достигне. Казаха, че е преживяла шок, но след време ще се оправи. Но аз знаех по-добре от тях. — Виолетовите ѝ очи

срещнаха неговите. — Когато спускаха ковчега на О'Хара в гроба, пристигна огромен букет розови орхидеи. Човекът, който ги донесе, ми подаде картичка. — Тя направи пауза. — Беше от Рико и Джорджо Ориконе.

— Значи, те са го...?

Тя кимна.

— Той беше подценил силата им в Чикаго. Те имаха приятели на власт, които вече си бяха набелязали мястото. Бяха го оставили да си похарчи парите, за да обзаведе клуба, а после просто... се бяха възползвали. — Тя наведе глава. — Не бяха повдигнати обвинения, разбира се. Във вестниците излизаха статии седем дни и всичко беше обяснено като „поредната кървава разправа между гангстери“.

Сестра Милгрим влезе отново, и мълчаливо постави на масата чиния със сандвичи, но без кората, и шоколадов кейк.

— Хапнете малко — започна да придумвате Миси. — Трябва да пазите силите си.

Миси изпи с благодарност чая си и каза на Кал:

— Когато Азалий излезе от болницата, отидохме в Холивуд при Роза. Мислех, че връщането у дома ще я извади от депресията. Всички бяха толкова мили, разказваха й какви роли имат в киното, но тя нищо не забелязваше. Интересуваше се само от Виктор и не се отделяше нито за миг от него. И сега ги виждам, застанали на верандата в „Роузмонт“, главата на Виктор в нейния скют, а тя гледа минавачите, но без да ги вижда. О'Хара ми беше оставил малко пари, не богатство, защото той харчеше парите толкова бързо, колкото и ги печелеше. Но мислеше, нали разбирате, че ще има време да спестява по-нататък в живота. Мина година и вече не можех да издържам. Реших да заведа Азалий в Швейцария при известния психиатър Карл Юнг. Искан да знам със сигурност дали проблемът й беше наистина психически. — Тя отново погледна Кал. — И през цялото време се молах да се окаже нещо, което може да се излекува. Юнг се заинтересува много от нейния случай. Разбира се, той пазеше строга тайна по отношение на пациентите си и аз му разказах, без да споменавам имена, за това, че тя е изгубила семейството си, че се е наложило да бяга от родината си и целия й по-нататъшен живот. Казах му още, че тя не знае какви са причините, довели до всичко това, нито пък някакви подробности. Че не е виждала снимка на семейството си и дори не знае истинската си

самоличност. И, разбира се, разказах му и за О'Хара. Юнг каза, че тя страда от няколко неща — депресия, истерия и потиснати още през ранното детство чувства. Възможно било да загуби представа за себе си, за самоличността си. Казах му, че никога не е споменавала майка си и баща си и че е приела напълно факта, че живее на „Ривингтън стрийт“ с мен и София. Казах му също как е привързана към кучето. Той кимна и каза, че тя е класически случай и той ще направи всичко възможно, за да ѝ помогне. Пътувахме до Цюрих и обратно повече от две години. Наемахме апартамент в малък хотел в планините. Обичахме свежия въздух и гледката, която се разкриваше от прозореца. Мисля, че и двете се чувствахме в безопасност там. Когато се връщахме в Калифорния, оставахме там месец-два, но болестта на Азалий прогресираше и аз се страхувах да я отделям от доктор Юнг. Знаех, че зад тези прекрасни спокойни очи се крие душевен смут, и исках всичко да си дойде на мястото. Най-после Юнг каза, че е направил всичко възможно засега, и ние се върнахме в Холивуд завинаги. Азалий изглеждаше по-щастлива и дружелюбна отвсякога. Върна се в училището и поднови приятелството си с момичетата на Роза, като че ли нищо не се беше случило. Поднови уроците по танци и балет и те станаха центърът на живота ѝ. Предполагам, че това беше единственото, което искаше да прави в живота — да танцува.

Погледна Кал спокойно и каза:

— И предполагам, че сте се досетили вече, че говоря за Ава Адер.

Той я погледна силно изненадан.

— Ава Адер? Кинозвездата?

— Ще ви разкажа как се случи. — Тя отпи глътка студен чай и притисна длан към челото си. — Всичко започна с една случайна среща. Цял живот не успях да реша дали тя постави начало на кариерата ѝ или съсипа живота ѝ...

И тя разказа на Кал как щастливо беше започнало всичко, как Дик Невърн се беше отбил една вечер да ги види, развълнуван от успеха на „Шехерезада“ и трите други филма, които беше режисирал за „Меджик Муви“. Беше вече известен, но си беше все същият прекрасен, обикновен младеж, когото познаваха. Беше все още скромнен и срамежлив, макар че дори най-красивите кинозвезди се хвърляха в ръцете му. Не беше забравил как беше седял в люлеещия се

стол на верандата в „Роузмонт“ и мислеше, че дължи всичко на С. З. Абрамс, който му беше дал шанс в живота.

— Абрамс беше странен човек, но наистина обичаше Дик. Дик го посещаваше в голямата му къща на „Лексингтън“ няколко пъти в седмицата и двамата гледаха новите филми. Вечеряха заедно, но винаги много официално, с много слуги наоколо и така нататък... С. З. никога не разказваше на Дик подробности от личния си живот. Всичко, което Дик знаеше, бе, че той е силно вярващ евреин и строго спазва религиозните празници. Както и да е, онзи ден, когато Дик дойде да ни види, Азалий се втурна радостно в стаята. Връщаше се от урок по танци. Беше особено весела и оживена и наистина се зарадва да види Дик. Беше вече на четиринайсет години и много красива, разбира се. Беше висока за възрастта си и все още много слаба, но имаше красиви крака и особена грациозност на движенията. Забелязах, че Дик я гледа с интерес, и никак не се изненадах, когато каза: „Знаеш ли, Миси, Азалий е създадена за киното. Ще я обикнат и камерите, и публиката“. Аз поклатих глава и се усмихнах. Казах, че е още много млада, за да се мисли за това, а той отговори нещо, което наистина ме изненада. „Наистина мразя да разнасям клюки, но трябва да ви кажа, че Азалий бяга от училище и цял ден обикаля киностудиите, лъже за възрастта си и търси работа като танцьорка или дори статистка, каквото и да е, само и само да стане част от този вълшебен свят.“ Разбира се, не постигала успех, защото било очевидно, че е още дете. „Но защо аз — помислих си, — след като знам какво е единственото желание в живота ѝ, да не ѝ позволя да изиграе малка роля в киното?“ Той лично щял да се грижи за нея и дори да пази живота ѝ, ако е необходимо. Готов бил да се обзаложи, че тя съвсем скоро ще стане звезда. Аз отново заявих, че няма да ѝ позволя да приближи киностудиите, докато не навърши поне шестнайсет. Беше 1928 година и Холивуд се беше променил. Вече беше голям град. Аз и Роза притежавахме пет къщи на „Фаунтин авеню“. „Роузмонт“ където живеехме сега вместо в бунгалото, беше най-малката. Студиите бълваха филм след филм, булевард „Холивуд“ кипеше от трескаво движение и дори кварталът „Бевърли Хилс“ беше едно малко градче. Много от звездите вече си бяха отишли: Валентино беше мъртъв, Мейбъл Норман и Фати Арбакъл бяха съсипани от постоянните скандали, убийства и наркотици. Всичко се беше променило. Холивуд беше загубил своята невинност, може да се каже.

Както и нашите три красавици, които бяха открили, че да позираш за голи снимки е много по-доходно, отколкото да се снимаш за Мак Сенет. Можете да разберете защо смятах, че този свят не е подходящ за уязвимо дете като Азалий. Искях и животът да тече постарому. Без спадове и възходи в настроението и състоянието ѝ. Тъкмо бяхме намерили анонимност и аз исках да я задържим. Току-що бяха открили, че филмите могат да се озвучават, и индустрията беше в подем. Много от вече утвърдените звезди щяха да напуснат, защото гласовете им не били подходящи, така казваха. И въпреки че заплаших Азалий, че отново ще ѝ наема учителка, тя продължи да обикаля киностудиите. И тогава умря Виктор и аз промених решението си. Той беше най-старото куче в Холивуд, доста стар дори за куче от породата борзой. Беше сляп от години и не се помръдваше от мястото си на верандата. Разбира се, за нас неговата смърт беше трагедия, защото той беше една от последните ни връзки с Миша. Но за Азалий беше катастрофа. Претърсихме страната, за да ѝ намерим друго куче борзой, и то най-накрая пристигна. Беше на шест месеца, със същата златиста козина като Виктор, готов да играе с всички ни. Веднага обикнахме Рекс, но той не беше Виктор. И когато видях онази сянка да се връща в погледа на Азалий, онази отчужденост и замечтаност, извиках Дик и му казах, че ще е най-добре да ѝ направи пробни снимки.

Холивуд

С. З. чакаше пристигането на Дик от студиото. Щяха да гледат последните заснети кадри в дома му вместо в студиото, както правеха от известно време насам. Той много обичаше Дик, който внасяше живот в огромната, но празна къща. Беше десет часът и небето над красивите градини отвън беше тъмно. С. З. можеше да бъде, който и да е мъж, в който и да е град, анонимен. Бяха минали осем години, откакто беше изместил Шрьодер от бизнеса и станал собственик на няколко разнебитени хангара, една камера и няколко ленти. А ето, че беше се превърнал в легендарния С. З. Абрамс, магната, който можеше да се мери с Голдуин, Фокс и Уорнър. Но в сърцето и душата си все още беше Зев Абрамски, самотния човек. Толкова самотен, че се нуждаеше от компанията на Дик Невърн и умората от двайсет и четири часовия работен ден, за да запълни времето си. Тогава, ако имаше

късмет, щеше да се почувства толкова уморен, че щеше да спи дълбоко, без да сънува, и на сутринта да бъде готов за новия ден.

В погледа на Мел Шрьодер беше видял — че го взема за истински мухльо, както беше седнал там, на верандата на хотел „Холивуд“, изпотен в черния си костюм на собственик на заложна къща и колосана бяла яка, объркан от гърления си английски и чуждестранния си вид. Но Шрьодер не знаеше за гнева и отчаянието, които бяха запалили огън в него. Шрьодер беше само първият от десетимата, които бяха унищожени от неговата амбиция и остротата на ума му. С обичайната за него предпазливост, Зев беше проверил Шрьодер и беше открил, че той е продал четири звукозаписни студия на лековерни хора чрез малки обяви във вестниците на незначителни градчета из цялата страна. И беше решил, в края на краищата, да не се среща с Шрьодер. Но после беше вникнал малко по-надълбоко в нещата и отново беше променил решението си. Шрьодер го беше завел да му покаже парче земя, което беше купил само за няколко долара, защото до него не водели никакви пътища. Обясни му, че в пустинята и на крайбрежието всички хора са далеч от цивилизацията, затова той ръководи работата от офиса си в Холивуд и затова има само една камера, а наоколо не се виждат хора. Показа му метрите лента и му посочи предимствата на разнебитените хамбари, които обикновено служат за кошари на едрия рогат добитък или пък за прибиране на сеното, но които той гордо наричаше студио. После измъкна подправените отчети на компанията си и му каза, че е продал стотици копия от последните си два филма и печалбата възлиза на чисти сто хиляди долара. Плюс това разпространителите дължали още седемдесет и пет хиляди на компанията му. В колоната на загубите не бяха посочени никакви цифри.

— Днес започваме да правим още пет филма — беше казал той на Зев, — а предстои заснемането и на други. Проблемът ми е в това, че не мога да понасям климата. — И той изтри запотеното си чело и се удари в гърдите. — Докторите казват, че трябва да се върна на изток, където е по-хладно, и така нататък, защото, ако не го правя, скоро ще бъда мъртъв. — Той намигна на Зев, блед и леденостуден, макар да му беше топло в черния му костюм. — С техните дипломи, кой съм аз, та да кажа „не“? — Гледа го втренчено и мълчаливо няколко секунди, после добави: — Харесваш ми, затова ще ти направя предложение,

което няма да можеш да откажеш. Виждам, че си подходящ за бизнеса. Казвам ти: тук можеш да направиш цяло състояние. Лош късмет е това, че съм повален от болестта. — Той въздъхна тежко и добави смело усмихнат: — Бог е господар на всички ни и аз не мога да оспорвам действията му.

Зев го гледаше, без да се намесва в монолога му. Не му отговори и този път. Шрьодер започна да изпитва неудобство.

— Да ти кажа ли какво предлагам? — побърза да каже той. — Ако не се върна във Филадельфия до другата седмица, ще вървиш след ковчега ми. Ще ти помогна, мистър Абрамски, ако и ти ми помогнеш. Предлагам ти всичко в пакет — земята, студиите, петте камери, филмовите ленти, контактите с разпространителите — целия бизнес. И не забравяй сумата от седемдесет и пет хиляди долара, която ще бъде в джоба ти в края на годината.

Зев повдигна скептично вежди.

— Колко искате?

— Колко искам? Да си кажа правичката, в този момент парите са последното нещо, за което мисля. Проблемът със здравето отнема целия ми разсъдък. Когато се касае за живота и смъртта, какво представляват парите? Заради бързата продажба съм готов да взема двадесет и пет хиляди. В брой, още сега, и си стискаме ръцете.

На Зев се стори, че се потят дори сините му студени очи, когато го погледна тревожно и нетърпеливо.

— Това са много пари — отговори Зев, пхна ръце в джобовете си и направи линия по прашния под с върха на обувката си.

Сянката на тревогата мина по лицето на Шрьодер.

— Е, може би за добър младеж като теб... Да кажем двайсет?

— Покажете ми отново счетоводните книги — каза изведнъж Зев.

Шрьодер, вече доста нервен, му ги подаде.

— Ето, всичко е записано на хартията...

Зев внимателно сгъна книгите и ги постави в джоба си.

— Хей! — извика Шрьодер усмихнат. — Още не си купил мястото! Ами двайсетте хиляди?

— Предлагам ви, съвсем твърдо, сто седемдесет и пет долара за десетте акра земя, които наистина притежавате — каза Зев с дълбок, гърлен глас. — А това е с петдесет долара повече от онова, което сте

заплатили вие. Ще ви дам седемдесет и пет за камерата и лентите. Останалото е празни приказки. Общо стават двеста и петдесет долара и петдесет процента от печалбата от вашата продукция. Честна сделка, струва ми се, мистър Шрьодер?

— Господи, какво знаеш ти, малък сополанко? — извика ядосано мъжът. — Сигурно двеста и петдесет долара са всичко, което имаш!

Зев присви очи. Лицето му беше дори по-бледо от обикновено, когато каза тихо:

— А това е с двеста долара повече, отколкото имаш ти, Шрьодер. Или ги вземай, или сделката няма да стане. — Направи кратка пауза, докосна хартиите в джоба си и добави: — А ако не, ще занеса тези сметки в полицията на Лос Анджелис и ще им кажа да вземат необходимите мерки срещу вас заради измама. Не съм първият, на когото продавате киностудии, Шрьодер, но със сигурност ще бъда последният. — Той се усмихна мрачно. — Общо взето, двеста и петдесет долара е твърде щедро предложение.

Очите на Шрьодер мятаха мълнии, но той протегна ръката си и каза:

— Окей, тогава, дай ми парите.

От другия си джоб Зев извади друг лист хартия.

— Отидох при един адвокат, чийто офис е на „Вайн стрийт“. Обясних му какви са обстоятелствата и той написа това. Каза първо да сложите подписа си точно тук. — Той посочи мястото и му подаде писалка. — Той е много уважаван сред колегите си и, без съмнение, неговата дума ще тежи повече от вашата в съда, ако се опитате да твърдите, че нищо не сте ми продали.

Шрьодер го погледна, подписа хартийката и сложи в джоба си парите на Зев, без дори да ги преброи. Влезе в лъскавия си автомобил и извика през рамо:

— Понеже си толкова умен, можеш и сам да се прибереш в Холивуд, малко копеле!

Зев се усмихваше, докато го гледаше как потегля сред облак прах със свистене на гумите, после се върна в порутения хамбар и се огледа. Прегледа дали дървото не е изгнило някъде. Взе камерата и я погледна недоумяващо — никога в живота си не беше виждал такова нещо и не знаеше как работи. Но тя го очарова. След половин час чу пуфтенето на автомобила, който беше поръчал, и се обърна, с усмивка на уста, да

разгледа земята си. Само преди седмица в градския съвет беше подписан договор, според който компанията „Юнивърсъл пикчърс“ щеше да купи околните земи и да прокара електричество и вода, както и нови пътища и дори телефон. Той беше направил необходимото и се беше погрижил да купи още няколко акра около земите на Шрьодер. Знаеше, че ще бъде сравнително евтино да прекара тук път, електричество и вода. Докато колата го отнасяше към града, той се усмихваше. Беше готов да даде петстотин долара, ако е необходимо, но това, че Шрьодер го нарече „котле“ и „мухльо“, му струва двеста и петдесет долара. И ето, че сега той, Зев Абрамски, беше собственикът на студиото.

Беше проучил из основи бизнеса. Знаеше колко е важна дейността на разпространителите и отношенията с тях. Знаеше, че определен брой компании вече са формирали веригите си на разпространение, а също и това, че независимите биват отрязвани. Беше прозрял, че такава ще бъде бъдещето на киноиндустрията. Имаше само два основни проблема: не познаваше нито един човек от бизнеса, а десетте хиляди долара, с които разполагаше, не бяха достатъчни за постигането на онова, което беше намислил.

Хотел „Холивуд“ беше пълен с хора, които работеха в киното. Там непрекъснато се разменяха клюки и новини от света на шоу бизнеса. Зев седеше или в трапезарията, или на верандата, пиеше портокалов сок и отваряше добре ушите си. Понякога чуваше неща, които би предпочел да не чува, като например кой режисьор с коя звезда спи или пък кой актьор е свалил сервитьорката, колко е струвала направата на последния филм на Сенет или пък на Грифит. Знаеше за колко е последният договор на Пикфорд — повече от милион — и че на второстепенните актьори се плаща по пет долара на ден. Преглеждаше редовно вестниците и висеше по студиите, чакаше в офисите и слушаше какво се говори около него. Стана професионален подслушвач, гледаше всеки филм, който се прожектираше в града, и най-накрая научи, че киното има двама покровители: млад калифорниец на име Мотли Флинт, шеф на Националната сигурност, и Амедео Джианини, директор на Италианската банка.

Зев избра Джианини, защото в Източния квартал беше свикнал с италианците и ги харесваше. А също и защото беше научил, че детството на Джианини било трагично — като неговото собствено. Той

бил син на емигранти и видял как съседът убил баща му. Джианини беше станал banker през 1901 и беше отворил Италианската банка. Зев научи, че когато давал заеми, Джианини, освен с професията и заниманието, се съобразявал и с характера на човека.

Двамата се гледаха и мълчаливо се изучаваха в кабинета на Джианини. Зев виждаше пред себе си умен и проницателен италианец на средна възраст. Познаваше много като него в Ню Йорк. Единствената разлика беше в това, че този тук беше успял и спечелил и богатство, и власт. А bankerът виждаше слаб, интелигентен евреин, елегантен въпреки черния костюм, който беше особено подходящ за погребения. Зев бързо обясни разбиранията си за шоу бизнеса и каза, че в неговото студио ще се работи по осемнайсет часа на ден, като актьорите, режисьорите и операторите ще работят на смени. Филмите ще бъдат евтини и забавни, за да помогнат на хората да избягат от мизерията и нещастията на собствения си живот. За да бъде бизнесът успешен, той ще създаде собствена разпространителска верига и собствена верига от кинозалони. А после ще започне да прави истински филми.

— Кажете ми какво наричате истински филм, мистър Абрамски?
— попита bankerът усмихнат.

— Спектакъл, драма, исторически филм. Да се покажат на обикновените хора неща, които няма да видят и през целия си живот...
— Той погледна Джианини и каза простичко. — Магия.

Bankerът се засмя.

— И колко ще ми струва, ако искам да финансирам „магията“?

Зев преглътна и после смело каза:

— Имам собствени десет хиляди долара, а вас моля за петдесет.

Джианини завъртя молива, който държеше, първо нагоре, после надолу и го погледна мълчаливо.

— А какво ви кара да мислите, че човек като вас може да успее в бизнес, в който толкова много други са се провалили? — попита той най-накрая.

Зев го погледна изненадан.

— Просто знам, сигурен съм, това е всичко.

Джианини се засмя и каза:

— Вярвам ви, Абрамски, петдесетте хиляди са ваши.

Зев онемя.

— Защо сте готов да ми заемете парите?

— Първо, защото имате прекрасно парче земя до река Чахуенга, което може да бъде превърнато в имение. И, второ, защото обичам хората, които вярват в себе си.

Когато се върна в хотел „Холивуд“, Зев имаше шейсет хиляди долара на сметка в Италианската банка, но се радваше повече, че банкерът беше повярвал в него, отколкото на това, че му беше заел парите.

Само за седмици поднови помещенията, добави нова постройка, която обзаведе като офис, и купи още камери и много метри лента. С помощта на агенция избра и назначи оператор, режисьор и няколко актьори, в чиито талант повярва. Тяхната заплата повиши от трийсет долара на седмица на триста, когато се оказа, че играта им е равна на тази на звездите. Назначи още второстепенни актьори, помощник-режисьор и помощник-оператор. Седна зад бюрото и нахвърли няколко сюжета по старите изпитани рецепти, които публиката много обичаше. Докато той пишеше, камерите работеха ден и нощ.

Беше единственият шеф. Ръководеше всичко. Нито една подробност не беше толкова малка, та да не заслужава неговото внимание. Нищо не убягваше от острия му като на орел поглед. Като последица от всичко това, неговите филми, освен че бяха забавни, бяха и качествени. И скоро разпространителите започнаха да се бият за тях. А когато не беше зает с правенето на филми, се грижеше за формирането и лансирането на пазара на „Меджик Дистрибушън“, собствената си разпространителска верига.

Холивуд беше пълен с предприемчиви млади хора и конкуренцията беше особено силна. Зев, или както всички го познаваха — С. З., следеше внимателно нейните изяви. Когато научи, че някакъв млад режисьор на име Франсис Питърсън направил гениален филм — „Пътуване, което ще трае цял живот“, — който ще бъде прожектиран в „Удли Тиътър“, той отиде да го види. Питърсън беше неизвестен, филмът покриваше голям период от време и беше интересен, но направен с малко пари. Качеството на филма не беше добро, на места действието беше неизгладено, но странно, малките камъчета като че ли спомагаха за силното въздействие. Сагата, разказваща за живота на емигрантите, които живееха във фургони и непрекъснато търсеха работа и се стремяха към нов живот, беше

особено реална. Във филма имаше и хумор, и патос, и трагедия, и надежда.

Когато филмът свърши и лампите светнаха, Зев изтри една сълза дълбоко разчувстван. Тъй като той самият беше емигрант, беше разбрал драматизма на борбата между живота и смъртта, която водеше това ново поколение. И инстинктивно усещаше, че и на останалата част от Америка ще се наложи да води такава борба.

Филмът привлече вниманието на малцина. Три четвърти от салона оставаха празни на всяка прожекция. Той изчака във фойето, докато се появиха продуцентът и режисьорът — и двамата като че ли обезсърчени. Той се представи и им предложи четирийсет хиляди долара за разпространителските права. Те го гледаха така, като че ли беше луд, а после подскочиха зарадвани.

На следващия ден той седеше в офиса на Джианини и молеше за нов заем от четирийсет хиляди долара, за да постави началото на „Меджик Дистрибушън“. Банкерът погледна плановете му за първите шест месеца и се усмихна.

— Окей — каза той, — имаш ги. Но вече е време или да изплуваш, или да потънеш, С. З. Ти по-добре знаеш какво да направиш.

— Да, знам — обеща той уверен в себе си.

Продажбата на филма не беше лесна, но той успя да го продаде дори на главния театър в Ню Йорк. Скоро обаче славата на филма се разнесе и започнаха да го засипват с молби да им даде филма. Той направи повече от един милион копия на филма и купи няколко от помалките независими разпространителски вериги. „Меджик Дистрибушън“ беше вече реалност, а той стана милионер.

Франсис Пиърсън стана член на борда на директорите на „Меджик“ и направи техния нов филм. Този път му беше отпуснат голям бюджет и филмът беше заснет с повече блясък и ефекти. „Меджик Муви“ вече беше отбор от първа лига. Продуктите излизаха на бял свят един след друг, а в касите на компанията течаха пари. Купиха още земя и построиха нови студии. С. З. Абрамс се превърна в човек, с когото всички в Холивуд се съобразяваха. Купи си голяма къща, нае слуги да се грижат за домакинството му, работеше по двайсет и четири часа в денонощието, общественият му живот беше сведен до нула, а в личния му живот никой не можеше да се меси.

Докато чакаше да дойде Дик Невърн с метрите лента, заснети днес, той прокара пръсти по връзката ключове и си спомни за онези досадни и омразни часове, които прекарваше съвсем сам в задната стаичка на заложената си къща. Рядко си спомняше миналото, макар че сребърните свещници на майка чу все още гордо заемаха мястото си на празничната му трапеза. Живееше с настоящето и само за него, но когато оглеждаше красивия си дом, не изпитваше такава радост, както в онзи ден, когато Миси О'Брайън се беше появила в живота му. Мечтаеше отново да изпита онези чувства, отново да скача и тича до прозореца, за да я зърне, да чува тиктакането на часовника, който отброява минутите до нейното появяване, да брои дните до петък, когато тя идваше и усмихната му подаваше два долара. Беше готов да даде десет години от живота си, за да седне отново срещу нея в украинското кафе и да вижда усмихнатите ѝ виолетови очи.

— Здравейте, С. З.! — извика Дик и прекъсна мечтите му. Носеше лентите под мишница. — Просто обичайното. Но по-късно ще ви покажа нещо наистина специално.

С. З. кимна небрежно с глава.

— Да започваме — каза той и тръгна към прожекционната зала.

На масата бяха сервирани бренди, бира и сандвичи, а до нея бяха поставени две удобни кресла. Докато С. З. наместваше лентите, Дик се подкрепи със сандвич. Първо изгледаха по-късите ленти, коментираха върху играта на актьорите, ъгъла, под който бяха заснети сцените, и си вземаха бележки. А после направиха същото и с по-крупните филми.

— Доста добре — каза С. З. на новия си американски, в който не се долавяше никакъв акцент. — Раул е свършил добра работа, а твоята, както винаги, е блестяща.

Дик нави лентите и нетърпеливо каза:

— С. З., мисля, че филмите трябва да станат малко по-реалистични сега, когато започнаха да ги озвучават. Не само звукът трябва да бъде новото в тях, а също и образът. Трябва да бъде по-свеж, по-светъл, действието трябва и да се развивали да се заснема по нов начин. Ще имаме нужда и от нови лица, С. З., и мисля, че дори открий нашата нова звезда.

Зев се усмихна. Ентусиазмът на Дик беше заразителен. Ако не внимаваше, лесно можеше да се подведе по него. Ето защо двамата

бяха толкова добър тим: единият беше луд, артистичен, а другият — заклет прагматик.

— И така? Покажи ми я — каза той и си наля бренди.

Дик пусна лентата и приглуши осветлението. Взе си още един сандвич и застана зад креслата. Дъвчеше с удоволствие пилешкото и гледаше как магията се разгръща на екрана.

Нямаше никакви декори, просто една празна сцена и младо русокосо момиче, с наведена глава, с ръце, грациозно прибрани пред шифонените си поли. Тя бавно повдигна глава и започнала танцува под музиката на ноктюрно от Дебюси. Косата ѝ се вееше след нея, когато правеше пируети, а светлините бяха поставени толкова умело зад нея, че около главата ѝ се образуваше ореол. Музиката заглъхна и тя тръгна грациозно към камерата. Под високите ѝ скули се образуваше мека сянка, тя се усмихна нервни и каза:

— Казвам се Азалий О'Брайън. На петнайсет години съм и уча в гимназията в Холивуд. През целия си живот съм искала само да танцувам и да се снимам в киното. Благодаря, че ме допуснахте до тест, мистър Невърн.

Образът ѝ изчезна от екрана и С. З. остави чашата си с треперееща ръка. Сърцето биеше лудо в гърдите му и той сложи ръка на него, за да го успокои.

— Има и още — каза Дик и сложи нова лента. — Накарах я да изиграе малка сценка.

— Подпиши тук — каза рязко С. З. — Хиляда на седмица. Ще подпишем договора утре.

Дик втренчи в него изумения си поглед, но С. З. се изправи и тръгна към вратата. Беше смъртноблед и едва се държеше на краката си.

— Но... Сигурен ли сте, че сте добре, С. З.? — каза той и тръгна бързо след него. — Искам да кажа... не изглеждате съвсем...

— Сигурен съм. Казах какво искам. Хиляда на седмица. Ще подпишем договора утре. — Той беше вече на стълбището и се подпря с ръка на перилата. — Тя е непълнолетна — каза тихо той. — Договорът трябва да бъде подписан от родителите или настойниците ѝ. Познавате ли семейството ѝ?

— Разбира се. — Лицето на Дик светна. — Познавам майка ѝ от години. Утре ще ги доведе тук.

Часовете до утринта се изнизаха ужасно бавно за Зев. Той крачеше из стаята като животно в клетка, която няма търпение да излезе на свобода. Когато слънцето изгря на хоризонта, Зев взе душ и облече светъл, отлично скроен костюм и светла памучна риза и завърза внимателно френската си връзка пред огледалото. Обувките му бяха италиански, а платиненият часовник — швейцарски. Той огледа критично отражението си, намести още веднъж връзката си, постави в джобчето на сакото си парфюмирана копринена кърпичка и се запита какво ли ще си помисли тя за него. Извика шофьора си и му нареди да го закара в студиото.

Дик Невърн му се обади по телефона в осем часа сутринта. Щели да бъдат в студиото по обяд.

С. З. затвори вратата на офиса си и крачи неспокойно насамнатам до десет. Тогава извика колата и се върна у дома си. Отново взе душ, преоблече се в почти идентични костюм, риза и вратовръзка, провери още веднъж как изглежда и отново отиде до студиото. Беше единайсет и трийсет, а той беше толкова нервен, че почти нищо не усещаше. Ами ако Миси не си спомняше за него? Ако се държеше с него студено, като с непознат, като с човек от миналото ѝ, за когото дори не иска да си спомня? Той се питаше какво ли се е случило със съпруга ѝ и с децата, ако са имали такива. И се запита още дали тя изглежда по същия начин като преди.

Точно в дванайсет му позвъни секретарката и каза, че мистър Невърн е при нея с Азалий О'Брайън и нейната майка. Той ѝ отговори да ги пусне вътре. Изправи се с едната ръка на бюрото за опора, втренчил очи във вратата, която се отвори бавно.

Тя беше съвсем същата, такава, каквато я помнеше той. Виолетовите ѝ очи станаха още по-големи, когато го видя. Дик се виждаше неясно, като лице, което не е в кадър, когато тя каза:

— Господи, но това е Зев! Ти си С. З. Абрамс! Ти си собственикът на студиото „Меджик Муви“.

Сърцето му преля от чувства — нови и стари. Нищо не се беше променило. Той разтвори широко ръце и впери поглед в лицето ѝ.

— Направих го заради теб, Миси — каза тихо.

ГЛАВА 39

Азалий много добре знаеше какво говорят хората — че ако С. З. не бил приятел на майка ѝ, не тя щяла да бъде звездата в първия голям озвучен филм. Тя не си позволяваше да се тревожи, погълната изцяло от работата по „Мариета“, и нито за миг не се отделяше от наставника си, Дик. Изпълняваше без затруднения онова, което искаха от нея. Дик, разбира се, беше прав — камерата я обикна и беше благосклонна към нея. Странно, но когато вечер гледаше заснетите кадри, тя не можеше да повярва, че момичето на екрана е наистина тя самата. Това, че си беше избрала Ава Адер за сценичен псевдоним, само правеше нещата по-нереални. Роза и Миси бяха решили да я държат стъпила здраво на земята, напомняха, че в тяхната къща не се обсъждат глупости и клюки по адрес на кинозвездите, че Ава Адер е просто Азалий О'Брайън, петнайсетгодишно момиче, на което все още предстои да завърши гимназия.

На нея ѝ харесваше да се връща у дома от студиото и отново да приеме старата си самоличност — дете с чаша мляко пред себе си, дете, което пита какво ще вечеря и извежда кучето на разходка. Но на следващата сутрин нямаше търпение да се върне в студиото и отново да стане Ава Адер.

Знаеше, че хората ѝ завиждат, защото печелеше едно малко състояние всяка седмица. Но нея това не я тревожеше, защото не даваше пукнат грош за парите. Щеше да бъде щастлива да прави филми и без заплащане, толкова много обичаше киното. Дик беше дал малка роля и на Рахел и всяка сутрин в шест и половина те се качваха в огромния „Линкълн“, който С. З. изпращаше за тях, и се кикотеха, докато говореха за осемнайсетгодишния обожател на Азалий — Уил Мекс, който твърдеше, че е лудо влюбен в нея.

— Любов! — засмя се и сега Азалий. — Дори Дик е по-красив от него.

— О, не знам — отговори замислено Роза. — Той има хубави зъби. — И двете отново се засмяха.

Рахел вече беше млада дама на осемнайсет години, крехка и красива, с нежните черти на майка си и весели черни очи. И беше най-добрата приятелка на Азалий. Двете споделяха амбицията да станат кинозвезди, както и всичките си тайни. Рахел беше признала увлечението си по звездата на „Меджик“ Ралф Ланс. Тя се изчервяваше всеки път, когато се разминаваха, а той не сваляше поглед и от двете. А Азалий беше луда по момчето от гимназията „Санта Моника“, което сервираше газирана вода в аптеката през уикендите.

Средната дъщеря на Роза, Хана, беше също толкова красива, колкото беше и сестра ѝ, но вече на двацет години, беше изоставила амбициите си по отношение на киното. Беше предпочела да работи в една от агенциите, където се опитваше да не дава възможност на симпатиите и антипатиите си да влияят на това, кои актьори в кои студии ще изпрати. Най-голямата дъщеря, Соня, беше на двацет и две и беше учителка в Сан Франциско и вече беше сгодена за сина на еврейско семейство от средната класа. А Роза се срещаше с фабрикант на промишлена апаратура от Питсбърг, Сам Брокмън, вече три години. Срещи имаше само тогава, когато той идваше в града, но засега и това беше достатъчно. Нещата не вървяха особено добре, както призна тя на Миси.

— Парен каша духа — казваше тя. — Откъде да знам, че той не е като Майер Пелерман?

Разбира се, в сърцето си тя знаеше, че той не е като бившия ѝ съпруг, но харесваше живота си такъв, какъвто е. Наемите идваха редовно, а любовните срещи се състояха всеки месец, с цветя и вечери на свещи и, понякога, пътувания до остров Каталина. Харесваше ѝ да бъде независима. Нито един мъж нямаше да има права над Роза Пелерман.

Но всички в Холивуд говореха за отношенията между С. З. и Миси. Сега личният живот на Зев се обсъждаше във всички студии и във всички ресторанти на града. Снимката му се появи в кинописанията. „Собственикът на «Меджик», С. З., пристигна за премиерата на последната голяма сага в компанията на Миси О’Хара, с която са вече неразделни.“ Друг път се появи следното: „Красивата Миси О’Хара играе ролята на домакиня в партито, давано от С. З. дома му, за да отпразнуват успеха на «Нещастни деца».“

Дик Невърн приемаше за забавно това, че С. З. не смяташе за нужно да възразява на нападките на журналистите. Всъщност една сутрин той влезе усмихнат в студиото и му показа снимката в списанието, на която бяха двамата с Миси.

— „Двамата са неразделни“ — каза С. З. — Половината нация сигурно се чуди какво ли означава това.

Дик не зададе въпроси, но забеляза, че за първи шефът му не възразява срещу вниманието на репортерите. Може би смята, че новият му образ ще подпомогне бизнеса, говореха хората, но Дик не мислеше така. Той виждаше, че шефът му е щастлив. А Роза забеляза, че Миси беше по-различна отпреди.

— Как стана така, че обличаш най-хубавите си дрехи и сияеш, защото ще се срещнеш с него? — запита тя една вечер, докато Миси се приготвяше да се срещне със Зев. — Изглеждаш различно. С О'Хара ти беше нежна, усмихната, доволна. Но със Зев Абрамски се превърна отново в младо момиче. От петдесет метра се вижда, че си влюбена.

— Обичах О'Хара по различен начин — отговори тихо Миси. — Той беше силният, а аз — слаба и наранена. Всеки път, когато той ме вземаше в прегръдките си, аз се чувствах защитена, в безопасност. О'Хара беше много специален за мен. Той беше весел, животът с него беше слънчев. Все още го обичам и никога няма да го забравя. Но това, което изпитвам към Зев, няма нищо общо с онова, което изпитвах към О'Хара. — Тя погледна виновно Роза. — Грешно ли е да обичам Зев?

Роза поклати глава.

— Само ти знаеш каква е любовта ти и така трябва да бъде. А и след всичко, което си преживяла в живота си, трябва да уловиш всяка малка частица щастие.

Миси мислеше за Зев, докато пътуваше към къщата му в новата тъмносиня лимузина, която той ѝ беше дал. Изненада се много, когато го беше видяла зад бюрото онази сутрин в студиото, където беше отишла да подпише договора на Азалий. Но беше още по-изненадана от промяната в него — слабият и болнав на вид, мрачен и затворен в себе си съдържател на зложна къща беше като заменен от строен, блестящо красив, добре облечен мъж. Само очите му бяха останали същите. Все още изразяваха копнеж и самота. Когато беше взел ръката ѝ и бе казал: „Направих го за теб, Миси“, всичките осем години, които бяха изминали от последната им среща, се стопиха. Тя отново се озова

в тъмната и мрачна къща на ъгъла на „Орчард стрийт“, а той ѝ подаваше петдесетте долара, които щяха да осигурят прилично погребение на София.

— Мина много време — каза тихо тя и стисна ръката му, защото не можеше просто ѝ така да прегърне и целуне С. З. Абрамс, собственик на студиото „Меджик“. — Но не съм те забравяла нито за миг, Зев, нито пък твоето приятелство. И ето, че ти отново си много мил, към Азалий този път.

Тя почувства как ръката му трепери в нейната. Той каза, съвсем тихо:

— Наистина мина много време, Миси.

Тогава вътре се втурна Азалий и възкликна:

— Зев Абрамски! Спомням си как идваше на „Ривингтън стрийт“, за да вземеш Миси и да я заведеш в украинското кафе! — Тя направи пауза, огледа го от главата до петите и се усмихна. — Но сега, когато си мистър Абрамс, си различен.

— И ти изглеждаш съвсем различно. Станала си млада дама. — Той също се усмихна. — Камерата не лъже, ти си много, много красива.

Тя се изчерви и наведе глава.

— Само се надявам, че ще мога да се снимам в киното — каза тя. — Особено много бих искала да участвам във филм, в който ще мога и да танцувам.

Тя седна до Дик на дивана, скръсти ръце в скута си и прибра скромно крака. Приличаше на срамежлива млада дама. Заслуша се в думите, които той отправи към Миси.

— Дик ми показва пробните снимки. Азалий изглежда на екрана като слънчева светлина. И нещо много важно — гласът ѝ е тих и нежен и много красив. Мисля, че потенциалът ѝ е голям. Ще ѝ дам главната роля в „Мариета“. С твоето разрешение, разбира се.

— Тя е само на петнайсет. — Миси се колебаеше. — Искам тя да завърши гимназията и да отиде, може би, в колеж...

Той кимна.

— Естествено. Тя е още дете и няма да работи колкото възрастните. Дик ще я наблюдава и ще се грижи за почивката ѝ. Не се тревожи, Миси — каза той тихо. — Аз ще се грижа за нея.

— Сигурна съм в това...

— О, Миси, моля те, моля те, моля те! — Азалий се хвърли в краката ѝ. — О, моля те, кажи „да“.

Миси се засмя, но дълбоко в себе си все още не беше сигурна, че постъпва правилно. Докторът я беше предупредил, че и най-малкият стрес или душевна травма могат да върнат Азалий в несъществуващия свят. Едва ли беше правилно такова уязвимо петнайсетгодишно момиче да се подлага на стреса на киноиндустрията. А тя го искаше така отчаяно! Не беше я виждала толкова весела и ентузиазирана, откакто О'Хара умря...

— Дойдох тук, за да откажа предложението — каза тя най-после. — Щях да те помоля да видиш Азалий по-късно, когато тя навърши пълнолетие, но сега, като видях теб, Зев, не мога да кажа „не“.

— О, благодаря ти, благодаря ти! — Азалий затанцува из стаята в екстаз. Спря се пред бюрото на С. З. и каза с цялата жар, на която беше способна: — Обещавам, че ще работя упорито, че ще правя всичко, което ми кажете. Няма да ви разочаровам.

— Разбира се, че няма — съгласи се той и се засмя, а Дик Невърн си помисли изненадан, че досега не го беше виждал да се смее. Дори когато гледаха заедно комедиите, заснети от „Меджик“, усмивката се появяваше рядко на лицето на С. З.

С. З. предложи Дик да разведе Азалий из студиото, а после да я придружи до дома ѝ, докато той заведе Миси на обяд, където ще могат да поговорят по работа.

Сега, докато отиваше към къщата му, Миси си спомни онзи първи техен обяд. Той беше извикал колата и я беше завел у дома си, защото нямаше търпение да ѝ покаже, че вече не е беден собственик на заложна къща, а мъж с вкус и добри обноски. Но неговата тиха и великолепа къща с дебели килими и красиви картини по стените ѝ се стори безжизнена и безрадостна като музей. Слугата им сервира изискан обяд, а те седяха сковано един срещу друг, говореха за времето и за неговата прекрасна градина. А после, изведнъж, той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ. Каза ѝ:

— Кажи ми какво ти се е случило, че си толкова тъжна.

Тя го погледна изненадана.

— Не знаех, че все още ми личи.

— О, да — отговори тихо той. — Белегът е все още на лицето ти, в изражението ти и в това, че си необичайно тиха. Тъгата е стаена в

очите ти.

Тя му разказа абсолютно всичко, точно както и преди. Не пропусна да му разкаже и как се чувстваше през първата си брачна нощ с Еди, как намери брошката в сейфа, за любовта си към О'Хара и болестта на Азалий. Заплака, когато стигна до убийството на О'Хара, но той не направи опит да я утеши, просто ѝ подаде кърпичка и я остави да изплаче мъката си.

— А сега какво? — попита той най-накрая. — Успяла си да излекуваш Азалий, но не си се погрижила за себе си. Може би ти също трябва да говориш с доктор Юнг?

Тя поклати глава.

— Аз съм силна — каза тя и направи опит да се усмихне. — Освен това имам си Роза, с която разговарям и не пазя всичко в себе си, както прави Азалий. Точно затова се колебаех дали да ѝ разреша да стане кинозвезда. Ами ако не ѝ се отрази добре? Знам какво могат да направят критиците от един човек, а не знам дали тя е достатъчно силна да приеме такъв тип отхвърляне.

— А как ще разбереш, ако не ѝ позволиш да опита? Тя може да постигне огромен успех. Не можеш да я защитиш от живота, Миси. Ще трябва да я оставиш да живее.

— Предполагам, че си прав.

Тя въздъхна. Страхуваше се от бъдещето. Тя беше тази, която беше настояла Азалий да използва друго име, което да се появява на екрана. След като бяха мислили дълго, се бяха спрели на Ава Адер.

Отидоха в големия хол, чийто прозорец гледаше към булеварда, от двете страни на който растяха палми. Френските прозорци от другата страна гледаха към яркосин басейн. Зев прокара пръсти по клавишите на скъпото абаносово пиано.

— Имах навика да свиря това всеки път, когато те видех — каза ѝ той, докато звуците на етюд от Шопен изпълниха стаята. — Връщах се у дома след вечерта, прекарана в украинското кафе, и мечтаех за теб. Целият ми живот се промени, когато те срещнах, Миси. Това имах предвид, когато ти казах, че съм го направил за теб. Бях влюбен в теб още в Ню Йорк, но се попитах какво ли бих могъл да предложа на момиче, което е истинска дама? Две стаи зад магазина и съпруг, който дава пари на заем срещу празничните ризи на съквартирантите си? Когато продадох бизнеса си и дойдох тук, аз бях твърдо решен да

постигна успех, да бъда някой, с когото се съобразяват, някой, от когото няма да се срамуваш. Щях да се върна и да те помоля да се омъжиш за мен. Когато прочетох за женитбата ти с Арнхалд, ми се прииска да го убия. — Той се засмя някак подигравателно. — Но вместо това насочих гнева си към човек, който ме смяташе за мухльо и искаше да ме изиграе. Разбира се, победих го и така поставих началото на студиото „Меджик Муви“.

— И сега си С. З. Абрамс, един от най-важните хора в Холивуд — каза тя и застана близо до него. — Но за мен това няма значение. Винаги съм те уважавала, Зев. Винаги си бил равен на мен и достоен за мен.

Тя беше останала дълго време и следобедът беше преминал във вечерен здрач. Пиеха шампанско и споделяха и най-съкровени си мисли като стари, интимни приятели — така, както правеха това над бутилката евтино червено вино в украинското кафе.

Това беше преди осем месеца. Ухажването между тях не вървеше бързо. Следваше може би хода на „Мариета“. Ето, че филмът беше вече завършен и довечера той щеше да ѝ го покаже. Дори Дик нямаше да бъде там.

Къщата миришеше божествено на пчелен восък и рози. Нямаше ги строгите формалности от първото ѝ посещение. Градинските рози бяха посипали земята с листенцата си — последен, великолепен блясък, преди красотата им да изчезне завинаги. Неговото куче борзой, Джулиет, лежеше на дивана в хола. И вратите, и прозорците, бяха широко разтворени, за да уловят вечерната светлина. Тежките брокатени завеси бяха смъкнати и на тяхно място бяха поставени леки копринени, весели перденца. Бяха изчезнали и тежките официални мебели. Удобни дивани и красиви столове предлагаха неземан уют. Из цялата къща бяха разхвърляни книги и списания, а кожената каишка на кучето беше захвърлена под масата. Под влиянието на Миси къщата се беше променила, а също и Зев. Той изглеждаше съвсем различен: отпуснат, усмихващ се, щастлив и небрежен.

— Всичко вече е готово! — извика развълнувано той. — И мисля, че дори съм ти приготвил изненада!

— Добра или лоша? — попита тя и го целуна.

Той се усмихна.

— Ще оставя на теб да решиш.

Взе ръката ѝ и я изведе на терасата, където вечерята беше сервирана върху бяла маса под синя тента. Нямахте нещо, което той да не знае за нея, нито пък нещо, което тя да не знае за него, а ето, че сега ѝ животите им се бяха преплели. Седнаха на масата и заговориха за виното, за ягодите, за киното и имаха вид на двойка, която е женена от години. А все още не бяха дори любовници. Тя си помисли, че тази вечер Зев е необикновено красив. Той взе дланта ѝ и каза:

— Настъпи моментът за истината. Готова ли си за нея?

Постави лентата, загаси осветлението и седна до нея.

Историята за Мариета беше обикновена и простичка — сираче, което правеше добрини. У нея имаше и патос, и хумор. Беше я направил добър, ненадминат режисьор — самият Дик Невърн. Надписите на екрана семеняха и ето, че изведнъж се появи лицето на Азалий. Очите ѝ бяха широко отворени и уплашени, а нежният ѝ глас запита къде са майка ѝ и баща ѝ. Имаше такава неподправена тревога в гласа ѝ, че той веднага грабваше. До края на филма беше невъзможно да снемеш поглед от нея, от красивото ѝ лице.

Миси остана тиха и мълчалива до края и тогава избухна в плач.

— Не знаех, че тя ще се справи толкова добре, Зев — хлипаше тя и преглъщаше сълзите си. — Не знаех, че може да покорява сърцата.

— Но аз знаех — каза тихо той. — Разбрах го още в минутата, когато я видях.

След месец се състоя премиерата на „Мариета“, едновременно в Ню Йорк, Филадельфия и Сан Франциско. Критиците възхваляваха младата Ава Адер, наричаха я „откритие“, „изгряваща звезда“ и „съвършена млада актриса“. Тя беше само на шестнайсет години и беше глупаво да ѝ предлагат да отиде да учи в колеж, след като пред нея се разкриваше такава бляскава кариера. И така, Миси заведе Азалий и Рахел да си починат на кратка ваканция.

— Заведи ги в Мексико, в „Алиенте“ — предложи Зев. — „Меджик“ ще плати всичко.

„Алиенте“ беше съвременен модерен курорт, който предлагаше кални бани, тъй като там имаше горещи минерални извори, имаше игрища за голф, тенискортове и огромен мраморен басейн, за който казваха, че струвал седемстотин и петдесет хиляди долара. Хотелът предлагаше петдесет луксозни бунгала с бани, облицовани с розови плочки. Предлагаха европейска кухня и най-добрите френски вина. Зев

искаше да даде само най-доброто на бъдещата си голяма звезда и на бъдещата си съпруга, макар все още да не беше я помолил да се омъжи за него. Искаше да ѝ даде време да забрави трагедията, сполетяла О'Хара.

„Алиенте“ беше известен още с конните си надбягвания. Хотелът приемаше различни гости — такива, които идваха да залагат на надбягванията, богати и известни личности и просто хора, които идваха да си починат и да направят слънчеви бани. По-голямата част от деня Азалий и Рахел прекарваха в басейна, пиеха леденостудена лимонада и срязваха, макар и мълчаливо, всяко момче, което се опитваше да флиртува с тях, кикотеха се, когато то се отдалечаваше, озадачено от присмеха, който виждаше в предизвикателните погледи на двете красавици. Но имаше един мъж, когото и двете харесваха — красив мексиканец на име Карлос дел Вилалосо. Предполагаха, че е на трийсет години. Той ги беше погледнал само веднъж, а после се правеше, че не ги забелязва. За тяхно голямо огорчение, той се интересуваше от всички други жени в хотела, освен от тях. Интересуваше се дори от Миси.

Тя се разхождаше бавно из градината на хотела, когато усети, че някой върви с широки крачки до нея. Вдигна поглед и го видя.

— Каква красива вечер, сеньора! — каза той с ослепителна усмивка. — Виждам, че и вие като мен сте любителка на природата. Красивите градини предлагат една от най-големите радости в света. Франция, Италия, Англия предлагат съвършени градини. Съвършенството им се гарантира от климата на тези страни. Но вярвам, че и моето родно Мексико не им отстъпва. Обезпокоява ме това, че винаги смятам моето мнение за най-красиво, но само докато не видя някое друго.

— Трудно би могло да се реши коя е най-красивата градина на света — отговори тя със студена усмивка. — Приела съм възможно най-разумната политика — смятам за най-красива тази градина, в която съм в момента.

Той удари петите си една в друга и ѝ се поклони официално.

— Позволете да ви се представя, сеньора. Карлос дел Вилалосо.

Беше висок, строен и елегантен, в бяло сако, което караше мургавата му кожа да изпъква още повече. Имаше замислени кафяви очи, тънки мустачки и много бели, равни зъби. Черната му коса беше

щедро намазана с брилянтин, а на лявата си ръка носеше огромен диамант.

— Мисис О'Хара — каза тя и му протегна ръката си.

— О'Хара? — каза той и вдигна толкова високо вежди, че челото му се набръчка. — Струва ми се, че съм чувал това име...

Тя се обърна рязко.

— Страхувам се, че трябва да се връщам. Дъщеря ми сигурно няма вече търпение да отидем да обядваме.

Той се засмя и каза:

— Да, младите момичета винаги са гладни. А ние можем само да ги гледаме учудени и да се питаме къде слагат всичко това. — Той тръгна по пътеката до нея. — За мен беше удоволствие да се запозная с вас, сеньора — каза той с нов поклон и бързо влезе в хотела.

По-късно, в трапезарията, той ѝ се поклони и ѝ се усмихна, докато вървеше към масата си, а двете момичета го гледаха учудено.

— Искаш да кажеш, че си разговаряла с него? — попитаха я те в хор, силно развълнувани.

Миси кимна.

— Говорихме за градините.

— Представи си: да говори за градините с мъж като този! — каза Рахел и вдигна театрално поглед към тавана. — Господи, той е най-красивият мъж, когото съм виждала, и има вид на истински негодник!

Те го погледнаха изпод мигли и се изчервиха, когато той улови погледите им и им се усмихна.

— Интересен е — каза Азалий. — Не прилича на онези глупави момчета, които ни преследват вече цяла седмица.

— Да, интересен негодник — добави Рахел. Миси въздъхна, когато двете отново започнаха да се кикотят.

Тя направи няколко дискретни запитвания в хотела за сеньор Дел Вилалосо и научи, че той е редовен гост, известен с това, че залага без мярка на конните състезания, и с това, че непрекъснато ухажва красивите дами. Рядко го виждаха, а когато това станеше, той кимаше учтиво, но отдалеч, с глава, и ги избягваше.

— Знаеш ли какво — каза Азалий на Рахел една вечер. — Отегчавам се. — Беше се излегла на дивана, а дългите ѝ стройни крака бяха преметнати през облегалката. — Тук няма какво да се

прави, освен да се играе голф и да се залага на конните състезания. Няма дори секс.

— А ти какво знаеш за секса? — присмя ѝ се Рахел.

Азалий смъкна краката си от облегалката и седна както подобава.

— Не много — призна си тя. — Но много искам да се науча. Тихуана не е много далеч от тук. Какво ще кажеш да отидем дотам?

Очите ѝ светеха радостно и възбудено, а Рахел я погледна недоумяващо.

— Какво искаш да кажеш?

— Да се облечем като по-големи и да отидем да разгледаме. Ще се разходим, ще надникнем през някои врати... Просто да правим нещо. — Тя се изкикоти. — Хайде, признай си, Рахел, не си ли поне мъничко любопитна?

— Не чак толкова, колкото си ти — каза тя с усмивка. — Но ще дойда, щом ти искаш.

Азалий изтича до гардероба.

— Ще си облечем роклите, които най-добре очертават фигурата. Ти ще изглеждаш добре, защото косата ти е къса, но аз ще трябва да вдигна моята на кок и да си сложа шапка.

И така — облечени, както казаха, но въпреки това много скромни на вид, те се прокраднаха през вратата на хотела и извикаха такси. Шофьорът втренчи в тях недоумяващ поглед, когато му казаха да ги закара до Тихуана, и им поиска двойно повече пари.

— *A donde ahora?* — попита ги той, когато те тръгнаха бавно по тясната, пълна с народ, главна улица, от двете страни на която имаше бар до бар и долнопробни вертепи, където се пушеше марихуана.

— Да, тук е добре. — Азалий се върна и сложи още пари в протегнатата му ръка. — Бъди така любезен да ни изчакаш. Ще се върнем след час.

Той сви безразлично рамене и загледа след отдалечаващите им се фигури. Държаха се здраво за ръце — като че ли очакваха, че отнякъде ще изскочи злодей, който ще ги плени и ще ги продаде като бели робини. По улицата ечеше музика, която идваше от вътрешността на многото барове, а по вратите висяха сводници, курви и пияници. Азалий се спря пред публичния дом, за да разгледа картините по стените му, и прочете надписа: „Всеки може да влезе“. Тя реши да надникне през вратата, но се отдръпна ужасена назад, когато тя се

отвори неочаквано и на прага застана още един пияница. Очите ѝ се разшириха, когато видя малко по-навътре гола жена с двама мъже. Ахна, сграбчи Рахел за ръката и бързо продължи нататък.

— Видя ли какво правят, Рахел?

— Не. — Азалий втренчи в нея изумения си поглед и тя попита:
— Какво, Азалий? Хайде, кажи ми!

Азалий преглътна и прошепна:

— Рахел, и тримата бяха голи... и...

Тя потръпна, а Рахел извика доста нервно:

— Сигурна бях, че не биваше да идваме тук!

— О, но аз съм сигурна, че трябваше да дойдем! — Азалий беше завладяна от странна нервна възбуда. Тя никога и на никого нямаше да каже какво е видяла, дори на Рахел. Прекоси улицата и се спря пред един бар.

— Може би трябва просто да се върнем у дома — каза тихо Рахел.

Карлос дел Вилалосо ги видя, докато вървеше по улицата. Току-що беше загубил пет хиляди долара в един игрален дом. Бяха му останали точно триста долара, които нямаше да стигнат да си плати дори сметката в хотела, камо ли да задоволят комарджийската му треска. Двете красиви момичета, спрели неуверено пред магазина, се отличаваха от другите точно така, както биха се отличавали две девственици пред входа на пъкъла. Той се усмихна, като видя как стискат ръцете си и се гледат уплашено. Значи са избягали от красивата си настойница и са дошли да се позабавляват малко. Кой тогава, освен той, би бил по-подходящ да им разкаже играта? Оправи вратовръзката си и прекоси улицата.

— Добър вечер, госпожици. — Той им се усмихна обезоръжаващо, а те обърнаха към него уплашените си лица. — Познах ви, защото съм ви виждал в хотела и се питам дали наистина не разбирате, че не е съвсем *comme il faut* за две добре възпитани момичета да се скитат из Тихуана.

Те се изчервиха, сведоха глави объркани, а той добави:

— Ще бъде по-добре, ако ми позволите да ви придружа. Барът се отнася грубо към жените, които са сами.

Той им отвори вратата и те влязоха вътре, усмихнати срамежливо, след което тихо му благодариха. Той им намери места до

бара, който беше дълъг цели десет метра, хвана един сервитьор за ръката, попита ги какво ще пият и трепна, когато те помолиха за лимонада. Той намигна на бармана и му каза тихичко:

— Сипете в лимонадата малко джин.

Азалий подпря лакти на бара, отпи от лимонадата си и впери широко отворени очи в тълпата пияници, комарджии и сводници. Имаше много американци, които редовно прекосяваха границата, за да търсят удоволствия, забранени в родната Америка. Хубави чернооки момичета седяха зад бара или зад масите и гледаха мъжете, които им отвръщаха със странни, алчни погледи. Алкохолът течеше като безкрайна река, а музиката свиреше оглушително. Азалий беше приятно възбудена: това беше най-вълнуващото място, в което някога е била.

Карлос реши, че по-тъмното момиче е очевидно много уплашено, но че русата красавица е интересна с много светлата си коса и тези странни, неземни, омайващи очи, които сега блестяха от възбуда. Тя не можеше да стои спокойно. Непрекъснато се въртеше на високото столче и нервно оставяше чашата си с „лимонада“ — като че ли очакваше всеки момент да я арестуват. Разбира се, те бяха много млади и съвсем невинни, за да заслужават вниманието му. Той имаше нужда от жена като майка им — жена, чието портмоне да е натъпкано с пари. Той не се занимаваше с девизи, за него това не беше развлечение. И все пак невинността си има своя чар. Интересно щеше да бъде да даде на русото момиче да опита за първи път от покварата. Той отново намигна на бармана и му поръча две „лимонади“.

— Сигурно сте във ваканция? Сигурно учите в колеж? — попита ги той, когато барманът постави две нови чаши пред тях.

Лицето на Азалий се беше зачервило от джина. Очите ѝ блестяха, докато отговаряше:

— О, не. Ние се снимаме в киното.

— Киното, а? — Той си помисли за мисис О'Хара, която беше много красива. Не можеше да си я представи като майка, изцяло погълната от мечтата да лансира дъщерите си в киното, защото тя притежаваше достойнство. Тя беше лейди. Той предполагаше, че семейството, в което е била отгледана, е било богато и ѝ е осигурило добро образование. Тя го беше пренебрегнала толкова очевидно, че той

не се беше постарал да научи повече неща за нея. Но сега беше заинтригуван.

— А баща ви? — попита той и се приближи плътно до Азалий.
— Къде е той?

Тя хлъцна високо, постави длан на устата си и се изчерви.

— Татко е... Татко е мъртъв — каза тя. Устните ѝ трепереха. Той взе ръката ѝ и я стисна.

— Разбирам — каза ѝ тихо, нежно. — Съжалявам, че зададох толкова личен въпрос. Направо непростимо.

Рахел втренчи поглед в лимонадата си. Клепачите ѝ натезаха. Тя се прозина и каза:

— Всичко е наред. Миси ще се омъжи за С. З.

— С. З. Абрамс? — Той вдигна високо вежди. Беше силно изненадан. Сега си спомни, че често беше чел затова във вестниците. Тя беше вдовицата на Крал О'Хара. А русокосото момиче сигурно е нейната дъщеря.

Азалий сведе поглед към ръката в скута си, която той все още държеше. Тя го погледна с отворена уста, после бавно облиза устни. Той почувства желание към нея, макар че девиците не бяха любимата му плячка. Предпочиташе жените с опит и с пари, особено онези, които много обичаха секса — като него. Но тази малката...

— Тази лимонада има странен вкус — каза сънено Рахел. Лицето ѝ беше преbledняло. — Мисля, че стомахът ми не я понася.

Карлос нададе стон. Никак не искаше тя да повръща сега.

— Хайде — нареди той отсечено, — време е малките момиченца да си лягат в леглото!

Азалий му хвърли съблазнителен поглед изпод дългите си мигли и прошепна:

— Мислех, че там отиват само лошите момичета.

Той се засмя, уж случайно я прегърна през крехките рамене и ги изведе от бара.

— Понякога и добрите отиват там — прошепна той в ухото ѝ.

Той седна между двете момичета в таксито и отвори прозореца от страната на Рахел, за да не ѝ прилошее, но тя веднага заспа. Азалий подпря главата си на рамото му, очите ѝ се затвориха, а той я прегърна.

— Така ми се спи! — Тя се прозина и се сгуши на гърдите му.

Той погали лицето ѝ с пръст, проследи линията на клепачите ѝ, на скулите и на устните ѝ, които потръпнаха при допира му. Очите ѝ останаха затворени, но той знаеше, че тя не спи. Погали нежно шията ѝ и позволи на ръката си да слезе още по-надолу. Накрая тя остана положена върху малките ѝ нежни гърди. Той усещаше как бие сърцето ѝ. Дишането ѝ се учести, защото ръката му нежно милваше плътта, подаде се над дълбоко изрязаното деколте. Тя ахна, когато той плъзна ръката си вътре. Той чувстваше топлината на тялото ѝ. Изви лицето ѝ нагоре и я целуна. Стори ѝ се, че целувката продължи цяла вечност. Тя се притисна в него. Виеше ѝ се свят от току-що пробудилата се страст. Той взе ръката ѝ и я постави върху набъбналия си член.

— Ето — каза той тихо, дрезгаво. — Виждаш ли какво момичета като теб правят с мъжете? Карат ги да се сгорещяват, да бъдат готови, а после ги отблъскват. Вие не познавате болката, която остава в мъжа. Тя е истинска агония! — Той притисна по-силно дланта ѝ към пулсиращите си слабини и тя слабо се възпротиви. — Просто искам да почувстваш какво ми е, за да си спомняш какво си направила с мен, ти, жестока, безсърдечна девице.

Азалий се изтръгна от прегръдката му и се изправи. Лицето ѝ беше силно зачервено, в очите ѝ блестяха сълзи. След малко тя се разплака и сълзите започнаха да текат по бузите ѝ и да капят върху розовата ѝ рокля.

— Не исках да стане така. Не искам да те наранявам. Аз просто не знаех... — Тя отново хлъцна, а той въздъхна и ѝ подаде кърпичка.

— Но сега вече знаеш — каза той, когато таксито спря пред хотела. — Нека това ти послужи за предупреждение, мис О'Хара. Ти си играеш с огъня.

Шофьорът се усмихна многозначително, когато Карлос помогна на момичетата да слязат от таксито и ги накара бързо да се приберат в хотела. Карлос остана да ги гледа как влизат през въртящите се врати и залитат несигурно през фойето. Това беше само началото, помисли си той. Само почакай, малка госпожице. Запали цигара и започна да се разхожда в градината, а мислите му бяха заети с Миси О'Хара.

На следващата сутрин, по време на мълчаливата закуска, Азалий с изненада видя, че той се приближава към тях. Тя срита Рахел под масата, но не вдигна поглед от чинията си силно изчервена. Рахел погледна страховито към Миси, после към Карлос, а той кимна

усмихнат. Когато чу гласа му, на Азалий се стори, че вътрешностите ѝ се разтапят. Близостта му ѝ действаше опияняващо. Той каза:

— Добър ден, сеньора О'Хара. Добър ден, госпожици. Простете, че прекъсвам закуската ви, но е такъв прекрасен ден и... — Той се поколеба. — Чудех се дали ще ме удостоите с честта да споделите обяда ми. Реших, че можем да си направим малък пикник, а после, може би, да отидем на конните надбягвания. Понякога тук става много скучно за младите хора.

— Много мило от ваша страна, сеньор Дел Вилалосо — каза Миси, — но ние вече сме направили плановете си за деня.

Азалий бързо вдигна глава.

— О, Миси! — възкликна тя и я погледна умолително. А Миси втренчи поглед в нея обезпокоена и изненадана.

— Разбирам — отговори студено Вилалосо. — Може би някой друг ден?

Азалий не свали поглед от него, докато той се отдалечаваше, без да я погледне нито веднъж. След всичко, което се случи между тях снощи...

— Какво ти става? — изръмжа Миси. — Човек би си помислил, че съм ти забранила да бъдеш кралица на Парада на розите, а не, че съм отпратила този противен човек. Той е комарджия и женкар и аз, разбира се, няма да отида на пикник с него, камо ли пък на конни надбягвания.

— Как можа да кажеш това? — прошепна ядосано Азалий. — Та ти почти не го познаваш.

Миси повдигна въпросително вежди.

— Предполагам, че ти го познаваш по-добре? Хайде да свършваме със закуската. Уредила съм ви урок по тенис тази сутрин. Май ще трябва да потичате доста по корта, за да се върне животът във вас. — Тя огледа критично лицата им. — Господи, дойдохме тук, за да си починем и позабавляваме, а вие двете приличате на призраци.

Рахел въздъхна, спомни си как беше минала нощта за нея, и каза прочувствено:

— Предполагам, че е от лимонадата... — И покри устата си с ръка, като ахна едва чуто. — Искам да кажа, може би прием прекалено много лимонада.

— Ядете прекалено много, а не се движите достатъчно — съгласи се Миси и бързо ги изведе от трапезарията, преди Вилалосо да е говорил отново с тях.

Миси направи така, че те непрекъснато да бъдат заети през следващите няколко дни. Вземаха уроци по тенис и сутрин, и следобед. Миси подбираше часовете, които според нея бяха най-подходящи за плуване, не им разрешаваше просто ей така да си играят във водата, правеха по двайсет гмуркания на ден караше ги да правят дълги разходки и да си лягат много рано. Но когато дойде краят на ваканцията и те се връщаха към Лос Анджелис, тя се запита разтревожено дали не беше прекалила. Азалий беше много бледа и уморена, а Рахел — прекалено тиха. Тя я гледаше, изненадана и озадачена, защото всеки път, когато срещнеше погледа на Азалий, виждаше в него страх. Тя отпрати мисълта като абсурдна. От какво биха могли да се страхуват момичетата? Та те просто се връщаха от една особено приятна ваканция.

ГЛАВА 40

Миси беше мислила много за Зев по време на отсъствието си и беше взела решение. Ако Зев Абрамски не я помолеше да се омъжи за него, тя щеше да го помоли да се ожени за нея.

В нощта на тяхното завръщане тя се облече просто и скромно — в синя пола и бяла блуза. Вчеса внимателно меката си коса, като съжали за това, че я беше подстригала — Зев толкова много обичаше дългите вълни, паднали по раменете ѝ. Парфюмира се с любимия си и вече толкова стар парфюм, създаден от мадам Елиза, с дъх на лилии, и се огледа критично в огледалото. Запита се колко ли различна му се струва тази двайсет и девет годишна жена, два пъти омъжвана и два пъти оставала вдовица, от онова наивно осемнайсетгодишно момиче, което беше познавал. Роза казваше, че тя все още върви като млада сърна и че въпреки преживените мъки лицето ѝ е същото като преди. Само очите бяха различни.

Странен импулс я накара да извади стария куфар изпод леглото и да разпилее съдържанието му върху розовата кувертюра. Диамантите, останали на тиарата, проблясваха, а големият смарагд имаше цвета на морето до Константинопол, когато е осветено от ярката слънчева светлина. Русия и миналото никога не са били толкова далеч. Тя разбра, че откакто е със Зев, нито веднъж не е помислила за ЧК и за Арнхалд. Само понякога сънуваше кошмари. Те бяха погребани, също като съкровищата на княз Иванов. Взе в ръце снимката на Миша и впи нежен поглед в лицето му. А после извади снимката на Азалий от чекмеджето си и ги сравни. Нямаше никаква прилика, момичето приличаше изцяло на майка си. Притисна снимката до гърдите си и се запита дали, след всички тези години, не би могла да я покаже на Азалий и да ѝ каже истината. Но докторът я беше предупредил, че тя не е достатъчно силна психически, за да се справи с двойния шок от разкритието за истинските ѝ родители и новината за тяхната трагична смърт.

— Винаги ще те обичам, Миша — прошепна тя и отново притисна снимката до сърцето си. — Но, разбираш ли, намерих мъжа,

когото истински обичам, и който също ме обича.

Остави снимката в куфара и извади брошката, която ѝ беше подарил. Завъртя я в ръцете си в двете посоки, за да види как блести, когато светлината попада в нея от различни ъгли. Поколеба се, после се приближи до огледалото и я закачи на блузата си. Беше прекалено разкошна за скромното ѝ облекло, но ѝ се стори, че ако я носи, ще е получила одобрението на Миша за онова, което се кани да направи.

Върна куфара на мястото му и слезе бързо в кухнята, където Роза и нейният обожател, търговецът от Питсбърг, седяха над чашите си с лимонов чай. Когато погледът на Роза попадна на брошката, очите ѝ се разшириха от учудване. Тя каза:

— Изглеждаш така, като че ли едната ти половина е решила да отиде на бал, а другата — да си остане у дома.

Миси си взе една сладка от онези, които бяха оставени на прозореца, за да изстинат, и се усмихна на Бюла, която смръщи недоволно вежди.

— Грещиш и за двете. Каня се да попитам мъжа, когото обичам, дали няма да се ожени за мен.

— Бих желал всички жени да постъпваха толкова умно — каза мрачно Сам Брокмън.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? — попита Роза.

Миси кимна.

— Този път съм абсолютно сигурна. — Взе си още една сладка и тръгна весело към вратата. — Как по друг начин, освен ако не помолиш за него, можеш да получиш онова, което искаш?

— Не е правилно! — извика Роза след нея. — Мъжът трябва да поиска ръката ти...

Миси промуши глава през пролуката на вратата и каза:

— Е, ако той каже „не“, ще изтичам бързо у дома и ще заплача на рамото ти, а ти ще можеш да възкликнеш: „Нали ти казах!“.

— Луда жена, луда! — измърмори под носа си Роза.

— И ти би трябвало да бъдеш толкова луда — каза категорично Сам. — Ако ме помолиш, моментално ще кажа „да“.

— Но аз не те моля — отговори рязко Роза. — И няма да кажа „да“, докато не сметна, че съм готова.

— Някой ден, може би — каза той и двамата се усмихнаха доволно един на друг.

Зев беше чакал този миг през целия ден. Не, беше чакал цели две дълги седмици, за да я види как отново изкачва стъпалата към входната врата и се връща в живота му. Побърза да я посрещне, разперил широко ръце. А тя се хвърли в прегръдките му и почувства, че мястото ѝ е там.

— Господи, колко много ми липсваше! — прошепна той и зарови лице в дъхавата ѝ коса.

Излязоха на терасата и се облегнаха на каменните перила, заслушани в песента на птиците, на жътварчето и на малкия водопад, който търсеше пътя към басейна. Тясното му красиво лице беше напрегнато.

— Не ме напускай никога вече, Миси — каза той със свито гърло, вперил поглед напред. — Остани тук. Моля те, омъжи се за мен.

Тя го погледна изненадана, но той стоеше неподвижно, все така вперил поглед в далечината. Тя се засмя.

— Зев Абрамски, вече бяха решила, че никога няма да го кажеш.

Той бавно обърна лице към нея. В очите му светеше надежда.

— Значи си съгласна?

Тя кимна.

— Да, ще се омъжа за теб, защото те обичам повече от всеки друг мъж в живота си. — Докосна брошката на Миша и добави: — Макар и по различен начин.

Той поклати глава.

— Не ми пука за различията в любовта ти. Стига ми да знам, че ме обичаш. — Той радостно я взе в прегръдките си. — Всичко, което бих искал да знам, е: кога.

— Дай ми един месец — каза тя, като си спомни за О'Хара и тяхната прибързана женитба. — Но искам малка церемония, Зев. Само семейството.

Зев преживя следващите четири седмици в нервно напрежение, защото се страхуваше, че тя може да промени решението си. Зарови се в работа, за да не позволи на мислите да го обсебят. Живееше само за онези скъпоценни мигове, които двамата прекарваха заедно всяка вечер.

Само Роза, Рахел, Хана и Соня бяха поканени на сватбата. Азалий щеше отново да бъде шаферка. Щяха да подпишат в градския

съвет, който се намираще на „Кенън Драйв“, а после да се съберат в къщата на Зев.

„Меджик“ беше по средата на заснемането на „Мариета в планините“, където звезда беше Азалий, продължение на „Мариета“, и Зев не искаше да остави последната преценка за филма в чужди ръце, така че отложиха медения месец. Азалий щеше да остане при Роза.

Но Миси усещаше, че нещо не е наред. Азалий тръгваше всяка сутрин за студиото пълна със смях и жизненост, като бърбеше весело и по детски, и се връщаше всяка вечер толкова изтощена, че едва вървеше. Вечеряше мълчаливо, оплакваше се, че е много уморена, и веднага си лягаше.

Седмица преди сватбата, Миси реши, че не издържа повече, и я последва горе. Азалий лежеше напълно облечена на леглото и стискаше в прегръдките си любимата си френска кукла, подарена ѝ някога от О'Хара. Миси виновно си помисли, че греши. Не биваше да се омъжва за Зев, защото Азалий беше обичала О'Хара, той беше неин баща.

— Не искаш ли да се омъжва за Зев? — попита тя, като седна в края на леглото и погали Азалий по горещото чело. — Мислех, че го харесваш.

— Разбира се, че го харесвам и искам да се омъжиш за него. Искам да бъдеш щастлива, Миси, наистина го искам.

Миси знаеше, че е искрена, но в очите ѝ отново се беше появил онзи странен израз, който запали в нея всички предупредителни светлини.

— Тогава кажи ми какво не е наред, милочка — каза тя тихо и нежно. — Знаеш, че ще те разбере.

— Нищо... Освен... — Азалий седна в леглото, очите ѝ бяха широко отворени, втречени. — Тук всички имат различни имена. Никой не е такъв, за какъвто се представя. Не е ли вярно това, Миси? Дори С. З. е всъщност Зев. А аз съм Мариета, Ава Адер и Азалий, а преди това съм била някакво друго момиче...

— Да, така е в Холивуд — побърза да отговори Миси. — Актьорите винаги си избират по-красиви имена от онези, които са им дадени при раждането. А емигрантите като Зев променят имената си, за да звучат по американски. Защото е по-лесно, това е всичко.

— Не това имах предвид — извика тя отчаяно, зарови глава във възглавницата и стисна силно куклата. — Понякога се питам коя съм аз всъщност. Миси. Като че ли имам две „аз“ — лошото момиче и доброто момиче...

— Лошо момиче — повтори Миси озадачена. — Господи, Азалий, ти винаги си била най-прекрасното дете, всички казват така. Приличаш на ангел. Виж колко упорито се трудиш и се държиш като истинска дама. Вече си достатъчно пораснала за живота. Не създаваш никога и на никого никакви проблеми.

Азалий отново извърна глава и втренчи празния си поглед през прозореца.

— Спомням си татко — каза тя с далечен глас. — Брадата му беше груба, драскаше ме, когато той допираше бузата си до моята. Той ме целуваше, беше толкова висок, а гласът му беше много нежен. Спомням си и по-големия си брат... Толкова по-едър от мен... Но това е било тогава, когато съм била някоя друга, нали, Миси?

Миси се поколеба, после взе ръката ѝ и каза:

— Промених името ти, за да те спася от смъртта. Щяха да те убият. Истинското ти име е Ксения.

— Ксения Иванова — каза тя бавно. — Сега си спомням. Тя беше вълшебното дете от вълшебна приказка в страна, където всички я обичаха, особено нейният татко. Той не е мъртъв — добави тя със странен поглед. — Наистина не е. Знам, защото съм го виждала.

— В сънищата си, Азалий. Само в сънищата — прошепна Миси нещастна. — Баща ти е, заедно с майка ти и баба ти София, горе на небето, в рая.

Азалий се усмихна замечтано и каза:

— Предполагам, че просто съм уморена, това е всичко.

— Ще имаш нужда от почивка, когато свършиш със снимките на „Мариета в планините“ — каза Миси, защото много искаше да ѝ достави удоволствие. — Може би всички ще отидем отново в Алиенте. На теб ти хареса там.

— Не! — Азалий подскочи като ужилена, обхваната от паника. — Не искам никога вече да ходя там! — извика разгорещено тя.

— Добре, добре — съгласи се Миси изненадана. — Хайде, отиди да се изкъпеш. А аз ще ти донеса чаша горещо мляко с канела,

пригответо така, както го правеше баба София. Това вече наистина ти харесваше.

Азалий се подчини — изкъпа се и изпи чашата мляко. Когато Миси я зави и я целуна за „лека нощ“ си помисли, че в чистата си памучна нощница и сплетената на плитка коса тя прилича на малко, невинно дете.

Денят на сватбата беше облачен и обещаваше дъжд, но това не намали лъчезарната красота на булката и щастието на младоженеца. Двамата се изправиха пред гражданското лице и обещаха да се обичат и да се грижат един за друг, „докато смъртта ги раздели“. След това дадоха малък обяд, на който им прислужваха усмихнати слуги. Музиката на Моцарт изпълваше помещението, виното се лееше.

Когато гостите най-после си тръгнаха, Миси целуна Азалий за „довиждане“. Очите ѝ издаваха силна тревога, докато гледаше след отдалечаващото се момиче.

— Би ли искала тя да дойде с нас? — попита Зев.

Тя поклати глава и се усмихна горчиво.

— О, не, не искам, Зев. Искам те само за себе си.

Той засвири на пианото за нея, а тя го слушаше и усещаше чувствата, които той обикновено пазеше заключени дълбоко в душата си. По-късно се приготви за леглото — парфюмира се и вчесва косата си, докато заблести. Отиде до огледалото и втренчи поглед в стройното си голо тяло, опитвайки се да го види с неговите очи — високите малки гърди, меката извивка на хълбоците и дългите красиви крака. Прииска ѝ се отново да бъде на осемнайсет години, отново да бъде неопитна и недокосната от живота, за да може да му отдаде всичко. Облече нежната копринена нощница, изключи осветлението и отиде боса до вратата. Когато се обърна, за да хвърли последен поглед към огледалото, видя само бледа неясна фигура. В полумрака можеше отново да бъде младо момиче — младоженка, която върви към брачното ложе.

В неговата спалня светеше една-единствена лампа, а Зев стоеше до прозореца и се взираше в нощта. Беше облечен в тъмночервен копринен халат. Обърна се, усмихна се и тя реши, че той е много красив.

— Миси — каза той и разпери ръце за прегръдка, — знаеш ли колко си красива?

Зачервена от щастие, тя легна до него.

— Искам да знаеш колко много те обичам и винаги съм те обичал, но думите са твърде жалки, неспособни да изразят чувствата ми — прошепна той и я целуна нежно.

Наведе се, за да целуне стъпалата ѝ, каза, че никога не се е чувствал достоен за повече, а тя го прегърна и му каза, че той заслужава цялата ѝ любов. Прегърнаха се страстно.

Паднаха всички прегради. Бяха двама души, дълбоко влюбени един в друг. Искаха да се докосват, да се почувстват, да изучат телата си, да ги притежават. И когато Зев влезе в нея и те станаха едно цяло, всички спомени за Арнхалд и О'Хара се изтриха от съзнанието на Миси и дори Миша се превърна просто в мечта. Тази нощ Зев я направи своя жена. Като че ли никога преди не се беше влюбвала. И много по-късно, когато заспа в прегръдките му, ѝ се стори, че това е мястото, предопределено от съдбата за нея.

Мерленд

Първата слаба утринна светлина озари небето в розово, когато Миси каза на Кал:

— Онова, което се случи после, стана по моя вина и никога няма да си го простя. Но, виждате ли, аз също бях още млада. И много влюбена. Бях егоистична, всичко, което исках, беше да бъда със Зев. Мислех, че „магия“ е не само името на неговото студио, но нещо, на което той наистина е способен. Беше на трийсет и пет години и беше успял да направи от необразования емигрант холивудска легенда. Беше успял да постигне успех, защото знаеше много точно какво иска публиката. Но не само успехът в бизнеса го беше превърнал в легенда. Беше загадъчен, беше спечелил репутация на недостижим, избягваше обществения живот и сплетните на Холивуд. Нещо в него караше хората да му предлагат най-доброто, с което разполагат. Той беше негово величество на Холивуд, аз бях неговата кралица и двамата бяхме толкова погълнати един от друг, че не забелязвахме нищо около себе си. Когато „Мариета в планините“ беше завършена, той замисли ново продължение — „Мариета в Малибу“. Снимането щеше да започне след месец и аз и Зев решихме да използваме възможността за меден месец, който бяхме отложили. Щяхме да отидем само до остров

Каталина, който не беше далеч. Хотелът там беше тих и спокоен и предлагаше възможност за бягство от обществеността. Бяхме като тийнейджъри, возехме се в лодки, танцувахме в казиното, разхождахме се около залива Авалон. Спомням си лунната пътечка във водата, странните очертания на палмите. Беше толкова романтично! Бяхме там вече седмица и нямам думи, с които да опиша щастието ни. И тогава Роза се обади по телефона. Азалий била изчезнала и тя не знаела какво да прави. Зев нае малък самолет и ние веднага отлетяхме. Роза беше съкрушена, Рахел — обляна в сълзи. Азалий взела малко неща и изчезнала посред нощ. Когато не се появила на закуска, Роза помислила, че иска да спи до късно и затова часове по-късно, открили заминаването ѝ. Зев предположи, че Рахел знае нещо. Изведе я навън и я запита какво става.

Миси се поколеба. Кал видя колко напрегнати са ръцете ѝ, колко здраво са заключени. Знаеше, че тя е решила да разкаже цялата си история, затова не я прекъсна.

— Тя му каза, че Карлос дел Вилалосо изнасилал Азалий, че тя била бременна и отишла в Алиенте, за да го намери, за да го накара да се ожени за нея. Аз крещях, че това не е възможно, че тя е все същото невинно дете... Зев знаеше, че не може да се обади в полицията. Публичността щеше да я убие. Отново нае самолет и взе двамата души охрана, които работеха в студиото. Но този път не ми позволи да отида с него. Мъжете бяха огромни, яки и брутални и аз мислех, че ги е взел само заради външния им вид, за да сплаши Вилалосо. Но сега знам, че не е било така. Всички прекарахме безсънна нощ. Много пъти си задавах въпроса, как съм могла да допусна това, след като единствената цел на живота ми беше да я пазя. Какво бях направила, та да стане тя така уязвима, такава лесна плячка?

Зев намерил Вилалосо на обичайното му място — пистата за конни надбягвания. Отначало Вилалосо само свил рамене и отхвърлил обвиненията. Казал, че едва познава Азалий и никога не е оставал насаме с нея. Тогава Зев накарал мъжете охрана да го набият. Само след няколко минути Вилалосо започнал да говори друго. Казал, че тя отишла при него с някаква смешна история — твърдяла, че той е баща на детето ѝ, че искала да се омъжи за него. Казал, че тя сама е отишла при него и го е последвала доброволно до Тихуана и че била една малка мръсница. И тогава Зев го ударил толкова силно, че избил

предните му зъби. „Каж ми къде е тя, извикал той гневно, или, кълна се в бога, ще те убия!“ „Дадох ѝ малко пари, казал той и изплюл кръвта, насъбрала се в устата му и още няколко зъба, и тя замина за Тихуана...“ Зев разбрал какво искал да му каже. Абортите били евтини и се извършвали във всяка задна уличка в Тихуана. Надал стон и заровил лице в дланите си, защото си представил Азалий в ръцете на някакъв месар. Знаел, че трябва да предприеме нещо, да го направи бързо, преди да са успели да я докоснат. Оставил Вилалосо на грижите на един от мъжете, а другият взел със себе си в Тихуана. Започнали да обикалят „клиниките“, но тя не била там. Парите на Вилалосо не били достатъчно затова. Някой им казал да опитат при „доктор“ Милър, известен с това, че винаги е бил пиан. Дори „оперирал“ с шише текила в ръце. Бил американец, на когото се наложило да емигрира, след като почти убил един от пациентите си, защото предозирал лекарството под влиянието на алкохола. Открили го в бара пиан, както обикновено, и с пари в джоба — парите, които Вилалосо бил дал на Азалий. Зев просто го оставил паднал на земята и хукнал да търси нея.

Стаята била пълна с хлебарки, големи колкото сребърен долар. Била толкова тъмна, че той едва различил силуета ѝ върху желязното, хлътнало легло. Била покрита с мръсен, кървав чаршаф. Очите ѝ били затворени, дишането — повърхностно и учестено, капки пот били избили по бледото ѝ чело. Горяла, имала треска. Дръпнал чаршафа и втренчил поглед в кървавата каша, после я завил отново, отметнал глава назад и високо замолил бога да ѝ помогне. Не се съмнявал, че Азалий е в смъртна опасност. Изведнъж тя отворила очи и го погледнала изумена. „Зев, прошепнала, жива ли съм?“ „Да, милочка“, отговорил той. „Добре, казала тя, няма да те разочаровам, ще заснема и другата «Мариета».“ Занесъл я в болницата, където я почистили, прелели ѝ кръв и му казали, че няма надежда. Той останал до леглото ѝ през цялата нощ, държал ръката ѝ и се молел, и се питал как ще ми съобщи новината. Но рано сутринта цветът се върнал на лицето ѝ. Започнала да диша по-спокойно, а в девет часа вече било сигурно, че е прескочила трапа. И Зев тръгнал да търси „доктор“ Милър. „Докторът“ бил по-късно прибран от полицията, лицето му представлявало кървава каша. Завели го в затвора и никой никога вече не чул за него. Полицията арестувала и Вилалосо и го обвинили в измами, в подправени облози. Още същия ден бил закаран в Мексико сити,

където щял да се води процес срещу него. Най-после, след няколко месеца, той бил осъден на десет години, но поне щял да бъде жив. С. З. Абрамс имаше власт и я беше използвал.

Азалий приличаше на счупена кукла. Беше напълно объркана от онова, което ѝ се беше случило. Настояваше, че не е истина, че нищо не е направила, а ние се страхувахме да спорим с нея. Беше слаба и потисната. Когато реших, че е възвърнала психическата си сила, се опитах да поговоря с нея. Но тя реагираше неясно и странно. Разбрах, че отново имаме проблем. Зев извика известен лекар от Ню Йорк, който каза, че под многото имена се крие момиче, което е загубило личността си, което страда от раздвояване на личността. Хората с това страдание въобще не са личности. Те не са индивид, те са сбор от индивиди. Азалий не беше „лошо момиче“, тя беше просто объркано човешко същество, което не знаеше коя е всъщност. При нормални обстоятелства, тя щеше да се държи нормална — така, както очакваме от нея. А при странни, непознати обстоятелства, тя щеше да променя личността си и, следователно, да се държи така, както се очаква от тази личност. Лекарят каза, че се нуждае от лечение, което да продължи поне три години. А може би дори по-дълго.

И така, Азалий отново се подложи на лечение и животът потече постарому, но, разбира се, ние вече никога не бяхме сигурни какво е „нормално“ според нея. Зев се отказа от третата серия на „Мариета“. Опитахме се да ѝ осигурим стабилен и спокоен семеен живот. Искрахме отново да е добре. Последният удар дойде, когато лекарите казаха, че вследствие на аборта тя никога няма да може да има деца. Но после си помислих, че това може би не е толкова лошо. Защото, виждате ли, това беше само първото страдание, което мъжете ѝ причиниха. — Миси въздъхна и погледна безпомощно Кал. — Годиците минаваха, наехме ѝ учители и тя завърши гимназията. Страхувахме се, обаче, да я изпратим в колеж. Тя посвети цялото си внимание и време на танците. Лекарят каза, че сега Азалий разбира, че случилото се не е по вина на майка ѝ, а на обърканото ѝ детство и че също така разбира, че се е случило с нея, а не с „друго момиче“. Но ни предупреди, че не може да гарантира нейната стабилност и че всичко, което можем да направим, е да не прекъсваме терапията и да се надяваме, че тя отново ще започне да се справя с живота.

Когато навърши осемнайсет, организирахме малко тържество — само Роза и Сам, Рахел, Дик и Хана. Имаше и торта със свещи. Азалий се изчерви от удоволствие, когато оркестърът засвири „Честит рожден ден“. Тя беше най-сладкото, наивно и невинно момиче, което можете да си представите. Масата беше отрупана с малки подаръци от всички, особено от Зев, който мислеше, че не може да се подарява един-единствен подарък, а трябва да бъдат поне дузина. Но най-големият от всички подаръци беше новият сценарий, написан специално за нея — „Да летиш нависоко“.

— Спомням си го — възкликна Кал, усмихнат. — Много пъти, когато вечер не можех да заспя в колежа, съм го гледал. Тя беше прекрасна.

— Нали? И толкова много ѝ харесваше! Лекарите бяха дали разрешението си, а ние всички много внимателно я наблюдавахме. Зев беше продуцентът, Дик — режисьорът, а нейната младост и жизненост разцъфнаха на екрана. Годината беше 1932 и киното, като всичко друго, беше погълнато от Депресията. Зев вложи много пари, за да лансира филма, но интервютата с нея бяха сведени до минимум. Но снимката ѝ, въпреки всичко, се появи във всички кинописания и тя изведнъж се превърна в звезда. Това не ѝ замая главата. Тя го прие като нещо обикновено и продължи да живее както преди. Всеки ден вземаше Рекс със себе си в студиото, както и Бейби, новото паленце. После Рекс се докопа до кучката на Зев и ние се сдобихме с шест мънички кученца борзой. Азалий много ги обичаше, затова ги запазихме всичките. Тя учеше танците, които бяха включени в следващия ѝ филм, и най-после изглеждаше напълно щастлива. Рахел беше единствената ѝ близка приятелка. Тя всъщност живееше при нас и също получаваше роли в киното. Излизаше с Дик Невърн. Те наистина бяха влюбени и връзката им започваше да става сериозна.

Първите признаци на бедата се появиха, когато Азалий навърши двайсет и една. Заяви, че си е наела апартамент в Холивуд и ще се премести там. Скоро срещна мъжа, който щеше да бъде неин партньор в танците, Милош Зоран, сина на полски емигрант, който изглеждаше като русокос гръцки бог. Дватама се срещнали на един урок по танци и тя веднага видяла, че той танцува прекрасно. Но магията станала, когато се хванали за ръце и затанцували заедно. Наистина бяха

съвършената двойка — и двамата руси и красиви. Носеха се като двойка лебеди под музиката на Коул Портър и Джером Кърн.

Първият филм беше моментален успех. Имената и на двамата не слизаха от клюкарските рубрики на вестниците. И ние се досетихме накъде отиват нещата. Опитвахме се, но нямаше начин как да я спрем. Когато Зев заплаши, че ще уволни Зоран, тя каза, че ще напусне и ще замине заедно с него. Азалий беше твърдо решила да взема самостоятелно решения и да живее собствения си живот — така, както тя желае. Но дали това беше тя? — Миси поклати безпомощно глава. — Никога не бяхме сигурни. Влиянието на Зоран ставаше все по-силно, скоро той започна да се проявява като хореограф на танците им, да се превръща във водещата фигура в двойката. Азалий каза на Зев да променят надписите на плакатите на „Зоран и Адер“ и че заглавието на следващия филм трябва да бъде такова, та той да изпъква на преден план. Зев се съгласи с нея, но, разбира се, не го направи. Когато Зоран влезе в офиса му и запротестира, той го хвана за реверите на изискания му нов костюм и му каза, че вече е изпратил в затвора един мъж, който се е опитал да експлоатира Азалий, да я използва, за да постигне целите си. И добави, че с удоволствие би се разправил и с него. Зоран не каза нищо, но напусна по средата на следващия филм. Това отново беше катастрофа за Азалий и всичко започна отново — терапия, защитен живот, никакви снимки. Зачакахме подобрението ѝ.

Животът следваше този ход. Както вероятно знаете, тя имаше няколко партньора в киното, най-известният, от които беше Теди Адамс. „Адер и Адамс“ е това, с което ще я запомни и бъдещето. Тя беше олицетворение на блясъка на трийсетте години. Пееше, танцуваше, беше красива и млада, а това, че подробности от личния ѝ живот понякога се появяваха във вестниците, я правеше само по-очарователна и загадъчна за публиката. Зев казваше, че е готов да се обзаложи, че всяко момиче, родено през трийсетте и кръстено Ава, е кръстено така в нейна чест.

Понякога, дълги периоди от време, тя беше напълно нормална и много щастлива. А после идваше новата криза. Зев направляваше кариерата ѝ и тя стана звезда. Докато той се грижеше за нея, тя не направи нито един лош филм. И тогава дойде последната, най-голямата, катастрофа. Тя срещна Джейки Джером. И Григорий Соловски.

ГЛАВА 41

На екрана Азалий винаги беше откритото слънчево момиче, което всички обожаваха, но в личния живот я преследваше лоша съдба. Беше обречена да среща лоши мъже, красиви само на външен вид, мъже, готови да я използват. Джейки Джером като че ли беше различен. Беше нисък и грозен, но нелишен от чар. Винаги беше готов да се усмихне, лесно беше да завържеш разговор с него. Работеше в „Меджик“ като сценарист. Не велик, просто обикновен човек, който много умело преработваше идеите на другите така, че да станат добри за екрана. Работеше упорито и, за разлика от други писатели, не пиеше. Зев много го харесваше. Той беше този, който ги запозна. И после забрави за това, докато не прочете във вестниците, че ги видели заедно в една странична ложа на голямото конно надбягване. Но и тогава не се разтревожи особено, защото Джейки не беше типът на Азалий.

Приятелството им се задълбочи и тя започна да го води в къщата, за да го сприятели и с нас. Виждахме, че той се държи нежно с нея, не се мъчи да я излъже, нито да я използва. Не се беше преместил в нейния апартамент, както правеха другите ѝ приятели. Рахел вече беше омъжена за Дик Невърн и имаха две деца, и двете момчета. Често хващах Азалий да ги гледа с копнеж и много я съжалявах. Тя знаеше, че не би могла да има деца. Започнахме да се питаме дали това е сериозно, дали най-после не е намерила истинската любов.

Зев назначи Джейки за отговорник по сценариите и му повиши заплатата. А той изхарчи цялото си месечно възнаграждение, за да купи на Азалий едно венецианско огледало, пред която тя изпаднала във възторг в някакъв антикварен магазин. Тя беше очарована от подаръка. И реши, че огледалото ще е най-важното нещо в стаята ѝ, която трябваше да се промени така, че то да се впише най-добре в нея. Когато дизайнерът приключи с новото подреждане, тя ни покани на вечеря. Щяхме да бъдем само Азалий, Джейки, Зев и аз. Той беше разговорлив, отпуснат, весел. Такава беше и тя. Казах си, че тя никога не е изглеждала толкова добре, и му бях благодарна, че е бил добър с

нея, че ѝ е помогнал. Беше 1937, Азалий беше все още на двайсет и четири години. Но беше станала звезда още на шестнайсет. Джейки беше на двайсет и девет, но беше абсолютно неизвестен. Никога не говореше за семейството си. Знаехме само, че са евреи и живеят във Филадельфия. И че по-голямата част от роднините му все още живеели в Полша.

Възхитихме се на бялата, блестяща, кристална стая и Азалий каза, че Джейки ще направи съобщение. Той се изправи, прочисти гърлото си и, съвсем официално, помоли Зев за ръката на Азалий. Той я познаваше само като Ава и, естествено, поиска ръката на Ава. Беше идеалният джентълмен — почтителен, дори срамежлив, макар че, който го познаваше, дори не предполагаше, че е такъв. Азалий ме погледна умолително и каза: „О, моля те, моля те, Миси, кажи «да»“, точно така, както беше помолила да ѝ разреши да се снима в киното. И, разбира се, ние се засмяхме и казахме „да“. Започна да се лее шампанско, а сватбата беше определена за октомври. Щеше да бъде голяма, с всичко, което подобава на случая. Азалий изглеждаше щастлива и съвсем разумна. Решихме, че Джейки ще бъде добър съпруг, щом отсега имаше такова влияние над нея.

След вечеря той ни каза, че му попаднал някакъв сценарий — пиеса, от която той можел да направи добър мюзикъл. „Но защо да не оставим Ава да опита и на «Бродуей», Зев? А по-късно да направим филма. Така ще постигнем двоен успех. Освен това, Ава казва, че ще ѝ хареса да опита в театъра, просто за разнообразие.“ Зев беше изненадан, но се съгласи да прочете пиесата. Не беше кой знае какво, но щеше да разкрие таланта ѝ на танцорка и на певица. Песните бяха хубави. Джейки щеше да накара или Коул Портър, или Ървинг Бърлин, да напишат музиката. Искаше само най-доброто за Ава. Беше купил пиесата за две хиляди долара и искаше да я даде на Азалий като сватбен подарък. Как можеше Зев да му откаже?

Джейки свърши работата по сценария. Азалий помоли Дик да бъде режисьорът. За него, както и за нея, това щеше да е първата изява в театъра, но тя му имаше доверие. Театърът, който наеха, щеше да открие сезона през март. Джейки нае офис и намери партньор за Азалий — Уил Хънтър, красив и достатъчно добър, за да помогне на Азалий да се изяви, но без да отнеме нещо от нейния блясък. Когато работеше, тя винаги беше добра професионалистка, но сега беше

изцяло погълната от работата. Беше предана и на нея, и на Джейки, на когото вярваше. И той не я разочарова. Една мразовита мартенска нощ театърът разтвори вратите си. Студът обаче не попречи на публиката. Те аплодираха всеки номер, а на края заляха Ава с буря от аплодисменти. Не можех да не си спомня моите малки успехи в шегите на Зигфийлд, макар той отдавна да беше мъртъв. Знаех как се чувства Азалий. Седях на мястото си, а сълзите течаха по бузите ми. Бях много горда с нея. Беше отишла много далеч и високо. Не само в кариерата, но и в борбата с онзи несъществуващ неин свят. Тази нощ тя беше завършена личност, Ава Адер, беше красива и постигна абсолютен успех.

Отидохме в „Сарди“, за да отпразнуваме случая, и чакахме нервно първите отзиви на вестниците. Когато излязоха, всички се развеселиха, толкова добри бяха те. Надпреварваха се да хвалят Ава, Дик, музиката, всичко. Никой не се беше замислил сериозно над сюжета. Но това нямаше значение. Тълпите тичаха към театъра и „Холивудско момиче“ ни донесе цяло състояние. Зев получи шейсет процента, а Джейки — двайсет. За първи път в живота си Джейки беше богат и парите изтичаха между пръстите му като вода. Той канеше на вечеря всички всяка вечер след представлението, а после празнуваше в „Сторк Клъб“. Купи на Азалий годежен пръстен с огромен диамант. И се премести от малкия си апартамент на „Бродуей“, който беше над офиса му, в голям апартамент на „Плаца“, срещу нейния хотел — „Шери Недърлънд“. Двамата не правеха секс и ние решихме, че Джейки е от онези старомодни момчета, които смятат това за забранено преди брака. Сватбата обаче беше отложена за април заради успеха на пиесата и за да имат време да й намерят заместничка дотогава.

Посещавах я често. Пътувах с влака, защото винаги съм изпитвала страх от самолетите. Оставах при нея в хотела, но почти през целия ден бях сама, защото тя ставаше много късно. Всяка нощ след шоуто празнувах. Джейки идваше към четири часа и й поръчваше храна в стаята. Грижеше се и за диетата ѝ. На нея като че ли й харесваха грижите му. Приличаха на баща и дъщеря, само дето той беше прекалено млад, за да ѝ бъде баща.

Скоро откриха панаира и в Ню Йорк дойдоха посетители от различни държави. Тя непрекъснато беше заета. Забавляваше чужди

делегации след шоуто. Беше очарователна, блестеше, непрекъснато се смееше, с една дума, държеше се така, както се очаква от звезда. Познаваше Джейки от две години и през това време не беше се „разболявала“ нито веднъж. Надявах се, че вече ще забравим лекарите в бели престилки, санаториумите и досадата на дългите дни, когато тя предпочиташе да спи по цял ден, защото чувството, че не може да се справи с живота, беше болезнено за нея. Една нощ, по време на шоуто, бях зад сцената. Мисля, че беше през октомври. Менажерът каза, че са дошли много важни гости от Русия, които биха искали да се запознаят лично с Ава Адер. Гласът ми трепереше, когато попитах кои по-точно са те. Политици, заемащи постове по върха, отговориха ми, били тук за конференцията. Водач им бил генерал Григорий Соловски. Само след миг се пренесох в миналото, в онзи препълнен с народ влак, който бавно се движеше през зимния пейзаж. Същият този Соловски, който ми беше отнел Алексей. И онова, от което най-много се страхувах, щеше да се случи. Той ни беше намерил. „Може би не трябва да позволявате на Ава да...“, казах аз. Но ето, че той внезапно се появи на прага. Същият онзи набит тъмнокос селянин, когото видях преди двайсет години. Но тогава той беше още млад и несигурен и прие историята ми, макар, може би, да не ѝ повярва. А сега беше човек на властта, облечен в униформа на властта. Погледнах зад него. Мисля, че очаквах да видя Алексей.

Бях извън кръга светлина, но това нямаше особено значение, защото погледите им бяха фокусирани в Ава Адер.

Гледах, трепереца, как Соловски хваща ръката ѝ и се покланя. „Много харесахме шоуто“, каза той на английски, но със силен акцент. „И поискахме да се запознаем с вас. Това не се случва много често на нас, руснаците. Поздравявам ви, мис Адер, вашият талант е огромен.“ Соловски бърбри няколко минути, а после, изведнъж, каза: „Не мога да се отърва от чувството, че сме се виждали и преди, мис Адер. Лицето ви ми е познато“. Тя каза: „Мислите ли, че е възможно?“. Знаех какви ще бъдат следващите ѝ думи, затова се втурнах към нея и я прекъснах. „Не искам да бъда груба“, побързах да кажа, „но Джейки иска веднага да тръгнете за «Сторк Клъб». Там са и Коул, и Дик...“ Очите на Соловски срещнаха моите и разбрах, че ме е познал. „Това е майка ми, мисис Абрамс“, представи ме Азалий. „Съжалявам генерал Соловски, но наистина трябва да побързам. Може би ще си поговорим някой друг

път...“ Той отново ѝ се поклони и каза: „За мен ще бъде удоволствие“. Но гледаше мен. Приблужи се и стисна ръката ми. Каза ми тихо, така че да не чуят другите: „Познаваме се, нали, мисис О’Брайън?“. Не знаех какво да кажа, толкова бях уплашена. Мислех, че сърцето ми ще престане да бие. „Трябва да поговорим“, прошепна той. Питях се дали ЧК чака отвън, за да ни арестува. Лесно му беше да проследи хода на мислите ми. Усмихна се. „Само вие и аз“, добави все така шепнешком. Кимнах. Съгласих се да се срещна с него в хотела след половин час.

Ню Йорк

Григорий успя да разпознае Миси, защото никога не забрави онзи ден във влака. Това беше единственият път, когато позволи да се върне чувството на селянина, който дължи уважение на господарите, позволи ѝ да му натрапи историята си, за която подозираше, че е невярна, защото се страхуваше да не изглежда като глупак в очите ѝ. Когато се върна в Санкт Петербург, научи всички подробности за смъртта на семейството на княз Иванов. Тогава му беше лесно да събере две и две, но вече беше много късно. Те бяха изчезнали. Отчаяното търсене на хората от ЧК не даде резултат. Нарастващата любов, която изпитваше към Алексей/Сергей му беше попречила да изпълни дълга си към родината. Знаеше каква нужда има Русия от билионите на княза, но не се поколеба нито за миг. Ленин не би одобрил чувствата му, но за него „синът му“ винаги беше на първо място.

Стори му се, че лицето на Ава Адер му е познато. Но едва когато видя Миси, разбра, че се е срещнал със сестрата на Алексей. Ксения Иванова — жива, здрава и красива като известната си майка. Сега, докато асансьорът го изкачваше към хотелския апартамент на Миси, разбра, че тази жена е единственият човек на света, който знае, че той прибра Алексей. Ако беше умен, щеше да намери парите, от които Русия толкова много се нуждаеше.

Тя го чакаше, а на масата бяха подредени прибори от китайски порцелан. Беше толкова спокойна, колкото и ако очакваше други дами, за да си побъбрят на чаша чай. Но опитното му око разпозна страха в тъмния цвят на очите и разширените зеници.

— Значи срещнахме се отново — каза той на руски.

Тя поклати глава.

— Минаха много години, откакто говорих на вашия роден език, капитане, искам да кажа, генерал Соловски.

Той седна срещу нея.

— Мисля, ще откриете, че моят английски се е подобрил. Няма да ви бъде лесно втори път да ме направите на глупак.

— И на вас няма да ви бъде лесно да ме излъжете.

Погледите им се срещнаха.

— При вас е едното дете на княз Иванов. Другото е при мен.

Тя не отговори. Наля чая, без ръката ѝ да трепне, и той се усмихна. Тя умееше да се бори, а това му харесваше. Постави чашата пред него и му предложи лимон и захар.

— Моля ви, разкажете ми за Алексей.

— Можех или да убия момчето — каза той рязко, отсечено, — и да го оставя на вълците в гората, или да го предам на властите, за да стане затворник на новата власт. Но аз избрах третата възможност, за която никой не се сети. Приех го за свой син. И превърнах княза в обикновен човек.

И той ѝ разказа за своето собствено детство в Сибир, за срещата си с Ленин, за страстта си към учението, въобще — всичко.

— Вече имах един син — каза той, а гласът му ехтеше в красивата стая, обзаведена със скъпи мебели. — Сега щях да имам двама. Сергей, както го нарекох, ме следваше навсякъде като паленце. Никога не говореше за семейството си, а аз направих всичко възможно той да свикне с нашия простичък начин на живот. Той беше много умен и му беше лесно да спечели стипендията, която му позволи да учи в университет в Москва. И така, той дойде при мен там. Всичко му се удаваше. Минаха много години, преди да му позволя да стъпи в Ленинград, или Санкт Петербург, както го знаеше той. Страхувах се от спомените, които можеха да се отключат в него.

След като завърши московския университет, Сергей отиде да отбие службата си в армията. Оказа се способен офицер и сега, на двайсет и седем години, е предан член на Партията. Стъпил е на първото стъпало на стълбата, която ще доведе до висок политически чин. Никога не говорим за миналото. То е забравено. — Той добави, напълно спокойно: — Горд съм от успеха на експеримента си. Гордея се и със сина си Сергей. Можете да си представите колко силна беше

изненадата ми, когато тази вечер попаднах на вас и разбрах, че може би съм открил онова, което Русия търси от години. Но те, разбира се, нямат доказателство, че децата на княз Иванов са успели да избягат. Само вие и аз знаем какво се е случило с тях. Търсят ги из целия свят и още не са се отказали. За Русия е много важно да ги открие. И вие знаете защо.

Като стисна здраво ръцете си, за да не се види, че треперят, Миси попита:

— И вие ще им кажете?

Този въпрос искаше да му зададе още в мига, когато беше разбрала, че я е познал. Той ѝ се усмихна любезно:

— Може ли да получа още една чаша чай? Много е уютно тук, до огъня. Все едно съм се пренесъл в нашата стара дача.

Докато тя наливаше чая, той изучаваше лицето ѝ. Очите ѝ бяха сведени надолу и той не можеше да види изражението им, но знаеше, че нещата се развиват според очакванията му.

— Вие и аз сме изпълнили дълга си към „децата си“ — каза той. — Ава и Сергей постигнаха такъв успех, за какъвто не биха могли и да мечтаят като деца на княз Иванов и княгиня Анушка. Сергей е човек, който може да се грижи за себе си. Може да се гордее с постигнатото, защото не му е купено с помощта на парите. Може ли да кажете, че експериментът ми е бил погрешен, Миси? Не по-лош от този да се опитате да отгледате Ксения като собствена дъщеря, нали?

Той хвана дланите си една в друга и подпря брадичка на тях. Погледна я с тъмните си пронизващи очи.

— Вие сте умна жена, Миси — каза тихо той. — Няма нужда да ви обяснявам какво ще стане, ако просто вдигна телефона, още сега, и се обадя на ЧК. Те винаги са с мен, дори тук, в Ню Йорк, винаги са наоколо...

Лицето ѝ щеше да пребледнее още по-силно, ако можеше. Той се усмихна доволно. Щеше да направи блестяща сделка.

— Мога винаги да ви отнема Ава — каза той. — Мога да оставя руските власти да правят с нея каквото пожелаят, защото тя е ключът към богатството, от което страната ми отчаяно се нуждае. — Той замълча за секунда-две, но я наблюдаваше като ястреб, който кръжи над врабчето, преди да се стрелне и да го погълне. — Но виждам, че я обичате като собствено дете. А аз съм човек, който не е

лишен от чувства. Затова искам да се споразумеем. Искам да дам нещо на Сергей, за да му се отплатя за щастieto, с което той ме дари. Не мога да измисля нищо по-добро от това да го събера със сестра му. Всичко ще остане в тайна, ако се съгласите Ава да дойде с мен в Русия за няколко седмици. Ще ѝ осигуря „посещение във връзка с културата“. Няколко концерта. Ще се грижа за нея и ще гледам нищо лошо да не ѝ се случи.

Миси усети опасността и космите по врата ѝ настръхнаха. Дори въздухът миришеше на опасност, както беше и тогава, във влака. Той щеше да заведе Азалий в Русия и да я предаде на ЧК, а после сигурно щеше да получи част от богатството. Алексей никога нямаше да я види, дори нямаше да разбере, че е още жива. А Соловски все още щеше да има сина си, но тя знаеше, че в играта има още един коз. И че той е в нейните ръце.

— Разбирам прекрасно „чувствата“, които ви ръководят — отговори тя. — Но онова, което предлагате, е невъзможно. И не можете да ме заплашвате с ЧК, защото заплахата ви е безпочвена.

— И защо мислите така? — Той се изправи и започна да кръстосва стаята с ръце на гърба.

— Защото Америка е демократична страна и заплахата тук не е начин на живот. Ава Адер е известна. Ще стане международен скандал. И той ще се обърне против Русия.

Той сви рамене.

— Русия е силна. Преживяла е много скандали.

— Другата причина — продължи да говори тя седнала на дивана с изправен гръб и срещнала очите му без страх — е, че знам какво се е случило с Алексей Иванов. И ще го кажа дори под клетва в съда. Копие от признанието ми, подписано и от моите адвокати, ще бъде в сейф в някоя банка. Ако се опитате да докоснете Ава Адер, генерал Соловски, ще увиснете на въжето. А също и вашият „син“.

Той я погледна вбесен. Разбра, че е победен. Беше открила единственото му слабо място и го беше използвала. Въздъхна и отново седна срещу нея.

— Изглежда, вие и аз сме заразени от обща болест — любовта. Знаете ли, по-скоро ще умра, отколкото да нараня Сергей. Братът и сестрата няма да се срещнат отново. Алексей Иванов ще живее своя собствен нов живот, а Ксения — своя. Няма какво повече да си кажем.

— А богатството, от което Русия отчаяно се нуждае? — попита тя, защото страхът от ЧК още съществуваше.

— Ще трябва да се погрижите да се скриете още по-добре. Нищо не мога да обещая.

Той се изправи и я погледна. Лека, загадъчна усмивка играеше на устните му.

— Още когато ви срещнах във влака, разбрах, че сте силен и сериозен противник.

— Само в любовта — каза тихо тя. — Не и във войната. — Имаше само още един въпрос, който много искаше да му зададе. — Моля ви, кажете ми какво се случи с княза.

— Беше застрелян по време на бунта в имението Варишня. Тялото му изгоря заедно с къщата.

Вратата, която разделяше нейния апартамент от този на Азалий, внезапно се отвори и те подскочиха изненадани. Лицето на Азалий беше толкова бледо, че тя приличаше на призрак. Тя кършеше неспокойно ръце.

— Съжалявам, ако съм ви прекъснала — каза тя едва чуто. — Прибрах се рано... Имах главоболие...

— Тогава ще ви оставя да си починете. — Соловски се поклони и на нея, и на Миси. — Но няма да ви забравя — добави той, докато излизаше. Миси беше сигурна, че няма да ги забрави.

Обърна се към Азалий, която продължаваше да стои там и да кърши ръце, и разбра, че беше чула всичко. И тогава видя израза в очите ѝ — същия, който беше видяла и в деня, когато куршумите бяха покосили О'Хара и когато тя пицеше така, все едно че никога няма да престане. Но този път крещеше самата душа на Азалий и тя не знаеше как и дали ще могат да я върнат обратно.

ГЛАВА 42

Холивуд

Внимателно поддържаната градина на огромната къща на улица „Лексингтън“ изглеждаше съвсем спокойна под златната светлина на слънцето. Птичките пееха, жътварчето се обаждаше, басейнът проблясваше изкусително в синьо, но никой не беше склонен да се възползва от поканата му.

Зев беше седнал в сянката на терасата, откъдето можеше да наблюдава всичко. Кучетата се бяха излегнали в краката му. Той гледаше как Миси сервира чая с лед и си мислеше, че би дал всичко, за да върне времето с една година назад. Искаше му се Григорий Соловски никога да не беше идвал в Америка. Току-що се бяха върнали от посещението си в клиниката „Ранчо Вело“, където се лекуваше Азалий. От цял месец насам, докторът за първи път им беше разрешил да я видят. Тя вървеше бавно към тях, стиснала силно ръката на сестрата, и те я гледаха ужасени. Бяха отрязали красивата ѝ руса коса, за да улеснят поставянето на електродите по главата ѝ. Лицето ѝ беше толкова отслабнало и хлътноло, че всичко, което, изглежда, ѝ беше останало, бяха очите ѝ — толкова златисти и нечовешки като цветовете на маргаритката, с които винаги ги сравняваха. Тялото и крайниците ѝ също бяха станали само кожа и кости. Струваше им се, че не биха могли не само да се движат, но и да живеят.

— Не иска да се храни — беше казал лекарят на Миси. — Иначе няма причина за отслабването ѝ. Не е физически болна. Просто отказва да поема каквато и да е храна.

— Тя иска да умре. — Миси беше категорична. — Иска да бъде заедно с баща си.

— Храним я чрез системи, разбира се. Това ще запази живота ѝ, но ако не започне да се храни скоро.... — Той беше свил рамене, а те го бяха разбрали.

Азалий ги беше погледнала. Погледът ѝ беше далечен и чужд и фалшивите им радостни усмивки се бяха стопили, когато бяха

разбрали, че тя не ги е познала. Беше стиснала ръката на Миси и беше казала:

— Доведе ли го, както те помолих? Доведе ли Алексей да ме види? — Красивите ѝ очи бяха пълни със сълзи. — Милочка — беше прошепнала тя, — кажи ми, че татко най-после е в безопасност. Кажи ми, че скоро ще дойде за мен.

А после се беше оттеглила в непознатия за тях свят на черното отчаяние. Погледът ѝ отново беше станал празен. По бузите ѝ, както и по техните, мълчаливо течаха сълзи.

Зев продължи да гледа от мястото си на терасата. Заболя го, когато Миси неочаквано обхвана главата си с ръце и заплака. Не можеше да измисли какво да ѝ каже, за да я утеши. Не за първи път пожела да имат свои собствени деца, но съдбата не беше отредила така.

— Не мога да издържам повече! — избухна Роза, скочи на крака и закрачи неспокойно по терасата. — Всеки път, когато отидете да я видите, тя е по-зле. Лечението в тази скъпа клиника я убива. Доведете я вкъщи, Миси. Ако ще трябва да умре луда, нека поне това стане в дома ѝ, където всички я обичат.

Разбира се, помисли си Зев, практичният ум на Роза беше стигнал до същината на нещата. Вдигна вътрешния телефон и нареди на шофьора да приготви колата за пет минути.

— Но къде отиваш? — попита го Миси през сълзи.

Той я целуна и каза:

— Отивам да я доведа у дома, разбира се.

Той не обърна внимание на предупрежденията на лекаря. Загърна Азалий в един шал и я държа в прегръдките си през целия път. Но дълбоко в сърцето си усещаше, че може би я връща вкъщи, за да умре. Стаята ѝ беше готова, но той не ѝ позволи да се затвори там.

— Нека остане тук с нас — нареди той. — Нека види, че животът продължава да си тече нормално. Ще седи на масата с нас, макар да не се храни. Ще си почива на терасата, ще се разхожда в градината. Роза е права, тя трябва да бъде със семейството си.

Нейните две кучета борзой, Рекс и Бейби, подскачаха около нея и лаеха радостно. Тя ги погали по главите, но погледът ѝ все още беше разсеян. Рекс заскимтя доволно и легна по гръб, а тя въздъхна и каза:

— Здравей, Рекс.

А после погледна Роза и каза:

— Да си лягам ли вече?

— Защо? Защо искаш да си легнеш? — попита я Роза. — Не си болна.

— Не съм ли? — Тя ги погледна объркана.

— Седни тук, до мен — подкани я Миси, а Зев ѝ помогна да се настани удобно. Кучетата легнаха в краката ѝ, а Миси ѝ подаде чаша мляко с канела. — Специалното питие на баба София — каза тя с усмивка. — Знаеш, че винаги си го обичала.

— Благодаря ти. — Азалий пое разсеяно чашата, огледа покритата с цветя тераса и спокойната градина и въздъхна. — Колко е красиво! — възкликна тя и затвори очи.

Те всички се скупчиха мълчаливо около нея. Всички, освен Джейки, който се беше облегал на каменните перила и пиеше скоч. Зев каза съчувствено:

— Знам колко ти е трудно и тежко, Джейки. Искам да ти кажа, че няма да те обвиняваме, ако я зарежеш и никога повече не се върнеш. Никой не би те накарал да сдържиш обещанието за женитба, дадено на момиче, което е... на момиче, нестабилно като Ава.

Джейки сви рамене и пресуши чашата си.

— Ще направя всичко, което мога, за да ѝ помогна, С. З., но ми е трудно, когато тя дори не ме познава. Ако можех поне за миг да забравя проблемите... Ако имах над какво да работя в студиото, да се зароя в работа... Нещо, което наистина да ангажира ума ми... Бих искал да заснема филм по онова шоу — „Холивудско момиче“, което има такъв огромен успех. — Той хвърли крадешком поглед към Зев. — Намерих и друг сценарий, който може да ви се стори интересен, С. З. Може би ще искате да го видите?

— Изпратете го в офиса ми в понеделник сутринта. — Зев прегърна Джейки приятелски през раменете. — Ще видя какво мога да направя.

На следващия ден направиха всичко възможно да накарат Азалий да се отпусне и да се върне към нормалния живот. Събудиха я сутринта и я накараха да седне на масата за закуска заедно с тях. Празният ѝ поглед ги безпокоеше, но те продължаваха обичайния си разговор и се усилиха да изядат храната си. Нейната чиния обаче беше отнесена недокосната. След това Миси и Роза я хванаха за двете ръце и я

накараха да се разходи с тях по терасата. Но тя изглеждаше толкова изтощена, че страховете им се подновиха. Сервираха обяда и тя отново не обърна внимание на храната. Седеше с поглед, вперен в пространството. Още една кратка, разходка, а на вечеря — същият празен, втрещен поглед. Дори Рекс изглеждаше потиснат и лежеше безжизнено в краката ѝ.

След три дни помислиха, че и те ще полудеят. На поредната мълчалива вечеря Роза избухна:

— И така? — извика тя, но викът ѝ наподобяваше ръмжене. — Нима просто ще седиш и няма да се храниш? Нима не помниш времето, когато Миси се изтрепваше от работа, за да ти осигури малко храна? Нима сега, когато си кинозвезда, си толкова придиричива?!

Шокираните очи на Азалий срещнаха нейните и Роза я погледна доста нервно, защото се страхуваше, че е отишла прекалено далеч.

— Съжалявам — каза едва чуто Азалий, взе лъжицата си и опита супата. — Знам колко много се труди Миси. — Погали Рекс, който лежеше в краката ѝ, и добави: — Тя винаги се грижи и Виктор да получи храната си. — Усмихна се на Миси и каза: — Благодаря ти, милочка.

Разбраха, че Азалий се е върнала в детството. Но поне говореше с тях. Говореше и се хранеше.

Зев хареса новия сценарий на Джейки, направи го продуцент на продукцията и му отпусна огромен бюджет, висока заплата и рядката свобода сам да си избере режисьора. Студиото процъфтяваше, но Зев имаше и други интереси. Едно нещо особено поглъщаше и вниманието му, и времето му. През последните няколко години той помагаше на бегълците от нацистка Германия, Унгария, Чехословакия и Полша. Изпращаше и доста големи суми в тези страни, като използваше помощта на различни организации. Следеше политическите събития Европа със страх в сърцето. Когато на първи септември 1939 година Германия нахълта в територията на Полша, а два дни по-късно Британия и Франция обявиха война на Германия, той наведе глава и заплака.

Миси бе погълната от усилията да помогне на Азалий да се върне в реалността и за първи път от много години насам той почувства колко е безпомощен. За да забрави, се потопи в работа. В следващите осемнайсет месеца продукцията на „Меджик“ се увеличи с

трийсет процента, а печалбата — с петдесет. Филмът на Джейки беше спечелил едно малко състояние, което му осигуряваше заснемането на още един, а ужасният празен израз в очите на Азалий беше изчезнал и тя отново заприличваше на себе си. Усмиваше се, говореше с Рахел и нейните момчета и засилваше всеки път, когато Джейки дойдеше да я види.

На седми декември, когато японците бомбардираха Пърл Харбър и така въвлякоха Америка във войната, Дик Невърн беше един от първите, които се записаха в армията.

— Казаха, че съм много възрастен с моите четирийсет и една години — заяви гордо той, — но аз успях да ги разубедя.

— Значи ще успееш да ги разубедиш и да не ти дават онази работа зад бюрото, за която са те предопределили — засмя се Джейки.

Но не последва примера на Дик, въпреки че беше само на трийсет и три. Зае се с правенето на пропагандни филми. Искаше да покаже на света войната такава, каквато е. И отново помоли Азалий да се омъжи за него.

Като че ли някой запали осветлението в студиото. Тя отново се превърна в Ава Адер. Красотата ѝ разцъфна пред очите им, тя говореше, смееше се, блестеше. Държеше се като лудо влюбена жена — по-скоро като Ава Адер, но влюбена. Миси и Зев се спогледаха тревожно, когато тя каза, за трети път:

— О, моля те, моля те, Миси, кажи „да“...

Тя беше отдавна пораснала. Как можеха да кажат „не“, макар че се тревожеха?

Сватбата беше толкова грандиозна, колкото тя желаше. Булката беше толкова красива, че спираше дъха на всички. Беше дадено великолепно тържество на моравата пред къщата. Много от гостите бяха във военни униформи. Лееше се шампанско от собствените изби на Зев. Гостите поглъщаха омарите и хайвера, като че ли утре нямаше да настъпи. Когато булката и младоженецът заминаха на меден месец, Зев си помисли колко различни бяха те: Джейки — силно мургав и почти толкова широк, колкото и висок, с вечно усмихнато грозновато лице и неговата невеста — толкова стройна и крехка, толкова руса и красива.

— Не се тревожи, няма да ме загубите — прошепна Азалий, когато прегърна Миси и Зев на прощаване. — Скоро ще имам дете и

вие ще се превърнете в оглупели от обич баба и дядо.

Те се гледаха безпомощно един друг, докато махаха за „дравиждане“ на щастливата двойка, знаейки, че това не е възможно.

— Нека я оставим да мечтае — каза Зев, — щом това я прави щастлива.

Когато се върнаха от медения месец, Джейки обяви, че ще повери главната роля на съпругата си в следващия си филм, в който бойното поле ще бъде представено под формата на мюзикъл и тя ще пее и танцувало насита. Филмът постигна огромен успех и Азалий веднага се зае със следващия. През целия ден беше заета в студиото, а вечер ходеше да помага в стола за бедни и ранени войници, който беше организиран в Холивуд. Успехите на Джейки следваха един след друг и Зев му разрешаваше все по-голяма свобода.

Дик беше изпратен в Британия като специален военен кореспондент. Очакваше, че ще го изпратят да се присъедини към силите на генерал Монтгомъри в пустинята Аламейн и затова беше нервен през цялото време, докато в Лондон чакаше пристигането на самолета, който да го откара там. Бил в бара заедно с други военни кореспонденти, когато неочаквано паднала бомба. Всички те загинали на място.

Азалий забрави абсолютно всичко, дори собствените си проблеми, за да утеши приятелката си Рахел, която беше останала вдовица на трийсет и две години, с три момченца на възраст между пет и десет години. Тогава Сам Брокмън почина внезапно от сърдечен удар и Зев настоя Роза, децата ѝ и внуците ѝ да отидат да живеят при тях.

— Така тази огромна къща няма да е вече празна — каза той с усмивка, но всъщност беше съкрушен от смъртта на Дик.

Дик беше негов приятел и съдружник и той мислеше да го направи свой наследник. Защото Дик беше помогнал студиото да се покрие с такава слава и да постигне такъв огромен успех. Зев изведнъж загуби любовта към киното — толкова бързо, колкото я беше придобил на времето. Беше на петдесет години и се беше уморил от киното, от войната и проблемите. Всичко, което искаше, беше да живее спокойно с Миси.

ГЛАВА 43

Мерленд

— И така — продължаваше да говори Миси, — всички живеехме в голямата къща на „Лексингтън“ и вместо да се занимава със студиото, Зев се държеше като баща на всички. Опитваше се да заеме мястото на Дик в сърцата на Роза и децата ѝ. Ходеше на родителските срещи в училище и подписваше бележниците им, водеше ги на уроци по тенис и плуване, както и да наблюдават бейзболни турнири. И все повече и повече работата оставаше на Джейки Джером. Отначало Джейки се допитваше до него за всичко, свързано с „Меджик“, но скоро стана очевидно, че това не интересуваше Зев. Той ходеше там два или три пъти в седмицата, за да види новата продукция и да се срещне с хората, които продължаваха да го търсят. Но не знаеше нищо за другите срещи, тайните срещи...

След като излезе от клиниката след онзи инцидент със Соловски, Азалий вече нито един път не отговори на това име. Превърна се изцяло в Ава Адер. Като че ли, заедно със старото си име, беше оставила зад гърба си и всичките си проблеми. Правеше филм след филм и Зев предупреди Джейки, че изцежда и последните ѝ сили, като я кара да върши все същите неща — само заглавията и някое и друго име в списъка на актьорите се променяха. „Тя има нужда от нов стил, от нов имидж“, каза му той, когато прегледаха последната лента. „Трябва да покажеш на зрителите и нещо друго, освен красотата си“. Но, Джейки сви рамене, „аз само давам на публиката онова, което тя иска“.

Когато Зев спомена същото пред Азалий, тя само се усмихна със странната си слаба усмивка и отговори, че Джейки сигурно знае какво прави. А после отиде да репетира за някакъв благотворителен концерт, в който се беше съгласила да участва.

След края на войната киното се промени. Дори мюзикълите бяха по-различни и в тях имаше загатнати сериозни проблеми. Последният филм на студиото беше провал и загуби средствата, вложени в него. Зев беше силно ядосан и извика Джейки в офиса си, за да му даде

обяснение, но той обвини Азалий. Каза, че тя отказвала да се промени, да се нагоди към новото време. Настоявала да играе, както винаги го е правила.

Имаха великолепна къща на „Кресънт Драйв“, където Джейки обичаше да дава партита. Не можех да не забележа колко се бяха променили нещата. Когато се срещнаха за първи път, Азалий беше недостижима за мъж като Джейки. Беше красивата кинозвезда, доведена дъщеря на С. З. Абрамс, докато той беше непривлекателен, ненадарен млад сценарист, стъпил едва на първото стъпало на холивудската стълбица. А сега беше холивудски магнат, облечен в скъп италиански костюм, в устата с дълга, първокачествена пура. А тя беше спечелила репутацията на нестабилна психически екззвезда, засенчена от блясъка на новите красиви звезди, които нямаше да се спрат пред нищо, за да се доберат до успеха. И винаги имаше много от тях на онези партита, давани от Джейки.

Сега той се държеше рязко с нея, прекъсваше я по средата на изречението, обръщаше глава настрани — все едно че тя не е там. Или я пренебрегваше през целия следобед, говореше с всички други — веселият домакин, който се грижи за успеха на партито. До Зев достигнаха слухове, че всяка нощ той не спял в собственото си легло, а ходел да „играе покер“. Или поне така казвал.

Животът продължи така още няколко години. Аз и Зев бяхме толкова щастливи, колкото и в първия ден от брака си. Заради войната помислих, че вече няма защо да се страхуваме от ЧК, че сигурно са забравили за наследниците на княза. Опитах се да забравя.

През пролетта на 1950 Зев и аз решихме да посетим Европа — Лондон, Париж, Рим. За това бяхме мечтали цял живот. Първите ми спомени от Оксфорд се сблъскаха с реалността на 50-те години. Едва познах града, само колежите бяха същите. Но намерих нашата стара къща и професорът, който живееше там, любезно ми позволи да огледам. Тя не се беше променила много и дори старото кресло на татко беше още там. Когато споменах, че много обичах да се качвам на коленете на татко, когато той седеше в него, професорът любезно ми го даде и аз го качих на един кораб за Калифорния. Баща ми беше погребан в Русия, затова няхах други спомени от Англия.

Когато се върнахме в Калифорния, се чувствахме прекрасно. Зев си беше отпочинал и духът му се беше върнал. След войната, когато

бяха разкрити всички ужаси на концентрационните лагери, той беше дал огромни суми за благотворителност. И сега посвещаваше много от времето си на благотворителните организации. Сега каза, че ще се заеме отново с бизнеса си. Щеше отново да контролира „Меджик“ и да го ръководи, както си знае.

Точно когато той излезе, телефонът звънна и аз вдигнах слушалката.

— Матюшка, аз съм, Азалий. — За първи път от дванайсет години насам тя се назоваваше така. И аз разбрах, че това означава нов проблем.

Веднага отидохме да я видим. Седеше на дивана с крака, пъхнати под тялото, въртеше носна кърпичка в ръцете си, беше бледа, безжизнена, в очите ѝ се четеше страх. Погледна Зев така, като че ли той беше призрак.

— Но ти не изглеждаш болен! — възкликна тя.

— Разбира се, че не съм болен — засмя се той. — Никога през живота си не съм се чувствал по-добре.

— О, слава на бога! — Облекчение замести напрежението и тя се усмихна. — След онова, което Джейки ми каза, помислих, че умираш...

Той седна до нея и взе ръката ѝ.

— И какво казва Джейки?

— Че остаряваш, че времето ти е минало, че е време в жилите на „Меджик“ да потече нова, свежа кръв. Че си станал по-бавен, че си болен от някаква загадъчна болест, за която никой не иска да говори. Чух всичко това при игра на покер, която той организира тук преди няколко седмици. Но това не беше обичайната игра на покер... Имаше много важни гости, хора с власт и пари... — Тя го погледна. Очите ѝ бяха толкова ясни и разумни, тя беше нащрек, отново с разума си. — О, мили боже, Зев, сега виждам какво всъщност прави той, защо разправя на всички, че си болен... Той иска „Меджик“!

Из целия Холивуд се говореше, че С. З. Абрамс е болен. Разбира се, не беше се издигнал високо в бизнеса, без да си спечели неприятели, и ето, че сега те го преследваха по петите като глутница вълци, всеки един от които нямаше търпение да отнеме плячката на другия. Джейки играеше мръсна игра. „Меджик“ беше корпорация, която притежаваше и струваше милиони, особено парцелът край

Чахуенга. Но колкото повече се увеличаваше броят на филмите и се разширяваше бизнесът, толкова по-големи ставаха и дължимите пари. Джейки осъществяваше контрола през последните няколко години и се беше обърнал за пари към нови банки, които, както беше казал на Зев, нямали търпение да финансират идеите му. И беше станал особено близък с един млад banker, Алън Рекмън, който винаги беше готов да му отпусне неограничен кредит.

Джейки каза на Зев, че „Меджик“ има затруднения. Годишната печалба беше спаднала с шейсет процента, но не беше само това. Счетоводителите казаха, че липсвали много пари — просто били „изчезнали“. Каза, че е хубаво, дето Зев се завръща в бизнеса, защото изпитвали отчаяна нужда да говорят с него. Когато Зев го запитва какви са тези приказки, че е „болен“, той отговори, че просто повтарял онова, което чувал навсякъде из града. И дори го бил прочел в „Дейли Върайъти“. И наистина, там пишеше: „С. З. Абрамс заминава за Европа, за да се лекува от никому неизвестна болест. Хората, отговорни за бизнеса, се тревожат, че това може да е мозъчен тумор, които ще повлияе на способността му да взема решения“. Пищеше още как студиото непрекъснато западало в отсъствието на своя председател, как му повлияла смъртта на Дик Невърн, но че въпреки финансовите му затруднения, неговият президент, Джейк Джером, планирал нови три филма, както обикновено.

Всичко след това се разви неимоверно бързо. Приятелят на Джейки, Рекмън, bankerът, обвини Зев, че крадял пари, за да ги дава за „благотворителност“. Намекваше, че парите отивали не към благотворителните дружества, а към чужди банки, където Зев имал открити сметки. И дори инсценира проверка на отчетите, за да докаже. Обвиниха го, че е виновен за финансовия крах на компанията, въпреки че Джейки я ръководеше през последните години. И дори заплашиха, че ще го изкарат луд, като пледират, че лудостта е причината за тези му действия. „Скандалът ще бъде голям и шумен, С. З., каза спокойно Джейки. Дори само заглавията във вестниците ще те убият, пък ако ще да дадеш и десет години от живота си, за да докажеш тяхната неверност. А това ще погуби «Меджик». Защо просто не се предадеш с достойнство и не ни оставиш да ръководим компанията? Ти си имал своето време, сега е дошло моето.“

Зев гледаше усмихнатото му лице и много му се искаше да избие зъбите му и да го накара да ги глътне. Но знаеше, че не си заслужава. Изведнъж проумя, че Джейки никога не е обичал Азалий, че всичко е било замислено много отдавна. „Точно това искаше от самото начало, нали?“, попита го той. Джейки го погледна самодоволно усмихнат. „Печелиш!“, отговори той.

На следващия ден Зев обяви оставката си като ръководител на студиото. Киното не беше вече същото, както в зараждането си. Сега то се владееше от големите корпорации, телевизията и няколкото мъже, надарени с огромна власт и много пари. Случаите на заграбване на компании бяха особено чести и не беше засегнат само той. И Зев не искаше повече да има участие в онова, което ставаше. Още преди години беше купил фабрика за вино и сега реши да се посвети на неговото производство.

След това вече нищо не се чу за „липсващи“ пари от компанията „Меджик“, а Рекмън беше назначен на мястото на президента. Джейки стана официален ръководител. Изведнъж се оказа, че „Меджик“ има всичките пари, от които има нужда, и Джейки успя да постигне точно онова, което искаше. — Миси се усмихна тъжно, когато погледна Кал, и каза: — Ето защо С. З. умря като напълно неизвестен човек. А Джейки Джером се превърна в легендата на своето време. Азалий се изнесе от къщата му. Остана да живее на улица „Лексингтън“ съвсем сама, като се изключат кучетата и слугите. Джейки не ѝ позволяваше да стъпва на територията на студиото и поиска развод, като заяви, че тя е психически неуравновесена. Това беше най-голямата жестокост, която можеше да допусне, и той го знаеше, но не искаше никой да му съперничи в едноличната власт. Разводът стана бързо, но все пак беше отразен в пресата. Появиха се онези ужасни снимки, на които тя се опитваше да се скрие зад тъмни очила и огромни шапки и на които изглеждаше като героиня от евтин филм. Разбира се, тя не успя да преодолее удара и отново се озова в клиниката. И още един път положихме усилия да я върнем в реалния живот. Когато излезе от там, тя отиде да живее с Рахел и нейните момчета в тяхната нова къща в Бевърли Хилс. Най-после, Роза се беше омъжила отново. Мъжът ѝ се занимаваше със строителство. Двамата бяха отишли да живеят в Сан Диего. А аз и Зев живеехме близо до фабриката за вино в Северна Калифорния.

Дотогава не бяхме успели да спечелим нито пени от нея и непрекъснато се шегувахме за това, колко лошо е виното. Но сега, като беше освободил ума си от грижата за „Меджик“ Зев реши да се заеме сериозно с нея. Искаше да научи всичко за виното, а това означаваше ново пътуване до Франция.

Посетихме всички по-големи замъци, както и фабрики, и аз с удоволствие видях колко лесно той се отърсва от Холивуд. Умът му беше изцяло концентриран върху новия за него бизнес. Вече не бяхме толкова богати, колкото преди, затова решихме да продадем къщата на „Лексингтън Драйв“ и да си построим нова къща на върха на хълма, с изглед към петстотинте акра лозя, които притежавахме. А междувременно живеехме в малко ранчо и Зев всяка сутрин отиваше при управителя на имението, за да наблюдава как върви засаждането на новите му френски лози. Беше си съставил десетгодишен план и казваше, че след като мине този срок, светът ще научи за калифорнийските вина и особено за виното „С. З., калифорнийско“.

Обичаше да ме вози с колата вечер из лозята и да ми показва растежа на новите пръчки. Беше толкова горд с тях, че бях готова да се закълна, че познава всяка една лоза. В Северна Калифорния климатът е различен, особено в онези дълги долини, където духа леденостуден вятър, който много прилича на френския мистрал. Зев не беше свикнал да облича сако или пуловер, защото още не беше осъзнал, че не живее в южната част на щата. Една вечер, когато, както обикновено, излязохме на разходка из лозята и говорихме за реколтата и видовете вино, които щеше да произвежда, видях как потръпна от вятъра. Беше октомври и наистина беше студено. Искях да се приберем вътре. Но ето, че се появи още нещо, което искаше да ми покаже. После още едно и още едно... На следващия ден беше повален на легло от тежка настинка, тресеше го и кашляше, вдигна висока температура. Извиках лекар. Той каза, че е тежък бронхит. Скоро нещата се влошиха и той разви пневмония.

Взеха го в болницата и започнаха да му бият инжекции с онова ново чудо — пеницилина, — но състоянието му не се подобри. Седях до леглото му и държах ръката му. И знаех, че той умира. Познавахме се от трийсет и четири години и бяхме женени двайсет и три от тях. Най-щастливите години от моя живот, въпреки многото проблеми. Поставиха му дихателна тръба, но не можах да го излекуват. Това

само го разтревожи още по-силно, защото сега не можеше и да говори. Знаех какво иска да ми каже, затова отвърнах на неизречените му думи: „И аз те обичам, Зев. Любовта ни ще е вечна“.

Пренесох тялото му до Холивуд и го погребях там, в земята, в която се беше превърнал в истински мъж. Смъртта му беше отразена във „Върайъти“, където бяха изредени и всичките му постижения и заслуги. Споменавах се, че се е оттеглил от бизнеса поради „здравословни проблеми“, но не пишеше нищо за машинациите на Джейки. Зев беше човек, който през целия си живот избягваше публичността, затова в международните вестници му беше посветена само една колона. Мислех, че церемонията ще бъде съвсем скромна, затова се изненадах, когато дойдоха много хора. Зев беше обичан и уважаван човек, имаше повече приятели в бизнеса, отколкото мислеше. Все още мисля, че ако се беше противопоставил на Джейки, приятелите му щяха да го подкрепят и той щеше да спечели. Но Джейки познаваше грубия уличен бой и знаеше къде да ритне човека — в онова място, където най-много боли, където душата е най-засегната.

Бях достатъчно богата вдовица. Продадох лозята и фабриката и си купих малка къща, прилична на ранчо, в градчето Енкино в долината Сан Фернандо. Отглеждах кучета борзой, играех бридж и се занимавах с благотворителност. И се опитвах да пазя Азалий, да предотвратя всички възможни проблеми.

В пресата се появиха много груби, ужасни неща. Писаха, че без С. З. и „Меджик“ тя не струва нищо. Писаха, че е алкохоличка. Но това не беше вярно. Тя просто отново беше Азалий. Ава Адер вече не съществуваше. Люшката се между двете си самоличности и студиите не знаеха какво да очакват от нея. Един ден беше добре, а на следващия вече не помнеше какво се е канила да направи. Но все още беше неземно красива и винаги обкръжена от мъже. А в лошите периоди се връщаше в клиниката.

Беше в клиниката „Вели Лома“ когато, един ден през 1959, отидох да я видя. Тя не работеше вече от много години и аз плащах всичките такси и лекарства. Не исках Азалий да се натоварва допълнително с грижата за парите. Онази година тя всеки месец редуваше престой в клиниката с престой у дома, люшкайки се между състояние на нормалност и депресия.

Тя седеше на верандата и аз седнах до нея. Усмихна се, когато ѝ дадох букета рози, който бях купила за нея, и каза:

— Здравей, матюшка. Ха, познай де! Бременна съм.

Помислих си: Боже мой, ето, че наистина е полудяла!

На четирийсет и четири години, знаейки, че не може да има деца, тя мислеше, че е бременна!

— Разбира се, не че не си бременна, Азалий — казах толкова спокойно, колкото можах. — Знаеш, че според докторите, това не е възможно.

Тя ми се усмихна щастливо, дяволито.

— Сбъркали са — заяви доволна, тържествуваща. — Тестът беше потвърден днес. Ще ставаш баба, матюшка. Най-последно.

Лекарите от клиниката потвърдиха новината и казаха, че трябва да я наблюдават. Или да остане там, или да се върне у дома с мен. Взех я у дома си и тя прекара най-щастливото време в живота си. Беше твърдо решена да прави всичко, както трябва. Ядеше най-добрите за бебето храни, натрупа доста килограми, пиеше предписаните ѝ витамини, правеше упражнения, вървеше и плуваше. Бебето ѝ щеше да е най-здравото, най-красивото бебе на света. Дори да знаеше кой е бащата, не ми каза. Свиваше рамене и казваше да не се тревожа, защото това нямало значение. Можело да бъде всеки един от шестимата, но пък те всички били млади и много красиви.

— По-млади от мен. Може би затова успях да забременея — казваше тя във възторг от чудото. Но чудото се дължеше на случая, който беше едно на билион.

Тя беше във форма, затова раждането беше лесно. Никога няма да забравя любовта, изписана на лицето ѝ, когато ми подаде бебето.

— Ето, матюшка — каза тя гордо. — Красива е като Анушка!

Разбира се, бебето не беше красавица. Беше едно смешно малко същество, почти плешиво, а носът му беше прекалено голям за малкото лице, но в нейните очи беше същинско чудо на красотата. Кръсти детето с руско народно име, но му даде фамилията, която носеше на сцената. И така се получи — Анна Адер.

С раждането на Анна Азалий отново разцъфна. Шест месеца по-късно започна да си търси работа, а мене остави да се грижа за детето. Имаше само две неща на света, които желях: да можеше Миша да види внучката си, а Зев да бъде с мен, за да споделим радостта.

Понякога Азалий работеше, друг път — не, но винаги се въвлечаше в любовни истории с различни мъже, обикновено с лош характер. И все още влизаше и излизаше от санаториума. Докато дойде онзи ден, когато Анна беше на шест години, а Азалий влезе в клиниката и вече не излезе. Умът ѝ беше завладян и разрушен от толкова остра депресия, че тя дори не ни разпознаваше, камо ли да разговаря с нас. Отначало вземах Анна със себе си, когато я посещавах, но това не беше добре за нея, затова престанах. И точно тогава срещнах Тарик Казан в Париж и целият живот на Анна се промени. Най-после тя имаше истинско семейство.

По това време открих, че всичките пари на Азалий бяха пропилены по любовниците ѝ и че в края на живота си тя е била без пукнат грош. Моите собствени пари бяха погълнати от клиниките. Казаха ми, че няма да има разлика, ако я преместя в държавно болнично заведение, защото тя дори не прави разлика между заобикалящите я предмети, за нея околната среда нямала значение. Но аз никога не бих направила такова нещо.

Азалий загина трагично при пожар в клиниката през 1972 година. Въпреки мъката, бях щастлива, че най-после се е освободила от мъките си, и радостна, че на Анна вече няма да тежи лудостта на майка ѝ. Ава Адер беше вече на средна възраст, но вестниците говореха единствено за това, колко красива и талантива е била. Писаха, че като нея няма да има втора и че филмите ѝ ще се помнят винаги. А аз останах сама, за да отгледам дванайсетгодишната Анна.

Не ми бяха останали много пари — каза тихо тя на Кал. — Отидоха за сметките на лекарите. А имах много дългове. Дължах пари за лечението, а не бях изплатила и къщата. Трябваше да внимавам и да живея много пестеливо, ако исках да видя малката Анна в колежа, а после да ѝ помогна да започне кариерата и собствения си живот. Надявах се, че ще живея достатъчно дълго, за да завърша мисията си на тази земя. — Тя се засмя. — Тогава и не подозирах, че може да живея прекалено дълго. Защото, виждате ли, Кал, ако бях умряла по-рано, това нямаше да се случи. Тя продаде бижутата, за да плати сметките ми за старческия дом, за да ми осигури лукса, на който бях свикнала през определен период от живота си. По този начин иска да ми се отблагодари за всичко, което съм направила за майка ѝ.

Беше седем часът сутринта и слънцето весело грееше, когато сестра Милгрим влезе забързано.

— Ще ви трябват дни, за да преодолеете умората — каза тя, ядосана, на Миси. — Не спяхте цяла нощ!

— О, сестра Милгрим, това ми се отрази по-добре от съня — беше като пречистване. Изпитвам огромно облекчение. А сега Кал може да се заеме със защитата на Анна.

Тя го погледна умолително и той изведнъж видя красотата, която бе притежавала на младини.

— Имам още два въпроса — побърза да каже той. — Знаете ли къде е тя?

— Мисля, че в Истанбул. Няма къде другаде да отиде. При семейството на Казан, разбира се — каза тя с тон, от който се подразбираше, че няма нищо по-разумно от това.

Той кимна.

— А дали има някакви документи в нея...

— Искате да кажете, договорот за мините? О, да, всичко е у Анна. Тя наследи всичко, когато аз дойдох тук. — Тя се засмя. — Тук, във „Феърлоунс“, не мога да държа стария картонен куфар, пълен с бижута, които нямат стойност, под леглото, нали? Ще го изхвърлят заедно с паяжините. — Тя го погледна и каза: — Има още нещо, което трябва да ви обясня. Когато видях младия съветски дипломат, Валентин Соловски, по телевизията, веднага го познах. Той е синът на Алексей. И е братовчед на Анна.

Тя подаде на Кал малка снимка на красиво русокосо момиченце и каза:

— Моля ви, намерете Анна вместо мен. Помогнете ѝ.

Кал беше смразен от изненада и седеше, втренчил поглед в загадъчното момиче, което всички търсеха. Наследницата на княз Иванов. Гледаше снимката на Джени Рийс.

ГЛАВА 44

Истанбул

Истанбул едва пъплеше и се потеше под горещото пролетно слънце. Градът беше покрит със слой прах и мръсотия, задръстен от натовареното движение и многото таксита, от продавачите на килими и уличните котки. Кубетата на скъпоценните му бижута — Топкапи, Света София и Синята джамия — блестяха на слънцето, световноизвестните минарета прорязваха синьото небе. А тук-там, като оазиси наред пустиня, сред непрестанното ръмжене на големия град, се простираха широки и спокойни площади, където хората можеха да се отпуснат на чаша кафе в сянката на дърветата. А долу извиваше снага Босфорът — пътят към Русия и Азия, към Европа, по който неуморно плаваха рибарски лодки, фериботи и големи сини кораби. Зелените хълмове от двете му страни бяха изпъстрени с вили, палати и летни дървени къщи, строени през последното столетие.

Борис Соловски не забелязваше, че пролетният следобед е син и безоблачен, нито че е в град, който е винаги натоварен и много древен. Не даваше пукнат грош за нежните, усмихнати пешеходци, които задръстваха тротоарите, нито за мургавите жени със силно начервени устни, някои от които бяха облечени по последна парижка мода, за джентълмените, които отиваха на обяд с елегантните си лимузини.

Беше пристигнал от Москва в Анкара вчера, уж натоварен с дипломатическа мисия, която изисква присъствието му в турската столица. Но по-късно същата вечер беше взел частен самолет до Истанбул, който беше истинската му цел. Джени Рийс беше избягала на агентите му във Вашингтон и вече летеше за „Хийтроу“ докато те поставяха охрана пред къщата ѝ. В Лондон беше взела полет на „Бритиш Еървейс“ за Истанбул. Но този път КГБ я чакаше. Когато беше излязла от летището, те я бяха наобиколили и напъхали в чакащата я кола толкова бързо, че не беше имала време, дори да извика. Бърза инжекция и тя беше заспала моментално на седалката, неспособна да изрази вече какъвто и да било протест. И сега Джени

Рийс, което всъщност беше псевдоним на Анна Иванова, чакаше неговото появяване.

Борис си позволи усмивка на задоволство. Посещението щеше да му достави най-огромното удоволствие в неговия живот, посветен на задоволяване на низките му страсти. Тя беше ключът, който щеше да доведе до унищожението на Алексей и Валентин Иванови.

Валентин фокусира най-мощния си бинокъл, за да разгледа сградите от отсрещната страна на улицата. Беше се настанил в малък западнал хотел в предградието на Истанбул, „Емирган“. Не видя нищо. По покривите нямаше дебнещи го агенти на КГБ, нито пък отворени прозорци. Улицата беше натоварена. Долу бръмчаха автобуси и стари шевролети, а въздухът беше наситен с изгорели автомобилни газове. Имаше още амбулантни търговци, появили се сякаш от древността, продавачи на месо и риба, на зеленчуци и плодове. А на терасата на кафенето седяха група рибари, които пушеха огромни лули, пиеха кафе, наситено със захар, и си спомняха старите дни.

Това беше обичайна сцена в Истанбул и с нищо не подсказваше заплахата, която той знаеше, че го чака някъде. Но поне имаше няколко часа преднина, преди КГБ да узнае за присъствието му тук. Баща му, Сергей, му беше телефонирал във Вашингтон снощи и, което беше огромна смелост, му беше казал разтревожено:

— Валентин, вчера са задържали Джени Рийс на летището в Истанбул. Тъй като ти работи много упорито по случая, сигурен съм, че Борис ще оцени помощта ти и ще се зарадва, ако и този път му помогнеш.

Сърцето му се сви, като си помисли за Джени и нейното изказване по телевизията. Беше подписала смъртната си присъда. Беше отишъл направо в апартамента ѝ, като беше псувал натовареното улично движение, което го беше забавило с десет скъпоценни минути, но само за да намери двамата бодигардове завързани и със запушени уста. Нямаше и следа от Джени. КГБ го беше изпреварило този път. Беше сигурен, че още не са я убили, защото тя имаше информацията, от която те се нуждаеха. Беше проверил и на двете летища — проста работа, която му разкри, че е заминала за Истанбул. Беше някъде тук, в този град. Трябваше да я намери. Знаеше, че Борис ще се опита да я

заведе в Русия. Най-лесният начин беше да я качи на някой от многобройните руски кораби, които ежедневно кръстосваха Босфора. В момента можеше да се намира на който и да е от тях, а те не бяха малко. Реши да ги огледа — ако на борда ставаше нещо необичайно, щеше да забележи.

Час по-късно спря такси и се върна, нещастен, в Емирган. Работата на руските танкери вървеше както обикновено. Не се забелязваше нито допълнителна охрана, нито някакви специални предпазни мерки. Въздъхна, когато подминаха един ресторант, и едва тогава се сети, че не е хапвал от двайсет и четири часа. Каза на шофьора да кара по брега и се огледа за някое заведение, което да е в близост до Босфора. Когато взеха един завой, пред погледите им изведнъж се появи големият руски танкер „Леонид Брежнев“. А на мостика стояха двама тежковъоръжени мъже от специалните части.

Таксито продължи пътя си, а Валентин се обърна, за да проследи с поглед мълчаливия кораб. Беше попаднал точно на онова, което търсеше. Беше сигурен, че двамата мъже са там, за да охраняват Джени. Тя беше затворничка на борда на „Леонид Брежнев“ и ако Борис не беше вече там, скоро щеше да бъде. Трябваше да намери начин да я спаси. Тя ще му каже коя е „дамата“ и той щеше да направи каквото е необходимо.

Ферди Арнхалд седеше до една маса близо до каменния фонтан в хотел „Месил Ев“ и пиеше сухо бяло вино. Беше нервен, защото човекът, когото чакаше, закъсняваше. Кракът му потропваше нетърпеливо, и неритмично докато той оглеждаше непрекъснато хората, които влизаха в градината. Беше готов да избухне всеки момент и келнерът, който седеше на стъпалата, водещи към вътрешността на хотела, го гледеше неспокойно. Арнхалд пресуши чашата си и келнерът побърза да я напълни отново, но Арнхалд кимна отрицателно с глава и го отпрати с нервно движение на ръката, като че ли беше досадно насекомо. Момчето сви рамене и се отдалечи озадачено. Застана отново на поста си — близо до кухнята. Клиентът беше тук от три четвърти час и гледеше входа на градината така, като че ли очакваше да се случи някакво чудо. Предполагаше, че чака някоя жена,

и мислеше, че сигурно е много специална, щом предизвиква такова напрежение у мъжа.

Но десет минути по-късно чаканият човек най-после пристигна. Не беше жена, а нисък и дебел турчин с огромни мустаци и цигара в ъгъла на устата. Турчинът изгледа келнера студено и си поръча ракия.

— Е? — попита Арнхалд. Лицето, му изразяваше единствено гняв.

Турчинът сви рамене.

— В Истанбул уличното движение винаги е толкова натоварено, че стават задръствания. Невъзможно е да се стигне някъде навреме.

Изпи ракията на няколко глътки и направи знак на келнера да му донесе друга.

— Това нещо ще ви струва цяло състояние — каза той рязко. — Шестима души наблюдават входовете на летището, още толкова — къщата на Казан, и двама — лятната му вила. Стоят на пост денонощно.

— Ако ще струва толкова скъпо, по-добре за вас е да постигнете някакви резултати! — изръмжа Арнхалд.

— Можете да бъдете сигурен. — Той запали друга цигара. Наслаждаваше се на кратките мигове власт, която имаше над този богат и важен човек. „Мистър Стомана“, така мислеше той за него. Не знаеше какво е истинското му име, но и не го интересуваше. Плащаха му добре, а това беше всичко, което искаше. Щеше да му измъкне толкова марки, колкото успее.

Арнхалд отново затропа нервно и неритмично с крак, а турчинът изпи ракията и каза:

— Вчера хората на КГБ бяха на летище „Ататюрк“. Бяха поне десетина. Помислих си, че са много за толкова лесна операция.

Арнхалд удари с юмрук по масата и чашите подскочиха. Младият келнер веднага дотича.

— Каква операция?!

— Ами просто за да отведат някакво си момиче — руса, красива американка.

Арнхалд смръщи вежди. Беше в Истанбул, за да проследи каква е връзката на семейство Казан с тази история. Но изпита усещането, че КГБ са го изпреварили.

— Имаше и две момчета на ЦРУ — каза турчинът и издуха дима от цигарата така, че образува колелца. — Но те закъснях. Руснаците я напъхаха в една кола, преди още онези да се усетят. Те ги проследиха. А ние — тях.

— Докъде?

— До пристанището. Качиха я на един руски танкер. „Леонид Брежнев“. Тя не стигна при семейство Казан, затова се обзалагам, че и те ще започнат да я търсят съвсем скоро.

— Тя е на борда на кораба?

Турчинът кимна и каза с усмивка:

— На палубата и мостика са поставени патрули. Корабът ще трябва да се атакува, за да се стигне до нея. Въръжена атака, мистър Стомана. Мисля, че капитанът ще изчака падането на нощта и ще тръгне към Русия — толкова е лесно.

Погледна с любопитство мъжа срещу себе си. Той беше втренчил празен поглед в пространството и продължаваше да тропа с крак.

— Струва ми се, че ви изпревариха — каза турчинът, отметна глава назад и пресуши на един път и третата си ракия. Немецът продължаваше да гледа право пред себе си. — Открих нещо, което може да ви интересува — добави той. — Нещо важно. Но ще струва още по-скъпо.

Погледът, който Арнхалд му хвърли, беше убийствен. Кожата на турчина настръхна от страх. Ръката на немца се плъзна към вътрешния джоб на сакото — все едно че търсеше оръжието си. Но извади само пачка германски марки, която подаде на мъжа срещу себе си.

— Това би трябвало да задоволи алчността на всеки човек — каза студено Арнхалд. — Предупреждавам те, обаче, че е по-добре за теб сведението да си струва.

Турчинът прибра пачката в джоба си, наведе се напред и прошепна:

— Става въпрос за връзката на Казан с историята. Имат само една дъщеря, тази на Ахмед, Лейла. Останалите братовчедки са всичките възрастни, омъжени и живеят в Турция. Но има още едно момиче, което старият Тарик Казан приемал като своя собствена дъщеря — млада американка, която живее в Лос Анджелис, но прекарва лятото с тях. Казва се Анна Адер.

Името не означаваше нищо за Ферди Арнхалд, затова той погледна недоумяващо мъжа пред себе си.

— Обадих се на човека си в Лос Анджелис и го накарах да проучи въпроса. Обади ми се едва преди час. Анна Адер е доведена внучка на известния от миналото холивудски магнат С. З. Абрамс. Майка ѝ е актрисата Ава Адер. Анна работи като репортерка към телевизията във Вашингтон. Той е направил копие от снимките на Анна и Ава Адер и ми ги изпрати по факса. — И той постави снимките на покривката. Арнхалд втренчи поглед в тях. — Променила е името си — продължи турчинът. — Сега се казва...

— Джени Рийс.

— Познахте! — турчинът се усмихна. — И какво ще правим сега, мистър Стомана?

Всичко се намести в ума на Арнхалд толкова гладко — като часовников механизъм. Единствената му надежда беше в семейство Казан. Те бяха горди, предани на семейството си и когато откриеха, че тя е била отвлечена и е в опасност, щяха да действат.

— Наблюдавайте кораба — каза той на турчина. — И удвоете хората при къщата на Казан. Свържете се с мен незабавно, ако се случи нещо. Имам предвид, наистина незабавно. Нито секунда закъснение!

— Да, сър! — Мъжът се изправи. — Знаете, че това ще ви струва още пари — наперено додаде той.

Погледът на Арнхалд беше смразяващ.

— И на вас ще ви струва скъпо, ако ме разочаровате.

Турчинът го изгледа неспокойно и се отдалечи. В този германец имаше нещо непредвидимо. Беше способен на грубо насилие и не се знаеше кога може да избухне.

Арнхалд гледа след него известно време, а после се прибра в стаята си, където потърси телефонния номер на Михаил Казан. Намери го, записа го върху късче хартия, излезе от хотела и се отдалечи на около петдесет метра. Седна в кафенето, което беше близо до „Синята джамия“.

Както обикновено, площадът беше оживен. Там бяха и продавачите на килими, и на кожени якета. Имаше и продавачи на пощенски картички, които се опитваха да ги продават на хора, които пет пари не даваха за тях. Поръча си чаша кафе и огледа сцената около себе си. Погледът му претърси тълпата и се спря на едно малко момче,

може би на осем години, което държеше пощенски картички в ръка и се оглеждаше неспокойно. Вдигна ръка, за да привлече вниманието му, извика го и купи всичките картички, без да спори за цената.

— Бихте ли искали и евтино кожено яке? — попита момчето с надежда. — Знам най-доброто място, откъдето можете да си го купите.

Арнхалд поклати глава.

— Говориш ли английски?

— Разбира се. Всички момчета тук говорим английски, френски и италиански. — То се усмихна и добави: — Поне малко.

То отвори широко очи, когато Арнхалд постави на масата десет хиляди турски лири. Направи крачка-две назад, защото се уплаши — не знаеше какво ще поискат от него, — но очите му останаха приковани в парите.

— Искам да се обадиш по телефона — каза Арнхалд, без да бърза. — Защото аз не говоря турски. Затова искам да се обадиш на този номер. — Той показа късчето хартия на момчето. То погледна и кимна. — Ще попиташ за мистър Михаил Казан. И ще кажеш: „Анна е на танкера «Леонид Брежнев»“. Ще повториш съобщението два пъти и ще окачиш телефонната слушалка. — Той погледна неспокойно момчето. — Разбра ли?

— Разбира се. — Той закима с глава като послушно паленце. Очите му не се отделяха от пачката пари, които бяха повече от сумата, която печелеше за шест месеца.

— Повтори! — нареди Арнхалд.

— Извиквам на телефона мистър Михаил Казан и му казвам, че Анна е на танкера „Леонид Брежнев“. — Ръката му се стрелна към парите.

Но Арнхалд първи ги достигна.

— След телефонното обаждане — каза той.

Първият телефонен автомат, който откриха, беше повреден. А също и вторият.

— Знам един в близкия магазин — каза детето, прекоси улицата и влезе в бакалията.

Една коза застана до Арнхалд на входа и го забави. Когато я срита и догони момчето, той вече молеше собственика да му разреши да използва телефона. Детето набра номера и попита за Михаил Казан. Настъпи пауза, а после момчето предаде съобщението — на турски и

доста развълнувано. Повтори го и веднага затвори. Излезе от бакалията с протегнатата ръка и Арнхалд постави пачката банкноти в лепкавата му длан.

— Благодаря ви, благодаря ви, сър. Много сте добър — извика след него, докато Арнхалд се отдалечаваше с бързи стъпки.

Оставаше му само да чака.

Рефика Казан забеляза, че ръката на съпруга ѝ трепери, докато оставя телефонната слушалка. Отиде до прозореца на модерната им нова вила, построена на върха на хълма, и втренчи поглед в Босфора. Рефика го наблюдаваше леко, но тревожно смръщила вежди. Познаваше всяко едно от настроенията на Михаил: малко преди това беше ядосан, развълнуван, пълен с психическа енергия, но сега, след телефонния разговор, беше много разтревожен — като човек, изпаднал в сериозна беда. Той не признаваше напредналата си възраст, не се съобразяваше с нея, но тя все пак беше факт. Бяха остарели заедно, бяха успели да запазят любовта си и уважението, което изпитваха един към друг. През всичките тези години тя никога не беше споменала и дума за сакатия му крак. Той нито веднъж не спомена за своя недъг, затова и тя не му обръщаше внимание. И за двамата той нямаше значение. Също като баща си, Михаил беше динамичен, способен да се справи с живота, и странната му походка само го правеше по-колоритен. Тя го погледна със съжаление, докато той търсеше бастуна си. Михаил тежко се отпусна на дивана до нея. Каза ѝ тихо:

— Обади се някакво момче. Каза, че Анна е на борда на руския танкер „Леонид Брежнев“. Очевидно някой му е платил, за да предаде съобщението.

Рефика го погледна разтревожено.

— Но кой? И защо?

— Бих искал да знам. Сигурно са я отвлекли от летището още с пристигането ѝ. Защо, за бога, не ни е телефонирала, за да ни предупреди, че идва? — извика той. — Как, сега, ще успея да я измъкна от бедата?

— Няма да се справиш сам — побърза да каже Рефика. — Ще имаш нужда от помощ. Обади се на посланика им. Обади се на

полицията. Свали я от онзи кораб, Михаил, защото, сигурна съм, тази нощ той ще отплава за Русия.

Михаил втренчи поглед в портрета на майка си и баща си, който висеше на отсрещната стена. Тарик беше напет и горд в моряшката си униформа, а Хан-Су — крехка, нежна и уязвима.

— Ти какво щеше да направиш, а, татко? — извика той, а после се засмя. — Щеше да се вслушаш в съвета на съпругата си, на Хан-Су — отговори си той сам. — Както винаги. — Усмихна се на Рефика. — А аз винаги ще се вслушвам в съветите на моята съпруга.

Той телефонира на Ахмед и набързо му разказа за случилото се, след което го помоли веднага да отиде при него. А после направи още три бързи обаждания. След половин час във вилата се събраха четирима мъже: американският посланик, Джим Хърбърт, шефът на полицията, Мехмед Келик, министърът на външните работи, Малик Гулсен, и самият Ахмед Казан.

Рефика седеше мълчаливо до прозореца, който гледаше към Босфора, и слушаше разговора им. Лицето ѝ беше спокойно, но в душата ѝ бушуваше буря. Анна беше като едно от собствените ѝ деца и ако се случеше нещо с нея, и тя щеше да умре. Ако това глупаво момиче беше дошло при тях, те с радост щяха да му дадат парите за сметката в старческия дом и това нямаше да се случи. Но Анна винаги бе била упорито и своенравно дете, гордееше се с независимостта си, с кариерата си. Рефика погледна разтревожено Михаил, защото веднага усети промяната в него. Вече не беше съсипаният стар човек отпреди час. Беше изправил гръб, беше пълен с енергия, а това обикновено му помагаше да преодолее кризите в живота. Ако някой можеше да спаси Анна, то това беше Михаил.

Гулсен, министърът на външните работи, загрижено каза:

— Вярно е, че в момента руският танкер се намира в турски води и трябва да се подчинява на турските закони за мореплаването. Но ако ще искаме претърсване на кораба, трябва да сме абсолютно сигурни, че момичето е на борда, Михаил. Ако сбъркаме, това ще се превърне в международен скандал — нещо, което Турция би искала да избегне.

— Вече наредих да проверят кораба. Има поставена охрана, която носи униформата на руската армия. На специалните части. — Гласът на Михаил издаваше дълбоката му увереност. — Сигурен съм.

Американският посланик, Джим Хърбърт, въздъхна.

— Момичето е американска гражданка. Трябва да направим нещо. Но, както изтъкна Гулсен, не бива да допускаме международен скандал. Щом има войници от специалните части, те, очевидно, охраняват нещо или някого, от особена важност. Мисля, че и в двата случая Турция е в правото си да зададе няколко въпроса. Ще говоря с Вашингтон, откъдето ще ми дадат инструкции.

Михаил посочи телефона.

— Обадете се още сега, мистър Хърбърт. Нямаме време за губене. Планът на руснаците е очевиден. Те ще отплават нощес за Русия. Никой няма да се усъмни, защото през Босфора ежедневно минават руски кораби. Ще се опитат, естествено, да останат незабелязани.

Погледнаха към Джим Хърбърт, който току-що беше оставил телефонната слушалка и сега идваше към тях. Беше сериозен и мрачен, докато им разказваше какво се е случило във Вашингтон. Каза още, че Кал Уорендър, правителствен служител, вече е на път към Истанбул, но ще пристигне късно през нощта. Поколеба се, защото не искаше да разкрива присъствието на агенти на ЦРУ на турска територия. Затова каза само:

— Във Вашингтон също мислят, че момичето е на борда на „Леонид Брежнев“. Ще подкрепят всички действия, които Турция предприеме.

— Струва ми се, че трябва да оставим полицията да се справи със случая, ако не искаме да възникне скандал — каза шефът на полицията Келик.

Гулсен кимна замислено.

— Може би ще успеем, ако кажем, че трябва да претърсим кораба, защото мислим, че има нелегален пътник. Ако ни я предадат, ще бъде сложен край на въпроса.

— А ако не го направят? — попита Михаил.

— Тогава ще настояваме за претърсване — въздъхна той. — Да опитаме първо да се разберем по цивилизован начин и да се молим да не се налага да вземаме и други мерки.

Гулсен беше висок човек, но Михаил се извисяваше над него.

— Предупреждавам ви — каза той рязко, — че ако се провалите, ще взема нещата в свои ръце. Трябва да открием Анна, преди да е станало много късно.

Другите го гледаха втренчено, мълчаливо. Знаеха какво иска да каже с последните си думи — „преди да я убият“. Гулсен погледна въпросително шефа на полицията. Той кимна и тихо каза:

— Имате разрешението ми да предприемете каквото е необходимо.

Михаил и Рефика гледаха след мъжете, които бързо излязоха от стаята, а после се спогледаха един друг.

— Е? — попита той.

Тя кимна.

— Точно така е, както ти каза. Ако техните мерки не дадат резултат, ще трябва да вземеш нещата в свои ръце.

Джени отвори очи. Беше също толкова тъмно, колкото и когато бяха затворени. Премигна няколко пъти, но промяна не последва. Завъртя глава във всички посоки, но никъде не видя светлина. Главата я болеше ужасно и тя простена. Чудеше се защо не може да я обхване с ръце, за да облекчи болката. Мозъкът ѝ беше като обвит в мъгла. Беше горещо и задушно, а мракът като че ли притискаше очите ѝ. Изпищя няколко пъти от страх, после извика за помощ, но никой не се отзова. Нямаше кой да я чуе. Тя заплака от страх и се опита да седне. И изведнъж разбра, че и ръцете, и краката ѝ са завързани. Легна отново по гръб, изтощена, жадна за глътчица свеж въздух. Все едно че дишаше памук. Опита се да си спомни какво се е случило. Слезе от самолета на „Бритиш Еървейс“, а после... Макар бавно и трудно, успя да подреди събитията.

Беше решила да съобщи по телевизията коя е „дамата“, защото беше разбрала, че нещата са отишли твърде далеч. Убиваха хора и тя се страхуваше не само за собствения си живот, но и за този на Миси. Отчаяно искаше да спази обещанието, дадено на Кал — обещанието да помогне на страната си. Но първо трябваше да се види със семейство Казан и лично да ги предупреди за опасността, както и да се посъветва с Михаил за немногото пари, които ѝ бяха останали в една швейцарска банка. Откакто беше разбрала за парите, мислеше много за тях. Те щяха да ѝ осигурят безопасност. Но планът ѝ не беше успял и ето, че сега беше затворничка.

Все още не знаеше как са успели. Мислеше, че е заблудила всички, когато, вместо да се върне в апартамента, се беше качила на самолета до Лондон. Единственото, което си спомняше, бяха мъжете с тъмни очила, които я чакаха на летището. И ето, че се събуди тук, но не знаеше къде е това тук. Смръщи вежди озадачена. Нещо странно ставаше с пода — като че ли се люлееше, познато усещане от времето на ваканциите, които прекарваше на яхтата на семейство Казан... Разбира се, беше на борда на кораб!

Напрегна слух в мрака, за да чуе шума на моторите, но не чу нищо, дори плисък на вълни. Дали не бяха спуснали котвата? Но къде? Дали беше все още в Истанбул? Или вече в Русия? Докосна пода с китки и усети дървени греди. После се претърколи няколко пъти, докато гърбът ѝ се опря в стената. И подскочи, защото чу нечии стъпки. Някой слизаше по стълбата! Смразена от страх, тя се опита да пробие с поглед мрака.

В ключалката се превъртя ключ и внезапно стаята се изпълни със светлина, която сякаш изгаряше очите ѝ. Тя ги затвори плътно, но болката продължи да описва спирали в главата ѝ.

— И така? — каза някакъв глас на английски, но със силен чуждестранен акцент. — Най-последно си будна, Анна Адер.

Анна Адер... От години не използваше това име. Не искаше младият ѝ живот да бъде засенчван от славата на майка ѝ. Беше на осемнайсет и щеше да започне учението си в колежа. Искаше да стартира в живота като самостоятелна личност, а не като дъщеря на скандално известната си майка. Защото изпитваше непрекъснат страх, че може да свърши като нея. Миси все ѝ повтаряше, че това е глупаво, защото тя никак не приличала на Ава Адер, но страхът все оставаше. Промяната на името като че ли го отдалечи малко. Беше взела името „Рийс“ от първия учебник, който си купи, като постъпи в колежа. И ето я, Джени Рийс, нейното собствено име, не беше наследница на майка си, нито на нейния талант, нито на психическата ѝ болест. Нито един от приятелите ѝ в колежа не разбра, че е дъщеря на Ава Адер. Беше останала Анна само за Миси и семейство Казан.

Мъжът с дрезгавия глас я сложи да седне на един стол и приближи чаша до устните ѝ.

— Пий! — заповяда студено той. — Това е само вода — добави изпълнен с презрение към нея. — Пий, за да можем да поговорим.

Той наклони чашата и по лицето ѝ потече студена вода. Изведнъж изпита огромна жажда и започна да гълта водата, но само след няколко глътки той отдръпна чашата, смеейки се подигравателно.

— Вдигни глава! — заповяда той. — Искам да видя лицето на внучката на княз Миша Иванов. — В последвалата дълга тишина, той я поглъщаше с поглед. А после, изведнъж, се засмя отсечено. — Жалко, че не си наследила красотата на баба си. Нито пък тази на майка си. Но ми казаха, че си много умна. Предполагам, че това е нещо като компенсация за лудостта на майка ти.

Той закрачи из малкото помещение и токовете на обувките му затропаха силно, заплашително. Тя отново премигна, опитвайки се да нагоди очи към светлината.

— Кой сте вие? — попита тя. Гласът ѝ беше дрезгав шепот. — Защо съм тук?

— Нима не знаеш? — Той седна на ръба на малката маса, разположена точно срещу нея и тя забеляза, че тялото му е огромно и надебеляло, че е плешив, стойката му — арогантна, а ръцете — скръстени на гърди. А после бавно, все едно че изплува от басейн, тя видя малките жестоки очи, ниското чело, напрегнатата челюст и устата, разкривена в подобие на усмивка. — Сигурен съм, че знаеш кой съм — каза той — и кого представлявам.

Тя кимна.

— Русия.

Той се засмя отсечено, присмехулно.

— Аз съм маршал Борис Соловски, шеф на КГБ.

— Соловски! — Тя втренчи в него изненадан поглед.

— А, името като че ли ти е познато! Да... Аз съм чичо на красивия Валентин, известния дипломат.

Тя трепереше. Той я стисна за рамото и пъкна лицето си в нейното. Тя усети мириса му, видя разширените му пори, белега до устата и лудия пламък в очите му. После ръцете му бързо се стрелнаха и обхванаха гърдите ѝ, стиснаха ги силно, жестоко. Тя изпищя, но той продължи да стиска, дори още по-силно.

— Добре — каза той доволен. — Вече можем да започваме.

Валентин паркира черния „Форд скорпио“ на паркинга пред „Ялдъз парк“, запровира се през дърветата и намери място, откъдето можеше да наблюдава Босфора. Тревата беше нашарена с ярките пролетни лалета, а слънцето представляваше оранжева топка, наполовина потопена във водата. Гледаше красивата природа, но мислеше за Джени.

Слънцето скоро се скри и остави след себе си сивкава светлина. Валентин се обърна и тръгна към колата си. До Истини се шофираше само няколко минути, но когато стигна там, мракът вече се беше спуснал. Скри колата зад един товароподемен кран в далечния край на доковете и извади пистолета, който носеше в дипломатическото си куфарче. Беше малък и компактен, само 250-милиметров, цевта се сгъваше и можеше да се събере дори в джоба на якето му. Остави колата отключена и измина сто и петдесетте метра, които го делиха от танкера „Леонид Брежнев“.

Имаше два мостика. Единият водеше към трюмовете, а другият — към кабините на екипажа. И двата мостика се охраняваха. Когато се приближи, войниците насочиха карабините си към него. Той ги поздрави и каза на руски:

— Майор от специалните войски Валентин Соловски. Идвам тук, за да се видя с капитана.

Войниците махнаха пръстите си от спусъците и отдадоха чест, но се спогледаха несигурно. И той разбра, че имат заповед да не пускат никого. И реши да играе наслуки. Каза им, че чичо му, Борис Соловски, е на борда. Този път войниците спуснаха моста, но поискаха да видят документите му за самоличност. Разгледаха ги внимателно и веднага отдадоха чест. Валентин ги изгледа студено. Разбра, че резкият му глас, свикнал да командва, и високият му чин са свършили работа. Щяха да го пуснат на борда.

— Ще ви придружа до капитана, сър — каза му войникът, изпълнен с уважение.

Той им каза да не се тревожат, ще намери пътя, а да останат на пост. Чувстваше погледите им в гърба си, докато вървеше по палубата и се молеше те да не станат изведнъж неспокойни и нервни, да не променят решението си. Ако беше техен командир, те щяха да увиснат на въжето. Войниците от специалните части знаеха, че гарантират с живота си изпълнението на заповедите.

Намери капитана сам в каютата му. Той вечеряше и пиеше турска бира направо от бутилката. Беше с тежко телосложение, груб на вид. За него работата му — да превежда танкера от Русия до Либия и обратно — беше нещо рутинно и не изискваше напрегане на ума. Беше свикнал вече и с важния гост на борда, маршал Борис Соловски. Втренчи изненадан поглед във Валентин, устата му остана отворена няколко секунди.

— Кой, по дяволите, сте вие?! — попита той и остави с трясък бутилката на масата.

Валентин се усмихна.

— Стани! — изрева той. — Майорът от специалните части Валентин Соловски.

Капитанът незабавно скочи на крака и отдаде чест, след което изтри уста с опакото на ръката си.

— Съжалявам, сър — заекна неуверено той. — Не очаквах никого... Наредиха да не пускаме никого на борда...

— Освен мен! — извика гневно Валентин. — Кога най-последно хората ти ще изпълнят заповедите, както следва?! Тук съм, за да се видя с чичо си, генерал-майор Соловски.

Очите на капитана просветнаха, когато схвана каква е връзката между двамата.

— Да, сър, разбира се, сър — каза той раболепно. — Аз лично ще ви заведа при него.

— Няма нужда. — Валентин хвърли поглед към голямата чиния, препълнена с храна, която беше поставена на капитанската маса. — Довършете вечерята си. Само ми укажете посоката.

Докато вървеше по палубата, чуваше разговорите на екипажа. Разбра, че са им наредили да се приберат в каютите си, за да не видят двамата майори, които бяха на борда. Но не видя хора на КГБ наоколо. Борис сигурно смяташе, че малкото, но предани войници, които беше взел със себе си, са достатъчно. Искаше да запази посещението си в абсолютна тайна.

Заслиза по виещата се стълба, която водеше към трюмовете. Корабът беше закотвен високо във водата и се люлееше нежно и плавно под краката му. Единствената електрическа крушка му показва, че трюмовете са празни. Вляво от стълбата имаше врата на малък

офис, но беше плътно затворена. Нямаше охрана. От вътре се чуваше гласът на Борис.

Вратата не беше заключена. Влезе и се озова лице в лице с чичо си. Зад него, седнала на дървен стол, със завързани ръце и крака, видя Джени.

— Валентин! — По лицето на Борис преминаха бързо, като на филмова лента, различни чувства: първо изненада, после гняв и най-накрая задоволство. — Няма да те питам как си се озовал тук. Но предполагам, че можеш да прецениш тази работа като семейна, затова заповядай. — Той се засмя неприятно. — Това е мигът, който съм чакал цял живот. Скъпоценен миг.

Валентин затвори вратата зад себе си. Очите на Джени, отчаяни, бяха вперени в него, но тя не каза нищо. Той не ѝ обърна внимание. Облегна се на стената, скръсти ръце на гърди и каза:

— Е, чичо Борис, ти, изглежда, си ме изпреварил.

— А ти какво очакваше? — отговори той с надменна, презрителна усмивка. — Нима мислиш, че можеш да надхитриш КГБ? И мен? Ти, Валентин, си забравил с кого си имаш работа. Забравяш колко съм силен. Забравяш, че знам всичко.

Борис направи крачка към него. Погледът на свинските му очички беше убийствен, в него беше стаена смъртта. Валентин изпита страха на затворника, когото всеки момент ще подложат на мъчение. Но все така презрително усмихнат, Борис го подмина и отиде до Джени. Тя беше много бледа, но на бузата ѝ имаше червен отпечатък на дланта на Борис. Тя го гледаше втренчено, мълчаливо.

— Нима се страхуваш, че тя ще избяга, Борис? — попита той. — Или винаги завързваш жените?

— Не си мисли, че можеш да ме ядосаш, Валентин — отговори студено Борис. — Момичето е завързано, защото съм я взел в плен.

— Но не за дълго. — Валентин седна удобно в стола на Борис и арогантно качи краката си на масата. — Телефонирах на властите, анонимно, разбира се, и мисля, че турската полиция скоро ще дойде. А това ще бъде само началото. После ще дойдат представители на американското правителство, на турското правителство, хора на ФБР, Интерпол, ЦРУ... — Той погледна присмехулно Борис, чието лице се беше вкаменило. — Ще стане международен скандал, чичо. Питам се как ли ще се почувстваш, когато се разбере, че шефът на КГБ се

намира на руския танкер сред водите на Босфора. И че е отвлякъл американска гражданка. Всички вестници ще публикуват материали за случилото се! Освен че ще причиниш проблеми на нашето семейство, питам се как ли ще реагира президентът. Ти какво мислиш, чичо Борис? Дали ще ти прости, че си покрил Русия с позор?

— Лъжеш. Никой друг не знае, че съм тук.

— Грещиш. Нима вземаш хората за глупаци? Нима мислиш, че няма да се сетят кой е най-лесният начин да заведеш момичето в Русия? Какво ще предприемеш сега?

Джени гледаше Валентин, облегнала се назад. После погледът ѝ се премести нервно към Борис, изправен до вратата. Плешивата му глава отразяваше светлината на единствената крушка. Беше смръщил гневно лице, набраздено от дълбоки бръчки.

— Ще отплаваме веднага — реши Борис.

Валентин поклати глава.

— Качи се на палубата, чичо. Огледай се. Корабът вече е обкръжен от кордон.

— Нима наистина очакваш, че ще ти повярвам? — засмя се презрително Борис.

— Разбира се, чичо. Защото е истина. Имам предложение, което ще спаси кожата ти. Можем заедно да слезем от кораба. Ще ти осигуря частен полет до Анкара. Ще се измъкнеш от кашата за по-малко от час.

— И предполагам, просто ще ти отстъпя момичето? — Той отново се засмя. — Как, наистина ли ме смяташ за такъв глупак? Сигурен съм, че познаваш добре „чичо“ си. — Той закричи из малката каюта с ръце на гърба. — Проблемът ти е в това, че си идеалист, Валентин, а идеалистите винаги искат и вълкът да е сит, и агнето — цяло. — Той погледна остро Валентин. — Но май не си чак такъв идеалист, та да помислиш първо за родината. Искаш само да спасиш кожата си и тази на баща си.

— А ти какво искаш, чичо?

— Аз? — Той застана пред Джени, с ръце все още на гърба, и започна да се люлее напред-назад на пети. — Искам да постигна амбицията на живота си. Да ви унищожа и двамата. Най-последно! — Отметна глава назад и започна да се смее — смехът на луд, смях, който не можеше да се контролира. От очите му започнаха да текат сълзи, той се закашля, задави се и лицето му стана пурпурночервено.

Джени погледна ужасена Валентин. А когато той извади пистолета от джоба си, очите ѝ се разшириха от безпокойство. Той поклати глава и постави пръст на устните си.

Борис чу познатото изщракване на предпазителя и се обърна. Погледна с презрение малкия пистолет.

— Няма да успееш — каза той и отново се засмя, този път предизвикателно. — На руски танкер? Ако ме убиеш, няма да се измъкнеш жив. Нито пък тя. — Хвана Джени и закри тялото си с нейното. — Ще трябва да убиеш първо нея — добави той с победоносна усмивка.

Валентин сви безразлично рамене и се прицели.

— Това може би само ще опрости нещата — каза той замислено. — Всъщност мога да убия и двама ви само с един изстрел.

Тялото на Джени се преви на две. Можеше всеки миг да припадне от ужас. Борис ядосано я накара да се изправи отново. Джени гледеше недоумяващо Валентин. Беше ѝ казал, че ще дойде да я спаси, а се канеше да я убие. Виеше ѝ се свят, тялото ѝ трепереше. Борис я стисна още по-здраво.

— Има начин да се измъкнеш — каза тихо Валентин. — Можеш да напуснеш кораба заедно с мен. Ще вземем момичето с нас. Гарантирам ти, че ще те заведе до летището и ще ти наема частен полет до Анкара. Ще постъпиш разумно, ако се измъкнеш от международния скандал. Разбира се, ако предпочетеш да...

Пръстът му беше готов да натисне спусъка. Изведнъж Джени започна да пици. Борис я бутна отново на стола. По челото му бяха избили капчици пот. Облиза нервно устни, малките му хитри очички огледаха няколко пъти всички предмети в каютата, търсеха начин за измъкване.

— Разполагаш с пет секунди — каза студено Валентин. — Едно... две... три...

— Добре, добре, съгласен съм. — Гласът на Борис беше висок и писклив, защото в него беше стаен страхът му. Той вдигна дланта си, за да спре смъртоносното броене. — Ще направя каквото искаш. Но как мога да бъда сигурен, че ти ще спазиш думата си?

Валентин сви рамене.

— Трябва да ми имаш доверие — каза той все така студено. — Развържи момичето.

Ръката на Борис изчезна в джоба му, Валентин скочи и пъкна револвера между ребрата му.

— Имам нужда от ножа си! — извика Борис. Острието на ножа проблесна на светлината на лампата, дулото на револвера опря в слепоочието му.

— Само въздетата, чичо — каза тихо Валентин.

Борис въздъхна и освободи ръцете и краката на Джени. Тя нададе стон, когато кръвта се върна в крайниците ѝ. Усещането не беше приятно, а болезнено.

— Дай ми ножа и вдигни ръце — заповяда Валентин.

Борис се подчини. Валентин го претърси и намери тежкия „Колт“, който беше любимото оръжие на чичо му.

— Разтрий краката си, Джени — каза Валентин. — Трябва да засилиш циркулацията на кръвта. Ще трябва да вървиш сама.

Тя стъпи на пода и се изправи, макар краката ѝ да бяха като стъпили върху бодли. Револверът на Валентин беше все така насочен към Борис, който гледаше дулото като хипнотизиран.

— Ти и Джени ще вървите пред мен — каза му Валентин. — Ще кажеш на охраната, че напускаме кораба. Като слезем от кораба, ще тръгнем към подемния кран, който е на сто и петдесет метра вляво. Няма да свалям очи от вас. А на разстояние от две крачки не мога да пропусна.

Борис стисна здраво устни, не възрази. Нервно прокара длан по плешивата си глава. Очите му се стрелкаха на всички страни, когато стъпиха в трюмовете — търсеше човек, който би могъл да вдигне тревога. И се прокле за заповедта, която беше дал — екипажът да остане в помещенията си, докато корабът отплава. Докато се изкачваше по завитата стоманена стълба, погледна назад и срещна студения поглед на Валентин. Омразата го гризеше отвътре. Валентин беше копие на баща си. Най-последно беше хванал и двете деца на княз Иванов и сега щеше да ги прати в ада.

Когато се появила горе, охраната на мостика скочи на крака. Борис бързо им каза две-три думи, те отдадоха чест и им направиха път. Валентин вървеше две крачки зад тях, ръката му беше в джоба и стискаше револвера. Корабът беше потънал в непрогледен мрак. Когато слязоха от борда, Борис отново почувства дулото в ребрата си. Джени стенеше и се препъваше до него.

Валентин каза на Борис да седне на задната седалка. Накара Джени да седне до него и ѝ подаде револвера.

— Ако направи дори едно-единствено движение, натисни спусъка. Не можеш да пропуснеш.

Борис се усмихна доволно, като видя колко силно трепери ръката ѝ. Разбра, че е настъпил сгодният случай.

— Не знаех, че се познавате — каза той с кадифен глас. — Това само показва колко малък е светът.

Валентин запали мотора и Борис каза:

— Не мислиш ли, че е странно, че се познавате, Валентин? Че отговорът през цялото време е бил там, във Вашингтон?

Погледите им се срещнаха в огледалото. Борис избухна в смях, когато разбра, че Валентин не знае за какво говори той.

— Ти не знаеш! — чудеше се той. — Ти все още не знаеш, не разбираш...

Дулото на револвера опря в ребрата му и Джени каза:

— Затваряй си устата, копеле, или ще те убия още сега!

— Добре ли си? — попита я Валентин.

Тя обърна поглед към него и в тази кратка секунда Борис я удари по ръката. Тя натисна спусъка, но куршумът се заби в пода на колата, а пистолетът се оказа в ръцете на Борис. Той го опря в тила на Валентин. Потта се стичаше от темето по врата му и изчезваше надолу под яката му. Едното му око беше втренчено в Джени, която се беше свила на седалката. Щеше да я убие веднага, ако направеше някакво движение.

— Слизай от колата! — заповяда ѝ той. — Тръгни обратно към кораба. Ако се опиташ да избягаш, ще те застрелям.

Тя се колебаеше. Знаеше, че на Борис ще му трябва само секунда, за да насочи оръжието към нея. Но секундата щеше да спаси и нея, и Валентин.

— Бързо! — изкрещя той. — Мърдай!

Тя се полуизвърна, уж за да отвори вратата, а после безразсъдно се хвърли към ръката му, която държеше пистолета. Той падна на пода. Борис започна да псува, отблъсна я и се наведе да го вземе. Пръстите му точно се ключваха около оръжието, когато Джени стъпи върху тях с всички сили. Валентин вече беше излязъл от колата и сграбчил Борис за яката. Нанесе силен удар по сънната му артерия и Борис се свлече мълчаливо на земята, а омразата все още беше в очите му. Джени

изскочи от колата, заобиколи я, застана до Валентин и облиза нервно устни.

— Той...? — попита тя тихо, все още уплашена.

Валентин кимна.

— Това беше единственият начин — каза той уморено. — Или аз, или той. Така е било винаги. И ето, че всичко приключи.

Тя като че ли всеки момент щеше да припадне и той я прегърна през раменете, за да ѝ даде подкрепа.

— Съжалявам.

— Всичко е наред. Но шокът ми дойде малко много. И кракът ме боли. Мислех, че ще експлодира от болка, когато стъпих върху ръката му.

— Седни в колата — каза тихо той. — Ще трябва да се погрижа за тялото му.

Тя седна на мястото до шофьора и загледа как Валентин мята тялото на Борис на рамо и изчезва в мрака. След няколко секунди чу как то падна тихо във водата и бързите стъпки на Валентин, който се връщаше.

Моторът на форда все още работеше. Той хвана кормилото и пое по посока на града. Когато влязоха в уличното движение, четири полицейски коли профучаха край тях, сините лампи светеха и сирените им виеха. Отиваха към танкера. Тя се обърна, за да ги проследи с поглед.

— Наистина ли отиват към танкера? — попита тя.

Той се усмихна.

— Онова, което разказах на Борис, беше измислено, но ето, че се оказа истина.

Той караше мълчаливо по улиците, пресякоха площад „Таксим“. Джени трепереше от преживяния шок. Всичко ѝ изглеждаше толкова познато, толкова обичайно. Но ако не беше Валентин, тя щеше да е още на танкера, все още оставена на милостта на онзи жесток човек... Валентин пресече моста „Галата“ и навлезе в квартала „Еминону“. Караше по задните улички и спря пред долнокачествен хотел, чиято зелена неонова табела гласеше, че това е хотел „Турист“. Хотелът предлагаше евтини занемарени стаички и след седем часа нямаше човек на рецепцията. Гостите можеха необезпокоявани да влизат и

излизат. Мястото беше по-подходящо за целите на Валентин от хотела в „Емирган“, където беше отседнал преди това.

Той отново прихвана Джени през раменете и тя стъпи неуверено на тротоара.

— Има две стълбища — каза той и я взе на ръце. — Май няма да се справиш сама.

Тя се сгуши в него като уплашено дете, зарови лице във врата му. Валентин я беше спасил. Той я обичаше. Той ще извика Михаил, тя скоро ще си бъде у дома и никога през живота си няма да направи подобна глупост отново. Искаше ѝ се и Кал да бъде там, за да му признае каква глупачка е била, и да го помоли да ѝ прости за проблемите, които беше причинила на толкова много хора.

ГЛАВА 45

Американският военен самолет С21А, шестместен реактивен самолет с два турбодвигателя, се спусна от височина десет хиляди метра. Премина през облаците, покрили територията на Турция, и се приземи на малко летище северно от Истанбул. Полетът от Вашингтон беше дълъг и уморителен. Бяха спрели само за половин час в Ньюфаундленд, за да заредят с гориво, а също и в Апър Хейфорд в Англия. Пилотът се обърна и се усмихна на Кал.

— По-добре ли сте сега?

— Разбира се. Най-последно сме на земята. — Той разкопча предпазния колан и въздъхна облекчено. — Чувствам се така, сякаш само преди два часа съм закусвал във Вашингтон.

— Ще пожелаете наистина да е било така, когато опитате противната турска храна — каза пилотът. — Шкембе чорба. Агнешка глава. Трябва да гледаш да не ти я сервираат заедно с очните ябълки.

— Мислех, че това се яде само в Арабия — засмя се Кал. — Човек никога не знае. — Пилотът въздъхна и се усмихна. — Благодаря за това, че ме доведохте — каза Кал и се отправи към изхода на самолета.

Мъже в зелени униформи тичаха към него и размахваха оръжия, затова той реши, че ще е по-добре, ако остане на мястото си.

— Документи за самоличност? — Офицерът му протегна дланта си.

Той му подаде дипломатическия си паспорт и копие от заповедта на Белия дом, която го изпращаше в Турция, и тихо зачака офицерът да ги прегледа.

— Много добре, мистър Уорендър — каза турчинът на перфектен английски. — Чака ви хеликоптер, който ще ви откара до Истанбул.

Той тръгна към хеликоптера, а в това време С21А започна да зарежда гориво за обратния си полет. Хеликоптерът нямаше врати и Кал изстена вътрешно. Полетът в самолета май му беше достатъчен. Някой трябваше да им каже на тези турци, че се страхува от

височината. Младият войник с още детско лице му отдаде чест той отново нададе стон, когато двигателите заработиха. Господи, та пилотът е още дете, за бога... Ах, тези турци... Отвори очи едва петнайсет минути по-късно, когато пилотът каза:

— Приземяваме се, сър.

Под него се простираше Истанбул, огрян от пълната луна, осветен от милиони блещукащи светлинки, и той въздъхна облекчено. Схватките с КГБ щяха да бъдат нищо, сравнени с двата полета.

Чакаше го черен „Мерцедес“. Вътре седяха американският консул, министърът на външните работи на Турция и Ахмед Казан.

— Работите не се развиват добре, Кал — каза Джим Хърбърт, след като присъстващите бяха представени един на друг. — Шефът на полицията лично претърси танкера, но не намери нищо. Имаше само шестима войници от специалните руски части. Разбира се, и това е провинение — чужди войници на товарен кораб в турски води, — но няма да ни помогне да изпълним задачата.

Сърцето на Кал се сви. Той беше сигурен, че тя е на танкера.

— Но ние знаем, че тя е била там — каза той гневно.

Министърът на външните работи кимна.

— Да, бяхме повече от сигурни. Капитанът твърди, че нищо не знае. Освен че очаквали важен посетител, може би адмирал, и затова там имало войници. — Той въздъхна. — Господи, какво ли друго обяснение ще измислят? Руски адмирал на товарен танкер! Полицията намери парчета въже в малка стая долу в трюмовете. Очевидно някой е бил завързан, а после са прерязали въжето.

— Но как тогава са слезли от кораба?

Той сви рамене.

— Имаме цяла флотилия бързи лодки в пристанището, което означава, че не са избягали по вода. Колите на полицията бяха забавени от автобус, който беше спрял на един ъгъл, не можеше да помръдне и беше блокирал пътя. Пристигнаха са сигурно само с няколко секунди закъснение.

Телефонът звънна и той го вдигна.

— Сигурен ли сте? — попита той на турски. — Идентифицираха ли го? Разбирам. Благодаря ви.

Обърна се към другите и каза извънредно тихо:

— Извадили са мъжко тяло от водата. Съвсем близо до танкера. Облечено в тъмен костюм. Но всичко друго — часовникът, портмонето и т.н. — липсва. Но бил разпознат от репортерите. Те били абсолютно сигурни, че това е генерал-майор Борис Соловски.

— Исусе Христе! — възкликна Хърбърт в настъпилата тишина.

— Той май наистина се мислеше за Исус, че даже и за бог — каза мрачно Кал.

— Можете да си представите какво означава това за Турция — каза Гулсен гневно. — Шефът на КГБ, убит в Истанбул.

— За мен първият и основен проблем остава намирането на Анна — каза Ахмед. — Някой е убил Соловски и ѝ е помогнал да избяга. Сигурно е някой, на когото тя има доверие.

Очите на Кал срещнаха неговите и в този миг мерцедесът навлезе в алеята на вилата Казан. Кал кимна.

— Разбира се — каза той. — Знам с кого е тя. С Валентин Соловски.

Михаил Казан огледа групата мъже, които се бяха пръснали из красивата му стая, пиеха уиски и бълваха кълбета цигарен дим. Слушаше мрачно, докато Кал обясняваше какво се е случило. Михаил седеше до Рефика на дългия диван под прозореца. Тя сложи ръката си върху неговата, когато Кал каза, че вярва, че Анна е с Валентин Соловски.

— Миси никога не разказала всичко на Анна — каза Кал.

— Така и не разбрала за парите в швейцарските банки. Не знаела и за бижутата, докато Миси не се принудила да ѝ ги даде, защото не можела да ги вземе със себе си в старческия дом. Тя все още не знае нищо за мините. Миси никога не изтъквала нейния руски произход. Никога не ѝ показвала старите снимки, не говорела за миналото. Искала всичко да бъде забравено и с нейната смърт да умре и историята, и заплахата. Била готова да пази обещанието, дадено на Миша, до самия край. Валентин е също толкова опасен, колкото и чичо му Борис — заключи тихо той. — Той държи на дипломатическата си кариера и се цели нависоко. Нищо няма да му попречи да изпълни дълга си към Русия. Няма да остави Джени да каже истината по телевизията. Търси Анна Адер, за да я убие, и вярва, че Джени ще го заведе при нея.

Можем само да се надяваме, че тя няма да му каже коя е всъщност, водена от добрите си чувства към своя спасител. Защото тогава ще има само един край.

— И какво предлагате да направим ние? — попита Михаил, като отиде при началника на полицията. — След като я изтървахте? Нима ще чакаме, докато хората ви пак се борят с уличните задръствания? Или имате някакъв план, който още не сте споделили с нас?

— Вината не е наша — сряза го със зачервено лице Кеклик. — Уличното движение на Истанбул има лоша слава. Дори колата на президента винаги закъснява...

— Ба! — Михаил Казан, куцукайки, се върна на мястото си до Кал. Облегна се тежко на абаносовия си бастун и втренчи преценяващ поглед в него. — Вие я познавате — каза той най-накрая. — Какво мислите, че ще направи?

Кал се колебаеше. Мислеше за срещата на Джени с Валентин в Женева и странното ѝ поведение след нея. Трябваше да погледне в лицето болезнената истина.

— Валентин е красив и много чаровен мъж — каза тихо той. — Джени е... увлечена по него, а вярвам, че и той — по нея. Но това няма да го спре да я убие, ако разбере коя е. Мисля, че можем само да чакаме и да оставим полицията да се опита да го проследи. И да се молим тя да ви телефонира.

Очите на Рефика срещнаха тези на съпруга ѝ и тя отгатна мислите му. Мислеше за клетвата, която Тарик беше дал на княз Иванов. Мислеше, че е разочаровал баща си.

Лицето на Ферди Арнхалд беше олицетворение на гнева, когато той тръшна слушалката на телефона в стаята си в хотел „Йесил Ев“. Джени Рийс беше избягала, а полицията беше попаднала в задръстване на моста „Галата“ и не беше успяла да ги проследи. Ако можеше да се добере до копелето, щеше да го удуши с голи ръце. Отиде до прозореца, отметна пурпурните завеси и се загледа в нощния град. Тя можеше да бъде на много места, там някъде, с мъжа, който я беше спасил.

— Млад мъж — беше казал турчинът. — Чужденец. Може би американец.

Закрачи неспокойно из стаята, вбесен от тясното пространство и красивия викториански интериор. Само огромният замък Арнхалд можеше да побере гнева му. Искаше да излезе, да броди из улиците, да намери и хване плячката, както беше станало с Маркхайм и Абис, но го спъваше некомпетентността на турската полиция. Телефонът отново иззвъня и той се втурна да вдигне слушалката.

— Да? — каза тихо той.

— Преди минути във вилата Казан пристигна лимузина — каза турчинът. — Идентифицирахме трима от мъжете, които бяха вътре — Ахмед Казан, турския министър на външните работи и американския консул. Четвъртият е неизвестен за нас, но предполагахме, че той също е американец. Пристигна на летището с военен самолет. Шефът на полицията пристигна пет минути по-късно.

— Наблюдавайте къщата — каза Арнхалд с леденостуден глас. — И следващия път не ми докладвайте след десет минути. Искам да научавам всичко незабавно. Искам да знам къде ще отидат. Ако отново ме разочароваш, идиот такъв, няма да има повече пари.

Тръшна слушалката и отново закрачи из стаята, опитвайки се да се досети с кого е Джени в момента, щом не е с Борис Соловски. След десет минути не издържаше повече. Излезе от хотела и бързо закрачи към взетата назаем кола, паркирана малко по-нататък. Нямахше да остави нищо на случайността и на небрежните турци. Щеше сам да наблюдава къщата на Казан.

ГЛАВА 46

Джени лежеше на леглото и гледаше как Валентин съблича самото си и мие ръцете си над малкия леген, поставен в ъгъла.

— „Никога вече тези ръце няма да са чисти“ — цитира тя тихо.

Той направи гримаса.

— Лейди Макбет, когато мие ръцете си след убийството. — Очите им се срещнаха и той добави: — Не е трудно да се убива, Джени. Обучавах ме на това. Но не е нещо, което ми харесва. Само че с Борис Соловски нямах друга възможност. Баща ми е човек с положение, честен и уважаван, а Борис искаше да го съсипе, за да бъде самият той обсипан с почести. Обичам родината си, но обичам и баща си.

Тя не отговори. Очите ѝ го следваха — той вдигна самото и извади револвера от джоба му, постави го на масата. Той блестеше на светлината като малко, но злобно същество. По гърба ѝ полазиха тръпки. Той захвърли самото на леглото и седна до нея.

— По-добре ли се чувстваш сега? — каза той, хвана брадичката ѝ с длан и обърна лицето ѝ към своето. — Още ли те боли?

Тя погледна наранените си кървящи глезени и подути стъпала.

— Горката Джени! — прошепна той нежно. — Ти просто не знаеше в какво се замесваш, нали?

Отиде до мивката, напълни чашата с вода, коленичи пред нея и започна да мие раните ѝ.

— Ще трябва да отида до аптеката — каза той разтревожен. — Ще ти трябват антисептични средства и болкоуспокояващи. — Седна отново на леглото и я прегърна. — Никога, към никого другого, не съм изпитвал такива чувства — каза ѝ нежно.

Тя поклати глава.

— Нито пък аз, Валентин. Какво щях да правя без теб?

Той целуна очите ѝ, после ушите, косата, устата. Тя беше изпълнена с нежност към него, той беше неин спасител, неин съюзник, неин любовник. Беше толкова лесно, толкова естествено, толкова истинско, когато той я любеше...

Нямаше представа, колко време е минало, когато се събуди — един, два часа, може би повече... Валентин седеше до масата и почистваше оръжието. Русата му коса грееше на светлината на лампата. Приличаше на дете, което е посветило вниманието си на любимата си играчка. Смъртоносна играчка. Той вдигна глава и се усмихна.

— Сигурно си гладна. — Остави оръжието на масата.

Тя поклати глава.

— Мисля, че никога вече няма да съм гладна. Не помня кога ядох за последен път, може би в самолета... А дори не знам колко време мина оттогава. — Главата ѝ беше странно лека, беше загубила всякаква ориентация. — Валентин, какво ще правим сега?

Той взе единия от столовете с права облегалка и седна пред нея. Очите му не се откъсваха от нейните.

— Този път аз ще имам нужда от помощта ти, Джени — каза той тихо. — Трябва да намеря „дамата“ преди КГБ и ЦРУ.

Тя го погледна озадачена.

— Мислех, че знаеш.

— Ти си единствената, която знае.

И изведнъж всичко ѝ се изясни. Валентин не знаеше коя е тя. Мислеше, че тя е просто Джени Рийс, темпераментната телевизионна репортерка, която се беше забъркала в тази каша в опит да се издигне в кариерата. Сърцето ѝ се сви и тя каза безизразно:

— Затова ли ме спаси от лапите на Борис? За да те заведе при „дамата“?

— Признавам, че това беше една от причините — отговори ѝ внимателно той. — Но ти знаеш, че тя не е била единствената.

Тя хвърли поглед към проблясващото оръжие, което всеки момент можеше да се превърне в инструмент на смъртта, и устата ѝ пресъхна от страх. Изведнъж разбра, без всякакво съмнение, че когато Валентин разбере коя е, ще я убие. „Времето работи за мен, каза си тя. Живот за живот, а? Спасих твоя и сега те моля да спасиш моя. Трябваше да разбера.“

Затвори очи, за да не вижда омразното оръжие, но то беше там, дори в мрака, предизвикан от затворените ѝ клепачи.

— Аз... Всъщност аз не знам коя е тя — изрече тя бързо. — Аз... Ами трябваше просто да се обадя на един телефонен номер, когато

стигна тук. На някого, който наистина я познава...

— На кого? — попита той нетърпеливо. Наведе се към нея и стисна ръката ѝ. — Кой я познава?

Тя си пое дълбоко дъх и го погледна право в очите.

— Михаил Казан — отговори с треперещ глас.

Той кимна.

— Нещата се изясняват. Смарагдът беше продаден от една от компаниите на Казан. Проучих миналото им. Те произхождат от Русия и са работили за княз Иванов.

— Те са я защитавали през всичките тези години — каза тя, бързайки да доукраси историята си. — Михаил Казан се свърза с мен, защото мислеше, че нещата са отишли твърде далеч. Искаше да сложи край на международното търсене. Каза, че щяло да бъде по-безопасно, ако се разкрие самоличността ѝ... Преди някой да я е намерил и... — Тя прехапа устни. Молеше се той да ѝ повярва. — Тя е в тяхната вила.

Той поднесе дланите ѝ към устните си.

— Благодаря ти, Джени.

Очите му бяха пълни с нежност и тя си помисли, че той никак не прилича на убиец. Той беше Валентин, мъжът, когото тя обичаше... Но в подсъзнанието си чуваше думите на Кал: „Валентин е първо руснак и на второ място — мъж. Никога не го забравяй“.

Той намести възглавницата ѝ и нежно я целуна. После отиде до масата и взе пистолета. Тя го гледаше с очи, потъмнели от страх. Не искаше да вика, не искаше да бяга. Той щеше да я убие все пак. Беше неизбежно.

Валентин пхна пистолета в джоба и облече самото си.

— Поспи още малко — каза той тихо. — Ще се върна скоро. — Усмивка озари красивото му момчешко лице. — И после животът ще потече постарому. — Тръгна към вратата с лека, дебнеща стъпка — все едно че отиваше на лов. — Ще бъдем заедно, ти и аз.

Вратата се затвори след него и тя чу превъртането на ключа в ключалката. Чу стъпките му да заглъхват в коридора, зарови глава във възглавницата и заплака. Но не плачеше от облекчение, плачеше, защото беше влюбена в човек, който искаше да я убие. След малко, вдигна глава и избърса очи с износения чаршаф. Скочи на крака, отиде до прозореца и го отвори. Беше се зазорило. Пред хотела го нямаше черният „Форд скорпио“, табелата проблясваше в зелено над

безлюдната улица. Върна се в стаята и си спомни как Миси я беше предупреждавала, а тя не ѝ беше обърнала внимание и щеше да стане причина за гибелта им. Защото беше абсолютно сигурна, че когато Валентин открие истината, ще убие и Миси. Трябваше да излезе от тук! Трябваше да намери помощ!

Затършува из стаята, за да намери нещо, с което да отвори вратата. Отчаяна, готова да полудее, сграбчи дръжката и я разтърси силно, ядно, и закрепця наистина като обезумяла. Чу се пукот като от изстрел. Неочаквано дръжката остана в ръката ѝ, а вратата се отвори. Беше толкова изненадана, че остана прикована на мястото си няколко секунди. Като се съвзе, излезе предпазливо в коридора. Беше толкова тихо, като че ли тя беше единственият гост на хотела. Изтича до стълбището, спря и се послуша. Всичко беше спокойно. Слезе до първата площадка, отново се послуша, а после бързо пробяга останалите ѝ стъпала и излезе на улицата. От форда нямаше и следа и тя въздъхна облекчено. Тръгна към хиподрума, като с едно око наблюдаваше улицата за минаващо такси. Но огромният площад, обикновено задръстен от туристи, беше безлюден в този ранен час. Огледа се несигурно. Нямаше никаква представа, къде може да е най-близката полицейска станция и помисли с копнеж за Кал. Искаше той да е тук, за да ѝ помогне. Защо, господи, защо не му беше казала истината по-рано? Винаги беше усещала, че може да му се довери. Питаше се, ако има достатъчно късмет и оживее, дали Кал ще ѝ се довери някога отново. Единственото, което можеше да направи, бе да се обади на Михаил. Той ще дойде при нея. Михаил ще я спаси.

Валентин я наблюдаваше от другия край на площада. Беше се опитал да стигне до вилата на Казан, но пътят беше блокиран от полицейски коли. Трябваше бързо да завие, преди да са го спрели. Караше към хотела, когато в огледалото за обратно виждане видя Джени. Спря колата и я последва. Не беше очаквал от нея да се опита да му избяга. Мислеше, че му има доверие, и я гледаше тъжно, питайки се дали да ѝ се обади, или да изчака, за да види къде ще го заведе тя. Тя тръскаше слушалката на най-близкия уличен телефон, но той очевидно беше повреден, затова тя опита следващия. Той също не работеше. Тя обхвана главата си с ръце, стойката на тялото ѝ издаваше примирение. Той отново изпита мъка, мъка от това, че се опита да го измами. Бедната Джени. Бедната, безразсъдна, красива Джени.

Джени се огледа отчаяно наоколо за помощ, но нямаше никого. Тя тръгна на север, през площад „Султанхамет“. Търсеше кафе, което да е отворено, откъдето да се обади, молеше се да мине такси... нещо... някой... Мина по още една безлюдна улица и спря пред „Йеребатан сарай“. Сградата имаше стъклени врати. И през стъклото тя видя малък офис и телефон. Отиде до кофата за боклук, взе едно празно бирено шише, замахна и мълчаливо загледа как хиляди стъклени парченца се посипаха в краката ѝ. После бързо се пхна вътре, сграбчи телефонната слушалка и набра номера на Михаил.

— Вдигни, о, моля те, Михаил, вдигни — молеше се тя и плачеше от страх. Когато, на четвъртото иззвъняване, ѝ отговориха, подскочи радостно. — Михаил, о, Михаил! — извика тя. — Аз съм, Анна!

Той каза бързо:

— Не се опитвай да ми обясняваш. Само ми кажи къде си.

— В „Йеребатан сарай“. Счупих стъклото на вратата, за да стигна до телефона...

— Чакай там. Ще дойда да те взема. Добре ли си, Анна? Проследиха ли те?

— Да... Не... — отговори тя. — О, Михаил, много се страхувам!

— Веднага тръгвам. Скрый се във водоема. Бързам. Идвам.

Чу се „клик“, когато той остави телефонната слушалка. Тя погледна нервно през рамо и после направи това, което той ѝ каза. Но се чувстваше така, сякаш е дошъл мигът на смъртта.

Навън, Валентин се облегна на стената със скръстени ръце. Лицето му беше като маска на болката. Беше говорила на английски на Михаил Казан. Той беше чул всяка нейна дума. Джени беше Анна. Тя беше неговата братовчедка. Джени беше „дамата“, която той търсеше.

ГЛАВА 47

— Беше тя — каза Михаил на Рефика. — Изплъзнала се е на онзи, с когото е била. Чака ме в „Йеребатан сарай“.

На лицето ѝ се изписа облекчение, но тя каза разтревожено:

— Трябва да извикаш полицията. Няма време за губене.

Той поклати глава.

— Никаква полиция вече. Този път Михаил Казан сам ще свърши работата. — Той прекоси стаята и застана под портрета на Тарик Казан. Препаса древния татарски меч.

Рефика го гледаше ужасена.

— Какво правиш? — попита тя. — Ще имаш работа с убийци, с мъже, които притежават власт и мощни оръжия, а вземаш този стар като света меч, все едно че ще се биеш с Чингис хан.

— Аз съм човек, който тачи мира — каза тихо Михаил. — В моята къща няма модерни оръжия. Този меч е помогнал на баща ми в много битки, сега ще помогне и на мен. — Вдигна бастуна си и закуцука към вратата. — Ще се върна — каза той. — С Анна.

Рефика чу затварянето на входната врата и рева на мотора. Изтича до прозореца, гледа, докато светлината на фаровете се стопи, нададе тих стон и покри лицето си с ръце. Чувстваше се като жена, чийто съпруг отива на война. След секунда изтича до телефона и се обади на Ахмед. Каза му какво се е случило.

— Тръгвам веднага — каза тихо синът им. — Ще отида там заедно с полицията. Мамо, искам да извикаш Кал Уорендър и Малик Гулсен. Разкажи им какво се е случило. Знаеш ли телефонните им номера?

Тя кимна.

— Да — прошепна. По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Моля те, Ахмед, побързай.

Михаил махна нетърпеливо с ръка, за да накара полицията да отблокира пътя.

— Махнете се от пътя ми! — изрева той. — Имам важна работа!

Те отстъпиха почтително назад и дългият сив „Бентли турбо“ изчезна с рев зад хълмовете. Началникът на охраната отиде до колата си, за да съобщи на Главното управление, че Казан Паша е отишъл бързо нанякъде.

Ферди забеляза бентлито с помощта на мощния си бинокъл. Той беше спрял в празната задна част на една бензиностанция от другата страна на главното шосе. Запали мотора и зачака бентлито да стигне до крайбрежния път. Усмихна се, когато колата намали на пресечката, а после се понесе към Истанбул. Михаил Казан ужасно бързаше, а Ферди беше готов да се обзаложи, че знае закъде. Излезе на крайбрежния път след него и си помисли, че дългото чакане си заслужаваше.

Имаше една-единствена крушка над стълбището, което водеше към старата цистерна. Зад нея цареше непрогледен мрак. Джени затвори вратата зад себе си и бавно заслиза по каменните стъпала. Краката ѝ пулсираха болезнено. Там, където въжетата се бяха впивали, глезените ѝ отново кървяха. Поколеба се на края на кръга от светлина, взря се в мрака, преди да направи колеблива крачка напред. Беше също толкова лошо, колкото и в трюма на кораба, само дето тук въздухът беше влажен и тя чуваше как някъде равномерно падат капки вода.

В Истанбул имаше много подводни водоеми. „Базиликата“ беше най-старият, построен от император Константин, за да събира водата, която идвала по акведукти от Белград. Водата пазели за такива случаи като обсада или суша. Мощни колони подпирали сводестия тухлен таван. Водоемът бил толкова голям, че скоро станал известен като „Йеребатан сарай“. В миналото мъжете го изследвали с лодки, но сега водата беше понамаляла и бяха построени дървени мостчета, които да улесняват разглеждането му от туристите.

Спряла се нерешително, Джени мислеше за Кал, който беше на много мили далеч от тук и може би се питаше какво ли е станало с нея. Изведнъж закопня за присъствието му, което ѝ вдъхваше сигурност. Би дала всичко на света, за да види как необикновените му очи ѝ се усмихват, да чуе гласа му, който ѝ казва, че всичко ще бъде наред, че

няма опасност. И тя щеше да му повярва. Защото тя беше тази, която играеше опасна игра, тя само беше отговорна за съдбата си. И ето, че в този момент беше съвсем сама.

Направи предпазлива крачка напред с протегнати напред ръце за да не се блъсне в някоя стена. Опипваше с крак пътя пред себе си, за да не падне в мътната вода, която беше само на метър под нея. Пръстите ѝ напипаха предпазните перила, краката ѝ стъпиха на дървените греди. Тя запристъпва по-смело и вървя, докато стигна до края. Въздъхна облекчено и седна на земята с кръстосани крака, обгърнала се с ръце, за да се стопли. Мракът и тишината я потискаха. Тя започна мълчаливо да отброява секундите. Чакаше Михаил Казан, който щеше да я спаси.

Беше отброила почти три минути, когато чу звука. Застина и напразно втренчи очи в мрака. Не бяха минали и десет минути, откакто се беше обадила на Михаил, а това време не беше достатъчно, за да стигне той от вилата си до центъра на Истанбул. Не можеше да види кръга светлина близо до стъпалата. Около нея всичко тънеше в мрак.

Заслуша се, но чу само ритмичното капене на вода. Отпусна се мъничко. Сигурно беше сбъркала. Главата ѝ клюмна, защото беше много уморена. Отново започна да брои — десет, двайсет, трийсет, четирийсет секунди — и отново чу звука. Този път го идентифицира — бяха стъпки. И знаеше, че не е Михаил. Той щеше да я повика. Завладя я паника. Притисна длани към устата си, за да не извика.

— Джени? — извика мъжки глас. — Знам, че си тук. Кажи ми къде си. Трябва да говоря с теб.

Беше Валентин. Тя скри глава в ръцете си. Мислеше за преплетените тела, техните тела, които се бяха любили само преди няколко часа. Колко щастлива беше в прегръдките му, чувстваше се в безопасност, когато е с него... Поклати глава. Не можеше да проумее... Валентин я беше намерил. Щеше да я убие. И дори Михаил Казан не би могъл да го спре.

— Джени, отговори ми — помоли я той. — Трябва да говоря с теб, преди да е станало късно. Трябва да спрем развитието на нещата иначе ще стане международен скандал. Отговори ми, Джени, моля те. Умолявам те.

Гласът и думите му издаваха загриженост, отчаяние, нежност и тя почти му повярва. Но бързо си припомни кой е той — Валентин Соловски, руснак, племенник на шефа на КГБ, чието убийство беше

наблюдала. Обучен, професионален убиец, който, въпреки че това не му доставяше удоволствие, убиваше, когато беше необходимо. Джени заплака мълчаливо. Щяха да минат само няколко минути и той щеше да я открие. И всичко щеше да свърши.

Валентин осветяваше пътя с малко електрическо фенерче и се проклинаше, че не беше взел по-мощно. Така щеше да я намери много бавно, а единственото, с което не разполагаше, беше време. Предполагаше, че Казан и полицията ще бъдат тук след пет минути. Завъртя лъча на фенерчето, но освети само сводовете и стените, колоните.

— Джени — извика той отново, а гласът му проехтя като неземеен в пещерата, — моля те, говори ми. Има нещо, което трябва да знаеш. — Той изчака няколко секунди и каза: — Добре тогава, поне ме слушай. Вече знам, че ти си тази, която търся. Но това, което ти не знаеш, е защо те търся.

Джени обгърна здраво коленете си с ръце и скри лицето си. Тишината отново ги обгърна.

— Джени, баща ми се казваше Алексей Иванов, преди да стане Сергей Соловски. Той е брат на майка ти. А аз съм твой братовчед, твоя кръв...

Тя запуши уши с ръце. Не искаше да слуша, искаше да крещи.

— Баща ми бил спасен тогава, в гората, от Григорий Соловски, който го отгледал заедно със собствения си син, Борис. Борис го мразел. Разбрал кой е той и искал да го убие, но имал нужда от доказателство за самоличността на Алексей. Ти щеше да бъдеш това доказателство и затова убих Борис Соловски. Казвам ти истината. Моля те, повярвай ми, Джени. Направих го заради теб. — Той чака дълго, а после въздъхна. — Не мога да ти кажа колко съжалявам. Искан ми се никога да не беше се случвало.

Тя скочи на крака, защото вратата горе, при началото на стъпалата, се отвори и Михаил извика:

— Анна? Тук ли си?

— Михаил — изпищя тя, — той е тук, чака те, ще убие и двамата ни!

Валентин въздъхна и извади револвера от джоба си. Казан беше в кръга светлина и оглеждаше презрително мрака, който се разстиляше пред него. Валентин поклати тъжно глава. Казан беше възрастен

белокос човек. Животът никак не беше справедлив. Сложи пръст на спусъка и мярна още една сянка. Някой друг слизаше по стъпалата. Човек, който държеше автоматичен пистолет. Присви очи и разпозна Ферди Арнхалд.

Ферди спря по средата на стъпалата, с пистолет, насочен към Казан. Нямаше никакво съмнение какво ще направи. Вече беше убил Маркхайм и Абис. Щеше да убие всеки, който се кани да му попречи да изпълни плана си. Искаше компанията му да придобие пълна власт над мините. И тогава държавите щяха да се бият за произвежданите от него оръжия. Всички ще се страхуват от него. Той, Ферди Арнхалд ще притежава световна власт.

Михаил се обърна, когато Ферди го извика по име.

— Предлагам да кажеш на Анна да дойде тук — каза немецът. — Кажи ѝ, че разполага с една минута, след което ще те застрелям.

— Ти, глупаво копеле! — изрева Михаил и извади меча си. — Нима мислиш, че просто ще стоя тук и ще ти позволя да ме убиеш? Полицията вече е навън. Ти също си мъртъв.

Арнхалд започна да брой.

— Спрете! Спрете! — изпищя Джени и се запрепъва по обратния път. — Спрете, моля ви, идвам.

Ферди обърна глава към нея, а Михаил нададе индиански вик и се втурна към него.

Револверът на Валентин избълва огън. С изненада, изписана на лицето му, Ферди се обърна, за да види кой е нападателят му. И падна мъртъв в краката на Михаил. Валентин затича към тях с прибран пистолет. И тогава Джени се показа иззад ъгъла.

— Това е Соловски! — изпищя тя. — Той ще те убие!

И тогава Михаил вдигна меча и удари силно. Валентин падна. Чувстваше се като вкаменен. Джени изтича и коленичи до него. Отметна нежно русата му коса от челото и сложи длан на зеещата рана на гърлото му, опитвайки се да спре кръвта, с която изтичаше и животът му.

— Защо, Валентин? О, защо? — прошепна тя. Изпитваше силна мъка. Сълзите ѝ капеха по студените му ръце.

Сивите му очи бяха спокойни, когато я погледна.

— Нямаше да те убия, Джени. Никога не бих го направил.

На устните му се появи слаба усмивка, дъхът заседна в гърлото му. Светлината напусна очите му. Мъжът, за когото плачеше, вече беше мъртъв.

Кал беше първият, който заслиза по стъпалата. Беше изпреварил дори полицията. Пещерата най-после се озари от множество фенерчета. Някакъв глупак беше натиснал грешното копче. Вместо луминесцентното осветление, беше пуснал озвучаването и се лееше музиката на Бах. Погледна тялото на Арнхалд, Казан, стискащ меч, и мъртвия руснак. Беше като сцена на отмъщение от Библията. Погледна Джени, която плачеше над тялото на Валентин, и поклати глава. В света на черното и бялото, на крайностите, добрите момчета винаги оживяваха, умираха само лошите момчета. И така трябваше да бъде. Обгърна я с ръце и я поведе нагоре, към безопасността.

ГЛАВА 48

Мерленд

След седмица Кал отиде да види Миси. Тя знаеше какво се е случило, но имаше още нещо, което той искаше да ѝ каже. А и искаше да бъде с нея, когато Джени щеше да се появи в новините в шест часа.

Беше облечена във виолетова рокля, която отиваше на цвета на очите ѝ. Красивата сребърна коса беше безупречно подредена. На масичката до нея лежеше снимката на Миша Иванов. Тя му подаде ръка и той я целуна. Влезе сестра Милгрим с чая.

— Надявам се, че няма да я тревожите повече — каза сестрата и застана зад стола на Миси готова да я защити.

— Вече си казахме всичко, Милгрим — отговори ѝ спокойно Миси. — Всичко вече свърши.

— Има само още едно нещо — каза Кал. — Извадихме съобщение от новините на агенция ТАСС. Съобщават, че на кримското крайбрежие са намерени останките на малък самолет. Москва твърди, че двете тела, които са открити, са на Борис Соловски и неговия племенник Валентин. Самолетът се заблудил на връщане от Анкара, където били с дипломатическа мисия.

Миси кимна тъжно.

— Защо трябва да лъжат?

— Така е най-дипломатично. Русия е объркана и се е извинила на турското правителство. ТАСС съобщава също, че Сергей Соловски е подал оставката си в Политбюро и се е оттеглил със съпругата си в провинциалната им дача. Съветските хора са заедно с него в мъката му. — Той се поколеба и добави: — Те са се обичали през целия си живот и можем да се надяваме, че ще успеят да намерят утеха един в друг.

— Трябваше да кажа на Анна — каза тя уморена. — Може би тогава нищо нямаше да се случи. Валентин щеше още да е жив, а Анна нямаше да преживее този ужас. — Тя поклати тъжно глава. — Но мислех, че постъпвам така, както е най-добре за нея. Не исках да я натоварвам със страховете на една старица.

— Ако не бяхте вие, Миси, Америка нямаше да е на първото стъпало на световната власт.

— Странно, че предсказанието на циганката се сбъдна все пак — каза тя, като говореше на себе си. — Тя ми каза, че на плещите ми ще падне огромна отговорност. Но до ден-дневен не съм осъзнавала колко голяма е била тази отговорност. — Тя въздъхна. — А какво стана с Ферди Арнхалд?

— Той беше роден в семейство, обсебено от мисълта за власт. Отначало Еди искаше мините, защото му беше омръзнало да плаща наем на Русия за използването им. Искал е да омъжи Азалий за сина си Оги, защото тогава никой не би могъл да оспори правата на компанията над мините. Но Ферди отиде още една крачка напред в лудостта. Беше готов да убие всеки, който застане на пътя му. Включително и Джени.

— Михаил Казан я спаси — каза тя. — Той наистина е смел човек. Като баща си.

— Джени ми каза, че семейство Казан искат да отидете да живеете с тях в Турция.

Тя кимна.

— Михаил ми телефонира. Ще изпрати самолета си да ме вземе. Пригответе ми е малък, но уютен апартамент в къщата си. Каза, че ако предпочитам, мога да се настаня в лятната къща, където да чакам спокойно края си, седнала на терасата с изглед към Босфора. Каза, че мога да взема и сестра Милгрим, ако искам.

— Е?

Тя се засмя.

— Прекалено съм стара за такава промяна. Щастлива съм тук, с ливадите и дърветата, със зеленоглавите патици, които наблюдавам през прозореца си. И освен това имам Анна.

Сестра Милгрим подаде главата си през вратата и каза:

— Вече е почти шест часът, Миси. Време е за новините.

Миси взе дистанционното управление и включи телевизора. Беше направено кратко съобщение и после камерите се насочиха към Джени, която беше много бледа, но особено привлекателна в официалната черна рокля и блестящите перли. Беше прибрала русата си коса с черна кадифена лента. Кал си помисли, че тя все още прилича на малко момиченце. Но тя не беше вече същият човек, когото

всички бяха наблюдавали в последното ѝ появяване на телевизионния екран преди няколко дни. Не беше вече веселата и смела млада репортерка, устремена към висините на кариерата. Сега говореше, но стилът ѝ вече не беше онзи „журналистически“ стил, който беше използвала последния път. Сините ѝ очи бяха тъжни, а гласът ѝ едва доловимо трепереше. Очевидно онова, което казваше, я засягаше дълбоко.

— Тази история — говореше тя — започнала много отдавна в руското имение Варишня. Бащата бил красив княз, а майката — най-красивата княгиня на света. Те обожавали двете си малки дечица Алексей и Ксения. А с тях, в тази великолепна къща, живеела и тяхната приятелка, млада англичанка, едва осемнайсетгодишна...

Америка гледаше, очарована, а тя продължаваше да разказва. Но подчерта, че всички, включително синът Алексей, били убити в гората. Че единствените, които са успели да избягат, са били английското момиче, възрастната баба и Ксения. В очите на Миси бликаха сълзи, докато Джени разказваше как беше протекъл неспокойният ѝ живот, посветен на единствената грижа да запази живота на майка ѝ.

— И тя успяла — говореше Джени. — Но една глупава постъпка насочила вниманието на целия свят към тях. Целият свят искал да разбере коя е „дамата“, която продала смарагда на княз Иванов. Защото, изглежда, историята за парите в швейцарските банки била истина. Но имало още нещо, което великите нации искали да получат — правото на собственост над мините в Раджастан. — Тя направи пауза, после погледна право в камерата и каза: — Аз съм „дамата“, която всички търсеха. Истинското ми име е Анна София Евгения Адер. Майка ми беше Ксения Иванова, която Америка познаваше като Ава Адер.

Кал хвърли тревожен поглед към Миси. Тя се беше навела напред, подпряла брадичка, на дланта си, и слушаше внимателно Джени, която продължаваше да разказва за живота на кинозвездата. Когато приключи, каза, че е прехвърлила правото на собственост над мините на американското правителство, а с билионите, които има в швейцарските банки, ще основе фондация, която да подпомага бедните, бездомните, гладуващите по света. Каза още, че ще преустанови кариерата си в телевизията, за да ръководи фондацията. Миси възкликна, когато Джени показа пред камерата нейна снимка.

— Но не на мен Америка дължи благодарност. Дължи я на Миси О'Брайън, защото, ако не беше тя, всичко това нямаше да принадлежи на нашата държава. Миси О'Брайън О'Хара Абрамс е истинската „дама“, на която Америка трябва да благодари.

Водещият благодари на Джени и събщи, че по-късно вечерта ще има дискусия по въпроса.

— И така — каза Кал и изключи телевизора, — всичко свърши добре все пак. — Но Миси продължаваше да гледа мълчаливо черния екран, потопена в спомените и мечтите си. Той добави весело: — Джени скоро ще бъде тук. Защо да не помолим сестра Милгрим да донесе чай, докато чакаме?

Натисна звънеца и след няколко минути сестра Милгрим се появи с таблата. Погледна, изпълнена с подозрения, Миси, а после и Кал.

— Не се ядосвай на Кал — каза тихо Миси. — Просто си мисля за миналото...

Той я гледаше мълчаливо, докато часовникът над камината отброяваше минутите — толкова много минути, толкова дълъг, наситен със събития, живот. Сега вече знаеше от кого Джени е наследила неукротимия си, силен дух. Миси О'Брайън я беше научила да посреща живота с изправена глава.

И двамата вдигнаха поглед, когато вратата се отвори. Тъжните очи на Джени срещнаха неговите. Сърцето му заби радостно, когато тя му се усмихна, вдигнала високо, арогантно, брадичка.

— Всичко наред ли е? — попита го тихо.

— Ти беше великолепна — отговори той простичко.

Тя отиде при Миси, коленичи и взе ръката ѝ. Гледаха се една друга мълчаливо. И въпреки че нито едната, нито другата проговори, Кал се чувстваше така, сякаш подслушва разговора им. Разбра, че те нямат нужда от думите. Джени въздъхна и положи глава на коленете на „баба си“, а Миси с любов погали русата ѝ коса. Погледна първо Джени, после Кал, взе снимката на Миша и дълго я гледа.

— Знаеш ли, Миша — каза най-после, съвсем тихо, — понякога се питам дали всичко това е истина. Дали наистина те обичах, дали ти наистина ме обичаше? — Остави снимката с въздишка. — И понякога се питам дали не основах целия си живот върху мечтите на едно много младо момиче.

Облегна се назад със затворени очи, а Джени погали нежно ръката ѝ. Знаеше какво иска да ѝ каже Миси. Че миналото си е минало. А животът трябва да се живее. Очите ѝ се срещнаха с тези на Кал и тя се усмихна. Нямахше да се разделят никога вече.

Издание:

Елизабет Адлър. Собственост на една дама

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 1999 г.

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-17-0192-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.